

Xuân Phong Lưu Hỏa

tieucute.wordpress.com

Fâm nhận

"Tôi vẫn luôn trông chờ sự xuất hiện của em,
cảm ơn em, em chính là thiên sứ của đời tôi."

Mục lục

<u>Chương 1: Đường Về (1)</u>
<u>Chương 2: Đường Về (2)</u>
<u>Chương 3: Đường Về (3)</u>
<u>Chương 4: Đường Về (4)</u>
<u>Chương 5: Đường Về (5)</u>
<u>Chương 6: Đường Về (6)</u>
<u>Chương 7: Đường Về (7)</u>
<u>Chương 8: Xác Xước (1)</u>
<u>Chương 9: Xác Xước (2)</u>
<u>Chương 10: Xác Xước (3)</u>
<u>Chương 11: Xác Xước (4)</u>
<u>Chương 12: Xác Xước (5)</u>
<u>Chương 13: Xác Xước (6)</u>
<u>Chương 14: Xác Xước (7)</u>
<u>Chương 15: Xác Xước (8)</u>
<u>Chương 16: Xác Xước (9)</u>
<u>Chương 17: Xác Xước (10)</u>
<u>Chương 18: Xác Xước (11)</u>
<u>Chương 19: Xác Xước (12)</u>
<u>Chương 20: Xác Xước (13)</u>
<u>Chương 21: Xác Xước (14)</u>
<u>Chương 22: Tận Tình (1)</u>
<u>Chương 23: Tận Tình (2)</u>
<u>Chương 24: Tận Tình (3)</u>
<u>Chương 25: Tận Tình (4)</u>
<u>Chương 26: Tận Tình (5)</u>
<u>Chương 27: Tận Tình (6)</u>
<u>Chương 28: Tận Tình (7)</u>
<u>Chương 29: Tận Tình (8)</u>

Chương 30: Tận Tình (9)

Chương 31: Tận Tình (10)

Chương 32: Tận Tình (11)

Chương 33: Tận Tình (12)

Chương 34: Tận Tình (13)

Chương 35: Tận Tình (14)

Chương 36: Tận Tình (15)

Chương 37: Hãm Sâu (1)

Chương 38: Hãm Sâu (2)

Chương 39: Hãm Sâu (3)

Chương 40: Hãm Sâu (4)

Chương 41: Hãm Sâu (5)

Chương 42: Hãm Sâu (6)

Chương 43: Hãm Sâu (7)

Chương 44: Hãm Sâu (8)

Chương 45: Hãm Sâu (9)

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 1: Đường Về (1)

“..... Đừng để em ở lại địa ngục không có anh.”

— 《 Đồi gió hú 》

—————

Sau giữa trưa, ánh mặt trời ngả về Tây.

Đường quốc lộ núi Nga Mi.

Một nam hai nữ.

Giữa sườn núi, từng cơn gió to gào thét, Trình Trì kéo cổ áo khoác màu đỏ thắm lên trên cổ, lạnh đến run bần bật.

Cô quay đầu lại, nhìn người bạn tốt Bạch Du đang chán chường ngồi dưới một thân cây, thối kệ cao su lách tách.

Hướng dẫn viên du lịch đến muộn, họ phải chờ trên đỉnh núi hứng gió lạnh hơn nửa giờ.

Ai nói du lịch là tiêu tiền mua tội, hoàn toàn không phải, là tiêu tiền tôi luyện sự kiên nhẫn, sức chịu đựng của bạn, và làm thế nào để giữ được dáng vẻ thanh lịch sau khi hai người kiệt sức.

“Mẹ nó chứ, xuống núi!”

Trình Trì quay người lại, hai người khác cũng vội vàng đuổi theo cô, đi đến Santana (1) màu đen ven đường.

Tài xế địa phương lão Tần ngó khuôn mặt chữ điền ra ngoài cửa sổ.

Ông liếc mắt quan sát ba người, cô gái ở giữa, dừng nhìn vóc dáng thấp bé, bộ dáng đáng yêu mà nhảm, toàn thân cô, đều lộ ra mùi vị “Tôi chính là đại gia”.

Lão Tần liên tục cười với cô: “Xin lỗi cô, hướng dẫn viên du lịch đang trên đường đi, sắp đến rồi! Đến nơi tôi sẽ bảo thằng bé mời các vị uống trà xin lỗi.”

Trình Trì đem ném tàn thuốc xuống đất, đôi giày lưới Nike màu đen đi đi, mặt vô cảm nói: “Uống trà? Ở nơi núi rừng hoang dã này, mời chúng tôi uống trà hoa cúc, hay là trà Ô Long?”

“Uống đặc sản của núi Nga Mi chúng tôi, lá tre xanh!”

“Cái rắm ấy, cho chúng tôi xuống núi mau!”

Thấy bọn họ đã quyết ý đi, lão Tần đảo tròn mắt, không nói một lời mà đóng cửa sổ xe, khởi động Santana.

“Rầm” một tiếng, xe được lái đi.

Vài giây sau Dương Tĩnh mới phản ứng lại, nhặt đá trên mặt đất lên ném, nhưng xe đã đi xa.

Trình Trì bị mùi khói xe gay mũi làm đau đầu, giơ tay che kín miệng mũi.

Bọn họ bị gã tài xế không có lương tâm vứt bỏ giữa sườn núi, ngoài việc chờ, không còn biện pháp khác.

Lòng người quá xấu!

Bạch Du bám riết không tha, giờ ngón giữa hơn mười phút với Santana đã đi xa, trên đường không có nhiều ô tô, thỉnh thoảng cũng có xe hạ cửa kính xuống, vươn tay đáp lễ cô ấy.

Trình Trì lại châm điều thuốc, biểu cảm lạnh nhạt.

Chưa hút hết điều thuốc, một chiếc motor Chiết Giang màu đỏ gầm rú, chạy như bay từ chỗ ngoặt quốc lộ đến, một tiếng phanh chói tai vang lên, chợt dừng lại trước mặt Trình Trì.

Mang theo một cơn gió lớn.

Cô lùi ra sau theo bản năng, che túi xách của mình, đề phòng quan sát người vừa tới.

Người đàn ông ngồi trên motor kia tháo mũ bảo hiểm xuống, để lộ mái tóc ngắn, hơi nâng cằm lên, trên cằm thấp thoáng râu xanh rì.

Anh mặc một bộ quần áo cao bồi giặt đến trắng bệch, bên trong mặc áo ba lỗ màu xám, cơ thể rắn chắc, nhưng không hề thô kệch, vóc dáng rất cao, thân hình mảnh khảnh, cơ bắp tinh tế ẩn hiện. Ánh mặt trời mạ lên da anh một lớp màu mật ong khỏe mạnh, bờ môi rất mỏng, mím chặt, mũi cao, khuôn mặt góc cạnh. Đôi mắt đẹp vô ngần, trong trẻo, ánh mắt sâu thẳm, rất tối, nhìn không đến điểm cuối.

Thoạt nhìn trông anh không lớn tuổi hơn bọn họ lắm, đáng vẻ thiếu niên, nhưng trên người lại có một mùi vị, không thể diễn tả, rất đàn ông.

Trình Trì không nhịn được nheo mắt lại, cảm thấy chua xót, nhưng nhúc.

Anh dựng xe, cầm một cái mũ bảo hiểm, đi đến trước mặt ba người, mở miệng hỏi: “Du lịch hả?”

Ngày hè nóng bức, giọng anh rất thanh rất lạnh, tựa như một viên kẹo bạc hà.

Nhưng không ai đáp lời anh, ba người khoanh tay, mỗi người đứng một bên, cao quý ngạo nghễ.

Mọi người không để ý tới anh, anh cũng không ngại, tự mình nói: “Tôi là Hứa Nhận, là hướng dẫn viên du lịch của mọi người, bây giờ tôi sẽ dẫn mọi người lên núi.”

“Hướng dẫn viên du lịch nào?”

Trình Trì trở mặt quỵt nợ: “Cậu nhóc, nhầm rồi.”

Hứa Nhận lấy điện thoại mở phần tin nhắn ra, Trình Trì chú ý tới, đó là một cục gạch kiểu dáng cũ kỹ.

“Cô tên là Trình Trì hả? Trì trong hồ nước (2).”

“Không phải.”

Hứa Nhận ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nói: “Có lẽ là Trì trong đến muộn (3).”

Hứa Nhận nghe vậy, buông điện thoại xuống, hiểu rõ, cô đang trêu chọc anh.

“Trên đường có xe tải bị lật, gà con chạy đi khắp núi, tôi giúp tài xế bắt gà một lát. Xin lỗi, để mọi người đợi lâu.”

“Cái đệt!” Dương Tĩnh nổi nóng: “Để chúng tôi đứng chờ ở đây lâu như vậy. Sau đó anh nói với chúng tôi là anh đi bắt gà?”

Hứa Nhận lại xin lỗi họ, bất đắc dĩ nói: “Tiếp tục hành trình đi, bây giờ không tính là quá muộn.”

“Xe kia của anh, an toàn không?” Trình Trì thờ ơ liếc qua chiếc motor Chiết Giang phía sau anh.

“Đảm bảo an toàn, hôm qua tôi mới lấy giấy phép xong.”

“.....”

Trình Trì không muốn để ý đến anh, dẫn theo nhóm bạn, xoay người đi xuống dưới chân núi, du lịch cái lông ý, thà về khách sạn ngủ còn hơn.

Hứa Nhận cười lên motor, chạy lên trước ngăn đường đi của họ.

Trình Trì đề phòng nhìn anh: “Làm gì thế! Bà đây từng học Taekwondo đấy nhé!”

Dương Tĩnh cũng hét to lên: “Đúng vậy, chị Trì của chúng tôi có đai trắng Taekwondo đấy, anh có sợ không hả!”

Trình Trì đỡ trán.

Aiz aiz aiz đầu tiên phải kéo tên đồng đội heo này ra ngoài chém đã!

“Tôi xin lỗi cô lần nữa.” Hứa Nhận nói: “Đã ra ngoài chơi, thì phải vui vẻ, không nên tức giận với tôi.”

Trình Trì cười lạnh một tiếng, hỏi lại anh: “Muốn kiếm tiền lắm hả?”

Hứa Nhận nhìn cô, bất động, nhưng không phủ nhận.

Bạch Du thấy khoé môi Trình Trì cong lên, nở nụ cười quái dị, như bị thần kinh, dự cảm đến việc cô muốn làm.

Cô ấy nhìn về phía Hứa Nhận lần nữa, trong đó còn mang theo chút đồng tình.

“Hôm nay chúng tôi cũng không có hứng thú lên núi, ngày mai đi.” Trình Trì nói.

Hứa Nhận thật sự không muốn vứt bỏ mỗi làm ăn này, nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Bây giờ tôi đưa mọi người xuống núi, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đến đón mọi người, có được không?”

“Được chứ!” Trình Trì cười: “Nhưng bây giờ tôi muốn cùng anh chơi một trò chơi, bằng bản lĩnh, anh thắng, lần du lịch núi Nga Mi này của chúng tôi, tôi thuê anh làm hướng dẫn viên toàn bộ hành trình, cho anh 2000, được không.”

Hai ngàn, không phải số lượng nhỏ, Hứa Nhận động tâm, ngay sau đó hỏi: “Chơi trò gì?”

“Chơi phóng motor đi!” Trình Trì tùy ý liếc chiếc motor phía sau anh một cái: “Anh chở tôi với tốc độ cao nhất, phóng đến vách núi trước mặt, hai chúng ta ai nói dừng lại trước, người đó sẽ thua, được không?”

Đáy mắt bình tĩnh của anh, rốt cuộc cũng nổi lên chút gợn sóng.

Mà cô, cười tinh nghịch, giống như một cô hồ ly nhỏ đang chơi trò đùa dai.

Dương Tĩnh nhìn thấy anh do dự, vội khinh bỉ nói: “Nếu anh không đủ gan so tài với chị Trì dai trắng của chúng tôi... Hừ, vậy thì mau nhận thua với chị Trì đi.”

Hai ngàn tẻ tiền thù lao so với phép khích tướng trẻ con còn hấp dẫn hơn nhiều.

Hứa Nhận rũ mắt, nhần nhin đè nén, ánh mắt kích động cuồn cuộn gợn sóng.

Trình Trì trừng mắt, hừ lạnh một tiếng, dẫn theo nhóm bạn xoay người đi xuống núi, nhưng vừa mới đi được hai bước, người phía sau đột nhiên mở miệng.

“Được.”

Cái gì, thế mà cũng đồng ý, không suy nghĩ một chút hả, thật sự không suy nghĩ một chút hả?

Trình Trì xoay người, thấy Hứa Nhận đã sai bước lên motor, đeo găng tay, vỗ vỗ yên xe phía sau của mình, nhìn về phía Trình Trì, ý bảo cô ngồi lên.

Tim Trình Trì thích một cái, không hề do dự đến gần, ngồi lên motor của anh.

Trò chơi này, trước đây cô cũng từng chơi, chưa bao giờ thua.

Vừa vàng ngồi trên motor, Hứa Nhận khởi động động cơ, nghiêng mặt: “Ôm chặt tôi.”

Sống mũi cao ngất dọc trên khuôn mặt anh, đôi mắt chôn dưới xương gò má, tựa như đầm nước lặng, rất sâu.

Trình Trì chỉ liếc mắt nhìn anh, sau đó ánh mắt dịch sang bên cạnh, trợn mắt, lườm phản ứng.

Motor nổ vang một tiếng, nháy mắt lao ra ngoài.

Đối diện một trăm mét, là khúc cua 90 độ trên quốc lộ, không có vòng bảo hộ, vách núi thẳng đứng.

Năm mươi mét, anh vẫn tăng tốc!

Bên tai chỉ còn tiếng gió gào thét, giống như muốn xé rách đỉnh núi này.

30 mét, cô không thèm để ý mà huyết sáo.

Hai mươi mét, trong lòng thấp thoáng lo sợ.

Mười mét... Tốc độ xe không có dấu hiệu giảm xuống!

Thật sự không muốn sống à!?

Năm mét... Đây là sức chịu đựng tốt nhất của Trình Trì! Không ai có thể gần vực sâu đến năm mét mà không chịu dừng xe! Ấn đường cô nhúu lại, cắn chặt môi dưới, bờ môi cũng bắt đầu trắng bệch.

Phía sau, tiếng Dương Tĩnh chửi thề cùng với tiếng thét chói tai của Bạch Du cô đã không thể nghe thấy, bên tai chỉ còn lại tiếng gió than khóc, kèm với tiếng bố mắng chửi, tiếng mẹ kể khinh bỉ, còn cả tiếng đàn Cello mà em gái diễn tấu 《 Bản hoà tấu Mendelssohn E Minor 》 (4), đan xen nhau tạo thành một bản giao hưởng tử vong.

Đồng tử Trình Trì bắt đầu thu nhỏ lại, trong giây phút căng thẳng cuối cùng, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy sương trắng lượn lờ giữa vách núi, biến ảo thành Tử Thần, mở rộng vòng tay chào đón anh.

Mà tốc độ xe không hề có dấu hiệu giảm xuống!

Anh muốn cùng cô, đồng quy vu tận!

Trong nháy mắt, nỗi sợ hãi trước cái chết đã áp đảo quá khứ. Cô vẫn chưa sẵn sàng chào đón Tử Thần, cô không muốn chết!

“Dừng xe! Ông nội anh! Dừng xe!” Cô hoảng hốt hét to, túm chặt cánh tay anh.

Quán tính phanh đột ngột làm người cô lao về phía trước, va mạnh vào lưng anh, bản năng sinh tồn khiến cô ôm chặt lấy eo anh.

Cảm giác chạm vào quần áo, rất cứng, rất cộm mặt, mà eo anh lại rất rắn chắc.

Dương Tĩnh và Bạch Du vội vàng chạy tới, motor nghiêng về phía trước, một nửa đã nhô ra khỏi vách núi!

Với khoảng cách này, anh thắng.

Khoảnh khắc motor bỗng nhiên dừng lại, Trình Trì vẫn đang ôm chặt lấy eo anh, cô nghe thấy tiếng tim anh đập, vô cùng cuồng dã, máu toàn thân sôi sục, mãnh liệt như dòng sông trên núi, ào ạt chảy vào tim, đẩy sâu vào, nảy lên, đó là sức sống căng tràn của tuổi trẻ.

Trình Trì chặt vật từ trên xe trèo xuống, gió thổi qua, chân không nhịn được mà run rẩy...

Bạch Du vội vàng chạy tới đỡ cô.

Hứa Nhận bình tĩnh lại, lùi motor về phía sau, bộ dáng vẫn lạnh nhạt như trước, chỉnh lại đầu motor.

Trình Trì đã rất chặt vật, cô há miệng thở dốc, cắn răng, đón nhận ánh mắt anh, không hề có cảm giác sung sướng vì sống sót sau tai nạn, ngược lại trong lòng bốc lên một cơn tức giận điên cuồng.

Cô giắt lấy túi xách của mình trong tay Bạch Du, tay run rẩy tìm kiếm bên trong, lấy ví Gucci, rút một xấp tiền giấy màu đỏ từ bên trong ra, dùng sức ném vào người Hứa Nhận.

“Muốn tiền không muốn mạng!”

“Cầm đi! Tất cả đều cho anh!”

Cô điên cuồng.

Gió thổi bay những tờ tiền giấy màu đỏ đi khắp núi, dính vào cành cây, ngọn cỏ, trên người anh.

Khoé mắt Hứa Nhận, giật giật mãnh liệt.

Rồi lại bất động.

Khoé mắt Trình Trì còn ngẩn lẹ, sau khi hung dữ trút giận lên anh, xoay người, chạy theo đường quốc lộ xuống núi.

“Đúng là đồ điên.” Dương Tĩnh chửi một tiếng, cùng Bạch Du đuổi theo hướng Trình Trì.

Hứa Nhận đứng yên tại chỗ thật lâu, bàn tay trong ống tay áo cao bồi, hết nắm chặt rồi lại chậm rãi buông ra, chớp chớp mí mắt nặng nề, ẩn trong gió tuyết, cúi thấp người, nhặt từng tờ từng tờ tiền đỏ đến chói mắt trên mặt đất lên, dùng hết sức lực để nhặt.

Trừ mấy tờ bị gió thổi rơi xuống vách núi, chung quanh rơi rụng tiền đỏ, anh đều nhặt sạch sẽ.

Chừng hai ngàn ba, là số tiền anh dùng mạng để đổi lấy, bây giờ anh lại phải dùng số tiền này, đi đổi mạng cho một người khác.

Hết chương 1

(1): Đây là xe Volkswagen Santana.

(2), (3): Đây là hiện tượng đồng âm khác nghĩa, từ Trì trong “Trì thủy” có nghĩa là hồ nước, nhưng Trì trong “Trì hoãn” lại có nghĩa là muộn, chậm trễ. Ở đây, tên của nữ chính là Trì theo nghĩa 1, nhưng vì nói khác nam chính nên đã đổi thành nghĩa 2.

(4): “Bản hoà tấu Mendelssohn E Minor” là tác phẩm viết cho dàn nhạc giao hưởng của Felix Mendelssohn, là concerto cho violin giọng Mi thứ, Op.64.

Lời editor: Chính thức khai hố “Tâm nhận” ạ. Phải nhắc nhở mọi người lần nữa là truyện này văn phong khá u ám, cả nhà nữ chính đều có bệnh tâm lý, nên cân nhắc trước khi đọc ạ ^^

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 2: Đường Về (2)

Thị trấn nhỏ dưới chân núi.

Ba người mở máy vào Summoner (1) cuồng loạn chém giết, đến khi thoát ra, sắc trời đã tối.

Nhớ tới chuyện hôm nay, trong lòng Trình Trì như mọc lên một cây gai, Bạch Du Dương Tĩnh biết cô sẽ diện, không ai nhắc lại chuyện này, nhưng chính cô lại không bỏ qua, đơn giản kéo số điện thoại của gã tài xế vô lương tâm vào danh sách đen, cái người tên Hứa Nhận kia, cô không bao giờ muốn gặp lại anh, dù sao tiền cũng cho anh rồi, vụ cá cược hôm nay không tính nuốt lời.

Tùy ý đi bộ một lát, ba người đi vào một quán bar.

Quán bar không có tiếng kim loại va chạm ồn ào náo nhiệt, trong phòng phát nhạc jazz, ánh đèn tròn rực rỡ sắc màu chiếu sáng toàn bộ quán bar.

“Tối tối tối, vì chúng ta sắp đến năm khổ cực nhất cấp ba, cũng vì vĩnh viễn tuổi mười bảy, cạm ly!” Bạch Du nâng cốc lên, hào sảng nói.

“Có cái lông ấy mà khổ cực, nên chơi nên vui vẻ, những ngày tươi đẹp đây có bao giờ thay đổi đâu, trừ phi cậu muốn nỗ lực vươn lên?” Trình Trì cười lạnh hỏi lại.

“Bố tớ đã ra tối hậu thư cho tớ, nếu sang năm thi đại học không lên được tuyển ba thì sẽ đuổi tớ ra khỏi nhà.” Người nói chuyện là Dương

Tĩnh, cậu ta che ngực của mình: “Anh đây thật đau lòng.”

Trình Trì nhả khói, cười nói: “Nếu bây giờ cậu biết thất lưỡng buộc bụng tiết kiệm tiền, đến giờ này sang năm, có lẽ có thể tự mua nhà cho mình.”

“Mua nhà, rồi cưới một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc!” Bạch Du cười.

“Một người có thể đủ cho cậu ấy ăn chắc?” Trình Trì nói: “Ít nhất phải đến hai mươi người.”

“Vậy thì chắc chắn sẽ làm bố tức giận đến tái phát xuất huyết não!”

“Vừa khéo kế thừa tài sản, tương lai sản nghiệp của Dương thị sẽ thiếu tổng giám đốc đấy.”

Tuổi trẻ nông cuồng, nói không lựa lời.

Trong lúc ăn uống vui đùa linh đình, Bạch Du và Trình Trì tức giận bĩu môi, theo ánh mắt cô ấy, Trình Trì nhìn thấy có ba người vào quán bar, cũng là một nam hai nữ, ngồi cách họ không xa.

Người nam kia, lại là hướng dẫn viên du lịch Hứa Nhận.

Trình Trì ngược mắt lên, quan sát anh, lúc này anh không mặc bộ quần áo cao bồi cũ nát kia, mà mặc áo sơ mi sạch sẽ và quần đen, trông thành thực lên không ít, kiểu tóc cũng chải chuốt tỉ mỉ, tóc mái hất lên, vuốt keo, lộ ra vầng trán cao, dưới ánh đèn mờ, trông vô cùng đẹp trai.

Cổ anh thon dài, kéo xuống áo sơ mi màu trắng, cúc trên cổ áo tháo ra mấy khuy, để lộ đường cong yết hầu, tràn ngập mùi vị đàn ông.

Hai người đẹp ngồi bên cạnh anh, tuổi tác lớn hơn anh rất nhiều, tràn ngập hương vị phụ nữ thành thực.

Hai người đẹp chỉ menu, muốn gọi hai chai rượu vang đỏ xa xỉ, ngay sau đó, Hứa Nhận rời khỏi bàn, đi theo Bartender vào quầy bar, anh ký xuống giấy, ông chủ quán bar cho anh hai tờ tiền đỏ, xem như tiền boa.

Trình Trì nhìn thấy rõ ràng, anh viết chữ, dùng tay trái.

Hứa Nhận quay về với hai cô gái kia rất nhanh, cùng các cô ấy uống mấy ly, hai cô gái kia rất thích anh, rót cho anh vài ly rượu vang đỏ, bàn tay ngọc thon dài, không che không cản, sờ lên đùi anh.

Hừ, thật là cay mắt.

Hứa Nhận không thèm để ý, trên mặt vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, tiếp đãi chu đáo hai cô gái kia.

Hoá ra tên nhóc này cũng biết cười, hơn nữa khi cười lộ lên, rất đẹp trai.

Hừ, nếu hôm nay ở sườn núi, anh có thể nhận thua với cô, cười một cái, cô đâu phải làm anh khó xử như vậy?

Bọn họ trò chuyện với nhau rất vui, từ trong miệng anh thường thốt ra những lời hài hước, khiến hai cô gái kia cười đến rộ ràng.

Bạch Du khinh miệt liếc anh một cái, phun lời đánh giá: “Hoá ra là vịt (2).”

Bằng nhan sắc này của anh, nếu làm vịt, tuyệt đối là vịt hoa quế đứng đầu bờ sông Tần Hoài, có sắc có hương, ngon mà không cháy.

Trình Trì sờ sờ bụng, hơi đói, xách túi đứng dậy, đi về phía cửa quán bar.

Bạch Du và Dương Tĩnh cho rằng cô khó chịu khi nhìn thấy anh, không nói gì, đuổi theo cô cùng ra khỏi quán bar.

Họ tìm đến một quán ăn khuya bên bờ sông, mỗi người một chai bia, gọi một bàn toàn món chính, Trình Trì chưa ăn được mấy miếng đã thấy no rồi, Bạch Du ăn cũng không nhiều lắm, chủ yếu cho Dương Tĩnh ăn uống thỏa thích.

Trình Trì thoáng buồn, lấy cốc vào nhà vệ sinh, lập tức đi ra bờ sông, châm điếu thuốc, gió khẽ thổi làm cô tỉnh rượu.

Bên cạnh có hai người phụ nữ trung niên vừa rửa bát vừa buôn chuyện nhà này nhà kia, Trình Trì cúi người, nhắm mắt lại, tùy ý để gió phả nhẹ vào mặt, cô đeo tai nghe màu trắng lên.

“Cái bà tú bà nhà họ Hứa ở phố Trịnh Đông, nghe nói bị mắc bệnh về đường sinh dục, hiện tại không thể xuống được giường.”

“Làm gà (3) cả đời, sắp chết còn nhiễm bệnh, đúng là báo ứng.”

“Lại làm hại đến cả con trai bà ta, còn chưa học xong cấp ba, đã phải chạy ra ngoài làm công kiếm tiền.”

“Nghe nói thành tích của thằng bé rất tốt, năm nào cũng đứng đầu trường, đáng tiếc.”

“Bà không biết đấy thôi, tôi nghe con trai tôi nói, Hứa Nhận kia là thằng côn đồ, nghe nói trước đây ở trường học, nó đánh bạn học trêu chọc nó đến bầm dập mặt mày, đánh nhau ấu dâm là chuyện thường ngày, tất cả đều vì thành tích tốt, mới không bị đuổi học.”

“Bạo gan thế à?”

“Tất nhiên! Nhưng bây giờ đã thu liễm nhiều rồi, ra ngoài xã hội, không phải việc nào cũng giải quyết được bằng nắm đấm.”

“Aiz, tôi thấy không phải đâu! Có mẹ sinh nhưng không có cha dạy, cũng đáng thương mà.”

“Bây giờ vẫn chưa tìm thấy bố thằng bé à?”

“Hứa tú bà đời này có biết bao nhiêu khách, tìm thế quái nào được!”

.....

Trùng hợp.

Trình Trì chậm rãi mở bừng mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt là sóng nước long lanh trên mặt sông, soi ảnh ánh đèn tờ mờ bên kia bờ.

Ngón trỏ và ngón tay cái của cô cong lên, điều thuốc cháy đến đầu lọc trong tay, vẽ ra một đường cong, bắn vào chậu nước đã rửa xong của mũ đàn bà kia, “Tách” một tiếng, tàn thuốc mất đi.

Cô xoay người rời đi, sau lưng truyền đến tiếng chửi rủa của mũ đàn bà, uyển chuyển trầm bổng, dễ nghe.

“Tớ cứ tưởng cậu rơi xuống sông rồi cơ.” Bạch Du nói đùa.

Trình Trì ngơ ngẩn, không đáp lời cô ấy.

Dương Tĩnh cười: “Nghe nói ở cổ đại, hàng năm đều có tú tài thi trượt rồi nhảy sông, chắc cậu ấy gặp phải quỷ, bị nó mê hoặc rồi.”

“Ồ! Tú tài tốt mà, bảo nó phụ đạo Trình Trì học, tranh thủ sang năm thi Bắc Đạ!”

Nghe bọn họ cười đùa, Trình Trì lười đáp lại, chỉ nói: “Ăn xong rồi đi, về nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn leo núi.”

“Cậu thật sự muốn lên núi à!” Dương Tĩnh hữu khí vô lực: “Không phải nói ngày mai tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp sao!”

Trình Trì nhìn cậu ta một cái: “Cậu gọi điện thoại cho Phượng Vũ Cửu Thiên Tiểu Phương, rủ cô ấy đến đây, hai người không ra khỏi cửa là có thể đại chiến ba trăm hiệp rồi còn gì.”

“Ấy! Cái đệt! Tại sao cậu lại biết Tiểu Phương?”

Trình Trì không để ý đến cậu ta, xoay người đi.

“Không phải... Cái quỷ gì vậy, ông đây làm công tác bảo mật tốt như thế, cậu biết từ chỗ nào thế!”

Giọng Dương Tĩnh xa dần.

Khách sạn, Bạch Du vào phòng tắm tắm rửa, một mình Trình Trì đứng bên ban công, hóng gió lạnh, sau đó lấy điện thoại ra tìm số điện thoại của gã tài xế lão Tần kia.

Lão Tần nói: “Thật có lỗi với các vị, chiều nay tôi phải họp phụ huynh cho con, cần phải đi.”

Trình Trì hừ lạnh, lười vạch trần ông ta: “Ông bảo với tên hướng dẫn viên du lịch họ Hứa kia một tiếng, bảo anh ta sáng mai tới khách sạn đón chúng tôi, không được đến muộn.”

Sáng sớm, Bạch Du và Dương Tĩnh mơ màng, mắt còn nhập nhèm buồn ngủ từ trong khách sạn đi ra, ngáp một cái, Trình Trì đi cuối, coi như tỉnh táo. Liếc mắt một cái, nhìn thấy chiếc Santana màu đen hôm qua đang đỗ trước cửa.

Hứa Nhận đứng bên xe, hơi nâng cằm, yết hầu giữa cổ rất rõ ràng, đường cong lồi lõm trơn tru, thấy bọn họ đi ra, anh ném điếu thuốc trong tay xuống.

Hôm nay anh thay sang một bộ quần áo thể thao, áo khoác da, áo vest đen, quần đen rộng rãi cùng đôi giày thể thao cũ.

Hứa Nhận lấy ba trăm tệ từ trong túi áo ra, đưa cho Trình Trì, nhưng cô không nhận.

“Nói là hai ngàn, đây là số tiền thừa ngày hôm qua.” Anh giải thích.

Coi như trung thực đấy.

“Hôm qua dường như tôi rút ra còn nhiều hơn hai ngàn ba.” Trình Trì không thèm để ý mà nhìn anh: “Muốn trả lại, vậy thì trả cho hết đi.”

“Có mấy tờ bị gió thổi rơi xuống vách núi.” Anh nói: “Nhưng đó là lỗi do cô, tôi không chịu trách nhiệm.”

Trình Trì sầm mặt, tên nhóc này, nói chuyện thật đúng là... Khiến người ta tức giận.

Cô nhớ tới lời của mẹ đàn bà rửa bát ngày hôm qua.

Hứa Nhận, rất bạo gan.

Hôm qua suýt nữa đã bỏ mạng, có vẻ cá tính đấy.

Nhưng cũng chỉ là chú cún bạo gan thôi, cứ phải để đói ít ngày, đến khi đói héo mòn cả người, sẽ không thể kêu to được nữa.

Nghĩ đến đây, Trình Trì hừ lạnh một tiếng, rút ba trăm tệ trong tay anh, nhét bừa vào trong túi, ngược mắt nhìn về phía anh và Santana màu đen phía sau: “Tại sao không lái motor nhỏ của anh đi?”

“Hôm nay nhiều người.”

Hứa Nhận vừa dứt lời, cách đó không xa, hai người đẹp cùng anh trêu ghẹo nhau trong quán bar hôm qua, ngúng nguẩy đi tới, mỉm cười, giọng nói ngọt ngào nũng nịu: “Hướng dẫn viên Hứa, buổi sáng tốt lành!”

“Chào buổi sáng.” Anh mỉm cười ấm áp với các cô ấy: “Tối qua ngủ ngon không?”

“Ngủ rất ngon, còn mơ thấy anh đấy.” Trong đó người đẹp mặc bộ quần áo thể thao màu hồng nhạt đặt tay lên ngực Hứa Nhận, cọ một cái, Hứa Nhận lảng lạng dịch sang bên cạnh.

Mới sáng sớm, có thể chú ý đến người khác chút hay không!

Bạch Du căm giận chất vấn: “Anh đã thu tiền mà còn tự ý thay đổi nhóm à? Làm việc không đáng tin gì cả!”

“Tôi là hướng dẫn viên tự do.”

“Hướng dẫn viên tự do thì có thể đến trễ, có thể không tuân thủ lời hứa hả?”

Trình Trì đỡ trán, nói khẽ với cô ấy: “Chuyện đã thế rồi, còn hỏi cái lông ấy.”

“Ặc.”

Hứa Nhận quay đầu lại nhìn về phía Trình Trì: “Tiểu Hân và Tiểu Nhã cũng cùng lộ trình du lịch với các cô, tôi nhân tiện dẫn theo, được không?”

“Tôi nói không được, anh có đuổi mấy cô ta đi, hoặc là trả lại tiền cho tôi không?” Trình Trì hỏi lại.

“Không.”

“Vậy thì còn nói mấy lời thừa thãi đấy làm gì.” Cô trợn mắt, ngồi vào ghế phụ trước, nhưng không lâu sau, lại bị Hứa Nhận kéo ra: “Để đàn ông ngồi phía trước.”

“Tại sao!”

“Đường núi hiểm trở, tôi phải chịu trách nhiệm với người và xe.”

“Thế thì liên quan cái lông gì đến tôi?”

“Cô quá đẹp, phân tán lực chú ý của tôi.”

Ồ, nghe lời này, coi như thoải mái.

Dương Tĩnh ngồi phía trước, bốn nữ sinh ngồi ghế sau, chen lấn thành một cái bánh nếp.

Không chỉ đến trễ, không tuân thủ lời hứa, lại còn chở quá tải.

Bạch Du vẫn lăm bằm lăm bằm, trở về trung tâm tập hợp và phân tán du khách, nhất định phải báo cáo tên nhóc này lên, vô pháp vô thiên, cần có người dạy dỗ anh.

Hứa Nhận nhìn Trình Trì qua gương chiếu hậu, tai nghe Bluetooth màu trắng, móc trên vành tai, sợi tóc vén ra sau tai, ánh nàng ánh, lưu luyến nhìn theo phong cảnh trôi đi ngoài cửa sổ, sương mù hôm nay nhạt hơn hôm qua rất nhiều, bóng núi trùng điệp dần dần hiện ra.

Đôi mắt cô nửa khép nửa mở, mơ màng sắp ngủ.

Gần như tâm linh tương thông, cô đột nhiên ngước mắt, nhìn về phía gương chiếu hậu, đối diện với ánh mắt của anh, tia lửa phóng ra khét lẹt.

Sau đó hai người đều dời mắt, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hết chương 2

(1): Summoner war là một trò chơi điện tử nhập vai.

(2), (3): Vịt, gà là tiếng lóng dùng để chỉ trai bao, gái đ*ẽm.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 3: Đường Về (3)

9 giờ sáng, xe ngừng ở điểm tập kết du lịch của chùa Báo Quốc (1), đường núi tiếp theo cần phải đi bộ.

Mọi người xuống xe, hai người đẹp đi chung dưới một cái ô màu xanh dương, vô cùng xinh đẹp bắt mắt.

Dương Tĩnh cầm máy ảnh của mình đi chụp ảnh khắp nơi, Bạch Du bắt đầu bôi kem chống nắng, nhân tiện cũng xoa lung tung mấy cái lên mặt Trình Trì.

Trình Trì đeo kính râm, vô thức duỗi tay che ánh nắng, nhìn xung quanh.

Hứa Nhận mở cốp xe, lấy ra mấy cây gậy leo núi từ bên trong, chỉ chỉ vào trung tâm du lịch: “Vé vào cửa núi Nga Mi, mua ở đây kia.”

Ngay sau đó anh lại bổ sung: “Đương nhiên, cũng có thể mua ở chỗ tôi.”

Bạch Du hỏi: “Mua ở chỗ anh có ưu đãi không?”

Hứa Nhận trả lời: “Đắt hơn hai mươi.”

Bạch Du trợn mắt: “Thế thì không bằng ra trung tâm du lịch mua vé chính quy còn hơn.”

“Cũng được.” Hứa Nhận dùng gậy leo núi chỉ chỉ đại sảnh trung tâm du lịch: “Bây giờ còn sớm, qua đó xếp hàng, có lẽ chờ bốn mươi phút là có

thể mua được.”

Đúng vậy, phóng tầm mắt nhìn qua, hàng người xếp hàng chờ mua vé ở trung tâm du lịch kéo dài đến tận bên ngoài.

Giữa mùa, hè du lịch phát triển, du khách đến rất nhiều.

“Cứ mua ở chỗ hướng dẫn viên Hứa đi.” Trình đại gia hào sảng rút ra mấy tờ tiền đỏ vỗ vào ngực Hứa Nhận: “Dù sao hai ngàn tiền phí hướng dẫn du lịch cũng trả rồi, không nên để bụng mấy trăm tệ này, đúng không?”

“Vậy tại sao cô còn cảm thấy thiệt?” Hứa Nhận nhận tiền.

“Không thiệt, hướng dẫn viên Hứa nổi tiếng thế, hai ngàn tính là gì, hai vạn cũng đáng giá!” Khoé miệng Trình Trì nhếch lên cười trào phúng.

Hứa Nhận không nói gì nữa, cất tiền vào trong túi, lại rút mấy tờ năm mươi, hai mươi đồng trong xấp tiền lẻ ra, đưa cho Trình Trì.

“Không cần thối lại, tiểu gia không thích cầm tiền lẻ.”

Trình Trì hào phóng, Bạch Du Dương Tĩnh đã thấy nhiều nên không trách móc gì, nhưng hai chị gái xinh đẹp kia, vẻ mặt lại thoáng phức tạp, trông cô bé này còn khá nhỏ tuổi, chắc vẫn đang đi học, nhưng lại mang dáng dấp của bọn phú nhị đại phá nhà phá cửa.

Hứa Nhận vẫn giơ tiền lẻ ra, không định cất đi.

Nhưng Trình Trì cũng không có ý định nhận, hai người giằng co như một lúc.

Gió thổi qua, hơi lạnh, mọi người run run.

Cuối cùng, Bạch Du phải đi ra phá giải cục diện bế tắc này, cô ấy nhận lấy tiền lẻ trong tay Hứa Nhận, cất vào túi, tùy tiện nói: “Tiền không ai

muốn, cho tôi hết, cho tôi hết đi!”

“Gậy leo núi.” Hứa Nhận cầm gậy trúc đưa ra trước mặt mọi người: “Ba mươi đồng một cái.”

“Cây gậy cũ này mà bán ba mươi á?” Dương Tĩnh nhận lấy gậy trúc, gõ một chút, rõ ràng đã có nhiều người dùng rồi: “Quá đắt! Chắc chắn là hàng secondhand.”

“Không phải secondhand, là n-hand.” Hứa Nhận vừa nói vừa chỉ chỉ mấy người bán rong gậy trúc ở đối diện: “Nhưng mà, bọn họ bán năm mươi.”

“Lòng dạ đen tối.” Dương Tĩnh xì một tiếng, thật ra không phải cậu ta tiếc tiền, mà là ngựa mắt Hứa Nhận, muốn tìm cơ bắt bẻ anh.

“Nếu đang ở dưới chân núi, tôi chỉ bán mười đồng.” Hứa Nhận giải thích: “Nước lên thì thuyền lên.”

Dương Tĩnh không phục hừ một tiếng: “Vậy tại sao anh không bán luôn cho chúng tôi từ dưới chân núi đi?”

Đối mặt với quân địch, đồng đội heo lại để lộ rõ chỉ số thông minh tệ hại, Trình Trì cảm thấy rất mất mặt, đỡ trán: “Bạch Du, đưa tiền đưa tiền.”

Số tiền lẻ Bạch Du vừa mới lấy từ tay Hứa Nhận, lại trở về túi áo Hứa Nhận.

Bạch Du đi WC ở trung tâm du lịch, Trình Trì đi cùng cô ấy, đến khi ra ngoài, Bạch Du nói: “Tên Hứa Nhận này, đến là ngựa mắt, cậu cho anh ta tiền anh ta không cần, nhưng lại tính toán chi li vào thứ nhỏ nhặt kia.”

Trình Trì vô cảm nói: “Bán lấy tiền, đó là tiền chính anh ta kiếm, cho anh ta thêm tiền lẻ, là chúng ta bố thí, hai cái khác nhau, anh ta phân biệt rất rõ ràng.”

“Muốn kiếm tiền, lại muốn tự trọng, làm gì có chuyện tốt như vậy.” Bạch Du không phục hừ một tiếng: “Mất công cậu còn hào phóng như vậy, chúng ta nên thắt lưng buộc bụng, để anh ta một chút tiền cũng không kiếm được!”

“Cắt đứt mối làm ăn của người ta khác nào giết bố mẹ người ta.” Trình Trì cười: “Chúng ta cũng không thiếu tiền, đi ra ngoài chơi, quan trọng nhất là vui vẻ, cần gì phải so đo với anh ta.”

Bạch du “Chặc” một tiếng: “Hôm qua cậu cũng không nghĩ thoáng như vậy à nha!”

Trình Trì không nói gì, đi ra chỗ tập trung.

Mọi người chống gậy trúc, đi lên núi, bao quanh con đường lát đá là cây xanh và không khí trong lành, cảm giác “Chim hót núi càng tĩnh lặng”.

Cả chặng đường, Trình Trì đều quan sát Hứa Nhận, anh đeo balo leo núi nặng trĩu, vùi đầu đi lên núi, mỗi khi thấy bọn họ muốn chụp ảnh hoặc là nghỉ chân du ngoạn, anh sẽ dừng lại, một mình chờ đứng bên đường.

Đối với Trình Trì, anh không hoà nhã chút nào, nhưng đến khi hai người đẹp kia nhờ anh chụp ảnh, anh lại vui vẻ đồng ý, vừa nói vừa cười với các cô ấy.

Trình Trì cố ý to giọng hỏi người đẹp Tiểu Nhã đi phía sau: “Các chị trả cho anh ta bao nhiêu tiền hướng dẫn du lịch thế?”

“Một người ba trăm.”

Mẹ nó chứ!

Cô trả cho anh hai ngàn, ba người tính ra mỗi người gần bảy trăm, vậy mà anh chưa từng cười với cô một cái!

Có lẽ nghe thấy cuộc đối thoại của họ, Hứa Nhận quay đầu lại liếc Trình Trì một cái, lời lẽ chính đáng: “Tiền vẫn không giảm nhé.”

Dường như sợ cô đổi ý muốn giảm tiền.

Trình Trì kêu lên một tiếng, không trông cậy vào cái tên vắt cổ chày ra nước này có thể nôn ra thứ đã nuốt vào.

Hai phút sau, Trình Trì chợt nảy sinh ý định đùa giỡn Hứa Nhận.

Cô sải bước lên vài bước, đuổi theo Hứa Nhận, tươi cười tinh quái: “Hướng dẫn viên Hứa, anh có cung cấp dịch vụ đặc biệt không?”

“Cô muốn dịch vụ đặc biệt gì?” Giọng Hứa Nhận cao lên.

“Còn có thể là dịch vụ đặc biệt nào nữa.” Lúc này Dương Tĩnh đột nhiên lộ đầu ra, chen vào một câu: “Hí hí hí.”

“Ồ, hi hi hi.” Hứa Nhận yên lặng gật đầu: “Thêm tiền là được.”

“Anh trưởng thành chưa?” Trình Trì hỏi anh.

“Năm nay 20.” Anh hỏi lại: “Cô thì sao?”

“Chưa, còn mấy tháng nữa mới tròn 18.” Trình Trì nói.

“Vậy thì không được, tôi không nhận giao dịch với trẻ vị thành niên.” Hứa Nhận cười nhạt với cô, mang theo chút mờ ám.

“Hướng dẫn viên Hứa, anh hiểu nhầm rồi, không phải tôi, mà là người anh em của tôi.” Trình Trì kiểng chân vồ vồ bả vai Dương Tĩnh: “Người anh em này của tôi rất ưng anh, yên tâm, cậu ấy trưởng thành rồi! Năm nay tròn 20! Anh có thể cùng cậu ấy hí hí hí.”

Dương Tĩnh rất phối hợp với Trình Trì, nở nụ cười say đắm về phía Hứa Nhận, nhưng Hứa Nhận sau khi nghe hiểu ý của họ, sắc mặt bỗng chốc tối sầm, đi nhanh về phía trước.

Trình Trì duỗi tay, đập tay với Dương Tĩnh qua không khí.

Báo thù được sướng như lên mây.

Khu khỉ hoang dã.

Phía trước có vài du khách bị bày khí nghịch ngợm túm góc áo giật đồ, quây phá đến hỗn loạn. Nhưng khi Hứa Nhận đến, bày khí lập tức ngừng lại, có con ngồi xổm bên đường, có con treo trên cây, có con nhảy lên vai anh, đều có bộ dáng ngoan ngoãn, không hề ầm ĩ.

Hành động này, khiến các du khách khác liên tục quay đầu lại, hiếu kỳ theo dõi.

Hai người đẹp Tiểu Hân Tiểu Nhã thấy mới lạ, chạy tới muốn chụp ảnh cùng bày khí, Hứa Nhận huýt sáo một tiếng, nháy mắt, bày khí lập tức hiểu ý, nhảy lên vai các cô ấy, ngoan ngoãn chụp ảnh chung.

Bạch Du và Dương Tĩnh ghen hòng nhìn trân trối, sôi nổi tiến lên chụp ảnh.

Chỉ có Trình Trì mặc bệnh sạch sẽ, cho nên đứng xa xa bên đường.

Cô tiện tay hái một cái lá to làm quạt cho mình, đồng thời nâng cằm, ngược mắt nhìn về phía Hứa Nhận.

Một chú khỉ nhỏ miệng còn hôi sữa vẫn ngồi ngoan ngoãn trên vai anh, khoe môi anh khê cong lên, nghiêng đầu đối mặt với chú khỉ nhỏ kia, ánh mắt dịu dàng vô ngần. Đồng thời đưa chai nước còn non nửa cho chú khỉ nhỏ, khỉ nhỏ nhận lấy, thuận thực mở nắp chai nước ra, uống ừng ực ừng ực mấy ngụm, vô cùng thông minh lanh lợi.

Một tia nắng rơi xuống vầng trán rộng của anh, tạo thành một bóng râm giữa mi mày, thời gian tựa như dừng lại, cô chú ý tới, má lúm đồng tiền bên khoe miệng anh, rất mờ rất nhạt, nhưng lại cho người ta cảm giác rất thoải mái, nụ cười mỉm này không phải cố tình cười cho người khác xem, mà là xuất phát từ nội tâm.

Có du khách tò mò đến trêu đùa khỉ nhỏ, Hứa Nhận hơi cúi người, thả nó xuống, khỉ nhỏ nhảy vào trong lòng ngực khỉ mẹ.

Hứa Nhận xoay người, ánh mắt vô tình liếc về phía Trình Trì, khoe miệng vẫn còn giữ nụ cười nhẹ kia, hai người nhìn nhau từ xa, tim Trình Trì bất chợt rung lên, vội vàng dời mắt đi, nhìn sang chỗ khác.

Đúng lúc, bên đường cũng có một chú khỉ, ngồi xổm trên dây cầu gỗ, thoát nhìn dường như không hoà hợp với bày đàn, ngồi lặng lẽ một mình, Trình Trì cẩn thận đi ngang qua nó, nó dùng đôi mắt nhỏ tròn xoe, nhìn chăm chăm Trình Trì, trông rất thông minh.

Trình Trì không khỏi liếc nó thêm lần nữa, nó vẫn nhìn cô chăm chăm, giống như muốn nhìn xuyên qua cô.

Ánh mắt kia khiến người ta rất khó chịu, Trình Trì mắng chú khỉ một tiếng: “Nhìn em gái mày ấy!”

Chú khỉ nghe không hiểu lời cô nói, nhưng dù sao cũng là loài động vật có trí thông minh, cảm thấy thái độ của Trình Trì không hề tốt đẹp, nó nghe hàm răng nanh dài về phía cô, vẻ mặt uy hiếp dữ tợn.

Dám đe dọa cô?

Trình Trì nổi giận, chửi một tiếng mẹ kiếp, nhặt một hòn đá trên mặt đất ném về phía nó.

“Không được!” Hứa Nhận thoáng nhìn thấy cô với chú khỉ kia gây gỗ với nhau, vừa mới hét lên một tiếng, Trình Trì đã ra tay.

Hòn đá bay về phía chú khỉ to kia, nhưng nó đã nhanh nhẹn nhảy sang bên cạnh, trốn đi, nó leo lên ngọn cây, trông như đang đánh đu, kêu to “Grừ grừ”.

Nó vừa kêu xong, đàn khỉ từ bốn phương tám hướng lập tức tập trung lại đây, riu rít vây quanh người Trình Trì, không ngừng nghe răng với cô, vẻ mặt hung ác, có con kích động, leo lên cây đuổi tay giật ba lô của cô, giật tóc cô!

“Cút đi!” Trình Trì không cam lòng yếu thế, cầm gậy leo núi của mình khua loạn xạ đánh chúng nó, nhưng bấy khi rất nhanh nhẹn, đâu chịu để cô tóm được, cô đánh được bên trái thì không đánh được bên phải, còn cả bên trên, bốn phương tám hướng, tất cả đều là khỉ hoang dã, đều tới bắt nạt cô.

Rõ ràng vừa rồi còn là bấy khi ngoan ngoãn nghe lời, nhưng giờ phút này lại biến thành dã thú hung ác, vài cô gái bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Hứa Nhận vội vàng chạy đến, vừa chạy vừa cởi áo khoác, thô lỗ chồm lên mặt Trình Trì, che chở cô ở phía sau, cầm gậy leo núi chỉ vào con khỉ vừa rồi, gào lên vài tiếng, bộ dáng cũng vô cùng hung ác.

Nhờ có anh can thiệp, chú khỉ to kia ngẩng đầu lên kêu “Grừ grừ” hai tiếng, nhảy lên nhánh cây, trốn ra xa, đàn khỉ thấy nó rời đi, cũng sôi nổi giải tán, không còn vây quanh Trình Trì.

Trình Trì kéo áo khoác anh xuống, vút trên mặt đất, giống như đang trút giận, phần nộ gào to một tiếng, lập tức chạy tới đường núi phía trước.

Hứa Nhận bình thản nhặt áo của mình lên, vỗ vỗ bụi bẩn, mặc vào lần nữa, sau đó tiếp đón đội ngũ, tiếp tục đi.

Mất mặt trước nhiều người như vậy, dọc đường đi, sắc mặt Trình Trì rất lạnh lẽo.

“Bầy khỉ này cũng thật đoàn kết.” Dương Tĩnh nhìn bóng dáng Trình Trì ở phía xa, không nhịn được cảm thán: “Chị Trì của chúng ta, đã bao giờ bị bắt nạt thế này đâu.”

Ở trường học tư nhân của họ, cô là đại gia, ngay cả Chủ nhiệm giáo dục, cũng phải nhìn mặt mũi của bố cô, dung túng cô rất nhiều.

Không ngờ đến rừng núi hoang dã này, lại bị bầy khỉ bắt nạt.

“Không phải đoàn kết.” Hứa Nhận giải thích: “Con khỉ cô ấy chọc vào, là khỉ đầu đàn.”

“Khỉ đầu đàn?” Tiểu Nhã hứng thú hỏi: “Vì sao khỉ đầu đàn không đi chung với đám khỉ kia, ngược lại cô đơn một mình, giống như bị cô lập.”

Hứa Nhận lạnh nhạt giải thích: “Nó sẽ không làm bạn với lũ khỉ đi kiếm ăn kia.”

Nó có tôn nghiêm.

“Tôn nghiêm cái rắm.”

Đằng trước, Trình Trì kiểm bao thuốc trong túi xách, tìm tìm, không có.

“Hương dẫn viên Hứa, có thuốc lá không?” Trình Trì quay đầu lại nhìn về phía Hứa Nhận.

Tính tình cô, giống một cơn bão, đến nhanh, đi cũng nhanh, sau khi trút giận một lúc, lại thành không có việc gì.

Hứa Nhận đang định nói trong núi không nên hút thuốc, nhưng thấy Trình Trì như vậy, sợ rằng cũng không ngăn được, đành lấy bao thuốc ra đưa cho cô.

Trình Trì rút một điếu ra, đến khi trả lại bao thuốc, bên trong có một tờ một trăm tệ.

Hứa Nhận thoáng sửng sốt, ngay sau đó trả lại tiền cho cô: “Không cần.”

Một điếu thuốc, không đến mức đấy.

Trình Trì lạnh nhạt nói: “Không phải vì điếu thuốc này của anh, vừa rồi anh đã cứu tôi, người như tôi, không thích nợ nhân tình.”

Hứa Nhận nói: “Cô là du khách tôi dẫn, bảo đảm an toàn cho cô, là trách nhiệm của tôi.”

Trình Trì kêu rên một tiếng, xoay người: “Không cần thì vứt đi, để bọn khỉ nhặt, coi như tôi nhận lỗi với con khỉ đầu đàn kia.”

Bước chân leo núi của cô nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Hứa Nhận nhìn bóng dáng cô, vượt tiền trong tay, có chút dờ khóc dờ cười.

6 giờ chiều, cách đích không xa, khu tập kết Lôi Động Bình (2) giữa sườn núi, chỉ còn gần nửa lộ trình, nhưng đoàn người đã sớm mệt đến thất điên bát đảo, ngay cả nói chuyện cũng lười.

Trình Trì ngẩng đầu, tầng tầng lớp lớp bậc thang chênh vênh, không có điểm cuối, bây giờ vừa nhìn thấy bậc thang, cô chỉ muốn nôn sạch.

Đâu mới là đích cuối hả!

Trình Trì quay đầu lại nhìn về phía Hứa Nhận, mặt tên nhóc này không hề đổi sắc, chỉ cúi đầu đi lên trên, vì ra mồ hôi, anh cởi áo khoác ra, da thịt màu mật ong, nóng hôi hổi.

Cơ bắp trên lưng, từng khối từng khối, đường cong uyển chuyển, áo phong màu đen dán chặt vào da, vô cùng gợi cảm.

Bảo sao cô lại cảm thấy chàng trai này tràn ngập mùi vị đàn ông.

Hoá ra đáng người lại đẹp như vậy.

Ánh mắt Trình Trì lộ ra chút khen ngợi.

“Khát chết đi được!” Bạch Du oán giận một tiếng: “Bò gần nửa ngày, tại sao không thấy chỗ bán nước nhỉ!”

Vì muốn giảm nhẹ sức nặng, họ không mang nhiều nước, số nước mang đi sớm đã uống xong rồi.

Đúng lúc này, Hứa Nhận bỏ balo leo núi nặng trĩu trên lưng xuống, Trình Trì nhìn thẳng vào balo của anh, trong lòng nói hành động này, không phải sẽ.....

Hứa Nhận kéo khóa, đúng như dự đoán, anh lấy mấy chai nước khoáng từ bên trong ra.

Trình Trì ngất xỉu!

Tên nhóc này, đeo một cái balo đựng đầy nước khoáng lên núi như vậy, đúng là giỏi...

“Một chai hai mươi.”

Dương Tĩnh đã nhìn thấu tên gian thương Hứa Nhận này rồi, hơn nữa vừa khát vừa mệt, cũng không muốn so đo với anh, móc tiền nhận nước, uống ừng ực ừng ực, bọn Tiểu Nhã cũng sôi nổi lại đây mua nước.

Cuối cùng cũng giảm được không ít sức nặng, nhưng Trình Trì chú ý tới, trong balo anh còn nhiều thứ khác, cô có chút tò mò, trong lòng nghĩ chẳng lẽ thức ăn tối nay cũng chuẩn bị cả rồi.

Hứa Nhận nhận ra ánh mắt của Trình Trì, tiện tay đưa cho cô một chai nước khoáng.

Trình Trì không khát, chỉ thuận miệng bịa chuyện: “Tôi tiêu hết tiền rồi.”

Hứa Nhận liếc mắt một cái đã nhìn ra cô nhóc này lại nảy ý định trêu ghẹo anh, liền cất nước vào trong balo, không để ý tới cô nữa.

Không tiếp chiêu, cô chẳng nhẽ lại không có biện pháp?

“Này, hướng dẫn viên Hứa.” Trình Trì gọi anh một tiếng: “Tôi thật sự không có tiền, nếu không anh đưa chai nước kia cho tôi uống một ngụm đi.”

Cô chỉ vào chai nước còn gần nửa bên cạnh balo anh, đó là chai nước anh uống còn thừa lại.

Hứa Nhận cho cô một chai chưa mở, nói: “Tôi không thu tiền của cô đâu.”

“Vậy thì không được, nước anh bán cho bọn họ, lại không thu tiền của tôi, nếu như bị hiểu lầm chúng ta có gian tình thì thật ngượng ngùng.” Cô cố tình ra vẻ then thùng: “Người ta vẫn là cô gái hoa cúc trong trắng đấy.”

Mọi người trong miệng cô đã một nhồi, đầu óc trì trệ, căn bản không còn sức lực quan tâm cô là hoa cúc hay là hoa cải dầu.

Hứa Nhận kìm nén ý muốn trợn mắt, nhìn về phía Trình Trì, cô cười lộ lên, khoe mắt cong như mảnh trăng rằm, vô cùng tinh nghịch.

Anh nhìn vào đôi mắt cô, hai người lẳng lặng quan sát nhau.

Đột nhiên, khoe miệng Hứa Nhận cong lên, sau đó rút chai nước của mình ở cạnh balo ra đưa cho cô.

Trình Trì vô cùng thoả mãn nhận lấy, vừa mới vặn mở nắp chai, Hứa Nhận đột nhiên nói: “Nhà tôi có người bị bệnh AIDS đấy.”

Hết chương 3

(1): Chùa Báo Quốc nằm ở chân núi Nga Mi, trên lối vào núi Nga Mi, đồng thời cũng là nơi diễn ra các hoạt động Phật giáo chính. Chùa này được xây dựng vào khoảng niên hiệu Vạn Lịch thời nhà Minh (cuối thế kỷ 16, đầu thế kỷ 17), còn có tên gọi là “Hội Tông đường”, trong nội cung thờ Phổ Hiền bồ tát. Đến thời vua Khang Hi nhà Thanh cho đổi tên thành “chùa Báo Quốc”. Chùa tọa lạc trên diện tích 40.000 m², bao gồm sơn môn, điện thờ Di Lặc, điện Đại Hùng, điện thờ Thất Phật (bảy vị Phật), điện thờ Phổ Hiền và lầu chứa kinh văn nhà Phật.

(2): Lôi Động Bình (雷洞坪) địa danh này tớ chẳng biết dịch thế nào nữa nên tớ để theo pinyin. Tớ có chú thích kèm nguyên gốc, bạn nào biết

thì góp ý để tôi sửa ạ.

Tác giả có lời muốn nói: anh Hứa nói đùa đấy, anh ấy không cung cấp dịch vụ đặc biệt.

Mọi người đoán xem em gái Trì có dám uống nước hay không?

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 4: Đường Về (4)

Hứa Nhận nói: “Nhà tôi có người bị bệnh AIDS đấy.”

Tay vịn nắp chai của Trình Trì, bỗng dừng dừng lại.

Cô chợt nhớ tới lời nói của hai mẹ đàn bà rửa bát ngày hôm qua.

“Cái bà tú bà nhà họ Hứa ở phố Trịnh Đông, nghe nói bị mắc bệnh về đường sinh dục, hiện tại không thể xuống được giường.”

“Làm gà cả đời, sắp chết còn nhiễm bệnh, đúng là báo ứng.”

.....

Hứa Nhận vẫn không nhúc nhích nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sáng quắc.

Trình Trì nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng khô khốc.

Hôm qua cô còn liều mạng với anh, chưa từng nghĩ nhanh như vậy đã để cho anh nắm được cơ hội phản công cô, mà chính cô lại tự đưa đầu vào tròng.

Sai lầm, quá sai lầm!

Hứa Nhận cười khẽ một tiếng, đến gần định lấy lại chai nước, Trình Trì chợt lùi về phía sau một bước.

Chuyện đánh cược với vận mệnh này, cô chưa bao giờ thua.

Đầu ngẩng lên, cô uống ừng ực ừng ực vài ngụm.

Hứa Nhận nhận ra, khi cô uống nước, đôi mắt sẽ nhắm lại, gió phe phẩy nhẹ nhẹ, lông mi khẽ run run.

Thái độ anh dừng hy sinh.

Trình Trì uống hết chai nước kia, cầm chai nước trống không, nhìn anh với ánh mắt của kẻ thắng cuộc, lau nước đọng trên khóe miệng, biểu cảm vô cùng hung dữ.

Hứa Nhận rất muốn cười, nhưng anh cười không nổi.

8 giờ tối, cuối cùng đoàn người cũng leo đến điểm tập kết lô động bình.

Hứa Nhận dẫn mọi người đến nhà nghỉ.

Nhà nghỉ này là một ngôi nhà hai tầng, vừa là quán ăn vừa là nơi dừng chân, trên tấm biển viết bốn chữ “Quán ăn Minh Nguyệt”, phong nền là khung cảnh núi Nga Mi, nhưng cảnh nền đã hoàn toàn phai màu, có màu trắng nhạt lại điểm thêm chút xanh đậm.

Có cơn gió thổi qua, tấm biển rách nát rơi thẳng xuống dưới.

“.....”

Dương Tĩnh nổi bão: “Hứa Nhận, con mẹ nó, chỗ này con người có thể ở hả? Có thể ở hả?”

Trình Trì vỗ vỗ lưng cậu: “Lãnh tụ vĩ đại Mao đã rèn dạy chúng ta, hồng quân không sợ chinh chiến gian khó, muôn sông nghìn núi chỉ chờ tiền. Ngoan, đừng quậy nữa.”

“.....”

Rõ ràng Hứa Nhận có quen biết với ông chủ, họ nói chuyện với nhau một lát, ông chủ đưa cho mọi người chìa khóa, để phục vụ dẫn bọn họ vào phòng.

Không biết lại cầm được bao nhiêu tiền boa.

Bạch Du và Trình Trì ở cùng một phòng, phòng rất bé, hai cái giường nhỏ màu trắng đặt hai bên, trên tường có dấu chân đen sì, ánh đèn cũng rất tối tăm, Trình Trì sờ khăn trải giường, ga giường ẩm mốc, cô lập tức bật máy sưởi, sưởi ấm cả căn phòng.

Tuy hoàn cảnh chẳng ra gì, nhưng còn có wifi, nhận được niềm vui bất ngờ, Trình Trì cởi áo khoác ẩm ướt, nằm lên giường, cầm ipad của mình bật mấy web liên tiếp, sau đó vào một trang web.

Bạch Du vào phòng vệ sinh, sợ gì chứ, người trẻ tuổi ấy mà, phải biết chịu khổ... Từ từ, vật thể đen đen ở góc tường kia là sinh vật ngoài hành tinh gì vậy?

“Á!!”

Bạch Du từ trong phòng vệ sinh chạy ra, oán giận chửi: “Tự nhiên lại có bọn côn trùng mông đối mông, diễn cảnh giáo dục thế giới động vật”

Trình Trì vẫn bình tĩnh nói: “Mùa giao phối đến rồi hả, nếu không cậu đi thương lượng với chúng nó một chút, bảo chúng nó đổi sang chỗ khác mà sung sướng đi, tớ cũng là cầu độc thân, không chịu nổi kích thích.”

“Cậu giúp... Cậu giúp tớ đi nói với chúng nó đi.” Bạch Du sợ hãi.

Trình Trì lười nhác đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, nửa phút sau, cô đi ra.

“Chúng nó nói gì?”

“Chúng nó không vui.”

“Hả? Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Khẩu hiệu trong trò chơi của tớ là gì?”

“Đầu gãy rời nhưng vẫn phải còn máu, vào giây phút quan trọng phải bán đồng đội?”

Trình Trì đỡ trán, không có gì ngạc nhiên nếu cô ngốc này trả lời sai cả!

Cô sửa lại cho đúng: “Thuận theo tớ thì sống, đối nghịch tớ thì chết!”

“Cho nên...”

“Tớ giúp chúng nó trở về “thành phố” của mình.”

Bên tai Bạch Du vang lên âm thanh quen thuộc: “Quân địch còn ba mươi giây tới chiến trường.”

Trình Trì cầm dép lê, trong ánh mắt bốc lên ngọn lửa tà ác: “Khoe cảnh ân ái, đều phải chết!”

Phòng ăn nhà nghỉ, Bạch Du và Dương Tĩnh vẫn gọi một bàn lớn đồ ăn như mọi khi, bất kể ăn hết hay không ăn hết, dù sao bọn họ cũng quen tiêu xài phung phí, trước nay không hề để mình chịu khổ.

Trình Trì vừa vào phòng ăn chợt chú ý đến, Hứa Nhận cũng ngồi trên một chiếc bàn nhỏ khác, bê một bát mỳ suông, ăn ngon lành, động tác nhai nuốt tác động đến cơ hàm trên dưới, nhìn qua rất có lực, tuy ăn nhanh,

nhưng lại không khiếm nhã, cũng không phát ra tiếng vang quá lớn, rất chăm chú, ánh mắt sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào bát mỳ.

Trình Trì âm thầm nghĩ, có nhìn kỹ đến mấy, cũng không thể nhìn ra mấy miếng thịt nữa đâu.

Tính cách Bạch Du rộng rãi, không thích mang thù, tiếp đón Hứa Nhận: “Hướng dẫn viên Hứa, mau lại đây ăn cùng đi!”.

Vừa dứt lời, sắc mặt Trình Trì trắng bệch.

Đừng tới! Cầu xin anh đừng tới! Bà đây không muốn nhiễm bệnh lần thứ hai đâu!

Hứa Nhận ngược mắt, Trình Trì lập tức cúi đầu xuống, cánh tay chống lên trên bàn, bưng bát ăn cơm lên, ánh mắt lảng tránh, không nói một lời.

Bây giờ rốt cuộc cũng thành thật, trị được cô rồi?

Tâm trạng Hứa Nhận đột nhiên vui vẻ, cười cười, nói với bọn họ: “Không được, tôi ăn no rồi, cảm ơn.”

Nói xong anh đứng dậy, bưng bát đi ra khỏi nhà ăn, Bạch Du khó hiểu, lẩm bẩm: “Kiếm nhiều tiền như vậy mà không chịu ăn ngon một chút hả.”

“Đồ quê mùa, thật là keo kiệt.” Dương Tĩnh khinh thường nói: “Kiếm nhiều tiền mà không biết hưởng thụ, cái này gọi là gì nhỉ... Đúng rồi, ý thức cá nhân nông dân, thế nên ấy, kinh tế Trung Quốc mà dựa vào bọn họ, căn bản không thể phát triển được.”

“Phì, dựa vào Dương thiếu gia cậu, tay xách túi Hermes (1), người mặc Armani (2), chân đi Lattanzi (3)... Kinh tế Trung Quốc có thể phát triển sao?” Bạch Du cười trêu ghẹo.

“Tớ đây cũng coi như là thúc đẩy kinh tế nội địa phát triển đấy!”

.....

Các thiếu gia tiểu thư sống trong nhung lụa, sống trong tháp ngà vươn lên tận trời, chắc chắn không thể tưởng tượng được, nghèo khổ có thể áp bức con người thành bộ dáng gì.

Trình Trì không tham gia cuộc trò chuyện của họ, tràn ngập đầu óc cô đều là hai chữ “Bệnh AIDS”, tự dừng lại thấy rất bức bối, bị tên kia dạy dỗ.

Vừa mới tiếp nhận một đồng tin tức lớn, xác định nếu không tiếp xúc vô cùng thân mật, dính máu hay dịch thể, mà chỉ là nước bọt, cho dù có, khoang miệng cũng không có vết thương, vậy thì chút nước bọt nhỏ tí tẹo như ngôi sao kia, sẽ không lây bệnh, nếu tên Hứa Nhận kia thực sự có bệnh, chắc chắn... Sẽ không dám trêu đùa cô như vậy.

Buổi tối, Hứa Nhận cố tình dặn dò bọn họ, khoảng bốn giờ sáng đã phải rời giường, tiếp tục leo núi, lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc.

Tới Nga Mi mà không ngắm mặt trời mọc, sẽ là niềm tiếc nuối nhất đời người, mọi người đều đồng ý, sớm chui vào chăn đi ngủ.

Trình Trì lăn qua lộn lại trong chăn lạnh lẽo, không ngủ được.

Cách nửa giờ, lại nhìn điện thoại một lần, cách bốn mươi phút, lại nhìn đồng hồ.

Đã gần 12 giờ mà không ngủ được, ngày mai còn phải dậy sớm, hoảng hốt.

Sau đó là lạnh.

Vốn tưởng rằng che kín là được rồi, nhưng thể chất cô có tính hàn, che thế nào cũng không ấm.

Trình Trì sờ đến tai nghe trên tủ bên đầu giường, đeo lên.

“Tiểu Bạch, ngủ chưa.” Cô nói: “Tiểu Bạch, tớ thật lạnh lẽo cô đơn.”

“Đến chỗ gia đây này.” Bạch Du lẩm bẩm, nói mớ: “Gia thương nàng.”

Trình Trì trừng mắt, ngồi dậy, bọc áo khoác ra khỏi cửa, định đi ra ngoài hút thuốc, chờ đệm điện ủ nóng hồi mới trở về ngủ.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, đi ra lối đi nhỏ, loại nhà nghỉ gia đình này, buổi tối sẽ không có ai gác đêm, mọi người bận rộn xong đều đi ngủ, hành lang tắt đèn, khắp nơi đen như mực.

Trình Trì đến gần đại sảnh, nghe thấy có tiếng động, rất nhẹ, rất khẽ, giống như có ai đang niệm kinh, bước chân cô chậm lại, đi đến đại sảnh, nhìn thấy trên sofa cách đó không xa, trong bóng đêm, đèn pin nhỏ vẫn sáng, có người ngủ trên đó.

Trình Trì rón ra rón rén dịch đến bên cạnh, sau đó ẩn bên quây trong bóng đêm, nhìn thấy rõ, người ngủ trên sofa, là Hứa Nhận, trên người anh bọc một cái chăn nhỏ, trong tay cầm đèn pin, đang đọc một quyển sách nhỏ, ánh sáng nhạt chiếu sáng mặt anh, giờ phút này, hình dáng sắc nhọn ban đầu của anh cũng mềm mại hơn rất nhiều.

Anh cố gắng đè thấp giọng, be bé như tiếng muỗi kêu.

Trình Trì nỗ lực lắng nghe, mới nghe rõ, tên nhóc này đang đọc tiếng Anh.

Tuy không nghiêm túc nghe giảng, nhưng giáo viên tiếng Anh trong trường, đều mời những người cao cấp, phát âm vô cùng chuẩn, Trình Trì nghe tên nhóc này phát âm, cảm thấy rất mất tự nhiên, giống như...

Không sai, giống như hòa thượng niệm kinh.

Thật ra cũng có thể thôi miên.

Tiếng niệm kinh đột nhiên im bật, ánh đèn pin chói mắt từ sô pha chiếu đến, Trình Trì giơ tay che theo bản năng, bảo vệ đôi mắt.

“Là cô à?” Hứa Nhận nói đến âm cuối giọng cao lên, bị bắt gặp đang lén lút học tập, có vẻ không thể nào vui vẻ, biểu cảm rất lạnh lùng.

Thế nên thành tích tốt cũng rất rắc rối, không thích để người khác biết bản thân mình thật sự rất nỗ lực.

Trình Trì nghênh ngang đi vào, ngồi xuống bên cạnh anh, dùng giọng điệu châm chọc mỉa mai, chế nhạo nói: “Chà, hướng dẫn viên Hứa, khổ cực thế à! Sắp đuổi kịp cổ nhân được khắc trên bia đá rồi nhỉ.”

Có lẽ cô đứng, mà mình nằm, tư thế này không hề có cảm giác an toàn, Hứa Nhận lập tức đứng dậy, ngồi dậy, chặn mỏng mềm mại từ bên hông trượt xuống, được anh nhặt lên, đặt trên sô pha.

“Cô không ngủ à?” Hứa Nhận tìm đề tài nói chuyện với cô, mặt vô cảm nhắc nhở: “Ngày mai phải dậy sớm đấy.”

Còn nói nữa, Trình Trì đang định oán giận giường quá lạnh, mặt vừa quay, liếc đến cái chặn mỏng trên sô pha, nhiệt độ về đêm không cao, anh cứ như vậy mà ngủ trên sô pha, cô nhìn anh cũng cảm thấy lạnh, không ngờ còn có thể ngủ, còn có thể học bài!

“Anh cứ ngủ bên ngoài thế này à?” Trình Trì ngồi bên sô pha, sờ sờ chặn, chắc, thật là mỏng, cô hỏi: “Tại sao không thuê phòng?”

Thuê phòng, vậy thì phải trả tiền phòng.

“Ở kín hết rồi.” Hứa Nhận thuận miệng nói.

Trình Trì lắc đầu, không cho anh chút mặt mũi nào, trực tiếp vạch trần: “Nhà nghỉ này làm ăn tốt như vậy, tôi thấy không giống!”

Hứa Nhận không muốn trả lời cô, chỉ im lặng.

Bóng đêm tối tăm, ánh trăng lại sáng ngời, vừa to vừa tròn, xuyên qua song cửa sổ, soi vào nhà.

“Anh mẹ nó... Thật đúng là dốt lòng.” Trình Trì nhìn quyển sách tiếng Anh nhỏ anh đang cầm.

Nghe cô nói vậy, tuổi trẻ khó giữ bình tĩnh, anh cũng không khách khí mà đáp lễ: “Cô quan tâm mẹ nó cái rắm.”

Trình Trì cũng không tức giận, cô nghiêm túc lại, hắng giọng, nói: “Tôi không có mẹ, nhưng có một ông bố già, bố tôi là người tốt, công ty có mở quỹ hảo tâm dành cho trẻ em, chuyên giúp đỡ gia đình trong nhà có người tàn tật hoặc nghèo khó.” Cô đánh giá anh: “Anh như vậy, có thể không có tư cách, nhưng nếu tôi nói với bố, chuyện này đều... Không thành vấn đề, anh có thể chữa bệnh cho người nhà, còn có thể trở về trường học.”

Cô thề, một giây trước trong đầu cô vẫn còn nghĩ nên nói móc châm chọc anh như thế nào, lời nói muốn giúp anh... Khó khăn lắm mới buột miệng thốt ra.

Nhưng mà, Hứa Nhận cười nhẹ một tiếng, ngay sau đó, cười ha ha.

Trình Trì khó hiểu.

Tiếng cười của anh đêm tối yên tĩnh, có chút dọa người.

Sau khi cười xong, anh nói: “Thiên kim tiểu thư, đầu óc cô không có vấn đề gì chứ?”

Chỉ một câu nói, anh đã để lộ nguyên hình, vô cùng sắc bén.

Trình Trì nhú mày, trong ánh trắng, đôi mắt anh, vô cùng đen, lại vô cùng sáng.

Anh quay đầu, yên lặng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hút hồn, giọng nói lại rất lạnh lẽo: “Đôi mắt nào của cô nhìn thấy, ông đây không ăn nổi cơm, không gánh nổi học? Cần cô phải tới bố thí?”

Hết chương 4

(1): Herms: Hermes là một công ty thời trang Pháp. Công ty này thành lập vào năm 1837, ngày nay chuyên sản xuất hàng da, phụ kiện phong cách sống, nước hoa, hàng xa xỉ, và quần áo may sẵn. Logo của công ty, từ những năm 1950, là một chiếc xe ngựa.

(2): Armani: Armani là một hãng thời trang nổi tiếng thế giới của Ý trên các lĩnh vực: thiết kế, sản xuất, phân phối và bán lẻ quần áo thời trang, phụ kiện kính, đồng hồ, đồ trang sức, mỹ phẩm, nước hoa, đồ nội thất... được thành lập bởi nhà tạo mẫu, doanh nhân, tỷ phú nổi tiếng Giorgio Armani.

(3): Lattanzi: Silvano Lattanzi là hãng giày công sở cao cấp của Mỹ.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 5: Đường Về (5)

Không cần nhìn, cho dù Trình Trì có nhắm mắt lại, cũng có thể ngửi thấy mùi nghèo đến mốc meo trong không khí!

Lời anh nói đã chọc giận Trình Trì, cô đứng lên, nhìn Hứa Nhận từ trên cao, giọng cao vút: “Hứa Nhận, tôi từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy người được cho mặt mũi mà cũng không cần.”

“Tiểu thiên kim, tôi mẹ nó thật sự không cần cô cho mặt mũi.” Anh cười lạnh châm chọc.

Trình Trì nhắc chân định đá anh một cái, đá xuống bên dưới, đá chết đã có bố cô giải quyết, sau đó lại nghĩ, trong trường học cô là bá chủ, nhưng ở nơi núi rừng hoang dã này, Dương thiếu gia kia chỉ là giàn hoa đẹp chứ không dùng được, cô không giúp đỡ, đánh nhau, chỉ sợ không thể thắng.

Nhưng cô lại nuốt không trôi cục tức này, cô lùi về phía sau, hung hăng trừng anh một cái, chỉ có thể nghĩ ra lời lẽ ác độc nhất trên đời, thương tổn anh.

“Hứa Nhận, mẹ anh mắc bệnh AIDS, anh mới có thể bỏ học mà đi làm nhĩ, Hứa Nhận, trông anh rất thông minh, nhưng cũng chỉ thông minh nhỏ thôi, không hề hiểu đạo lý, trên thế giới này, có tiền mà không dùng, vậy không phải là tự tìm đường chết hả? Đã bị đạp xuống dưới lòng bàn chân, còn muốn tôn nghiêm, tôn nghiêm cái rắm!”

Tiền là một thứ tốt, nó không chỉ có thể mua được tất cả những gì bạn muốn hưởng thụ, còn có thể cho mang đến sự sung sướng về tinh thần cho bạn, ví dụ như khoái cảm nhục nhã người khác.

Trình Trì nói xong những lời này, không đợi anh trả lời, xoay người chạy đi, bước chân lảo đảo, chạy một hơi tới cuối hành lang, dừng lại há miệng thở dốc.

Cô thật sự tức giận đến phát run, không ngờ anh lại là người như vậy.

Sợ anh đuổi theo, cô quay đầu lại, phát hiện Hứa Nhận không nhúc nhích, trong bóng đêm, bóng dáng anh, cong thành hình núi non phập phồng.

Trong nháy mắt Trình Trì chui vào ổ chần, cô chột hối hận.

Cô từng đánh hội đồng, cầm chai bia đập vào đầu người ta, đầu rơi máu chảy, cũng không cảm thấy áy náy, không hối hận. Nhưng hiện tại, trong tim cô, như có một con dao đâm vào, phập một tiếng cắm vào, phụt một tiếng rút ra, mang theo máu tươi đầm đìa.

Làm người khác thương một nghìn, tự tổn hại tám trăm...

Tên Hứa Nhận này, nhất định có được kỹ năng bắn ngược thương tổn.

Trình Trì vừa tức vừa hối hận, mất ngủ đến hơn nửa đêm, mới nặng nề đi vào giấc.

Sáng sớm hôm sau, chuông báo thức điện thoại vang cái lên không ngừng, Trình Trì bọc thành con tằm trong ổ chần, chuông báo hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô.

Bạch Du xoay người bò dậy, mặc xong quần áo, đến đẩy Trình Trì, ghé sát vào lỗ tai cô hét to: “Trình gia, dậy thôi, chúng ta phải đi xem mặt

trời mọc!”

Trình Trì mơ mơ màng màng, cảm giác mình vừa mới đi ngủ, tại sao lại phải dậy rồi?

Ôi! Căn bản không dậy nổi! Buồn ngủ quá! Cô muốn ngủ tiếp.

Cô rúc đầu vào trong ổ chăn, cho dù Bạch Du có đẩy như thế nào cô cũng không dậy.

Bạch Du biết tính Trình Trì quật cường, không hề khuyên cô, sửa sang lại quần áo, ghé vào tai cô nói to: “Vậy tớ đi trước, cậu tỉnh thì gọi điện thoại cho tớ nhé.”

Trình Trì híp mắt, không biết có nghe thấy hay không.

Bên ngoài sân, bóng đêm dày đặc, tuy trên mặt mọi người đều mang vẻ buồn ngủ, nhưng tinh thần rất tốt, đi đường núi vào đêm, đối với họ mà nói, là một trải nghiệm vô cùng mới lạ, thế nên tiếng nói chuyện rất kích động.

Hứa Nhận mặc một chiếc áo gió màu đen, đeo balo leo núi, vẻ mặt nghiêm nghị. Sau đó quay người kiểm kê nhân số, phát hiện thiếu một người, Bạch Du giải thích: “Trình Trì không dậy được, không đi.”

Ấn đường Hứa Nhận thoáng nhíu lại, xoay người đi về phía hành lang: “Để tôi gọi cô ấy dậy.”

“Này! Anh gọi cũng vô dụng, cô ấy rất dễ nổi giận khi bị gọi dậy lắm.”

Bóng dáng Hứa Nhận đã biến mất ở chỗ rẽ.

Cái cô Trình Trì này, tình huống ngoài ý muốn kéo đến ừn ừn không dứt, anh cảm phí hướng dẫn du lịch của cô, không thể bỏ cô lại Lôi Động

Bình, chẳng may gặp phải rắc rối, đến lúc đó rất phiền phức.

Hứa Nhận không định có thêm phiền phức, thế nên tốt nhất là gọi cô dậy cùng đi.

“Cộc cộc cộc”, Hứa Nhận gõ cửa gần nửa phút, gõ đến mức phòng cách vách cũng phải truyền đến tiếng thì thầm oán giận, kết quả trong phòng Trình Trì lại không có chút động tĩnh nào.

Thật sự ngủ thành heo rồi à?

Vì xây trên vùng núi, mỗi ô cửa sổ của phòng trong nhà nghỉ đều hướng về phía hành lang, Hứa Nhận đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn vào bên trong, cửa sổ sáng đèn, xuyên qua khe hở rèm cửa, anh nhìn thấy Trình Trì đã dậy, đang ngồi khoanh chân trên giường vui đùa chơi di động.

Cố tình không đáp lại anh?

Vẫn còn ghi thù chuyện hôm qua à?

Tối hôm qua, khi anh bình tĩnh suy nghĩ lại lời Trình Trì nói, quả thật rất khó nghe, cũng rất dễ tổn thương người khác, nhưng cô nói đúng, anh vốn nghèo, vốn kiếm tiền từ chỗ coi tiền như rác là cô, bị nói vài câu, có là gì đâu, nghèo, lại muốn tự trọng, đúng là không có chuyện tốt như vậy.

Hơn nữa nói đến cùng bọn họ cũng chỉ là bè nước gặp nhau, thật sự không cần phải mâu thuẫn như kẻ thù, dù sao sau hôm nay, không ai quen biết ai, anh cũng nhẹ nhàng buông bỏ.

Hứa Nhận lại gõ cửa, trong phòng vẫn không có động tĩnh, anh lại đến bên cửa sổ nhìn vào bên trong, Trình Trì vẫn đang nhìn điện thoại, vô cùng chăm chú, giống như... Giống như không nghe thấy tiếng đập cửa.

Tại sao lại như vậy? Cho dù đang giận lẫy, tốt xấu gì cũng phải có chút phản ứng chứ? Nhưng nhìn biểu cảm của Trình Trì, rõ ràng không có chút dao động nào.

Hứa Nhận thoáng nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu, nhưng đúng lúc này, anh chú ý tới, bàn tay cô mò đến tủ đầu giường cầm tai nghe Bluetooth màu trắng lên, tai nghe của cô là kiểu không dây, thoạt nhìn trông rất xa hoa.

Hai ngày nay, bất cứ lúc nào, cô đều đeo tai nghe.

Trình Trì móc tai nghe Bluetooth lên vành tai, Hứa Nhận dường như đã hiểu ra gì đó, tim đột nhiên thít chặt lại, theo bản năng vươn tay, nhẹ nhàng gõ cửa sổ, Trình Trì giật mình ngẩng đầu lên, đối mặt với anh qua cửa kính.

Mẹ nó!

Trình Trì vội vàng chớp lấy chăn đơn, che lên đùi, cô chỉ mặc một cái quần lót, cặp đùi trơn mịn lộ ra bên ngoài!

“Lưu manh! Biến thái! Háo sắc!” Trình Trì chửi ầm lên.

Hứa Nhận thề, anh thật sự không chú ý tới cô chỉ mặc một cái quần lót màu hồng viền ren.

Anh không định nhìn coi cô gì cả, hơn nữa, một cô nhóc, có gì đẹp chứ.

Anh chỉ muốn khẳng định suy đoán vừa mới nảy ra trong lòng thôi.

Trình Trì, là người điếc.

“Đồ tâm thần! Tên biến thái!” Trình Trì giấu mình trong chăn, dùng hết từ ngữ ác độc mắng Hứa Nhận.

Anh đến đây gọi cô dậy, Trình Trì đương nhiên không chịu, mắng anh một hồi, Hứa Nhận cũng không nói nhiều, chỉ dặn dò cô ngoan ngoãn ở nhà nghỉ chờ bọn họ xuống núi, không được chạy lung tung hay rời đi.

Trình Trì bây giờ đã hết buồn ngủ, lại ngồi dậy, lướt Weibo một lát, thật sự chán gần chết, thoáng hồi hận, một mình ngây ngốc trong phòng, quá mẹ nó nhàm chán! Từ trước đến giờ cô chưa từng thấy mặt trời mọc! Nghe nói mặt trời mọc ở núi Nga My là khung cảnh kỳ vĩ, đẹp vô ngần, đã tới rồi, nếu không đi ngắm, sẽ rất đáng tiếc!

Nghĩ đến đây, Trình Trì mặc nhanh quần áo, chuẩn bị một mình tiếp tục lên núi.

Dù sao từ Lôi Động Bình đến Kim Đỉnh (1) chỉ có một con đường, hướng dẫn viên du lịch có thể có có thể không, tự cô cũng có thể đi lên.

Cô đeo balo lên lưng, lập tức đi ra cửa, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, chỉ nghĩ nhanh chóng lên núi.

Lôi Động Bình ở giữa sườn núi, là trung tâm tập kết du lịch gần Kim Đỉnh nhất, từ đây đi bộ lên núi, nhanh thì mất một tiếng rưỡi, đương nhiên phía trước cũng có cáp treo, nhưng cáp treo 6 giờ rưỡi mới bắt đầu hoạt động, muốn ngắm mặt trời mọc nhất định sẽ muộn.

Trung tâm tập kết có đèn đường, trên đường núi lại không có, vô cùng tối tăm, Trình Trì lấy điện thoại ra tự bật đèn pin soi cho mình, trên đường thỉnh thoảng cũng có thể gặp được vài du khách đi đêm, cô đi rất nhanh, bỏ lại những người du khách kia ở phía sau.

Vì mặt trời mọc, cố gắng một chút nào!

Không để ý rêu xanh trên đường, lòng bàn chân trượt một cái, Trình Trì ngã phịch xuống đất.

Có vẻ chân bị trật khớp rồi.

Cô chống tay lên đầu gối vòng bảo hộ bên cạnh, thử đứng lên, kết quả mắt cá chân như bị rút gân, đau không chịu được.

Thật sự bị trật khớp rồi!

Chơi với giữa sườn núi... Trình Trì muốn chết quách đi cho rồi.

Cô đặt mông ngồi lên trên đường lát đá, đổi cả thế giới.

Vừa lạnh vừa đói.

Thật xui xẻo.

Cô không nhìn được mà kéo cổ áo, nghĩ có nên gọi điện thoại cho Bạch Du hay không, cần rằng một cái, thôi, các cô ấy nhất định sắp lên đến đỉnh rồi.

Chân trời đã có ánh sáng, đúng lúc Trình Trì đang buồn chán, phía trước thấp thoáng bóng người đi xuống.

Những tia nắng ban mai và vầng hào quang linh thiêng họa ra hình dáng anh, cao lớn, thẳng tắp.

Trong lòng Trình Trì đột nhiên hồi hộp.

Sao có thể!

Tại sao Hứa Nhận lại đi xuống?

Hứa Nhận thật sự đang đi xuống! Bước chân xuống núi của anh rất nhẹ rất nhanh, lộc cộc, tựa như đang cưỡi ngựa, đi ngang qua bên người cô

cũng không nhìn cô lấy một cái, lập tức đi xuống dưới chân núi, vừa mới đi được vài bước, dường như phát hiện ra gì đó, quay đầu lại, ánh mắt liếc qua Trình Trì đang ngồi trên bậc cầu thang.

Hoá ra cô đang ở đây!

Anh xoay người, đi đến bên cô, Trình Trì vẫn luôn giơ tay che ánh sáng, lại hung dữ trừng anh một cái, đồng thời lấy tai nghe màu trắng từ trong túi ra đeo.

“Tại sao cô lại ngồi ở đây?” Anh hỏi cô, giọng điệu vẫn bình thản như cũ.

“Ngắm phong cảnh.” Trình Trì thờ ơ nói, nhìn trái nhìn phải, xung quanh đen nhánh, không cho cô chút mặt mũi nào.

“Phong cảnh đẹp không?” Hứa Nhận cười cười.

“Đẹp, so với người còn đẹp hơn.”

“Được rồi, ở đường núi đâu cũng là phong cảnh, cô chậm rãi thưởng thức, tôi đi đây.” Hứa Nhận vừa dứt lời đã nhắc chân đi.

Trình Trì lập tức quyết định anh hùng phải biết tránh cái thiệt trước mắt, căn môi dưới, rớt cuộc cũng chịu mềm giọng: “Chân tôi trật khớp rồi.”

Hứa Nhận quay lại, biết cô chết vì sĩ diện, thế nên cũng không nhân cơ hội mà nói móc cô, anh ngồi bên người cô, khẽ hỏi: “Chân bên nào?”

“Bên phải.” Trình Trì dịch chân phải sang, Hứa Nhận nhắc lên, đặt trên đùi mình, cởi giày thể thao của cô ra.

Tư thế này, có vẻ thân mật mờ ám, còn cởi giày trước mặt anh, mặt Trình Trì không nhịn được phấp hồng, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Hứa Nhận hồn nhiên không nhận ra sự khác thường của cô, nắm mắt cá chân cô, nhẹ nhàng vặn một chút.

“Đau... Đau!” Trình Trì đau đến không thở được, hét lớn: “Tôi cảnh cáo anh, anh đừng nghĩ nhân cơ hội trả thù tôi, tôi...” Cô còn chưa dứt lời đe dọa, Hứa Nhận đã vặn mạnh một cái, chỉ nghe thấy “Răng rắc” một tiếng, Trình Trì đau đến dựng tóc gáy!

Thoáng chốc, qua cơn đau, đã thoải mái hơn nhiều, cô thử đặt xuống đất giật giật, dường như không còn đau như trước.

Ái chà, tay nghề không tồi.

“Cô có thể tự đi không?” Anh hỏi.

Trình Trì vịn cánh tay anh đứng lên, thử giật giật.

“Chân mềm...”

Miễn cưỡng đi thì được, nhưng nếu phải leo núi, chỉ sợ không được.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Hứa Nhận hỏi cô.

Làm sao mà cô biết được phải làm sao bây giờ?

“Anh là hướng dẫn viên du lịch, tôi nghe anh.”

“Vậy tự cô trở về nhé?”

“.....”

Trình Trì giận dỗi vịn vào cột gỗ ẩm ướt, khập khiễng đi xuống dưới chân núi, bước chân lảo đảo, nếu không có vòng bảo vệ thì đã ngã ra rồi.

Khoé miệng Hứa Nhận khẽ cong lên, chạy bộ đến trước mặt cô, kéo cổ tay cô, nói: “Lên, tôi cõng cô.”

“Hả?”

Anh đưa lưng về phía cô, ngồi xõm người.

Hết chương 5

(1): Kim Đỉnh còn gọi là “Vạn Phật Đỉnh”, là ngọn núi cơ bản của Nga Mi sơn, cũng là điểm du lịch cơ bản của nó. Tại Kim Đỉnh có thể nhìn thấy 4 kì quan của Nga Mi sơn là Nhật xuất (Mặt trời mọc), Vân hải (Biển mây), Phật quang (Hào quang của Phật), Thánh đăng (Đèn Thánh).

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 6: Đường Về (6)

Trình Trì ngậy ngấn cả người.

Cái gì, anh muốn công tôi leo núi? Từ từ, anh có chắc anh có thể vừa công tôi vừa bò lên được không? Cả đoạn đường đều dốc đến dựng đứng, ngã xuống thì sẽ tan xương nát thịt đấy, anh có dám thử không?

“Cho cô ba giây.” Thái độ anh rất quyết đoán, dứt khoát cắt ngang nỗi lo âu của Trình Trì, không hề do dự, Trình Trì bò lên lưng anh.

Lưng Hứa Nhận rất rộng, cũng rất cứng cáp, cô thậm chí có thể cảm nhận được bên dưới lớp áo mỏng là phần cơ lưng khỏe khoắn của anh, cánh tay cô vòng qua cổ anh, nắm lấy nhau, đùi cô quắp lấy phần hông dẻo dai của anh.

Hứa Nhận đứng dậy, xốc lên, vững vàng nâng mông cô, xoay người đi lên trên núi.

Bước chân của anh rất vững vàng, công cô mà vẫn đi rất nhanh.

“Tại sao anh lại xuống đây?”

“Tôi định dẫn quầy tiếp tân nhà nghỉ chú ý đến cô.” Hứa Nhận giải thích: “Vừa rồi họ gọi điện thoại cho tôi, nói cô lên núi.”

“Ồ, anh còn định cài tai mắt bên người tôi cơ à.”

“Thiên kim tiểu thư tôn quý như cô, nếu mất trên tay tôi, tôi không bồi thường nổi.”

“Có bán anh đi cũng không bồi thường nổi đâu.” Trình Trì hừ một tiếng, chợt nhớ đến chuyện tối qua, trong lòng cô thoáng xúc động hỏi: “Vậy anh không giận tôi à?”

“Tôi có tức giận đâu.”

“Tôi cảm thấy tối hôm qua anh rất tức giận, hung dữ như muốn ăn thịt tôi.”

Khi Hứa Nhận nói chuyện, âm cuối luôn vô thức cao lên: “Sợ tôi à?”

“Vớ vẩn, Trình Trì tôi đâu biết sợ ai.”

“Vậy cô quan tâm tức giận hay không tức giận làm gì?”

“.....”

Cô thật sự không còn lời gì để nói, đúng vậy, quan tâm anh tức giận hay không làm gì, dù sao sau hôm nay, đường ai người nấy đi, không ai quen biết ai.

Trình Trì im lặng, Hứa Nhận cũng không hỏi nhiều, tăng nhanh bước chân, đi lên núi.

“Anh đi nhanh như vậy làm gì?”

“Thi chạy với thời gian.”

“Bây giờ đi lên, còn có thể thấy mặt trời mọc không?”

“Trời còn chưa sáng, có hi vọng nhìn thấy.” Hứa Nhận trả lời.

Trình Trì đặt tay lên vai Hứa Nhận, không biết anh làm cái gì, lại cứng như vậy.

Trình Trì cười cười, nói: “Mẹ nó... Thật sự hết lòng đấy, đúng là tấm gương sáng.”

Hứa Nhận đáp trả một cách mỉa mai: “Mẹ nó... Có thể nói chuyện nghiêm túc không?”

“Chút lời này, không thích thì che lỗ tai lại đừng nghe!”

“Tôi không giống người nào đó, không cần che lỗ tai cũng.....” Hứa Nhận đang nói đột nhiên dừng lại, nuốt phần sau vào trong bụng.

Trình Trì nghe anh nói được một nửa, hỏi lại: “Gì cơ?”

“Không có gì.” Hứa Nhận không định chạm vào miệng vết thương của người khác, nên không nói chuyện nữa.

Phía chân trời thấp thoáng tia nắng ban mai sáng nhạt, bầu trời đêm vẫn đậm màu xanh lam, sao trời lộng lẫy, thỉnh thoảng sẽ có sao băng xẹt qua bầu trời.

Vừa rồi Trình Trì leo núi, nhưng chưa từng ngẩng đầu nhìn trời lấy một lần, cảnh đẹp như vậy, từ trước đến nay cô chưa từng thấy.

Quá đẹp!

Trình Trì không nhìn được mà... Vươn tay lên không trung, ngón trỏ và ngón cái khép lại, tạo thành cái ống nhòm, lẩm bẩm nói: “Toà nhà cao trăm mét, vươn tay hái sao trời, không biết trời tròn khuyết, năm nay là năm nào (1)?”

Cô nghe thấy Hứa Nhận cười nhạo một tiếng, nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

“Bài này ngâm như thế hả?” Hứa Nhận cao giọng hỏi cô.

“Anh là học sinh giỏi, anh nói cho tôi biết, bài này ngâm như thế nào đi?”

“Toà nhà cao trăm mét, vươn tay hái sao trời.” Hứa Nhận định sửa lại cho cô, vừa mới ngâm đã dừng lại một chút, cuối cùng vẫn ngâm theo cô, lẩm bẩm nói: “Không biết trời tròn khuyết, năm nay...”

“Là năm nào?”

Trình Trì cười.

Lần đầu tiên, thông qua máy trợ thính lạnh băng, cô có thể nghe thấy âm thanh hay nhất thế giới này, cô xếp chéo ngón trỏ ngón cái, giơ tới trước mắt Hứa Nhận.

“Tôi hái được một ngôi sao, cho anh này!”

———

Sau khi đi qua một ngôi đền là lên đến Kim Đỉnh, ánh sáng phía chân trời cũng dần dần hiện ra, cảnh vật xung quanh nhuộm màu xanh đậm, tựa như một bức tranh thủy mặc lớn.

Bước chân Hứa Nhận càng ngày càng nhanh, gần như vừa cõng cô vừa chạy chậm.

Có phải người đàn ông này là động cơ Đài Loan không, quá sung sức!

Cõng cô leo một đoạn cầu thang dài như vậy, anh cũng không biết mệt hả?

Rất nhanh, tầm nhìn phía trước trở nên trống trải, du khách cũng càng ngày càng nhiều.

“Lên đến nơi rồi!” Trình Trì hoan hô một tiếng!

“Vẫn chưa tới.” Hứa Nhận chạy lên trên: “Đài ngắm cảnh phía trước, mới là nơi ngắm cảnh mặt trời mọc tốt nhất.”

Đúng lúc này, sườn núi phía đông bắt đầu được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu vàng nhạt, trên sườn núi, từng đám từng đám mây tía bị đốt thành ngọn lửa đỏ rực, phút chốc, vầng hào quang đỏ tím bắt đầu chậm rãi dâng lên.

Trình Trì nằm trên lưng anh bị xóc nảy đến choáng váng, bất giác ôm chặt lấy cổ anh.

Đúng là động cơ vĩnh cửu! Thế lực tốt thật!

Hứa Nhận công cô, chạy một hơi không ngừng lên đài ngắm cảnh, bước chân đến sát vòng bảo hộ, ánh sáng mặt trời chậm rãi toả ra, trong nháy mắt, cả bầu trời tràn ngập ánh sáng, lan rộng khắp sườn núi! Vô cùng huy hoàng!

Anh thở dốc, ngực phập phồng, cô không kìm lòng được vươn tay ra trước mặt anh, ánh mặt trời chiếu đến, từ đầu ngón tay cô, lan đến cổ tay, cánh tay, khuôn mặt...

Ánh mắt cô, không nhìn được mà dời về phía Hứa Nhận, từ góc độ sau lưng, chỉ có thể nhìn thấy vành tai anh được bao phủ bởi ánh nắng ban mai đỏ hồng, giữa đầu mày còn thấp thoáng mồ hôi, anh khẽ hé miệng, hít thở dồn dập, nhưng tiếng hít thở rất nhỏ rất nhỏ.

Có lẽ... Anh đang kinh ngạc trước cảnh tượng thiên nhiên.

Hứa Nhận nhìn cảnh mặt trời mọc không chớp mắt, ánh mắt nghiêm túc như vậy, mãnh liệt như vậy, giống như đó chính là con đường phía trước và hy vọng của anh.

Còn Trình Trì cứ thế mà... Nhìn anh chăm chú, vào giây phút này thời gian như lắng đọng lại, cô đã quên mọi thứ xung quanh.

Sau khi mặt trời mọc, sắc trời bắt đầu sáng lên. Bạch Du gọi điện thoại cho Trình Trì.

“Cậu có ở Kim Đình không?”

“Ừ, tớ tới rồi, các cậu đang ở đâu?”

“Bọn tớ đi đình Vạn Phật (2).”

Trình Trì ở trên lưng Hứa Nhận kích động hét to: “Các cậu không thể chờ tớ à! Tớ vất vả lắm mới leo lên đến nơi, hai người các cậu lại tự mình đi chơi!”

Hứa Nhận che lỗ tai, quay đầu lại nghi ngờ: “Cô... Thật sự rất vất vả mà leo lên á?”

“Không cần để ý chi tiết này.”

“.....”

“Ôi! Tai nghe của tôi rơi rồi!” Trình Trì vỗ bả vai Hứa Nhận: “Thả tôi xuống đi, tai nghe của tôi rơi rồi!”

Hứa Nhận thả cô xuống, cô xoay người chạy đi vài bước, nhặt tai nghe rơi trên mặt đất lên đeo vào rồi lại chạy về.

Đôi chân kia phải gọi là một bước đi như bay, nhẹ nhàng như yến.

Hứa Nhận: “.....”

Lòng chân thành cơ bản giữa người với người đâu rồi?

“Lên đây thì tốt rồi, đúng lúc.”

“Sao nào, cho rằng tôi đang lừa anh hả?”

“Chút này chả sao cả.”

“Ồ, rộng lượng đấy!”

“Dựa vào quy định giá cả của cục du lịch, đoạn đường tôi công cô, không thể ít hơn 600.” Hứa Nhận nói: “Còn dẫn cô đi ngắm mặt trời mọc, phải đến 800.”

Trình Trì quyết định thu lại câu nói trước đấy.

Hết chương 6

(1): 危楼高百尺，手可摘星辰，不知天上宫阙，今夕是何年. Đây là bản gốc, tớ chưa tìm được bản dịch Việt cũng chưa tìm được lai lịch của bài này nên tớ mạn phép dịch theo ý hiểu của mình. Có ai biết tiếng Trung và biết bài này thì nhớ góp ý cho tớ ạ. Tớ cảm ơn!

(2): Đỉnh Vạn Phật là ngọn núi chính của Nga Mi, độ cao so với mặt biển là 3079.3m

Tác giả có lời muốn nói: Hứa tổng không nợ ai cái gì.

Khi anh hai bàn tay trắng, Trình Trì hái được một ngôi sao đưa cho anh.

Nhiều năm sau, Hứa tổng trả lại cho cô một bầu trời đầy sao.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 7: Đường Về (7)

Phía trước là tượng vàng Phổ Hiền Bồ Tát (1), cao hơn bốn mươi mét, Thập Phương Phổ Hiền, được chúng sinh thờ cúng, vô cùng nguy nga tráng lệ.

“Vì sao Bồ Tát này lại có nhiều đầu như vậy?” Trình Trì đếm đếm, có mười cái, tầng tầng lớp lớp, xếp thành ba tầng.

“Thập phương ngụ ý là mười điều ước lớn (2) của Phổ Hiền, lại tượng trưng cho mười hướng Đông, Nam, Tây, Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, trên, dưới trong Phật giáo.”

Lúc này Hứa Nhận mới có bộ dáng của hướng dẫn viên du lịch, kiên nhẫn giảng giải cho Trình Trì: “Mười cái đầu của Phổ Hiền chia làm ba tầng, thần thái khác nhau, đại diện cho mười tính cách khác nhau của con người.”

Trình Trì cái hiểu cái không gật đầu, đột nhiên nhớ ra gì đó, nói: “Đúng rồi, Bạch Du nói Bồ Tát này vô cùng linh nghiệm, sang năm thi đại học, tôi nhất định sẽ đến cầu nguyện.”

Chùa Hoa Tạng (3) là một ngôi chùa được làm hoàn toàn bằng đồng, trông rất nguy nga tráng lệ.

Trình Trì đang định chấp tay cúi người vái, Hứa Nhận lại xách cô về, giống như xách một chú gà con.

“Cầu nguyện, nếu thật sự linh nghiệm, phải quay về mang lễ tạ thần, cô có chắc chắn... Muốn tới đây không?”

“Có sao đâu, nếu tôi thật sự thi đỗ, đến một lần cũng không có vấn đề gì... Hơn nữa, tôi còn có thể trở về nhìn anh.”

Hứa Nhận nao nao, buông lỏng tay cô ra.

Nhìn anh, anh có cái gì đẹp.

Trình Trì đi lên trước, nhắm mắt, chắp tay trước ngực vái Bồ Tát.

“Bồ Tát, mong người phù hộ cho con thi đỗ Thanh Hoa Bắc Đại, nếu thật sự không được, vậy thì trong khu vực phía Bắc cũng được, còn lại phải xem người sắp xếp thuận tiện cho con thế nào, con sẽ tuân theo sự sắp xếp của người.”

Hứa Nhận: “.....”

Anh cảm thấy sang năm cô có thể không cần tới nữa đâu.

Sau khi vái lạy xong, Trình Trì quay đầu lại nhìn Hứa Nhận, anh đứng bên đệm hương bồ (4), đặt balo của mình xuống, lấy một cái đĩa đựng trái cây từ bên trong ra, sau đó lại lấy ra quả táo đỏ rất to, cẩn thận đặt vào đĩa đựng trái cây.

Trình Trì ngẩn người, thảo nào cô cảm thấy nước khoáng trong balo anh bán hết rồi mà còn phình lên, hoá ra anh cũng cả hoa quả từ dưới chân núi đi lên.

Chỉ thấy đôi tay anh bưng đĩa đựng trái cây, đi tới trước đèn, cẩn thận đặt lên trên bàn thờ, lúc này có vị tăng già nhẹ nhàng gõ gõ mõ, tiếng tụng

kinh ngâm dài, anh đi đến trước đệm hương bồ, bàn tay chắp trước ngực, vái ba vái.

Tiếng mõ xa xưa, gió lạnh thổi bay cờ vàng, ống chuyển kim luân (5) lần vòng, phát ra tiếng vọng trầm thấp, du khách ngoài đền nổi liền không dứt, đốt hương lên vái, động tĩnh không nhỏ, mà anh lại gần như yên lặng, đứng trước Bồ Tát, cúi đầu, thành kính thăm viếng.

Thế giới này, lúc này như không liên quan đến anh.

Trong nháy mắt, tâm Trình Trì chợt tĩnh lặng.

Trong lòng không có chút tạp niệm nào, trong mắt, chỉ có duy nhất Hứa Nhận đang chắp tay trước ngực.

Rồi sau đó Hứa Nhận đứng dậy, lấy ba tờ tiền đỏ từ trong ví ra, bỏ vào hòm công đức.

Trình Trì kinh ngạc, tên vắt cổ chày ra nước này, vừa vung tiền...

Nhưng cô nghĩ lại, thật ra cũng dễ hiểu thôi, mẹ anh đã như vậy rồi, nếu Bồ Tát thật sự linh thiêng, chút tiền công đức này, không tính là gì.

Ngồi xe buýt, có thể trực tiếp đến chân núi, trong xe, Trình Trì nghiêng đầu, dựa vào cửa sổ ngủ thiếp đi, Hứa Nhận ngồi bên người cô, liếc nhìn cô một cái, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu vào vành tai cô, còn có thể nhìn thấy lông tơ rất nhỏ màu trắng, anh không kìm lòng được mà duỗi tay, sờ lên tai nghe Bluetooth trên vành tai cô, nói đúng ra... Phải là máy trợ thính.

Một cô gái như vậy, tại sao lại...

Trình Trì ngủ không sâu giấc, lập tức bừng tỉnh, mà lúc này, tay Hứa Nhận lại đang sờ vành tai cô.

Ánh mắt cô, dời về phía tai: “Anh...”

Hứa Nhận ho nhẹ một tiếng, mặt thoáng đỏ lên, giống như đứa trẻ bị bắt quả tang đang ăn vụng.

“Lỗ tai của cô, trông có vẻ mới mẻ độc đáo.”

“.....”

Cô quay mặt ra ngoài cửa sổ, thoáng ửng đỏ.

“Vừa rồi anh cầu nguyện gì với Bồ Tát?” Cô nhìn về phía Hứa Nhận lần nữa.

Thật lâu sau, Hứa Nhận nói: “Tôi không cầu nguyện.”

“Hử?”

“Tôi không cầu nguyện với Bồ Tát.”

“Vậy sao anh còn...”

Còn mang hoa quả từ dưới chân núi lên, còn đóng nhiều tiền công đức như vậy...

“Chỉ là tôi cảm thấy... Nên làm như vậy.” Anh nhìn cảnh vật lướt đi như bay ngoài cửa sổ, ánh mắt không có tiêu cự.

Nên làm như vậy.

Anh có thể không biết gì, có thể kiêu ngạo, nhưng anh cũng biết kính sợ.

Hứa Nhận vẫn tiễn các cô đến nhà ga.

“Tôi đi đây, hướng dẫn Viên Hứa!” Bạch Du vẫy tay với anh: “Tuy giữa chúng ta có không ít mâu thuẫn, nhưng nói tóm lại, chuyến đi chơi này rất vui vẻ! Tôi sẽ không đi báo cáo anh.”

Hứa Nhận cười khẽ: “Tôi là hướng dẫn viên tự do, báo cáo.....”

“Báo cáo cũng không có hiệu quả đúng không.” Dương Tĩnh cười ha ha.

Hứa Nhận cũng cười cười, vẫy tay với họ: “Thuận buồm xuôi gió, học tập tốt nhé.”

Từ đầu đến cuối, Trình Trì không hề mở miệng nói chuyện, đứng lặng thính bên cạnh, mãi đến khi rời đi, cô cũng không nói với anh một câu, thỉnh thoảng nhìn thẳng vào anh, cô lại vội vàng dời mắt đi.

“Trình Trì.” Hứa Nhận đột nhiên gọi cô lại.

Trình Trì gần như lập tức xoay người, trong lòng tràn đầy chờ mong nhìn anh.

Anh đi tới, trong tay cầm một sợi dây xích nhỏ màu đỏ, bên trên móc hai cái chuông nhỏ bằng bạc.

“Cho cô này.”

Trình Trì nhận lấy sợi dây xích, kinh ngạc nói: “Cho tôi?”

“Quà kỷ niệm, đeo trên chân.” Hứa Nhận nói: “Một trăm tệ kia, tôi mua cái này.” Ngay sau đó anh lại bổ sung thêm một câu: “Thuần bạc.”

Một trăm tệ, cô chợt nhớ ra, là một trăm tệ cô nói nhận lỗi với con khi đầu đàn kia.

Biết rõ trả tiền cô sẽ không nhận, thế nên mua cho cô một cái vòng bạc làm quà tặng.

Lắc lắc quả chuông, leng ka leng keng, tựa như gió hè.

“Cảm ơn anh.” Trình Trì cúi đầu cười khẽ.

Hứa Nhận giật mình, thật sự khó khăn lắm mới nhìn thấy biểu cảm dịu dàng như vậy trên mặt cô.

“Không cần cảm ơn đâu.” Anh xoay người đi, Trình Trì lại đột nhiên gọi anh lại: “Hứa Nhận.”

“Ồi?” Anh quay đầu lại.

Cô đỏ mặt chần chừ: “Tôi có một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi anh.”

“Nói đi.”

“Cái tên Hứa Nhận này, có ý nghĩa đặc biệt gì không?”

Hứa Nhận giật mình, không ngờ cô sẽ cảm thấy hứng thú với cái này, anh quay đầu, nhìn về phía dãy núi trùng điệp đằng xa, nghĩ nghĩ, lẩm bẫm nói: “Người đặt tên cho tôi...”

Bên tai Trình Trì, nổi lên một cơn gió.

“Bà ấy nói... Tôi là một con dao cắm trong lòng bà ấy.”

Hết chương 7

(1): Tượng phật Phổ Hiền Bồ Tát tọa lạc ở đỉnh núi Nga Mi trên cao 3.079m, tượng Phật bốn mặt cao 48m (cao nhất thế giới) bằng đồng với 20kg vàng mạ bên ngoài, tượng rất uy nghi, mặt quay về 4 hướng, ngòi rất

tự tại trên đài sen, cười trên 4 con voi lớn. Màu xanh biếc của bầu trời làm nổi bật tượng Phổ Hiền.

(2): Mười điều ước lớn (hay còn gọi là mười đại nguyện) gồm có:

Kính lễ Chư Phật.

Xưng Tán Như Lai.

Quảng Tu Cúng Dường.

Sám Hối Nghiệp Chướng.

Tùy Hỷ Công Đức.

Thỉnh Chuyển Pháp Luân.

Thỉnh Phật Trụ Thế.

Thường Tùy Phật Học.

Hằng Thuận Chúng Sinh.

Phổ Giai Hồi Hướng.

(3): Chùa Hoa Tạng (Kim Đỉnh Hoa Tạng) có vào thời Đông Hán và lúc bấy giờ tên là Phổ Quang điện, về sau được đổi thành Nguyên Tượng tự. Rồi sang đời nhà Minh bởi vì ở nơi cao nhất của chùa có xây thêm Phật điện Phổ Hiền với tượng bằng đồng nên tục gọi là Đồng điện. Nhưng vì trên đỉnh điện có đắp vàng thật nên chùa lại có thêm một tên nữa là Kim Đỉnh. Đồng điện và chùa Hoa Tạng đều bị hủy trong một trận hỏa không rõ vào năm nào, nhưng ngôi chùa bây giờ là được phỏng theo nguyên kiểu chùa trước đây mà xây lại vào năm 1986 đến năm 1989. Và hiện nay ở gần chùa trên Kim Đỉnh có một pho tượng Thập Phương Phổ Hiền cao 48 mét. Pho tượng Bồ Tát Phổ Hiền bằng đồng, bên ngoài đắp vàng này có mười

đầu, được chia thành ba tầng, thân ngài ngồi rất tự tại trên đài sen và cưỡi bốn con voi lớn. Một bên của chùa Hoa Tạng là Ngọa Vân am, và bên trái của am là Đổ Quang đài, từ đài đó có thể nhìn thấy được bốn kỳ quan lớn của Kim Đỉnh.

(4): Đệm hương bồ là một loại đệm dùng để lót khi ngồi thiền, ruột đệm được làm từ lông hoa cái của cây họ Hương bồ.

(5): Ổng chuyển kim luân (hay còn gọi là Bánh xe cầu nguyện) là một bánh xe hình trụ (chữ Tạng: འཇམ་ལོ་པོ་; Wylie: khor lo) trên một trục chính làm từ kim loại, gỗ, đá, da thuộc hoặc sợi bông thô. Theo truyền thống, câu thần chú Om Mani Padme Hum được viết bằng ngôn ngữ Newari của Nepal, ở bên ngoài bánh xe. Cũng đôi khi được miêu tả là Không hành nữ, Người bảo vệ và rất thường thấy là 8 biểu tượng tốt lành Ashtamangala. Tại lõi của hình trụ là một “Cây sự sống” thường được làm bằng gỗ hoặc kim loại với một số câu thần chú được viết trên hoặc quấn quanh nó. Hàng ngàn (hoặc trong trường hợp bánh xe cầu nguyện lớn hơn, hàng triệu) thần chú sau đó được quấn quanh cây sự sống này. Thần chú Om Mani Padme Hum được sử dụng phổ biến nhất, nhưng những câu thần chú khác cũng có thể được sử dụng. Theo truyền thống Phật giáo Tây Tạng dựa trên các văn bản truyền thừa liên quan đến bánh xe cầu nguyện, việc quay một bánh xe như vậy sẽ có nhiều tác dụng tương tự như việc đọc lời cầu nguyện bằng miệng.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 8: Xác Xước (1)

Ba tháng sau.

Tối nay có mưa nhỏ, không khí vô cùng ẩm ướt, là thời điểm lạnh nhất của mùa thu.

Số 99 đường Lộc Châu, biệt thự nhà họ Trình.

Một chiếc ô tô màu đen dừng lại trước cổng biệt thự cổ, khu biệt thự này nằm ở vùng ngoại ô thành phố dành cho người giàu, được xây dựng vào những năm chín mươi của thế kỷ trước, hiện tại đã thuộc vào hàng đồ cổ, nhưng vẫn rất giá trị.

Bên ngoài được xây dựng theo phong cách châu Âu, ẩn dưới lớp sương mù xám xịt, có vẻ vô cùng tối tăm lạnh lẽo, cho dù đèn đóm trong biệt thự sáng trưng, cũng không thể xua tan cảm giác lạnh lẽo nặng nề này.

Hứa Nhận sửa sang lại cổ áo, cảm thấy hơi lạnh.

Anh dùng hết số tiền ít ỏi tiết kiệm bấy lâu, mua bộ quần áo không tính là chần chu trên người này, nhưng dù sao cũng là quần áo mới, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, đến tiếp đón tiền đồ rộng lớn của mình.

Người đàn ông đi phía trước dẫn đường cho anh có khuôn mặt hiền lành, ăn mặc chần chu, cử chỉ khéo léo, rất phong độ.

Ông ta chính là người sẽ thay đổi vận mệnh của anh trong tương lai, tên Trình Chính Niên.

Hứa Nhận đối xử với ông ta rất cung kính.

Hứa Nhận đi theo Trình Chính Niên, dọc theo con đường trải đầy đá cuội đi vào hoa viên, ngôi biệt thự cao cấp cổ xưa âm u dựa lưng vào dãy núi đen trập trùng.

Đôi mắt anh sâu và đen như nước lạng, băng quơ liếc nó một cái.

Trước hiên cửa, Hứa Nhận gặp được nữ chủ nhân của biệt thự, Giang Y Lạc trẻ trung xinh đẹp, và dì Đào bảo mẫu, còn cả em gái, Trình Gia.

Giang Y Lạc có một mái tóc dài đen mượt, dáng người thướt tha, quyến rũ lòng người, nhưng ánh mắt rất lạnh lẽo.

Mà dì Đào bảo mẫu, mặt mũi hiền lành, vô cùng thân thiết.

Ánh mắt em gái Trình Gia tràn ngập sự tò mò, nhìn anh chăm chăm, sắc mặt phỉếm hồng, nũng nịu nói: “Hoan nghênh.”

Hứa Nhận vừa mới cầm đôi giày màu xanh biển lên, Trình Chính Niên đã vội nói: “Không cần đâu, đổi dép đi, sau này, cháu cũng là người một nhà rồi.”

Chỉ một câu, đã khẳng định được địa vị của anh.

Anh nghe theo gật đầu, dì Đào bảo mẫu vội vàng lấy một đôi dép mới tinh của đàn ông cho anh.

Hứa Nhận chú ý tới, vị phu nhân trẻ tuổi Giang Y Lạc của Trình Chính Niên vẫn luôn quan sát anh, ánh mắt bà ta, rất kỳ lạ, người nhạy bén như anh, đã nhận ra có gì đó không ổn.

Ánh mắt anh nhìn vào bên trong biệt thự, đồ vật bày biện trong nhà, đều nghiêm túc tuân theo phong cách cổ điển của châu Âu, ánh đèn không quá sáng, tạo cho người ta cảm giác áp lực nặng nề.

Anh cũng không tìm thấy cô gái mà mình muốn gặp kia.

“Trì Trì đâu?” Trên sô pha, Trình Chính Niên nhìn về phía phu nhân Giang Y Lạc.

Giang Y Lạc khoanh tay, lạnh lùng hừ một tiếng: “Ai mà biết được.”

Dì Đào vội vàng giải thích: “Tiểu thư vốn dĩ ở nhà chờ ngài, nhưng vừa rồi bạn của cô ấy gọi điện thoại, nói là có việc gấp, cho nên cô ấy đi ra ngoài trước rồi ạ.”

Chén trà trong tay Trình Chính Niên đập thật mạnh lên bàn trà.

“Hừ, con bé thì có thể có việc gấp gì! Lập tức gọi điện thoại, bảo nó về cho tôi!”

Dì Đào liên tục gật đầu, đi đến bên bàn điện thoại, nhấc điện thoại lên.

———

Leng ka leng keng.

Chiếc lắc chân xích bằng bạc gắn chuông treo bên dưới gương chiếu hậu của xe Ferrari.

Đằng trước có một khúc cua, cô đánh tay lái, thân xe trôi đi một cách đẹp đẽ, xoay một vòng chín mươi độ lướt qua khúc cua, ưu điểm của động cơ Ferrari giờ phút này mới biểu hiện ra.

Cô vút lại chiếc xe phía sau một đoạn xa, chân ga đạp hết cỡ, cảnh vật hai bên đường núi lướt qua rất nhanh...

Tiếng gió rít, tiếng động cơ âm âm, hoà với tiếng chuông kêu vui sướng...

Cô thích lắng nghe bản giao hưởng rung động lòng người này, nó khiến cô có cảm giác chân thật.

Phút chốc, cô tiến vào đường hầm, ánh mắt Trình Trì nhìn thẳng phía trước, đèn đường không ngừng bay qua đỉnh đầu.

“A Trì, tốc độ của cậu đã sắp đạt 220 rồi!” Qua bộ đàm, tiếng Bạch Du truyền đến.

“Vẫn còn sớm.” Trình Trì trầm tĩnh, khởi động động cơ thứ hai, gia tốc lần nữa!

Điện thoại đặt trên ghế phụ, tiếng chuông vang lên không ngừng, cô không thèm nhìn lấy một cái.

Trong nháy mắt chạy ra khỏi đường hầm, cô lao nhanh về phía vạch đích.

Trên vạch đích có không ít nam nữ trẻ tuổi, trong khoảnh khắc chạm đích, tiếng hoan hô vang dội, dải lụa rực rỡ từ trên trời bay xuống.

Sau khi Ferrari lao đi một đoạn rất xa, hất đuôi một cái đẹp mắt, ngừng lại. Lần lượt lại có mấy chiếc xe lao về phía vạch đích, dừng lại xung quanh cô.

Thăng!

Khoé miệng Trình Trì cong lên, tiện tay cầm lấy chiếc vòng xích gắn chuông dưới gương chiếu hậu, đặt bên miệng hôn hôn, sau đó đeo lên cổ tay. Cô có không ít đồ trang sức, phong cách đều khá nổi loạn, bộ khuyên tai hình xương khô, vòng cổ gắn đinh tán... Nhưng không biết tại sao, chỉ có cái lắc chân nhẹ nhàng đơn giản này, cô lại thích nhất.

Đã ba tháng, không biết anh thế nào rồi.

Trình Trì quay đầu thoáng nhìn qua màn hình điện thoại, hiện ra mười cuộc gọi nhỡ.

Phiền phức.

Cô mặc bộ trang phục đua xe màu xanh trắng, vừa đi ra, một nhóm nam nữ trang điểm lòe loẹt lập tức vây quanh.

“A Trì, một chữ: Mạnh!”

“Lần này lại phá kỷ lục rồi!”

“Hôm nay tớ bao hết, chúng ta uống rượu chúc mừng đi!”

.....

“Không được.” Trình Trì nói: “Ông già ở nhà sắp phát điên rồi, tớ phải về.”

Trong tiếng thở dài thất vọng của mọi người, Trình Trì ngồi vào ghế lái, lái xe xuống quốc lộ Bàn Sơn.

—————

Tiếng động cơ xe Trình Trì rất lớn, rầm rầm ù ù, đi Đào đứng trước cổng lớn cạnh hoa viên, từ xa nghe thấy, biết được, đại tiểu thư đã trở về.

Trình Trì đi ra từ trong gara, ném chìa khóa cho người làm vườn: “Chú Tần, chú nhớ rửa xe giúp cháu nhé.”

Chú Tần nhận chìa khóa, mỉm cười gật đầu, biết chiếc Ferrari này là bảo bối trong lòng Trình Trì, không dám chậm trễ, lập tức cầm ống nước ra rửa.

“Dì Đào.” Trình Trì chào bà, vừa đi qua, bước chân lại dừng lại trước cổng lớn, thoáng lo lắng: “Ông già đấy không tức giận chứ ạ?”

“Cháu đoán xem?” Dì Đào dè thấp giọng: “Cháu bảo một giờ sau sẽ về, cháu nhìn bây giờ xem, đã gần 10 giờ rồi, dì cũng không biết nên giúp cháu như thế nào.”

Trình Trì càng không dám vào cửa: “Vậy cháu phải làm sao bây giờ, xác định lại ăn đón rồi.”

“Đừng lo lắng, trong nhà có khách, lão gia chắc cũng không đến mức làm trò trước mặt khách đây...”

“Có khách ạ?” Trình Trì lập tức thả lỏng: “Vậy thì không liên quan đến cháu rồi, ông ấy nói việc làm ăn của ông ấy, cháu đi từ cửa sau, trốn về phòng...”

“Không phải đối tác làm ăn của lão gia, đó là một chàng trai, tuổi tác không chênh lệch mấy với cháu đâu, hình như sẽ ở lại nhà chúng ta.” Dì Đào giải thích: “Bây giờ bọn họ ngồi ở phòng khách, đang chờ cháu đấy.”

“Ở lại!” Trình Trì kinh ngạc thốt lên, tuy căn nhà này khá lớn, nhưng cũng không đến mức... Người nào cũng có thể ở chứ!

Cô tháo găng tay ta, cầm mũ đua xe màu xanh trắng của mình, vội vàng đi vào cửa lớn.

Trên tủ giày, cô nhìn thấy một đôi giày da xa lạ, rất sạch sẽ, lau đến sáng bóng, lại mới tinh... Giày của đàn ông.

Tuy mới, nhưng chất lượng lại chẳng ra gì, hàng dỏm.

Khách trong nhà, từ khi nào, thân phận lại thấp kém như vậy?

Trình Trì không suy nghĩ nhiều, sau khi thay giày, đi vào phòng khách.

Khoảnh khắc ngược mắt lên, cô vẫn cho rằng mình đang nằm mơ!

Thời gian dường như yên lặng.

Hít thở khó khăn!

Hứa Nhận ngồi ngay ngắn trên sô pha, mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, tôn lên vóc dáng to lớn của anh, mỗi một cái cúc đều cài cẩn thận lên tận cổ áo, quần dài màu đen bao bọc lấy đôi chân dài, hơi mở, mái tóc được chải vuốt tỉ mỉ, để lộ ra vầng trán cao rộng, vài sợi tóc mái rũ xuống, lơ lửng trước đôi mắt sâu thẳm.

Hai người đối mặt nhau từ xa, mộng cũ như tạc.

Cô nhớ rõ duy nhất một điều, anh nói.

Tôi là một con dao cắm trong lòng bà ấy.

Mũ đua xe trực tiếp rơi khỏi tay, lăn ra ngoài...

Cô choáng váng.

Hứa Nhận đứng dậy, nhặt mũ đua xe trên mặt đất lên, rũ mắt, quan sát một lúc, khước miệng khẽ nhếch, sau đó lại gần, đưa cho cô.

“Em gái, anh là Hứa Nhận, mong em giúp đỡ.”

.....

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Trình Trì nhớ lại lần gặp mặt này của họ, cô vẫn cảm thấy, kinh tâm động phách.

———

Ở trước mặt người ngoài, Trình Chính Niên chưa từng khó xử Trình Trì, chỉ nghiêm khắc trách cô vài câu, sau đó sẽ từ bỏ.

“Hứa Nhận lớn hơn con, sau này con phải gọi thằng bé là anh, thằng bé sẽ ở lại nhà chúng ta, giống như người cùng một nhà, con không được bắt nạt thằng bé.” Trình Chính Niên nói.

Vãi nhái... Ở đâu tòi ra một ông anh vậy!

Trình Trì phản ứng theo bản năng, không thể chấp nhận, cô không nén được cảm xúc, lập tức nổi giận, chỉ vào Hứa Nhận, kích động chất vấn Trình Chính Niên: “Anh ta là con riêng của bố à?!”

Hết chương 8

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 9: Xấ Xược (2)

Ngoại trừ là con riêng, Trình Trì thật sự không nghĩ ra, anh còn có thể có thân phận gì, bước vào gia đình cô, khiến cô phải gọi anh là anh trai.

Đôi mắt mẹ kế Giang Y Lạc hơi híp lại, thay đổi tư thế, hai chân bắt chéo ngồi trên sô pha, chuẩn bị thưởng thức vở tuồng trước mặt này.

Trình Chính Niên đập mạnh tay xuống bàn trà, lạnh giọng trách cứ: “Xấ xược!”

“Con riêng cũng dắt về nhà, rốt cuộc là ai xấ xược!” Trình Trì tức giận đến đôi mắt không phải đôi mắt, cái mũi không phải cái mũi, bắt đầu nói không lựa lời chửi ầm lên: “Ông già háo sắc!”

Cô cũng không biết, vì sao mình lại tức giận như vậy! Nhưng cô rất tức giận! Tức chết mất!

Hiện tại cô chỉ muốn giết người! Cô muốn chạy như điên ra ngoài, lái Ferrari của cô, đâm vào vách núi, đâm chết chính cô!

“Cho dù thằng bé là con trai bố thì sao, con là cái thá gì mà dám dạy dỗ bố!” Trình Chính Niên đứng lên chỉ vào Trình Trì: “Xem ra bình thường bố quá chiều con, khiến con quên mất, ai mới là chủ nhân của cái nhà này!”

Giang Y Lạc chống tay lên sô pha, híp mắt, lười biếng nhìn hai bố con giảng co, khoe miệng cong lên cười nhạt, lẳng lặng ngồi.

Trình Trì đỏ mắt, xoay người, hung dữ chất vấn Hứa Nhận: “Anh là con của ông ấy hả?”

Khoé mắt Hứa Nhận thoáng run rẩy.

“Không phải.” Anh nói: “Trình tiên sinh chỉ là người giúp đỡ tôi.”

“Chị, bố chỉ giúp anh Hứa đi học thôi mà.” Lúc này Trình Gia mới xen mồm vào: “Học xong cấp ba và đại học.”

“Giúp đỡ?” Rõ ràng Trình Trì không tin, yên lặng nhìn Hứa Nhận, đột nhiên cười lạnh: “Anh chấp nhận à?”

Hứa Nhận khép mắt, không nói gì.

“Trình Trì, bố cảnh cáo con lần cuối cùng, phải có phong thái đại tiểu thư của Trình gia, đừng để người ngoài nhìn vào mà chê cười, nói nhà họ Trình không biết giáo dục!” Trình Chính Niên tức giận.

“Bằng bộ dáng nổi loạn của nó á.” Giang Y Lạc cười khế đúng chất phụ nữ vùng sông nước Giang Nam, lạnh lùng châm chọc: “Trình gia đại tiểu thư, ha.”

“Bố cũng biết anh ta là người ngoài, giúp đỡ một người ngoài, bắt buộc phải để anh ta ở lại trong nhà sao?” Trình Trì lắc đầu, còn lâu cô mới tin, điều này không hợp với lẽ thường.

“Chị, anh Hứa không có chỗ ở, bố mới đưa anh ấy về nhà.” Trình Gia lại nói.

“Em câm miệng!” Trình Trì trợn mắt nhìn em gái Trình Gia một cái.

Trình Gia lập tức im tiếng, không dám nói thêm nữa.

“Dì Đào, lấy roi ra đây cho tôi!” Trình Chính Niên tức giận quát to: “Tối hôm nay, có người ngứa da!”

“Lão gia...” Dì Đào định khuyên ngăn, lại bị Trình Chính Niên tức giận mắng: “Nhanh lên!”

Dì Đào đành phải nghe lời, gỡ roi từ trên tường xuống, nơm nớp lo sợ đưa cho Trình Chính Niên.

Trình Chính Niên cầm roi, vẫy vẫy trong không trung, roi phát ra một tiếng rất vang. Ông đi về phía cô, Trình Trì muốn chạy, nhưng không chạy được, bốp một tiếng, một phát roi quất xuống, Trình Trì che mặt theo bản năng, nhưng không cảm nhận được đau đớn.

Roi quất xuống cánh tay Hứa Nhận, chỉ một thoáng, áo sơ mi rách ra, cánh tay nổi lên một vết đỏ sậm.

Trình Trì há mồm, ngây ngẩn cả người, không ngờ anh sẽ kéo cô ra phía sau, không ngờ anh sẽ đỡ một roi này giúp cô, cô đỏ mắt, nhìn bóng dáng rộng lớn của anh, nhìn vết thương trên cánh tay anh, vừa tức vừa cuống, không biết nên làm gì bây giờ, không biết nên nói gì, vừa giận vừa áy náy, cô run rẩy lùi ra sau, lắc lắc đầu, nén nước mắt, xoay người chạy ra khỏi biệt thự.

“Con quay lại cho bố!” Trình Chính Niên ở phía sau tức giận quát to, Trình Trì không để ý tới ông, lập tức chạy đến hoa viên, chú Tần đang rửa xe cho cô, Trình Trì cầm chìa khóa trên bồn hoa, mở cửa xe, ngồi xuống, khởi động máy, lái xe ra ngoài, lao thẳng ra khỏi hoa viên, thảm cỏ xanh bị cô nghiền thành một vết bùn sẫm.

Tiếng ồn ào trong biệt thự, bị cô ném ra sau xe, dần dần đi xa, cô há miệng thở hổn hển, sờ sờ nước mắt trên khoé mắt, cắn môi dưới, hừ lạnh một tiếng: “Giúp đỡ người ta... Thả con mẹ nó rắm chó ấy.”

Đêm dài, ánh đèn không quá sáng trong biệt thự dần dần tắt.

Dì Đào thu dọn phòng cho Hứa Nhận, lấy thuốc mỡ bôi vết thương trên tay cho anh, không nhịn được nói thêm một câu: “Tính tình tiểu thư không tốt, cậu đừng chấp nặt với cô ấy, thật ra cô ấy cũng không tệ...” Bà dừng lại một chút, than một tiếng: “Sau này cậu sẽ biết, quen là tốt rồi.”

Hứa Nhận ngồi bên mép giường, gấp gọn từng bộ quần áo của mình, im lặng gặt đầu.

Dì Đào không rõ thân phận của anh, cho nên cũng không dám nói nhiều, dặn dò anh nghỉ ngơi sớm một chút, cần gì thì gọi bà, sau đó ra khỏi phòng.

Thật ra chuyện hôm nay, cũng không trách được tiểu thư cáu kỉnh, lão gia cứ vậy mà mang người về ở lại trong nhà, thái độ không bình thường, bắt tiểu thư gọi cậu ấy là anh trai, thậm chí còn vì cậu ấy mà lấy roi quất tiểu thư, việc này... Cho dù là bất cứ ai cũng không thể không nghĩ nhiều, lai lịch của cậu nhóc này.

Chẳng lẽ, thật sự là con riêng của lão gia?

Hứa Nhận đóng cửa phòng, đứng sau cửa chìm trong bóng tối, nghe thấy tiếng bước chân của dì Đào dần đi xa, đầu ngón tay thon dài mới đặt xuống then cửa, càn cạch một tiếng, khóa trái.

Trong lòng, mới thoáng yên ổn một chút.

Từ vali hành lý, anh lấy ra một cái hộp nhựa nhỏ trong suốt, bên trong đặt một cục bọt biển ẩm ướt, trên bọt biển, có một chú rùa Brazil màu xanh biếc đang ngủ, nó to bằng bàn tay, anh nhấc rùa ra, đặt lên bàn, duỗi tay,

chạm chạm vào cái đầu nhỏ đang rụt lại của nó. Cảm nhận được động chạm, rùa nhỏ thông thả thò đầu ra, mở to đôi mắt tròn.

Đó là thú cưng của anh, người bạn duy nhất, tên là Sex.

“Về đến nhà rồi.” Anh nói.

Ánh trăng trong trẻo, chiếu lên trên bàn, Sex lặng thinh.

“Thật ra... Cũng không tính là nhà.” Anh vui đầu, trò chuyện với Sex.

“Có vẻ tiểu thiên kim không chào đón anh.”

Sex bò vài bước trên bàn, sau đó dừng lại, duỗi cái đầu dài, lắc lư trái phải.

“Em đang nói, cô ấy khẩu thị tâm phi hả?”

Anh lắc đầu, bất đắc dĩ cười: “Anh đâu có tự kỷ như vậy?”

Sex lại bò vài bước, bò đến chân đèn bàn.

“Hay là... Em đang trách anh vừa rồi không nên nhiều chuyện?”

Móng chân xanh biếc của Sex gõ lên mặt bàn gỗ màu đỏ, phát ra tiếng vang nho nhỏ, nhưng trong đêm tối lại vô cùng rõ ràng.

Hứa Nhận cuộn tay áo đã rách lên, mở hộp thuốc mỡ ra, dùng tăm bông chấm ít thuốc mỡ màu trắng ngà, bôi một chút lên vết thương.

“Tiểu thiên kim là bảo bối mà Trình lão gia nâng niu, lại bị điếc, càng được ông ấy thương yêu.” Anh rũ mắt, cẩn thận bôi thuốc cho bản thân, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn cello: “Nếu cô ấy vì anh mà hứng một roi này, đêm khuya thanh vắng, ông ấy nghĩ lại, vừa đau lòng vừa buồn

phiền, đến lúc đó, cho dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng... Chắc hẳn sẽ thầm trách anh, đúng không?”

Anh đóng chặt nắp hộp thuốc mỡ, nhặt Sex lên, thả nó vào trong hộp nhỏ, sau đó đặt bên cửa sổ, dưới ánh trăng sáng, anh cúi đầu, nhìn tay áo bị rách kia, khẽ lẩm bẩm một tiếng.

“Chỉ tiếc bộ quần áo này.”

Hết chương 9

Lời editor: Đọc truyện này không thể theo kịp được suy nghĩ của bất kỳ nhân vật nào hết á >~< Chòi chòi, lúc tớ edit đến tên con rùa còn tưởng nhìn nhầm cơ, cái tên độc đáo quá chòi luôn.

Tác giả có lời muốn nói: Tại sao em gái Trì lại tức giận như vậy?

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 10: Xác Xước (3)

“Cái đệt, thật hay giả!” Từ club đêm đi ra, Bạch Du và Trình Trì đứng bên Ferrari nói chuyện.

Trình Trì châm một điếu thuốc, chậm rãi hút một ngụm, nhìn về phía ngọn đèn rơi rạc gần bờ sông, chửi một tiếng: “Mẹ nó.”

“Bố cậu... Đúng là trâu bò, cho cậu một ông anh trai lớn như vậy.” Bạch Du lắc đầu: “Thế nên, vừa rồi cậu ôm tở khóc như chó chết, là vì chuyện này?”

Mắt Trình Trì vẫn còn đỏ, hừ lạnh: “Không duyên không cớ tự đứng lại lòi ra một tên nhóc, sau này phân chia tài sản với tở, có thể không khóc hả?”

“Cũng đúng.” Bạch Du đồng tình nhìn Trình Trì: “Thương cậu thật đấy, có một ông anh khốn nạn, có một cô em gái sen trắng (1), có một bà mẹ kế tâm thần, bây giờ lại có thêm một... Đứa con riêng, nhà cậu hội tụ được cả năm cực phẩm xã hội, đội ngũ này... Chậc, thật giống sân khấu hài kịch!”

“Luyên thuyên.” Trình Trì liếc cô ấy một cái, ném tàn thuốc xuống đất: “Đêm nay tở đến nhà cậu ngủ nhé, ông già kia vừa suýt chút nữa giết tở rồi.”

“Được.”

Trình Trì lên xe, Bạch Du ngồi vào, cài chặt đai an toàn, tay Trình Trì mò vào trong túi, lấy sợi dây xích gắn chuông đỏ ra, tự dưng cảm thấy buồn phiền, dứt khoát ném ra ghế sau, quả chuông lăn lăn, rơi xuống một góc.

Trường Trình Trì học, trường 13 Lộc Châu, là trường tư nhân tốt nhất Lộc Châu, đội ngũ giáo viên rất giỏi, ngay cả những trường công phát triển nhất cũng không sánh bằng, học sinh học trong trường, không phải con nhà giàu thì cũng là con ông cháu cha.

Trình Trì không bao giờ ngờ được, Trình Chính Niên lại dẫn đứa con tiêng họ Hứa kia đến trường cấp ba này, đã thế còn học cùng lớp với cô!

Một ngày chó má.

Nhìn Hứa Nhận mặc áo khoác cao bồi giắt đến trắng bệch, nghiêm túc đi lên bục giảng, Trình Trì suy sụp đến mức muốn đâm đầu vào tường.

Tên đối đầu, oan gia, kẻ địch phân chia tài sản!

Thế mà lại học cùng lớp với cô!

Quan trọng là, nếu ông già kia thích con riêng như vậy, tại sao không chuẩn bị cho anh ta mấy bộ quần áo sang trọng một chút.

Bộ quần áo mặc hôm qua tuy là đồ rẻ tiền, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được, còn hôm nay ngày đầu tiên tới lớp, anh lại ăn mặc như lúc ở trên núi, nhìn bộ dáng nghèo đói kia, ở cấp ba Lộc Châu, giữa một đám công tử tiểu thư tranh nhau khoe sắc, trông anh nghèo túng như đi lên bục giảng, không bị cười nhạo mới là lạ!

“Chào các bạn, tôi tên là Hứa Nhận, rất vui khi được làm quen với mọi người.”

Anh trừng khuôn mặt vô cảm như người chết giống lúc mới gặp Trình Trì trên sườn núi, hoàn toàn không nhìn ra vui vẻ ở đâu.

Trình Trì ngồi bàn hai đếm ngược từ dưới lên, cô chú ý tới mấy bạn nữ ngồi bên trên chụm đầu ghé tai bàn tán.

“Bạn mới đẹp trai thật đấy!”

“Đúng vậy! Giá trị nhan sắc không hề kém cạnh soái ca Lâm Giản lớp bên cạnh đâu!”

“Nhưng trông nghèo quá, khí chất không cùng một cấp bậc với Giản nam thần.”

“Nhưng cũng lạ thật đấy, loại người nghèo như thế này tại sao lại vào được lớp chúng ta?”

.....

Trình Trì khịt khịt mũi, buồn phiền xé lớp sơn móng tay màu đỏ rượu ra.

Các bạn nữ chỉ nói khe khẽ, nhưng ở nhóm các bạn nam bên này, nhất là mấy người thích kiếm chuyện gây sự, giọng nói vô cùng to.

“Thứ low (Thứ rẻ tiền).” Không biết là ai hét một câu như vậy, cả lớp ồ lên.

Trình Trì vẫn nhớ rõ cuộc đối thoại giữa hai người phụ nữ rửa bát thuê trước đây, nói anh hung dữ, đánh người ta đến mức bố mẹ cũng không nhận ra.

Cô đột nhiên bắt đầu chờ mong, nếu lúc này Hứa Nhận nổi bão, thật tuyệt, buổi đi học đầu tiên đã đánh nhau, dựa vào tác phong nghiêm chỉnh của Trình Chính Niên, chắc chắn sẽ không thể tha cho anh, đến lúc đó, đuổi

anh ra khỏi cấp ba Lộc Châu, hoặc là lùi một bước, đuối sang lớp khác học, cũng được đấy.

Cô nhìn Hứa Nhận, mặt Hứa Nhận lạnh tanh, ánh mắt rất sâu, anh không hề không tiếp chiêu.

Vì thế bạn học vừa mới chửi anh lại mở miệng khiêu khích: “Mày tên là Hứa Nhận?”

“Ừ.” Hứa Nhận lại nở nụ cười, nhìn về phía tên Vương Khôn đang khiêu khích anh.

Vương Khôn là tên thích gây sự nhất lớp, nhà làm bất động sản, có chút tài sản, rất kiêu ngạo, ngoại trừ Trình Trì không dám chọc, cậu ta không sợ bất kỳ ai.

Vương Khôn cười đều, kéo dài giọng: “Nhận nào nhỉ?”

Hứa Nhận đang định mở miệng, Vương Khôn lập tức tiếp lời: “Là Nhận trong công nhận? Hay là Nhậm trong bị bắt nạt nhỉ (2)?”

Cậu ta vừa dứt lời, cả lớp cười vang, bạn học xung quanh Vương Khôn cầm sách giáo khoa bắt đầu đập mạnh xuống mặt bàn.

Ấn đường Trình Trì nhú lại, ngẩng đầu lên, cùng anh liếc nhìn nhau từ xa, cô vội vàng dời đi, băng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh chịu đựng đi! Cứ chịu đựng đi!

Xem anh chịu đựng được tới khi nào!

Hứa Nhận từ từ mở miệng, gằn từng chữ một: “Nhận trong lưỡi dao.”

Ánh mắt anh, sắp kết thành băng.

Tim Trình Trì đột nhiên đập mạnh.

Sau đó chủ nhiệm lớp Tôn Hồng đi vào, học sinh trong lớp mới thôi ồn ào ầm ĩ, Tôn Hồng sắp xếp cho Hứa Nhận ngồi vào một cái bàn chưa có ai ngồi, ngay sau đó bắt đầu giảng bài, xoa dịu bầu không khí xấu hổ này.

Cả buổi học, Trình Trì chỉ khoanh tay, nhìn bóng dáng Hứa Nhận, dáng người anh rất cao, bờ lưng rộng lớn, bộ đồ cao bồi giắt đến trắng bệch, phong cách hoàn toàn khác biệt với đồ hiệu mà các bạn nam trong lớp diện.

Đương nhiên, tư thế học cũng khác hẳn bọn họ, anh ngồi ngay ngắn, ngẩng đầu nhìn bảng đen, thỉnh thoảng lại cúi đầu ghi chép, thái độ rất nghiêm túc.

Đương nhiên, anh viết bằng tay trái.

Nghe nói người có bán cầu não phải phát triển rất thông minh.

Trình Trì buồn chán vươn vai, chẳng có gì thú vị.

Đúng lúc này, một tờ giấy từ phía sau truyền lên, Trình Trì nhận ấy, trên mặt là dòng chữ cầu thả của Dương Tĩnh: “Tại sao lại thế này?”

Tất nhiên người cậu hỏi là Hứa Nhận.

Trình Trì quay đầu lại, Dương Tĩnh vẫy vẫy tay với cô, vẻ mặt mờ mịt.

Cậu hỏi tớ, tớ biết hỏi ai?

Trình Trì còn muốn biết tại sao lại thế hơn cả cậu ta, cô vo tròn tờ giấy, ném đi.

Sau khi hết tiết, Trình Trì để ý thấy, Vương Khôn dẫn đầu, đi về phía Hứa Nhận, đương nhiên cậu ta sẽ không dễ dàng buông tha cho anh, bây

giờ đúng là lúc ra oai, cậu ta có lý do tìm Hứa Nhận gây phiền phức.

Nhưng đúng lúc này, Hứa Nhận cũng đột nhiên đứng dậy, lấy một chiếc cặp Kimura Harajuku (3) màu đen trắng từ trong túi vải cũ kỹ của mình ra, trên lối đi nhỏ hẹp, anh bước qua người Vương Khôn, đi đến trước bàn Trình Trì.

“Cặp sách của em, bố em bảo tôi mang cho em.” Hứa Nhận dứt lời, không đợi cô phản ứng lại, ném cặp sách lên đầu cô, xoay người bước đi.

Trình Trì bị bất ngờ không kịp đề phòng, choáng váng cả người, ôm cặp sách, ngồi ngẩn ra.

Bạn học xung quanh, bao gồm cả Vương Khôn, cũng ngẩn người, cái tên nghèo kiết hủ lậu này, quan hệ với Trình Trì... Thoạt nhìn không hề nông cạn!

Không nhắc đến câu nói mờ ám khiến mọi người phải suy nghĩ vừa rồi, chỉ cần nhìn thái độ anh đối xử với cô, trong lớp, thậm chí là trong trường, không có được mấy người, dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với Trình Trì.

Vương Khôn sững sờ trên lối đi nhỏ, nhìn Trình Trì, lại nhìn Hứa Nhận đã trở về chỗ ngồi, mơ màng không rõ quan hệ của bọn họ, nhất thời cũng không đi tìm anh gây phiền phức nữa.

“Cáo mượn oai hùm à!” Bạch Du đến bên cạnh Trình Trì, nhìn Hứa Nhận, phán một câu: “Đây đúng là boy tâm cơ.”

Bấy giờ Trình Trì mới phản ứng lại, cái đệt! Bị anh lợi dụng!

Cô tức giận đến mức dựng lông, Hứa Nhận người ta đã ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình, sau đó chuông vào tiết vang lên.

Vừa rồi không kịp phản ứng, bây giờ cô đã đánh mất thời cơ nổi bão tốt nhất.

Bình pháp có mây, hết lần này đến lần khác, lần hai thì suy, lần ba thì kiệt.

Trình Trì đã suy kiệt, chỉ có thể nhét mạnh cặp sách vào ngăn bàn, cắn răng, vẫn còn hờn dỗi.

Chuông tan học vang lên, Trình Trì dứt tay vào túi, khoác cái cặp Kimura Harajuku lên vai, đi ra khỏi lớp, Vương Khôn vội vàng đuổi theo cô, hỏi: “Trình Trì, cậu có quan hệ gì với tên oắt học sinh mới kia?”

Trình Trì liếc cậu ta một cái, thờ ơ nói: “À, chỉ quen biết mà thôi, không có quan hệ gì cả.”

“Vậy... Nếu tôi dạy dỗ anh ta, cậu có quan tâm không?”

Trình Trì quay đầu lại, trong lớp học đầy bụi đất, Hứa Nhận đang cầm chổi, tỉ mỉ quét dọn lối đi.

“Chắc, không quan tâm.” Cô không kiên nhẫn đáp lời, sau đó lập tức đi về phía cầu thang.

Trên sân thể dục, Trình Trì quay đầu lại nhìn về phía hành lang tầng năm, Vương Khôn triệu tập vài bạn nam trong lớp, đứng dựa lưng vào lan can, có vẻ đang chờ các bạn trong lớp rời đi.

Trông dáng vẻ này, Hứa Nhận chắc chắn không tránh được một trận đánh tơi bời.

Trình Trì dứt tay vào trong túi, chân bước nhanh, vội vàng đi ra khỏi cổng trường.

Thân thủ Hứa Nhận thế nào, cô không biết, nhưng trước đây anh một hơi cõng cô lên Kim Đình, thể lực rất tốt, ứng phó với bọn nhóc con Vương Khôn kia, chắc chắn không vấn đề gì.

Nhưng trong lòng Trình Trì vẫn luôn thấp thoáng bất an, Vương Khôn lẫn lộn ở trường cấp ba này, đánh nhau ra tay tàn nhẫn có tiếng, trước đây đã từng đánh một bạn học đụng phải cậu ta đến dập nội tạng.

Hứa Nhận là người có xương cốt cứng cáp, nhất định sẽ chống trả cậu ta, chưa chắc đã bị đánh bại.

Một hòn đá nhỏ dưới chân bị Trình Trì đá ra thật xa.

Thật không thể hiểu nổi, lo lắng cho anh ta làm gì, đáng ra phải ước anh ta bị đánh chết mới đúng chứ.

Từ từ, không được, nếu như tên con riêng kia bị đánh chết, chắc chắn Trình Chính Niên sẽ không bỏ qua cho cô.

Đúng vậy, cô không muốn rước phiền phức vào mình.

Trình Trì bỗng nhiên dừng bước, dường như đã tìm được cho mình một lý do để quay lại, cô lập tức xoay người, vội vàng chạy về phía trường học.

Hoàng hôn buông xuống, sắc mây như máu, bùng cháy vẻ vang.

Trên sân bóng rổ còn mấy bạn nam đang chạy đến mức mồ hôi tuôn như mưa, Trình Trì vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy Dương Tĩnh.

Cô hồng hộc chạy đến sân thể dục, dừng bước, ổn định lại nhịp tim, vẫy tay với cậu.

“Dương Tĩnh, lại đây!”

Dương Tĩnh ném bóng rổ trong tay cho đồng đội, chạy chậm về phía Trình Trì: “Sao thế?”

“Cậu đến lớp học nhìn xem, có vẻ vẻ bọn Vương Khôn định tìm Hứa Nhận để gây sự.”

“Cậu quan tâm anh ta làm gì?” Dương Tĩnh nghi ngờ.

“Tớ mà mặc kệ anh ta, chắc chắn ông già sẽ đánh tớ.”

“Vậy được.” Dương Tĩnh không nghĩ nhiều, nhặt cặp sách dưới tán cây: “Tớ đi xem.”

“Chạy nhanh lên!” Trình Trì đứng phía sau vội vàng hét lên một tiếng với cậu.

Hết chương 10

(1): Sen trắng hay còn gọi là Bạch liên hoa, ý chỉ những người con gái có vẻ ngoài ngây thơ, trong sáng nhưng lòng dạ lại xấu xa, độc ác.

(2): Đây là hiện tượng đồng âm khác nghĩa của Trung Quốc. Cùng phát âm là “rèn” nam chính tên Hứa Nhận, Nhận (刃) trong lưỡi dao (的刃), còn cậu bạn kia cố tình nói đồng âm thành Nhận (认) trong công nhận (的认) và Nhậm (任) trong bị bắt nạt (的任).

(3): Kimura Harajuku là một loại cặp sách vải thời trang nổi tiếng của Nhật.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 11: Xác Xước (4)

Đau!

Đầu vầng mắt hoa...

Cả người Hứa Nhận bị xô vào bên cạnh bồn nước trong WC nam, khóe miệng có một vết máu bầm, má bị ăn vài quả dấm.

Bên tai tràn ngập tiếng nước WC chảy ào ào, dường như đối phương không có dấu hiệu dừng lại.

Hai học sinh nam giữ chặt cánh tay to khỏe của anh, đẩy anh đến trước mặt Vương Khôn.

“Nhận trong lưỡi dao à.” Vương Khôn kéo dài giọng, hất cằm, giơ tay, tát một cái vào mặt anh, đánh đến mức anh hoa mắt chóng mặt, khóe miệng tí tách tơ máu: “Tao rất muốn nhìn xem, con dao như mày, rốt cuộc sắc bén đến nhường nào.” Dứt lời, cậu ta nhấc chân, đạp vào bụng anh, đạp anh ngã lăn ra góc tường.

Hứa Nhận nhắm chặt mắt, giảm bớt cảm giác đau đớn trên bụng, tay anh, không nhìn được mà run rẩy, lẳng lặng sờ vào trong túi, nơi đó, có một con dao sắc nhọn.

Dao của anh, rốt cuộc sắc bén đến nhường nào à.

Muốn thử không?

Anh đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt xẹt qua một tia hung ác.

Nhưng biểu cảm ngoan tuyệt này, cũng chỉ lướt qua vài giây. Vài giây sau, anh buông lỏng con dao, chậm rãi quay đầu, dùng tay áo lau máu tươi trên khoé miệng, cười với Vương Khôn, nói: “Dao đã cùn rồi.”

Dương Tĩnh chạy về lớp học, không tìm được Hứa Nhận, cậu ngẩng đầu nhìn về phía camera theo dõi trên hành lang, bọn họ sẽ không đánh nhau ở đây.

Đang suy nghĩ, bọn Vương Khôn đã từ trong phòng vệ sinh đi ra, vừa nói vừa cười, tâm trạng rất tốt.

“Tao cứ nghĩ xương cốt nó cứng cáp lắm đấy.” Vương Khôn “Phì” một tiếng: “Rác rưởi.”

“Trong cái trường này, người dám đối nghịch với anh Khôn không nhiều lắm, coi như thắng chớ đấy biết điều.”

“Đúng vậy!”

.....

Dương Tĩnh gọi bọn họ lại, hỏi: “Hứa Nhận đâu?”

Vương Khôn dừng bước, nhìn về phía Dương Tĩnh, Dương Tĩnh đi theo Trình Trì, cậu ta không định dính vào cậu, nói qua quýt: “Ở WC, tôi vừa mới dạy dỗ anh ta một trận, đúng là đồ nhu nhược, không có sức lực gì, sao thế, cậu cũng có hứng thú hả?”

“Không có việc gì.” Dương Tĩnh châm điếu thuốc, không muốn nói lời thừa thãi với bọn chúng. Bọn Vương Khôn cũng lười giải thích thêm, lập tức đi xuống cầu thang.

Dương Tĩnh đứng dựa vào tường, hút thuốc, gửi tin nhắn cho Trình Trì, tin nhắn vừa mới gửi đi, cậu đã nhìn thấy Hứa Nhận từ trong WC đi ra, khập khiễng, cúi người, tay che bụng, trên mặt tràn đầy vết bầm tím và máu, bộ dáng vô cùng chật vật.

“Hương dẫn Viên Hứa.” Dương Tĩnh kẹp tàn thuốc trong tay, cười với anh: “Chẳng phải lúc ở trên núi Nga Mi anh rất kiên cường, còn dám cá cược với A Trì sao, tại sao mới qua một thời gian, anh lại trở thành tôm mềm, không còn sức đánh nhau nữa rồi?”

Hứa Nhận nhìn cậu một cái, không trả lời, hỏi lại: “Trình Trì bảo cậu tới à?”

“Tưởng bỏ.” Dương Tĩnh phủ nhận: “Tôi ấy à, chẳng qua là tới xem náo nhiệt thôi.”

“Hoá ra cậu lại có hứng thú với tôi như vậy.” Khoé miệng Hứa Nhận cong lên, cười nhạt: “Hay là muốn hi hi hi với tôi?”

Dương Tĩnh nghe anh nói đến suýt sặc, nhưng không đáp trả, tên này, có phải nắm rõ cậu sẽ không dám làm gì anh hay không! Nhưng phải nói, cậu cũng không định làm gì anh thật, nhìn Trình Trì vừa rồi khẩn trương như vậy...

Thôi thôi, Dương Tĩnh ném tàn thuốc đi, hỏi anh: “Anh muốn đi bệnh viện không?”

“Trong người không có tiền.”

“.....”

Đến bệnh viện kiểm tra toàn thân, xử lý miệng vết thương, bôi thuốc lên vết thương, khi Hứa Nhận đi ra, Dương Tĩnh đã mất kiên nhẫn.

“Xong rồi à?”

“Tôi sẽ trả lại tiền cho cậu.”

“Thôi.” Dương Tĩnh lười so đo.

“Tôi sẽ trả.” Hứa Nhận cố chấp nói.

“Được rồi được rồi được rồi.” Dương Tĩnh mất kiên nhẫn ném tàn thuốc lên bồn hoa ven đường, sau đó ngồi lên motor Hamlet phong cách của mình: “Lên đi, tôi đưa anh về.”

Trình Trì nghe thấy tiếng motor gầm rú, từ trên giường nhảy xuống, bò đến bên cửa sổ nhìn xuống hoa viên, Hứa Nhận tháo mũ bảo hiểm, trả cho Dương Tĩnh, hai người nói chuyện một lát, Dương Tĩnh quay đầu xe rồi đi, Hứa Nhận vào hoa viên, đi dọc theo con đường rải đầy đá cuội vào trong, trên mặt anh toàn màu xanh xanh tím tím, bàn tay không biết cố ý hay vô tình mà ấn vào bụng trái, người hơi cong, có vẻ dính chút nội thương.

Hừ, đáng đời!

Đột nhiên, anh ngẩng đầu lên, liếc một cái qua cửa sổ phòng cô, tìm Trình Trì chợt loạn nhịp, vội vàng rút đầu lại.

Không thể hiểu được!

Cô ngây người trong phòng cả tối, tâm phiền ý loạn, chơi Liên Minh Huyền Thoại một lát, kết quả lại thua ba trận, càng thêm buồn phiền, tắt máy tính, nằm thẳng đơ trên giường, mãi đến giờ ăn tối, cô mới bị Trình Chính Niên gọi xuống nhà.

Trong phòng ăn, Trình Chính Niên ngồi đầu bàn, Giang Y Lạc ngồi bên cạnh, xuống chút nữa là em gái Trình Gia, còn Hứa Nhận ngồi ngay ngắn ở cuối cùng, trên mặt vẫn dán hai cái băng gạc.

Trình Trì không tình nguyện đi đến ngồi xuống đối diện Hứa Nhận.

“Chào em gái.” Hứa Nhận lễ phép chào hỏi cô.

Trình Trì không thích anh gọi như vậy, cực kỳ không thích, hung hăng trừng anh một cái: “Ai là em gái anh!”

Khoé miệng Hứa Nhận khẽ nhếch, không nói lời nào.

“Trình Trì.” Trình Chính Niên khẽ gằn một tiếng, cuối cùng Trình Trì đành phải đáp, nhếch miệng, gượng gượng nở nụ cười giả tạo: “Chào anh trai.”

“Anh Hứa, anh đánh nhau với người ta hả?” Trình Gia nhìn Hứa Nhận, quan tâm hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Bị người ta đánh!” Trình Trì vui sướng khi thấy người gặp họa: “Đáng đời! Trường Mười Ba là nơi anh có thể học sao?”

Trình Chính Niên uy nghiêm trừng mắt nhìn Trình Trì, khiến cô đành phải nuốt lại những lời châm chọc định nói vào trong bụng.

“Trình Trì.” Trình Chính Niên hắng giọng nói: “Anh mới đến, trong trường có người bắt nạt anh, con phải che chở anh, giống như người một nhà.”

“Ồ, con là một cô gái yếu đuối, con đâu có bản lĩnh này...”

Trình Trì còn chưa nói xong mấy lời trào phúng, Trình Chính Niên đã hừ lạnh một tiếng: “Đừng cho là bố không biết con làm gì ở trường, bây giờ bố nói thẳng, nếu lần sau bố lại nhìn thấy trên mặt Hứa Nhận có vết

thương, chiếc Ferrari kia của con, bố sẽ gọi người lái đến thị trường xe second-hand, biết chưa?”

Chiếc Ferrari kia chính là bảo bối trong lòng Trình Trì.

“Con biết rồi.” Trình Trì khẽ đáp một tiếng, lại nhìn Hứa Nhận, không biết có phải cô bìn ảo giác hay không, trong khoảnh khắc đó, dường như anh đang... Cười?

“Đúng đúng, anh Hứa giống như người nhà chúng ta, chị, chị nên bảo vệ anh ấy, đừng để người xấu bắt nạt anh ấy.” Trình Gia nói.

Trình Trì trợn mắt.

“Con nhìn em gái con mà học tập, lớn như vậy rồi, phải có bộ dáng của người làm chị chứ.” Trình Chính Niên lại ngồi dạy bảo cô.

Trình Trì chán nản vùi đầu vào cơm, thật sự rất muốn tháo máy trợ thính ra.

“Chú, hôm nay cũng may nhờ có A Trì.” Hứa Nhận mở miệng: “Nếu không có thể cháu sẽ bị đánh thảm hơn rồi.”

Trình Trì nhìn anh, trong lòng bỗng dưng giật nảy, anh gọi cô là gì? A Trì?

Hừ, A Trì là tên anh được gọi hả?

“Thế à?” Mặt Trình Chính Niên giãn ra, ánh mắt nhìn về phía Trình Trì cũng dịu dàng hơn: “Xem ra cô nhóc này chỉ giỏi mạnh miệng.”

“Vâng, A Trì còn nói, sau này mỗi ngày sẽ đi học cùng cháu.”

Cô nói khi nào! Nói khi nào!

“Con không...” Trình Trì đang định giải thích, quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt tràn ngập ý cười của Trình Chính Niên, cuối cùng đành phải nuốt thức ăn vào miệng, nuốt lời muốn nói xuống.

Trình Chính Niên thoải mái cười: “Được, vừa khéo, A Nhận cháu giúp chú trông chừng con bé, đừng để con bé tan học rồi lại đi chơi bởi lêu lổng.”

“Cháu rõ rồi.” Hứa Nhận khẽ mỉm cười.

Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc chắn lúc này Hứa Nhận đã bị cô lăng trì.

Đêm dài, Hứa Nhận mở cửa phòng ra, ngoài cửa, Trình Trì đắp mặt nạ, đặng đặng sát khí tiến vào, đột ngột đến mức khiến anh hoảng sợ, cô vừa tiến đến, túm lấy cổ áo anh, đè chặt anh lên trên tường, đồng thời chân móc một cái, đóng chặt cửa phòng.

Hứa Nhận phát hiện, tuy cánh tay Trình Trì nhỏ nhắn, nhưng thật ra vẫn có lực, một khối cơ nhỏ màu mật ong phồng lên, nhìn qua rất gợi cảm.

“Anh mẹ nó dám tính kế tôi?” Cô dùng sức đè anh vào tường, hung tợn trừng anh, vì biểu cảm thật sự dữ tợn, nên mặt nạ trên mặt rơi xuống một nửa, lại bị cô đắp lại lên mặt, trông vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Hứa Nhận chỉ cần dùng chút lực là có thể đẩy cô ra, nhưng anh không cử động, tùy ý để cô túm chặt cổ áo mình, đè anh lên tường.

Hứa Nhận không đáp, hỏi lại cô: “Tôi tính kế em như thế nào?” Vẫn là bộ dáng không ảnh hưởng.

“Hôm nay, ở lớp học, anh ném cặp sách cho tôi!”

“Cho nên?”

“Cho nên lúc ấy Vương Khôn mới không dám tìm anh gây sự!”

“Còn gì nữa?”

“Còn nữa, tối nay anh làm trò trước mặt ông già, anh nói những lời sai sự thật.”

Hứa Nhận bưng tỉnh: “Ồ, xem ra tôi thật sự đã tính kế em.”

Anh thẳng thắn thừa nhận, Trình Trì lại có cảm giác như dấm vào bông, không kìm được mà càng thêm bực mình, túm cổ áo anh, đẩy anh va vào tường, trợn mắt nhìn anh, cao giọng: “Nghe cho rõ, tôi không quan tâm anh có ý đồ gì, muốn làm gì! Nhưng đừng có động đến tôi! Tôi không thích bị người khác dắt mũi, anh có chút thông minh, ông già kia cũng che chở anh, nhưng nếu anh không làm tôi hài lòng, cuộc sống sau này, tôi sẽ khiến anh biết...”

“Tôi phải làm thế nào thì em mới hài lòng?” Anh đột nhiên cắt ngang lời Trình Trì.

“?”

Trình Trì đang định nói thêm vài câu tàn nhẫn, không ngờ tên này lại chiều theo như vậy, không hề tức giận, cô ngẩn ngơ, không biết nên nói gì.

“Tôi phải làm thế nào, mới có thể chiếm được sự yêu thích của em?” Khi Hứa Nhận nói những lời này, hỏi cô, ánh mắt rất sâu.

Hết chương 11

Lời editor: Ngoài couple chính, tự dừng tớ muốn ship cặp Nhận – Tĩnh quá đi >~< Dễ thương gì đâu

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 12: Xác Xước (5)

“Anh!”

Trước đây khi còn trên núi Nga Mi, anh là người đàn ông dám lái xe lao xuống vách núi!

Thế mà bây giờ cô ép buộc anh như vậy, anh không hề tức giận, còn muốn làm cô hài lòng?

Tại sao anh lại biến thành thế này?

Hơn nữa hôm nay, hôm nay Dương Tĩnh nhắn tin báo cho cô, nói rằng khi đánh nhau, Hứa Nhận không hề đánh trả, chỉ cứng đầu, không hừ một tiếng, Vương Khôn đánh đến mệt, mới dừng tay.

Cái tên Hứa Nhận kiên cường kia, đã chết rồi sao?

Người trước mặt này, là loại quái thai gì vậy?

Trình Trì khó tin nhìn anh.

Hứa Nhận lẳng lặng đối diện với cô.

Cuối cùng, Trình Trì quyết định, tạm thời nói ra ba quy tắc với anh trước đã, những cái khác đến khi xong việc rồi nói sau.

“Thứ nhất, ở trong trường, không được nói chuyện với tôi, thứ hai, lúc đi học đừng đi theo tôi, thứ ba, không được tiếp tục tính kẻ tôi, ở trước mặt ông già, không được giả bộ có quan hệ tốt với tôi.”

“Được.” Hứa Nhận sáng khoái đồng ý.

Rốt cuộc Trình Trì cũng buông anh ra, tay Hứa Nhận đặt xuống cổ mình, kéo kéo, chỉnh lại cổ áo.

“Hứa Nhận, rốt cục anh tới nhà của tôi có mục đích gì?” Cô không còn kích động như vừa rồi, giọng điệu thông thả hơn rất nhiều: “Không được nói dối, tôi muốn nghe lời nói thật.”

Hứa Nhận cũng không định nói dối cô, anh xách ghế, ngồi xuống trước mặt cô, nhìn thẳng vào cô, nghiêm túc nói: “Tôi chỉ muốn đi học, thi vào một trường đại học tốt, mở rộng tiền đồ.”

Trước khi đạt được mục tiêu đề ra, anh chỉ có thể cố gắng, khiến cuộc sống ăn nhờ ở đậu này của mình tốt hơn một chút.

“Chỉ thế thôi?”

“Em nghĩ sao?”

Cô cứ cho rằng anh tới là để phân chia tài sản với cô.

“Nhưng trước đây, anh đã từ chối.”

Trước đây cô muốn dùng quỹ của Trình Chính Niên để giúp anh, chính là buổi tối hôm đó, lời anh nói, cô vẫn nhớ rõ từng chữ một.

“Em nói xem, đôi mắt nào của em nhìn thấy, ông đây không ăn nổi cơm, không gánh nổi học? Cần em phải tới bố thí?”

Đột nhiên, anh cười lạnh một tiếng tự giễu: “Coi như tôi... Đánh rắm đi.”

“Hứa Nhận... Đã xảy ra chuyện gì?” Cô khó tin nhìn anh, lăm lăm hỏi: “Anh... Mẹ anh đâu?”

Khoé mắt Hứa Nhận chợt run lên, không nói gì.

Tim Trình Trì bỗng nhói đau, tựa như đang đứng trên vách núi lộng gió, sống hay chết, chỉ cách một bước.

“Hứa Nhận.” Cô khẽ gọi tên anh.

“Trình Trì.” Anh đột nhiên cắt ngang lời cô: “Không được nhìn tôi bằng ánh mắt này.”

Anh cúi đầu, thậm chí không thèm nhìn cô.

“Em có thể khinh bỉ tôi, căm ghét tôi, nhưng mà...” Anh hạ giọng đến rất trầm, rất thấp: “Không được thương hại tôi.”

Đây là chút tự trọng cuối cùng mà anh đã vứt bỏ tất cả để đổi lấy.

Ấn đường Trình Trì thoáng nhú lại, bỗng dừng... Cô lại hiểu được tâm trạng của anh.

Điếc bẩm sinh... Gần như hết thuốc chữa.

Người khác có thể căm ghét cô, sợ hãi cô, nhưng cô không thích nhất, chính là người khác cho cô... Ánh mắt thương hại.

Thế nên cô mới biến thành người như bây giờ, khiến tất cả mọi người sợ hãi cô, khi lấy sự sợ hãi áp đảo sự thương hại, người khác sẽ quên, quên cô là... Người tàn tật.

“Anh có gì đáng để thương hại chứ.” Trình Trì nhìn anh, lạnh lùng nói: “Không có ai nghèo cả đời.”

Cho nên, có gì đáng để thương hại đâu.

Hứa Nhận ngẩng đầu nhìn về phía máy trợ thính màu trắng trên vành tai cô.

“Cũng đúng, tóm lại ông trời... Vẫn còn công bằng.”

“Hứa Nhận, vấn đề cuối cùng.” Trình Trì cau mày: “Anh rốt cuộc... Có phải con trai của bố tôi hay không.”

Vẻ mặt Hứa Nhận thả lỏng, nói bằng giọng điệu hài hước: “Chờ đến khi tâm trạng tôi tốt lên, tôi sẽ nói cho em.”

“Hứa Nhận!” Giọng Trình Trì cao lên ba quãng: “Bây giờ anh phải nói ngay cho tôi!”

“Em đừng làm tôi khó xử, anh em chúng ta phải sống chung thật tốt, đến lúc cần nói, tôi sẽ nói.”

“Mẹ nó...” Trình Trì nghiêng răng nghiêng lợi.

Hứa Nhận đột nhiên đứng dậy, tới gần cô, độ cong của khoeo mắt càng ngày càng rộng: “Em để ý đến thế à?”

Để ý bọn họ... Có quan hệ huyết thống hay không?

Trình Trì gần như chạy chậm về phòng của mình.

Cố gắng ổn định lại nhịp tim rối loạn trong lồng ngực.

Để ý, đương nhiên là để ý rồi, phân chia tài sản mà!

Cô ngơ ngác sờ mặt mình, mặt vẫn nóng bừng...

Cái đệt! Thần kinh à!

Trình Trì lấy cuốn sổ nhật ký của mình ra, đó là một cuốn sổ nhỏ vuông vức, tháo nắp bút, lật sang trang mới tinh, nhìn bóng đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ, ánh trăng trong trẻo, cô ấn bút viết xuống trang giấy một dòng chữ.

“Nhất định anh ta đang báo thù tôi.”

Hứa Nhận bị tiếng khóc của phụ nữ đánh thức!

Cùng với đó, là tiếng bình hoa vỡ vụn, tiếng đàn cello đau thương réo rắt.

Anh đứng lên, cánh tay để trần, đi đến trước tủ quần áo, mở ra, bên trong treo thưa thớt vài bộ quần áo, áo khoác cao bồi màu trắng được giặt sạch sẽ và quần jean, một bộ quần áo thể thao màu đen, một cái áo len cổ chữ V, một cái áo lông vũ màu đen, trừ những thứ đó ra, anh không còn bộ quần áo nào khác.

Lúc đầu, anh chạy trốn.

Mấy bộ quần áo kia, không có bộ nào phù hợp với ngôi nhà này, bất kỳ bộ đồ nào mặc vào cũng rất quê mùa, đúng như lời Vương Khôn nói, thứ low (Thứ rẻ tiền).

Anh nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mặc bộ quần áo cao bồi.

Việc cần quan tâm bây giờ là mau chóng kiếm ít tiền, mua vài bộ quần áo sang trọng, cái nhà này cho anh chỗ ở, nhưng dường như Trình Chính Niên... Quên mất việc cho anh tiền tiêu vặt, hiện tại anh không có tiền, ngay cả chút xu lẻ đi xe buýt đến trường cũng không có.

Bất kể cụp mi rũ mắt như thế nào, bất kể thiếu thốn như thế nào, anh cũng không thể đi tìm một người đàn ông xa lạ để xin tiền.

Anh không phải tên ăn mày.

Mặc dù hoàn cảnh bây giờ cũng không hơn là bao.

Hứa Nhận mặc quần áo, đi ra cầu thang gỗ hình vòng cung xuống nhà, không khí trong phòng khách... Có vẻ kỳ lạ.

Trình Chính Niên ngồi đầu bàn ăn, cầm một tờ báo lên đọc, bên tay đặt một cốc cà phê bốc khói, Giang Y Lạc ngồi trên sofa, che miệng, khóc thút thít, trên mặt đất vẫn còn vương vãi mảnh vỡ bình hoa cổ.

Bên ban công, Trình Gia ngồi co chân trên ghế, sung sướng kéo đàn cello, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới âm nhạc của cô ta.

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ rơi tí tách, sắc trời âm u, khiến người ta cảm thấy căn phòng này càng thêm nặng nề.

Thứ mang màu sắc rực rỡ tươi sáng duy nhất, có lẽ đến từ chiếc áo lông đỏ rực của Trình Trì đang ngồi trên bàn ăn.

Khuôn mặt cô tràn ngập nét cười, đầu ngón tay sơn màu đỏ rượu, xé nhỏ bánh mì, từng miếng từng miếng, xếp đầy lên đĩa.

“Hứa Nhận, đến đây ăn cơm.” Trình Chính Niên nói.

Hứa Nhận nghe lời đi tới, ngồi đối diện Trình Trì.

Dì Đào cầm chổi đến, quét sạch mảnh vỡ bình hoa cổ trên mặt, sau đó bê bát thuốc, an ủi Giang Y Lạc đang khóc nức nở: “Phu nhân, đừng khóc, lão gia bảo bà uống thuốc, cũng là vì cơ thể của bà thôi.”

“Tôi không có bệnh! Tại sao phải uống thuốc!” Giang Y Lạc điên cuồng hét to: “Tôi không có bệnh! Không uống!”

“Đã bị như thế rồi mà còn bảo không có bệnh hả?” Trình Trì cười lạnh.

“Con điếc chết tiệt, người cần uống thuốc là mày mới đúng!” Giang Y Lạc lão đảo đứng lên, bưng bát thuốc toả ra toàn mùi thuốc bắc, đi xiêu vẹo đến trước mặt Trình Trì: “Mày uống đi! Uống đi!”

“Bà làm gì thế! Cút ngay! Đồ điên!” Trình Trì đẩy bà ta một cái, bát thuốc trong tay rơi xuống, nước thuốc nhanh chóng thấm vào thảm, mùi thuốc bắc cay nồng lan toả trong không khí.

Hứa Nhận đã nhìn ra, vị phu nhân trẻ tuổi này, tinh thần, có vẻ không được bình thường...

Anh thoáng quay đầu, nhìn về phía ban công, Trình Gia nghiêng đầu, ngay cả quần áo cũng chưa mặc nghiêm chỉnh, hai mắt nhắm chặt, biểu cảm say mê, tiếng đàn cello đã tiến vào giai đoạn cao trào, tiếng đàn trào dâng cùng tiếng gào thét điên cuồng của Giang Y Lạc hoà lẫn vào nhau, vô cùng nhịp nhàng.

“Không được ầm ĩ nữa!” Trình Chính Niên gầm lên một tiếng: “Ai còn ầm ĩ thì cút ngay đi!”

Giang Y Lạc che miệng, khóc lóc chạy về phòng.

“Dì Đào, còn thuốc không?”

“Vẫn còn, thưa lão gia.”

“Múc thêm bát nữa, mang lên tầng cho phu nhân, bất kể thế nào, cũng phải ép bà ấy uống!”

“Vâng, lão gia.” Dì Đào vào phòng bếp.

Hứa Nhận từ tốn ăn đồ ăn bày biện trước mặt, trong lòng thầm nghĩ, cái nhà này, chỉ sợ không có được mấy người bình thường.

“Ngày mai bố phải đi công tác.”

Ánh mắt Trình Trì chột sáng lên: “Chúc bố thuận buồm xuôi gió!”

“Hừ, đến khi về bố sẽ kiểm tra thành tích thi giữa kỳ của con đấy.”

Trình Trì lập tức ỉu xiu, cô xé xong bánh mì nướng, buông ra, cầm cặp sách, đứng dậy: “Con đi đây.”

Hứa Nhận vội vàng gác dao nĩa, cúi người với Trình Chính Niên: “Trình tiên sinh, cháu cũng đi học đây ạ.”

Trình Chính Niên vẫy tay: “Đi đi, để Trình Trì chở cháu đi.”

Hứa Nhận đi ra khỏi biệt thự, mở cái ô đen, lập tức bước về phía đường Lộc Châu.

Xe thể thao tăng tốc lao về phía Hứa Nhận, dường như Hứa Nhận có linh cảm, trong khoảnh khắc xe cô và anh đi ngang qua nhau, anh nhanh nhẹn dịch sang ven đường, tránh khỏi dòng nước do bánh xe lăn qua vũng nước bắn lên.

“Phản xạ nhanh đấy.” Trình Trì liếc nhìn anh qua cửa kính.

Hứa Nhận cười với cô một cái, Trình Trì lầm bầm một tiếng, thu tầm mắt, dẫm xuống chân ga, đi lên phía trước, vứt bỏ Hứa Nhận ở đằng sau, mãi đến khi bóng dáng anh dần dần biến mất trên gương chiếu hậu, khóe miệng cô không nhịn được cong lên.

Bắt nạt anh đến chết!

Cô không kiềm lòng được mà cười khẽ một tiếng.

Xe phóng đi, nét cười trên mặt Hứa Nhận nháy mắt lạnh xuống, đi thêm vài bước, phía trước có một chiếc motor lao đến.

Dương Tĩnh dừng lại trước mặt anh, tháo khăn trùm đầu xuống, vỗ vỗ ghế sau, hét to với anh: “Lên xe!”

“Cố ý tới đón tôi hả?” Hứa Nhận hỏi.

“Nói vớ vẩn gì vậy.” Dương Tĩnh không kiên nhẫn.

Hứa Nhận không nói gì, ngồi lên xe Dương Tĩnh.

“Tôi bảo này, anh cũng che cho tôi đi.” Dương Tĩnh ngồi trước đón mưa gió.

Hứa Nhận cầm ô, che trên đầu mình, nói: “Cậu ướt hết rồi.”

“Anh có lương tâm không thế!”

Hứa Nhận đành phải chia sẻ ô cho cậu, anh nghiêng nó ra đằng trước, gió to thổi qua, trong nháy mắt cái ô chỉ còn lại bộ khung.

Dương Tĩnh: “Cái đệt! Cái ô này của anh! Sao chất lượng lại kém như vậy!”

Hứa Nhận: “.....”

—————

Hai chú gà vừa rơi vào nồi canh một trước một sau đi vào trong lớp, Trình Trì cầm quyển sách nhỏ có tựa thơ của Từ Tất Bối trong tay, ánh mắt dõi theo bóng dáng anh.

Kiểu tóc anh tỉ mỉ chải vuốt giờ phút này đã hoàn toàn ướt đầm, tóc mái trên trán rũ xuống, nước nhỏ tí tách, phía sau áo cao bồi cũng đã ướt một mảng lớn, sau khi anh đặt cặp sách xuống, cởi quần áo ra, treo lên ghế, bên trong mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen, để lộ cánh tay rắn chắc khỏe khoắn.

Khối cơ bắp này, hoàn toàn không giống người có thể yên lặng chịu bắt nạt.

Tên này, nhìn nhin giỏi đấy.

Anh cởi quần áo, các bạn nữ phía sau đồng loạt hít vào một hơi.

Hormone sôi trào!

Hứa Nhận cảm thấy không ổn, cuối cùng đành phải mặc bộ quần áo ướt vào.

Đúng lúc Trình Trì đang theo dõi chăm chú, Dương Tĩnh lại gần, đuổi người ngồi cùng bàn cô đi, bản thân mình thì ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tại sao cậu lại thế này?” Trình Trì ghét bỏ nhìn cậu một cái, dịch sang bên cạnh, sợ bị nước mưa trên người cậu dính vào mình.

“Làm ơn, ông đây cưỡi motor, trời mưa to thế này, cậu bắt tớ đến đón người, tớ chỉ có thể phóng theo đến đây.”

“Vậy cậu cũng nên thay áo mưa cho anh ta chứ.” Trình Trì nhú mày.

“.....” Dương Tĩnh liếc mắt trách móc cô: “Trình Trì, lương tâm của cậu đâu rồi?”

Hết chương 12

Tác giả có lời muốn nói:

1 Lương tâm của em gái Trì đều đút cho anh Nhận mất rồi 2333

2 Uống thuốc ~ ~ có ai cảm thấy rất quen thuộc không?

Lời editor: Chắc chắc, tự dưng muốn ship cp Tĩnh – Nhận quá >~<
Như tớ đã nói từ đầu là truyện có văn phong khá u ám, cả nhà nữ chính đều có bệnh, đây mới chỉ là cảnh đầu tiên thôi à

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 13: Xác Xước (6)

“Trình Trì, lương tâm của cậu đâu rồi?”

“Lương tâm ở đây.” Trình Trì lấy một tấm thiệp mời đến triển lãm xe thể giới, đưa đến trước mặt Dương Tĩnh: “Không phải cậu định mua xe à? Có thể đi xem thử.”

Dương Tĩnh cầm tấm thiệp mời lên, đôi mắt trợn trừng: “Tại sao cậu có được nó! Này này này... Đây chính là thiệp mời chỉ gửi cho hội viên Vip mà...”

“Tớ trộm được trong thư phòng ông già.”

“Chị gái tốt!”

“Mua xe, nhớ mỗi ngày tới đón Hứa Nhận, anh ta dậy sớm, cậu đừng đến muộn.”

“.....”

Buổi sáng hôm nay Trình Trì lại không buồn ngủ như mọi khi, cô chống tay, buồn chán nhìn chằm chằm bóng lưng Hứa Nhận, lưng anh vẫn luôn thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn bảng đen, thỉnh thoảng cúi đầu ghi bài, sau đó hất xì vài cái, tay xoa xoa mũi, sau đó chui đầu vào hộp bàn tìm kiếm gì đó, người ngồi cùng bàn thân thiện đưa cho anh một hộp khăn giấy.

Anh nghiêng đầu tỏ vẻ cảm ơn cô ấy, sau đó rút một tờ khăn giấy ra, lau nước mũi, sau đó cả người trở nên thoải mái tươi mát hơn hẳn.

Trình Trì không nhịn được bật cười, thật là thô bạo.

Quần áo trên người anh vẫn còn ẩm ướt, đến khi hết tiết, Trình Trì bảo một tiếng, mau mở điều hòa ra!

Bạn nam ngồi bên cạnh điều hòa ngẩn người: “Chị Trình, bật chế độ làm mát hay là sưởi ấm?”

“Cậu thấy sao?”

“Nhưng mà bây giờ... Vẫn chưa tới mùa đông mà.”

“Thế cậu chỉ không nhịn được buồn tiểu mới có thể đi WC hả?”

Bạn học xung quanh cười ầm lên, bạn nam kia mặt mày xám ngoét bật chế độ sưởi.

Trình Trì cười, hài lòng thu lại ánh mắt, kết quả đúng lúc gặp Hứa Nhận xoay người, hai người cách nửa phòng học, liếc nhìn nhau một cái từ xa, ánh mắt anh sâu thẳm, hàm chứa ẩn ý, tim Trình Trì đột nhiên run lên, vội vàng dời mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay giáo viên người nước ngoài bị cảm, tiết tiếng Anh mời một giáo viên thực tập vừa mới tốt nghiệp đại học đến đây dạy thay, nhìn bộ dáng là một cô gái trẻ tuổi, chưa có nhiều kinh nghiệm giảng dạy, chỉ cho mọi người đứng dậy đọc bài giết thời gian.

Cô ấy cầm danh sách, tìm kiếm ngẫu nhiên.

“Cô giáo, Hứa Nhận nói cậu ấy có thể đọc bài!” Vương Khôn nghênh ngang ngồi trên ghế, hô một tiếng với giáo viên thực tập.

Hai người một trước một sau, cách xa vạn dặm, giáo viên có kinh nghiệm đều hiểu rõ đây nhất định là trò đùa dai của Vương Khôn, nhưng thực tập sinh này rõ ràng chưa từng gặp tình huống này, nói theo: “Vậy mời bạn Hứa Nhận đứng lên đọc diễn cảm bài đọc Unit3.”

Trình Trì thay đổi tư thế, tay chống má trái, hứng thú nhìn về phía Hứa Nhận.

Tên này quả thật không làm cô thất vọng, vừa mở miệng, khẩu âm kì dị kia, khiến cả lớp cười vang.

Trình Trì đã sớm nghe được khẩu ngữ tiếng Anh của Hứa Nhận, thật sự rất... Khó nghe.

“Đọc cái quỷ gì vậy!”

“Ha ha ha, quá khó nghe! Đây là tiếng nước nào thế?”

“Đây là ngôn ngữ của Low quốc (Quốc gia rẻ tiền).”

“Trời! Đừng đọc nữa! Ông đây sắp ngủ đến nơi rồi!”

.....

Mặc dù các bạn đều khen ngược, châm chọc cười nhạo anh, nhưng Hứa Nhận không bị ảnh hưởng, mỗi một câu, mỗi một từ đơn, thậm chí mỗi một âm tiết, anh đều cố gắng phát âm ra, đọc vô cùng nghiêm túc, vô cùng nỗ lực.

Dần dần, tươi cười trên mặt Trình Trì thu lại.

Lạnh lùng.

Cô nghiêng đầu, nhìn về phía Vương Khôn, cậu ta ôm bụng, cười đến mức nằm bò ra bàn, không ngồi dậy nổi.

Mặt mũi đỏ bừng.

Giáo viên tiếng Anh che miệng, có vẻ cũng đang cười trộm, cuối cùng cô ấy cắt ngang lời Hứa Nhận: “Bạn học, được rồi, khẩu ngữ của bạn không ổn lắm, không cần đọc...”

Cả lớp lại cười to hơn nữa.

Trình Trì chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng anh, không nhìn được sắc mặt của anh, nhưng cô đoán, lúc này, chắc chắn... Không có biểu cảm gì.

Hứa Nhận vẫn đọc, không dừng lại.

“Cô giáo bảo cậu dừng lại kìa!” Có bạn học ngồi bên cạnh nhắc anh: “Đừng tàn phá chúng tôi!”

“Cậu là thằng điếc hả? Bảo cậu dừng lại kìa!”

Bỗng nhiên, một tiếng động lớn vang lên, sách giáo khoa trong tay Trình Trì đập mạnh xuống bàn, cô dựa lưng vào ghế, chân dài bắt chéo, nhìn bạn bạn học nam kia, lạnh lùng nói: “Mày mẹ nó lặp lại lần nữa, ai là người điếc!”

Bạn học nam kia vừa thấy người nổi bão là Trình Trì, nháy mắt ỉu xìu, thì thầm: “Có bảo cậu đâu.”

Hứa Nhận không bị quấy rầy, tiếp tục đọc bài, Trình Trì nổi nóng, các bạn trong lớp thoáng sợ hãi, không dám cười anh, lớp học chợt yên tĩnh lạ thường.

Rốt cuộc, từ đơn cuối cùng, cũng được Hứa Nhận cố chấp đọc ra.

Kết thúc hoàn hảo.

Anh hài lòng, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Trình Trì quay đầu lại liếc Dương Tĩnh một cái, Dương Tĩnh lập tức ngẫm hiểu, vỗ tay khen một tiếng: “Tốt! Đọc rất tốt!”

Cậu vừa đập bàn, nhóm bạn nam bè cánh của Dương Tĩnh không rõ lí do, nhưng thấy Dương Tĩnh như vậy, cũng chỉ có thể vỗ tay theo: “Tốt!”

“Đọc rất tốt!”

Rào rào rầm rầm, một nửa lớp đều vỗ tay.

Trình Trì cười cười, ngồi im bất động.

Vương Khôn nhú mày nhìn Dương Tĩnh, không rõ tại sao, sau đó cậu ta nhìn về phía Trình Trì, chợt hiểu ra.

Tiết tiếng Anh ầm ĩ như vậy, trong lòng các bạn học cũng hiểu rõ được phần nào, hoá ra Hứa Nhận đã tìm chỗ dựa, Dương Tĩnh là chỗ dựa của anh.

Mà phía sau Dương Tĩnh, là Trình Trì.

Cuộc sống của Hứa Nhận ở trong trường tốt lên rất nhiều.

Trình Chính Niên đi công tác, vừa đi đã hơn nửa tháng, không có ông, không khí trong nhà bớt xa cách hơn rất nhiều, ngay cả dì Đào lúc làm việc nhà cũng khẽ ngậm nga, Giang Y Lạc lại trở thành người bình thường, không hề điên cuồng, mỗi ngày đều lẳng lặng như cô hồn, bay qua bay lại căn biệt thự âm u. Trình Trì vẫn về muộn, hoặc đi club, hoặc đua xe, cuộc sống gia đình thật sự tự do thoải mái.

Trong nhà quanh quẩn tiếng đàn cello.

Hứa Nhận ngồi vào bàn, làm bài tập.

Then cửa bị người vặn ra, nhưng anh đã khoá cửa, thế nên, cửa không mở ra.

Anh nghe thấy tiếng động, đứng dậy, mở cửa.

Người bước vào, là em gái nhỏ mặc váy bong bóng Trình Gia.

Trang điểm tựa như cô công chúa nhỏ, cô công chúa nhỏ tà ác.

“Anh Hứa Nhận, em có thể vào ngồi không?” Trình Gia ngoan ngoãn hỏi.

Hứa Nhận chú ý tới, khoe miệng cô ta tô son đỏ thắm, giống như uống máu, hoá trang thành Lolita đen tối.

“Em có bài không làm được, muốn nhờ anh Hứa Nhận hướng dẫn.” Trình Gia ra vẻ ngoan ngoãn đáng yêu.

Hứa Nhận để cô ta vào phòng, ngồi xuống bàn học, Trình Gia cũng ôm sách giáo khoa ngồi xuống.

Đó là một đề vật lý đầu tháng ba, Hứa Nhận dùng cách giải của cấp 2, giải thích cho Trình Gia, Trình Gia chống cằm, không biết có nghe lọt hay không, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm Hứa Nhận.

Hứa Nhận nhận ra, đặt bút xuống, ngồi đối mặt với cô ta: “Em gái nhỏ, xin hỏi em đang suy nghĩ gì vậy?”

Anh gọi Trình Trì là em gái, khi gọi cô ta, lại cố tình thêm chữ nhỏ.

Trình Gia ra vẻ thần bí nói với anh: “Em nói cho anh, anh đừng nói cho người khác nhé.”

“Ừ?”

“Em đang chuẩn bị một kế hoạch ba năm.” Trình Gia nói: “Vào trước năm mười tám tuổi, phải giết chết chị của em.”

Khoé mắt Hứa Nhận giật giật: “Ồ.”

“Ồ?” Trình Gia nhìn anh: “Chỉ ...Ồ?”

Hứa Nhận nghĩ ngợi, giơ ngón tay cái với cô ta: “Vì dân trừ hại, được đấy.”

Anh nói xong thì thuận tay mở quyển sách tuyển tập đề thi thử đại học ra, bắt đầu làm bài.

“Anh không có gì muốn hỏi à?” Trình Gia nhú mày: “Ví dụ như sau khi giết chị, em sẽ thoát thân như thế nào.”

Hứa Nhận bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn về phía cô ta: “Xin hỏi, sau khi giết chị em, em thoát thân như thế nào?”

Trình Gia nâng cằm nhìn anh, nghiêm túc nói: “Nếu là trẻ vị thành niên, chắc chắn sẽ không bị phán nặng, nhất định được miễn tử hình, đến lúc đó em lại giả ngây giả dại mắc bệnh tâm thần, thế là trách nhiệm hình sự cũng được miễn, tương lai tài sản của bố, em có thể chiếm ít nhất một nửa.” Cô ta chớp chớp đôi mắt to, nhìn Hứa Nhận, vẻ mặt ngây thơ trong sáng: “Anh Hứa, anh nói xem, kế hoạch này có được không?”

Cứ tưởng rằng, trong nhà này còn có một người bình thường...

Bây giờ mới biết đây là người không bình thường nhất.

Thấy Hứa Nhận không tiếp tục hỏi, Trình Gia tự mình nói: “Em chuẩn bị tìm một ngày đẹp trời, rủ chị em đi dạo bên bờ sông ngoại thành, đến chỗ không có ai sẽ đẩy chị ấy xuống nước, chị ấy không biết bơi, bị đẩy xuống nước nhất định sẽ chết, sau đó em sẽ nói với người ta, chị ấy trượt

chân rơi xuống nước, không có ai nghi ngờ em, anh Hứa, kế hoạch này được không.”

“Kế hoạch tốt đấy.” Hứa Nhận mỉm cười: “Nhưng vẫn có sơ hở.”

“Dạ?”

“Chị em, không giống người sẽ cùng em gái ra ngoại thành đi dạo dưới ánh nắng tươi đẹp.”

Khi nói những lời này anh đã dùng hết sự kiên nhẫn của bản thân, sau đó thu lại nét cười trên mặt, đặt sự chú ý lên sách vở lần nữa.

“Anh Hứa thật thông minh.” Mặt Trình Gia hồng như đào xuân, lúm đồng tiền tươi như hoa: “Thế nên em quyết định phóng hỏa, nhân lúc chị ấy ngủ, thiêu chết chị ấy ở trên giường, anh biết không? Trẻ con nhà chúng ta, không được phép khóa cửa khi ngủ, anh vừa mới... Phạm quy rồi.”

Cô ta cười rất đẹp, nhưng từng câu từng chữ, lại khiến người ta sờn tóc gáy.

Hứa Nhận không muốn tiếp tục đề tài này với cô ta: “Em đã hiểu bài này chưa?”

“Anh Hứa, nếu em được chia một nửa gia sản, anh Hứa có thích em không?” Cô ta nhìn anh với ánh mắt chứa đầy chờ mong.

Cái bút trong tay Hứa Nhận bị đập xuống mặt bàn “Bộp” một tiếng.

“Một nửa gia sản, hay một phần ba gia sản, anh thích em, hay không thích em, không liên quan gì cả.”

Trình Gia thất vọng ngồi xuống giường Hứa Nhận: “Anh Hứa anh có biết, một nửa với một phần ba ở nhà chúng ta, khác nhau bao nhiêu không?”

Đương nhiên Hứa Nhận biết, tài sản của Trình Chính Niên, không thể đánh giá.

“Nếu có rất nhiều tiền, sẽ có rất nhiều người thích em.” Hứa Nhận quyết định theo cô ta nói: “Anh, bé nhỏ không đáng nhắc đến.”

“Nhưng mà thứ chị thích, nhất định là tốt nhất! Từ nhỏ đến lớn, đều như thế này!”

Hứa Nhận đột nhiên cảm thấy phiền chán, càng thêm mất kiên nhẫn, lãng phí thời gian vào mấy chuyện này, anh rất khó chịu.

“Chị thích, em cũng thích, thích chị, cũng nhất định phải thích em!”

Hoá ra người trước mặt, mới thật sự là bệnh công chúa, bệnh nguy kịch...

So sánh với nhau, Trình Trì vẫn còn quá bình thường.

“Được thôi, anh thích em.” Hứa Nhận nói.

“Thật không?”

“Ừ, nhưng bây giờ em nên đi ngủ.” Anh chỉ chỉ ra cửa.

“Vậy anh hôn em đi.” Trình Gia chỉ vào miệng mình: “Giữa nam nữ, nếu thích nhau, đều phải hôn môi.”

Nhìn đôi môi đỏ thẫm như chảy máu của cô ta, Hứa Nhận chỉ muốn ói.

Làm ơn, biến thái chết đi được!

Anh không có loại đam mê này.

“Em nên đi ngủ.” Anh cứng ngắc trả lời lần thứ hai, hơn nữa đứng dậy, đuổi khách.

“Anh Hứa, nếu anh không hôn em, em sẽ nói với bố, anh hôn em, còn cời quần trước mặt em, tự sướng...”

Bước chân Hứa Nhận khựng lại, sắc mặt lạnh lẽo, nhìn Trình Gia nhếch miệng cười, thật giống ác ma nhỏ!

“Nếu anh hôn em, em sẽ không nói gì cả, chúng ta yêu đương lén lút, anh thấy thế nào?”

Còn yêu đương lén lút, có thể buông tha cho anh không? Anh đối với cô ta, thật sự... Hoàn toàn không có hứng thú.

Nhưng nếu cô ta thật sự chạy đến trước mặt Trình Chính Niên, nói chuyện này...

Hậu quả... Không dám tưởng tượng.

Hứa Nhận giơ tay xoa khóe mắt, vô cùng đau đầu.

Hết chương 13

Lời editor: Bạn Nhận sắp bị sói nhỏ làm thịt rồi, Trì ca mau về làm mỹ nữ cứu nam nhân đi >~<

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 14: Xác Xước (7)

Hai người lâm vào thế giằng co, Trình Gia vẫn cười, chỉ vào miệng mình: “Nếu anh Hứa thích, có thể đẩy em ngã xuống giường.”

Hứa Nhận vô thức lùi về phía sau một bước.

Trình Gia ngẩng đầu lên, ngây thơ cô sỗ tội hỏi anh: “Cho nên anh Hứa, anh có lựa chọn làm tên biến thái không?”

Hứa Nhận chưa kịp nói gì, đúng lúc này, đột nhiên, có người gõ cửa phòng.

Cửa chưa đóng, nên Trình Trì mặc bộ đồ đua xe sọc xanh xen trắng, nghiêng người dựa vào cửa, cầm điện thoại vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, cười trầm ngâm xem trò hay vừa diễn ra trong phòng.

Trình Gia vừa nhìn thấy cô, vội vàng từ trên giường đứng lên, ra một vẻ ngoan ngoãn, nũng nịu gọi một tiếng: “Chị, chị về rồi ạ.”

“Ừ.” Mặt Trình Trì vô cảm nhưong mày.

“Vừa rồi anh Hứa chuẩn bị hôn em đấy, chị về không đúng lúc gì cả.” Giọng nói của cô ta có chút giận dữ, lại có chút điệu bộ làm nũng.

“Vì sao anh ta lại muốn hôn em?” Trình Trì hỏi.

“Bởi vì anh Hứa cảm thấy em đáng yêu mà!”

“Ồ, cảm thấy em đáng yêu, nên muốn hôn em, cảm thấy em đáng yêu, nên muốn cởi quần trước mặt em, tự sướng...” Trình Trì gật đầu, nhìn về phía Hứa Nhận: “Biến thái tiên sinh, chào buổi tối.”

“Chào buổi tối.” Hứa Nhận hờ hững gật đầu với cô.

Nhưng nhìn ra, anh vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Chị thật là đáng ghét! Hóa ra chị đã nghe thấy hết rồi.” Trình Gia vẫn cười, lộ ra hai cái răng nanh.

“Chị không những nghe thấy, mà điện thoại của chị cũng nghe thấy.” Trình Trì cầm điện thoại vỗ vỗ vào lòng bàn tay: “Chờ bố về, ông ấy cũng sẽ nghe thấy.”

Trình Gia nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay cô, nhịp nhàng vỗ lên vỗ xuống, lúc này, sắc mặt cô ta mới dần dần trở nên khó coi, vẻ mặt sợ hãi. Nhưng khóe miệng cô ta vẫn nở nụ cười gượng gạo: “Chị sẽ không nói cho bố, đúng không?”

“Vậy thì phải xem em có ngoan hay không.” Trình Trì nhún vai: “Quy tắc thứ ba, về sau căn phòng này, em không được bước vào dù chỉ một bước.”

Trình Gia nhìn cô, cả người run rẩy, cắn chặt môi dưới, nhìn đáng vẻ, tức giận đến chết.

“Em nghe chị nói.” Mấy chữ này, cô ta gần như thốt ra từ trong kẽ răng: “Chị, ngủ ngon.”

Cô ta vừa dứt lời thì đứng dậy, đi ra cửa.

Đến thế mà vẫn có thể giả vờ hả, Hứa Nhận nghĩ thầm.

Đúng là không phải người một nhà, không thể tiến vào một nhà.

Trình Trì ném điện thoại lên giường, là một cái iphone mới tinh.

“Cầm đi, sau này nếu con bé bắt nạt anh, lấy cái này đe dọa nó, người nó sợ nhất là ông già kia.”

“Em thật sự ghi âm lại à?” Hứa Nhận đi tới, mở màn hình điện thoại, thật sự tìm được một đoạn ghi âm, vừa mới thu.

“Đương nhiên, đầu óc em gái tôi không bình thường.” Trình Trì nói: “Anh chơi không lại nó, nhưng mà, không phải sợ nó.”

Hứa Nhận đang muốn nói “Tôi không sợ cô ta”, Trình Trì lại nói tiếp: “Bởi vì trong nhà này, người biến thái chân chính, anh vẫn chưa được diện kiến đâu.”

“.....”

Hứa Nhận cảm thấy có lẽ sau những chuyện này mình nên viết một cuốn sách, tên là 《818 câu chuyện vi diệu tôi gặp được khi ăn nhờ ở đậu》.

“Hứa Nhận, có phải anh bị Trình Gia dọa rồi hay không?” Con người sâu thẳm của Trình Trì nhìn anh chăm chú.

“Không.” Ánh mắt Hứa Nhận dừng bên song cửa sổ, nhìn băng quơ.

“Anh còn cái bướng à, tay run rẩy, mặt mũi trắng bệch thế kia.”

“Ồ, ánh trăng hôm nay thật đẹp.”

“Vịt chết mà mỏ vẫn còn cứng.” Trình Trì xoay người: “Tôi đi đây.”

“Trình Trì.” Anh gọi cô lại.

“Còn việc gì nữa, anh nói một lần cho xong đi.”

“Con bé có kế hoạch ba năm, muốn giết em, em cẩn thận đấy.” Hứa Nhận nghiêm trang.

Trình Trì lại cười khẽ một tiếng: “À, thật ra không phải kế hoạch ba năm, mà là kế hoạch năm năm, có hai năm bị hủy.”

“Ừ?”

Trình Trì liếc mắt: “Bởi vì... Con bé quá ngu ngốc, một lần đầu độc, không biết điều chỉnh lượng thuốc, tôi chỉ phải vào viện rửa sạch dạ dày là lại mẹ nó sống lại, có một lần khác, càng ngu ngốc hơn...” Cô nhìn vào mắt Hứa Nhận, nhún nhún vai: “Thôi, không làm ảnh hưởng đến việc học của anh nữa.”

Hứa Nhận lại giật mình.

Anh cho rằng những lời Trình Gia vừa mới nói..

Đều mẹ nó là nói đùa!

Nhìn bộ dáng bình tĩnh của Trình Trì, Hứa Nhận cảm thấy, có thể trong cái nhà này, người bình thường nhất, chỉ có mình anh.

Phải quý trọng cuộc sống.

“Đúng rồi.” Đúng lúc Trình Trì sắp ra khỏi phòng, anh lại gọi cô lại.

“Có thể nói hết luôn trong một lần không!” Trình Trì mất kiên nhẫn.

“Vừa rồi em gái em nói “chị thích, em cũng thích” lời này, có ý gì?”

Bước chân Trình Trì khựng lại, mặt đỏ lên: “Lời người điên nói, có thể tin à?”

Hứa Nhận cười cười, làm sao bây giờ, anh lại thật sự tin rồi.

“Em nói với Dương Tĩnh, không phải dậy sớm mỗi ngày để tới đón tôi đâu, tôi dậy sớm, chạy bộ đến trường, tập thể dục buổi sáng.” Anh nói xong thì quay lại bàn học, tay trái cầm bút lên: “Cảm ơn em.”

“Tùy anh!” Trình Trì đóng sầm cửa, chạy cái gì, hai mươi km, anh chạy đến chết đi!

Tiếng bước chân giậm dừ của Trình Trì dần dần đi xa, Hứa Nhận vùi đầu, viết mấy công thức hàm số, sau đó gác bút, ánh mắt thoáng nâng lên, nhìn về phía chú rùa nhỏ dưới ánh trăng.

“Sex, có chút phiền phức rồi.”

Sex yên tĩnh ngủ say.

“Dường như anh đã làm tiểu thiên kim... Say đắm mất rồi.”

Sex từ trong mai rùa thò đầu ra, lắc lư trái phải.

“Cái này không phải tự kỷ đâu, em không hiểu.”

Sai khiến Dương Tĩnh làm những việc đó, cho rằng anh không nhìn ra sao?

Ánh mắt anh mơ màng, cầm cái iphone7 màu đen trên bàn lên, móng tay được cắt tỉa gọn gàng nhẹ nhàng lướt qua điện thoại, khóe miệng thoáng cong lên.

Một xấp nhân dân tệ dày cộp rơi xuống bàn học Trình Trì.

Trình Trì đặt cuốn truyện tranh trong tay xuống, nụ cười bên miệng vẫn chưa thu lại, khó hiểu ngẩng đầu, nhìn Hứa Nhận một cái, lại nhìn xấp tiền trên bàn, không rõ lí do.

“Tôi bán điện thoại, dựa vào giá trên thị trường mà bán đi, số tiền này trả lại cho em.” Hứa Nhận dùng đầu ngón tay đẩy xấp tiền đến tay Trình Trì, sau đó xoay người rời đi.

Trình Trì vươn tay cầm lấy xấp tiền, ném văng ra, thoáng mỉm cười, đẩy bàn một cái, ghế xoay chuyển động, di chuyển tới trước mặt Hứa Nhận: “Này, anh có nhất thiết phải làm thế không?”

Hứa Nhận quay đầu lại nhìn cô: “Đoạn ghi âm tối hôm đó tôi giữ lại rồi, điện thoại tạm thời không dùng được, cho tôi rất lãng phí.”

“Tôi nói là dùng được.” Trình Trì đứng lên đi tới trước mặt anh: “Không có điện thoại, tôi biết liên hệ với anh như thế nào.”

“Ban ngày ở trường học, buổi tối về nhà, giữa chúng ta... Cần dùng điện thoại liên lạc hả?” Hứa Nhận rũ mắt nhìn cô, anh cao hơn cô một đoạn, giây phút nhìn xuống từ trên cao, hoàn toàn chiếm quyền chủ động.

Ánh mắt Trình Trì dời sang chỗ khác, mắt kiên nhẫn vẫy tay: “Thôi, không cần thì không cần, nhưng điện thoại không phải tôi tiêu tiền mua, cho nên số tiền này anh lấy đi.”

“Em ấy từ đâu ra?” Hứa Nhận hỏi.

“Đánh cược với người ta, thi đua xe.” Vẻ mặt Trình Trì vô cùng kiêu căng: “Lợi hại không.”

Trò chơi giữa các phú nhị đại, ngày đầu tiên Hứa Nhận gặp cô đã được trải nghiệm.

“Lợi hại.”

“Sao nào, anh không tin?”

“Tin.” Hứa Nhận vẫn cười.

“VẬY TIỀN...”

Hứa Nhận đi tới, rút ba tờ từ xấp tiền kia ra, lắc lắc, nói: “Điện thoại em thắng được, tiền đương nhiên cũng là của em, nhưng tôi giúp em bán ra thị trường, tiêu tốn thời gian, tiêu tốn miệng lưỡi, cho nên, đây là phí vất vả.”

Cô nhìn anh bỏ ba trăm tệ vào trong túi áo.

Dường như Hứa Nhận trên núi Nga Mi đã trở lại.

“Phân chia rạch ròi đấy.” Cô cười nói: “VẬY thì thế này, số tiền kia anh giúp tôi gửi vào ngân hàng, tôi giữ, tôi lại cho anh hai trăm phí chạy chân, có được không, hướng dẫn viên Hương?” Cô dứt lời, vươn tay xé một trang truyện tranh ra, lấy bút nhanh chóng viết một dãy số thẻ, đưa cho Hứa Nhận.

Hứa Nhận cất tiền vào balo của mình, cầm tờ giấy kia đi.

“ĐỢI ĐÃ.” Đường như Trình Trì nhớ ra gì đó, lại xé thêm một trang truyện tranh, viết một dãy số, đập lên ngực Hứa Nhận: “Đây là số điện thoại của tôi, sau này anh ở bên ngoài, nếu gặp phiền phức, tìm buồng điện thoại công cộng, gọi cho tôi, còn nữa... Ở trường nếu có người...”

“Tôi biết, nói tên của em.” Anh cầm tờ giấy nhét vào cổ áo Trình Trì, dịu dàng nói: “Không cần đâu, số của em, tôi nhớ.”

Trình Trì xoay người, mặt nóng bừng: “Anh đi ra ngoài đi.”

Hứa Nhận xách balo vải, đi ra khỏi phòng Trình Trì, ra ngoài gửi tiền cho cô.

Đến khi đi ra hoa viên, anh quay đầu lại nhìn lên cửa sổ tầng hai phòng cô, bên cửa sổ có bóng người chợt lướt qua.

Trong lòng anh, bỗng thấy ấm áp.

Gần đây Trình Trì phát hiện, cuối cùng Hứa Nhận không còn mặc chiếc áo cao bồi được giặt đến trắng bệch kia nữa!

Đúng vậy, anh đã đổi quần áo mới.

Có một lần Trình Trì vào phòng Hứa Nhận, mở tủ quần áo trống rỗng của anh ra, ở bên trong, phát hiện có ba bộ quần áo mới tinh, tất cả đều là đồ hiệu, một chiếc áo khoác màu, bên trong là một cái áo phông kẻ sọc, bên dưới là một cái quần legging, nhìn qua đều rất thời trang. Phía dưới còn có một đôi giày Luke màu nâu.

“Cũng được đấy!” Trình Trì cảm thấy ba bộ quần áo này phối hợp với nhau thì đẹp vô cùng.

Cô tò mò lấy chiếc áo khoác màu ra nhìn, tay lần mò đến tấm card ghi nhãn hiệu, tùy ý lật lật, là một nhãn hiệu không quen.

Nhãn hiệu không quen, chắc chắn là nhãn hiệu cô ngựa mắt không muốn dùng.

Mặc dù vậy, không thể không nói, trình độ phối quần áo của Hứa Nhận thật sự rất tốt, ba bộ quần áo này, ngẫu nhiên đổi cho nhau, tuyệt đối không thể đạt được hiệu quả như bây giờ.

“Em định làm gì Emily vậy?” Cửa mở, giọng Hứa Nhận truyền đến.

Trình Trì hoảng sợ, quần áo rơi xuống đất, Hứa Nhận đi tới, nhặt mặc áo lên, duỗi tay phui phui bộ quần áo kia, ánh mắt rất dịu dàng, có thể nhìn ra, anh vô cùng yêu quý nó.

“Emily, ai thế?” Trình Trì nhay bén cảm thấy đây là tên của nữ giới.

“Cô ấy.” Hứa Nhận giơ chiếc áo khoác màu ra trước mặt Trình Trì.

Trình Trì ngẩn người, sau đó bật cười, khó tin chỉ vào “Emily” nói: “Anh đặt tên cho quần áo à?”

Hứa Nhận cầm mắc treo lại vào trong tủ, nghiêm túc nói: “Quần áo đã được phối hợp phải có tên của mình.”

“Vậy anh có thể giới thiệu cho tôi...” Trình Trì liếc mắt về phía tủ quần áo của anh: “Các cô ấy không?”

Một bộ áo len cổ chữ V màu đen và quần đen, Hứa Nhận gọi cô ấy là: “Charlotte” còn bộ đánh bóng chày kia, tên là: “Annie”.

Quả nhiên, mỗi một bộ đều có tên riêng của mình.

Trình Trì cảm thấy... Người đàn ông này càng ngày càng thần kỳ.

“Toàn là tên con gái à...” Trình Trì bĩu môi: “Có con trai không?”

“Có.” Hứa Nhận chỉ chỉ vào góc tủ quần áo, đó là chiếc áo khoác giặt vô cùng sạch sẽ mà anh hay mặc.

“Tên của nó là gì?” Trình Trì tò mò hỏi.

Khóe mắt Hứa Nhận thoáng run lên, con người cuồn cuộn gợn sóng.

“Nó tên, Heathcliff.”

Hết chương 14

Lời editor: Hic, rõ ràng còn chưa ở bên nhau mà 2 người đã tình cảm thế này rồi.”< Ngược FA quá đi

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 15: Xác Xước (8)

Thời tiết hôm nay thật đẹp, tiết thể dục, chẳng mấy khi học sinh giỏi Hứa không ngồi trong lớp học mà lại ra sân thể dục đánh bóng rổ, tâm trạng Trình Trì khá tốt, cô với Bạch Du hai người ngồi trên bãi cỏ bên sân bóng hút thuốc.

Cô không thích giống những người khác, trốn trong WC hút thuốc.

Những thứ như nicotin, phải hưởng thụ, giải trí tinh thần, lén lút trốn trong WC hút, không nói đến mùi hôi khó chịu, quan trọng nhất là thường xuyên bị giáo viên đi qua WC phát hiện, hoặc là bị bạn học mách lẻo, lo lắng đề phòng, sợ hãi rụt rè, chưa hút xong một điếu đã phải chạy đi vút, sau đó thì cúi đầu chuồn đi như một tên trộm, đây là hưởng thụ à? Cái này phải gọi là chịu tội.

Trình Trì không sợ, cô có đối nghịch với lãnh đạo, bị ghi tội, bị cảnh cáo, cô hoàn toàn không để bụng, lịch sử đen tối của cô có thể viết thành một quyển sách, lùi một nghìn bước, bị đuổi học rồi, càng thỏa mãn mong muốn của cô, dù sao cô cũng không muốn đi học.

Cho nên ở trường mười ba Lộc Châu, Trình Trì đã đạt đến trình độ vô pháp vô thiên, khiến người khác vừa nghe thấy tiếng đã sợ vỡ mật.

Mỗi một lần, Hứa Nhận cầm bóng chạy qua người Trình Trì, cô sẽ huýt sáo du dương, coi như là cổ vũ cho anh.

Bạch Du ấn tàn thuốc lên bãi cỏ xanh, quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt hán hán lời: “Trình Trì, cậu có thể đừng rõ ràng như vậy không?”

Ánh mắt Trình Trì dán chặt trên người Hứa Nhận, không có ý định thu lại, thuận miệng nói: “Ừ? Gì cơ?”

Bạch Du đỡ trán: “Không có việc gì, cậu vui vẻ là được.”

Cô ấy suy nghĩ, cho dù Hứa Nhận thật sự là con riêng của ông Trình, với tính cách của Trình Trì, thật sự thích, dẫu là núi đao biển lửa, cô cũng sẽ không để ý, dư luận xã hội, luân lý đạo đức, trong lòng cô, giá trị còn kém hơn điều thuốc sắp tàn kia.

Trình Trì cảm thấy dường như sau lưng có một đôi mắt đang nhìn cô chăm chăm như dao, cẩn thận quay đầu lại, đúng lúc đụng phải ánh mắt ẩn ý của Bạch Du.

“Nhìn tớ làm gì!”

“Tớ đang tiêu hóa nội dung tiết ngữ văn hôm qua.” Bạch Du lấy ngón trỏ và ngón giữa chọc chọc hai mắt của mình, sau đó chọc Trình Trì, nghiêm túc nói: “Nhìn cậu, tớ tiêu hóa vô cùng nhanh.”

“Ha ha, đồ ngốc.” Trình Trì cười lớn một tiếng, mặc kệ cô ấy, quay đầu tiếp tục chuyên tâm huyết sáo với Hứa Nhận, sau một lúc, nhớ ra gì đó, quay đầu lại hỏi: “Tiết ngữ văn hôm qua giảng cái gì?”

“《 Đông tổ 》 .”

.....

—————

Hứa Nhận chơi bóng rổ rất đẹp trai, không chỉ đẹp trai trong mắt Trình Trì, mà là thật sự đẹp trai.

Qua một tiết thể dục, đa số bạn nữ dưới sân thể dục đều trở thành fan nữ của anh, đương nhiên, cũng dễ bị bôi đen, ví dụ như hai tên thiếu gia ngốc nghếch bên cạnh Trình Trì.

Tên áo xanh nói: “Tao từng gặp thằng kia rồi!”

Áo xám hỏi: “Đứa nào?”

Áo xanh: “Chính là thằng mặc áo len chơi bóng rổ trên sân thể dục ấy, tao đã từng thấy nó.”

Trình Trì nhìn về phía sân thể dục, cả sân thể dục đều mặc Adidas hoặc Nike, chỉ Hứa Nhận có phong cách riêng, mặc một chiếc áo len màu đen, đánh vô cùng sung sức.

Áo xanh: “Không nghĩ tới thể mà lại... cùng khối.”

Áo xám: “Đúng vậy, không ngờ loại người này cũng vào được trường Mười Ba, xem ra Mười Ba tuyển học sinh, thật sự càng ngày càng không coi trọng đẳng cấp.”

“Không phải, thằng đấy là vịt (1).” Áo xanh nói: “Tao còn từng uống rượu với nó ở club đêm.”

“Đệch!” Áo xám kêu to, theo bản năng dịch xa áo xanh: “Không phải chứ, mày cũng hứng thú với thứ này à!”

“Không phải tao! Bọn Kiều Linh coi trọng nó, tao chỉ chơi cùng, nhưng thằng này, thật sự rất dễ tiền, chỉ cần có tiền, bảo làm cái gì là làm cái đó!”

Bạch Du chú ý tới, tàn thuốc trong tay Trình Trì, bị cô ấn xuống mặt đất, ánh mắt cô vẫn đặt trên người Hứa Nhận, mặt không cảm xúc.

Nhưng Bạch Du biết, đây là đoạn mở đầu trước khi cô nổi bão.

“Thế à? Bọn Kiều Linh, chơi thắng đấy?” Áo xám cười vô cùng đáng khinh.

“Trong đầu mày ngoại trừ chuyện nam nữ, có thể chứa thứ khác hay không?” Áo xanh khinh thường nhìn tên kia một cái, cảm thấy tên áo xám rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

“Thằng này nói chuyện hữu khí vô lực, ánh mắt lơ đãng, như chưa ăn no vậy, bọn tao đã gọi cơm hộp cho nó ăn.”

“Chỉ vậy thôi?” Áo xám không thấy bọn chúng đang chơi đùa ở chỗ nào.

“Bọn tao gọi mười hộp cơm, cho thằng đấy hai ngàn tệ, nhưng yêu cầu phải ăn hết toàn bộ trong mười phút.”

“Mẹ nó, cần tiền không cần mạng à!” Áo xám khó tin: “Thằng đấy ăn? Mười phút, hai ngàn tệ?”

“Ăn,” Áo xanh cười cười: “Nhưng không kiếm được tiền.”

“Vì sao?”

“Bởi vì bọn tao nói... Không thể để thừa một hạt cơm.”

“Nó để thừa?”

“Nó làm rơi một hạt xuống mặt đất.”

Chai nước khoáng trong tay Trình Trì đã bị bóp đến biến hình,

“Ha ha ha, bọn mày cũng biết chơi đấy, vậy thằng kia nó không tức bọn mày hả?”

“Nó mà dám, tao giết chết thằng chó đấy.”

.....

Áo xanh còn chưa dứt lời, nắm đấm của Trình Trì đã rơi xuống mặt tên đó, vóc người cô nhỏ, khi đánh người khác, hoàn toàn bật nhảy lên đánh, gần như dùng hết sức lực của cơ thể, áo xanh cảm thấy trước mắt tối sầm, lão đảo lùi về phía sau vài bước, che miệng định nổi giận, vừa thấy người trước mặt là Trình Trì, lập tức sợ hãi, lùi lùi ra sau theo bản năng.

“Sao cậu lại đánh người khác!” Áo xám rõ ràng không phục, chỉ vào Trình Trì chất vấn.

Tay Trình Trì không nhịn được mà run rẩy, cô cắn răng, nhìn tên áo xanh, đôi mắt trừng đến mức gần như chảy máu!

Bọn Dương Tĩnh trên sân bóng thấy có động tĩnh, lập tức ném bóng chạy tới.

“Trình Trì, sao thế?”

Tay Trình Trì run rẩy chỉ vào áo xanh, nổi giận quát lên: “Đánh nó cho tao, đánh đến chết mới thôi.”

“Bây giờ? Ở sân thể dục?” Dương Tĩnh chần chừ, thế thì quá trắng trợn rồi!

Trình Trì đã không nhịn được, cô dẫn đầu xông lên, nhấc chân, đá vào đùi áo xanh, nhưng cô đá quá nhẹ, có vẻ cũng không đau, mặt áo xanh không đổi sắc, chỉ sợ hãi lùi ra sau, dù sao đối phương là Trình Trì tiếng tăm lừng lẫy.

Trình Trì nhìn trái nhìn phải, sau đó nhặt cục đá to bằng bàn tay trên mặt đất lên, ước lượng trong tay, đi về phía tên kia.

Bạch Du thấy tình thế không ổn, vội vàng giữ chặt cô, khuyên nhủ: “Đây là sân thể dục, tất cả mọi người đều nhìn thấy, đừng làm to chuyện.”

Áo xám chớp thời cơ, vội vàng kéo áo xanh chạy trốn chết.

Trình Trì ném mạnh cục đá trong tay xuống đất, gào to: “Ngăn thẳng kia lại cho tao.”

Mấy bạn nam đã chạy tới, ngăn cản đường đi của hai tên kia.

“Mày tên là gì?” Trình Trì đi đến trước mặt tên đó, kìm nén lửa giận.

Áo xanh thật sợ hãi, trả lời cũng không được, không trả lời dường như... Cũng không xong, sợ hãi do dự một lúc, rốt cuộc vẫn phải nói: “Trương Tiêu... Bằng.”

“Được, Trương Tiêu Bằng mày nhớ kỹ, sau này ở trường Mười Ba, mày tốt nhất đừng để tao nhìn thấy, nếu không, nhìn thấy một lần đánh một lần!”

Người Trương Tiêu Bằng run rẩy, tên đó trừng Trình Trì, cắn răng, thật lâu sau cũng không nói gì, Trình Trì không thích ánh mắt này, trong nháy mắt lửa giận trong bụng lại “Phùng” một cái bùng lên: “Mày mẹ nó không phục đúng không!” Cô chỉ tay nói rồi lập tức tiến lên, xé cổ áo tên đó: “Mày mẹ nó muốn chết đúng không!”

Dương Tĩnh đi tới, cầm cổ tay Trình Trì, kéo cô về.

“Còn không mau rút đi!” Dương Tĩnh quay đầu lại quát Trương Tiêu Bằng một tiếng, Trương Tiêu Bằng cùng đồng bọn vội vàng xoay người, chạy trốn chết.

Trình Trì dùng sức đá một hòn đá trên mặt đất, rõ ràng cô vẫn chưa nguôi giận, cô chật vật đứng thẳng người, nhìn về phía Hứa Nhận trên sân

thể dục.

Anh đưa lưng về phía hoàng hôn, ôm bóng rổ một mình, cách hơn nửa sân thể dục, cùng cô nhìn nhau từ xa.

Ngay sau đó, anh dời ánh mắt đi trước, sau đó ném bóng, bóng lăn một vòng trên rổ, rơi vào lưới, đập bình bịch trên mặt đất.

Trình Trì chạy tới, đỡ được quả bóng rổ.

Hứa Nhận nhú nhú mày.

Vừa rồi vẫn chưa trút được hết giận?

Anh còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, bóng rổ trong tay Trình Trì đã bị ném ra ngoài, bay thẳng về phía đầu anh.

Hứa Nhận nghiêng đầu theo bản năng, né tránh, nhưng lập tức, thấy hối hận.

Không nên trốn.

Đúng vậy, không nên trốn.

Dường như Trình Trì đã điên rồi, gào một tiếng về phía anh, hai mắt đỏ bừng, giống một con báo đang phẫn nộ.

Khóe mắt Hứa Nhận run rẩy, nhặt bóng rổ trên mặt đất, đi tới, duỗi tay đưa bóng cho cô, trầm giọng nói: “Lại một lần.”

Trình Trì giật lấy quả bóng rổ, Hứa Nhận nhắm mắt, ấn đường nhú lại.

Thật lâu sau, cô cũng không ném bóng về phía này, bên tai truyền đến tiếng vọng bóng rổ rơi xuống đất, sau đó lại nảy lên, bình bịch, bình bịch...

Cô ném bóng, đồng thời tháo máy trợ thính trên tai ném mạnh xuống đất.

Từ giờ trở đi, cô không muốn nghe thế giới này nói một lời nào nữa!

Hứa Nhận nhìn bóng dáng chạy ra xa của Trình Trì, dần dần biến mất cuối sân thể dục.

Một cơn gió thổi qua, ngô đồng Pháp rụng lá, bay lá tả.

Hứa Nhận cúi người, nhặt máy trợ thính màu trắng trên mặt đất lên, xoa xoa lên người, cất vào trong túi quần của mình.

Phòng ca múa, ồn ào náo nhiệt, ánh sáng tối tăm, Hứa Nhận cùng hai người phụ nữ đi vào ghế ngồi.

Anh cảm thấy bản thân, quả thật rất được phụ nữ thành thực yêu thích.

Hai người phụ nữ trước mặt, đang ở độ tuổi như sói như hổ, dáng người thướt tha, trang điểm tinh tế, là phụ nữ vừa độc thân vừa có tiền.

Anh không giống những nhân viên nam bán rượu khác trong quán bar, nói lời dí dỏm kể chuyện hài thô tục khiến khách nữ vui vẻ, anh không nói nhiều, nhưng lại thông minh, không làm người khác ghét, hơn nữa trẻ tuổi, bộ dáng cũng ưa nhìn, đây là ưu thế của anh, anh thành thực chứng chạc, có thể hấp dẫn nhiều khách nữ có khẩu vị khác nhau.

Bán rượu trích phần trăm, khách vui vẻ, uống thêm mấy ly, anh còn có thể tiếp khách khiêu vũ, hoặc làm việc khác, nhưng cũng có giới hạn...

Hứa Nhận tựa như ma xui quỷ khiến đột nhiên nghĩ tới Trình Trì, nghĩ tới lúc ở trên đường núi Nga Mi, cô hỏi anh, có cung cấp phục vụ đặc biệt không?

Anh không cung cấp, việc mẹ anh làm, anh tuyệt đối không làm, cái gì cũng được, nhưng không làm chuyện này.

Lúc ấy đáp lời cô, vốn chỉ trêu cô chơi thôi, lại bị cô trả đũa.

Nghĩ đến Trình Trì, Hứa Nhận cúi đầu, cười khẽ một tiếng, dưới ánh đèn nhuộm sắc hoa hồng, khuôn mặt lạnh lùng của anh dường như dịu dàng hơn rất nhiều.

Tiếp khách uống thêm mấy ly, Hứa Nhận nhìn đồng hồ, 12 giờ, nên tan tầm. Công việc này làm một ngày tính một ngày, tạm thời kiêm chức, Trình Chính Niên đi công tác trở về, anh sẽ lập tức từ chức, tuyệt đối không thể để ông biết, cho nên chỗ tiền này, có thể kiếm nhiều thêm bao nhiêu, hay bấy nhiêu.

Đi đến trước quầy ký tên, nhận lương hôm nay, giám đốc cầm một xấp tiền đỏ, đưa cho anh, nói: “Làm tốt lắm.”

Hứa Nhận kinh ngạc, dùng tay vuốt vuốt xấp tiền kia, ít nhất cũng phải ba ngàn!

Tại sao lại nhiều như vậy!

“Phòng Hồng Tụ có một vị khách, tiêu ba vạn tám ngàn tiền rượu, tất cả đều ghi cho cậu.” Giám đốc vỗ vỗ thẻ công tác trước ngực Hứa Nhận, cong mắt mỉm cười: “Lợi hại đấy!”

Hứa Nhận không nhớ rõ, hôm nay anh từng tiếp đãi vị thổ hào (2) nào.

Anh hỏi giám đốc: “Khách còn ở đây không ạ?”

“Còn, đang say ngất ở phòng Hồng Tụ đấy.”

Hứa Nhận cầm tiền, xoay người đi về phía phòng Hồng Tụ, trên đường đi anh đã thoáng đoán được ra điều gì đó, trong lòng càng ngày càng

nặng nề.

Hết chương 15

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Trì: Có người bắt nạt anh Nhận, thật là tức giận!

Hứa Nhận: Bị phát hiện làm thêm việc để kiếm thêm thu nhập, bây giờ trong lòng ông đây thật khó chịu

Bạch Du: Con mẹ nó 《 Đông tở 》 2333

Dương Tĩnh: Vì cái lông gù mà tôi cảm thấy mình chỉ là tay đấm, không đúng, vai diễn của ông đây thật áp lực! w(° ▽ °)w

(1): Vịt là tiếng lóng chỉ trai bao.

(2): Thổ hào có ý chỉ người giàu có, lắm tiền nhiều của.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 16: Xác Xước (9)

Đúng như dự đoán, đẩy cửa Hồng Tụ ra, trong phòng tối tăm, một mình Trình Trì nằm liệt trên sofa, có vài chai rượu đặt trên bàn, tất cả đều đã mở, trên bàn còn có mấy ly rượu, bên trong là các loại rượu không cùng màu sắc, sâu cạn khác nhau, đều do một mình cô xử lý.

Hứa Nhận đến gần, nhìn cô từ trên cao.

Cô vẫn mặc áo lông hồng và quần jean khi ra cửa sáng nay, trước giờ cô luôn trang điểm nhẹ nhàng, nhan sắc thiên về đẹp tự nhiên, không tô son điểm phấn quá đậm, không giống những nữ sinh đầu gấu khác trong trường, vẽ mặt mình như quý, không giống người thường, Trình Trì không như vậy, có thể là vì, cô lười.

Hứa Nhận thích nhan sắc tự nhiên của cô, thoải mái tươi tắn, sạch sẽ, hơn nữa chân thật.

“Đi nào.” Hứa Nhận nói.

Trình Trì mắt nhắm tịt tai ngơ, không hề trừng mắt nhìn anh, không có bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Yên tĩnh như vậy, không giống cô.

Hứa Nhận nhớ ra, cô không đeo máy trợ thính, máy trợ thính bị ném trên sân thể dục vẫn còn ở trong túi quần anh.

Anh đá đá đầu gối cô, để cô khép chân lại, lúc này Trình Trì mới phản ứng, vội vàng thay đổi dáng ngồi, hai chân bắt chéo nhau, ngồi thẳng dậy.

Hứa Nhận đột nhiên cảm thấy thú vị, dáng vẻ yên tĩnh như vậy của Trình Trì, đúng là trăm năm mới gặp một lần. Anh xách quần, ngồi bên người cô, đầu ngón tay thon dài vươn ra cầm lên hai ly rượu, lấy một chai Brandy ra rót, một ly cho mình uống, một ly đưa cho Trình Trì.

“Em không nghe thấy gì à?” Anh hỏi cô.

Môi dưới Trình Trì bị cắn đến trắng bệch, giật ly rượu trong tay anh, giống như đang giận dỗi, uống một ngụm hết hơn nửa ly.

Bất kể uống nước, hay uống rượu, cô đều ngửa cổ, nhắm mắt lại, hàng mi cong dài run nhẹ nhẹ.

Hứa Nhận nhìn cô, lại hỏi: “Em không nghe thấy, nên cũng không thể nói chuyện?”

Trình Trì vẫn không trả lời, Hứa Nhận chỉ lo cho bản thân, nói chuyện rất thoải mái.

“Tiểu Thiên Kim, em biết mình bây giờ giống cái gì không?”

Anh không quan tâm cô có thể nghe thấy hay không.

“Em từng xem thế giới động vật chưa?” Anh hoàn toàn lờ đi sự im lặng của cô, lẩm bẩm: “Em bây giờ, giống như... Một con báo mẹ đang đi săn mồi.”

Cô không nói lời nào, mà anh càng nói càng nhiều.

“Tôi là con nai bị em theo dõi, đương nhiên... Là đực, trên đầu có sừng.” Anh uống một ly rượu, con người mờ mịt hơi nước.

Trình Trì không nói một lời, nhìn anh chăm chăm.

“Con nai đực không phải đối thủ của con báo mẹ, nhất định sẽ chết, nhưng nó sẽ vì sinh tồn mà liều chết một lần, lúc này, con báo mẹ có thể sẽ bị sừng con nai gây thương tích.”

“Trình Trì, tôi không muốn tổn thương em, nếu có thể, xin em đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi.”

“Anh định tổn thương tôi như thế nào?” Cô chột mở miệng.

Hứa Nhận bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn cô chăm chú, ánh mắt thoáng kinh ngạc.

Tại sao cô lại nghe thấy?

Hai người, nhìn nhau một lúc.

Anh đột nhiên cúi đầu cười khẽ một tiếng, lắc lắc đầu.

“Tôi thật ngớ ngẩn, những đứa trẻ vừa sinh ra đã không thể nghe thấy âm thanh, chắc chắn có thể đọc hiểu khẩu hình.”

“Cho nên, anh định tổn thương tôi thế nào?” Cô chỉ chấp nhất vấn đề này, đồng thời nhận ra, khi Hứa Nhận đau đầu, anh đều vô thức giơ tay xoa khóe mắt, ví dụ như hiện tại...

“Nếu ngay từ đầu anh đã biết tôi có thể đọc hiểu khẩu hình, tôi đoán chắc anh sẽ đổi sang một lý do khác để thoái thác.” Trình Trì nói.

Hứa Nhận cười nhạt, chôn sâu trong ánh sáng trụ lạc: “Tiểu thiên kim uống rượu vào, cũng không giống ngày thường...”

“Ngu ngốc?” Trình Trì cầm ly rượu lên, lại uống thêm một ngụm, tư thế uống say của cô rất nhã nhặn, không lộ mánh, khoảnh khắc nhắm mắt,

vô cùng... Động lòng người.

Cô đổi giọng, ngữ điệu tựa như đang làm nũng: “Đừng vạch trần tôi, tiếp tục coi tôi là tiểu thiên kim ngọc trắng đáng yêu, với anh với tôi, đều tốt.”

Hứa Nhận gật đầu: “Được.”

Ngay sau đó anh lại bổ sung: “Ngọc trắng, nhưng không đáng yêu, có chút hung dữ.”

“Câu ví von con báo mẹ với con nai đực, anh chỉ định nói cho chính mình nghe.” Trình Trì không để ý tới lời châm chọc của anh, nói thẳng vào chủ đề: “Đây là âm thanh từ đáy lòng anh, không cần thận bị tôi biết, nếu bây giờ tôi cho anh thêm một cơ hội, anh nói lại lần nữa, anh sẽ nói như thế nào?”

Hứa Nhận ngẩng đầu, chỉ vào đôi môi mỏng như lưỡi dao của mình, không phát ra tiếng, mà dùng khẩu ngữ, nói cho cô: “Tôi sẽ nói với Trình Trì, ngày mai tôi từ chức, em không thích, tôi sẽ không làm.”

Trình Trì cười tươi: “Thế nên, đối mặt với con báo mẹ hung ác, con nai định tước vũ khí đầu hàng, không phản kháng nữa hả?”

“Nếu biết rõ kết quả là như vậy, một con nai thông minh, sẽ không để mình chịu khổ, có chết cũng phải giữ thể diện.” Hứa Nhận lấy máy trợ thính màu trắng trong túi ra, nhẹ nhàng đeo lên vành tai Trình Trì, sau khi đeo cho cô, đầu ngón tay anh còn cố ý véo nhẹ vành tai cô.

Trong bụng Trình Trì vốn mang đầy lửa giận, cứ vậy mà bị anh bốn lạng đẩy ngàn cân đập tắt, cuối cùng, khuôn mặt lại ửng hồng, đầu óc bắt đầu ngây ngất, nhìn Hứa Nhận trước mặt, muốn hôn anh một cái.

Nhất định cô đã uống quá nhiều!

“Đi thôi, về nhà.” Hứa Nhận kéo cánh tay Trình Trì, khuỷu tay nhỏ, rất rắn chắc.

Trình Trì mơ màng, bước chân lảo đảo, Hứa Nhận dứt khoát cõng Trình Trì lên, dựa theo ánh trăng, đi về nhà, từng bước một, tiến về phía trước.

Cô nắm chặt vạt áo anh, nắm đến nhăn nhúm: “Anh vẫn chưa nói, anh muốn tổn thương tôi như thế nào?” Đôi mắt cô thoáng chút men say.

“Em thật là nặng.”

“Anh định tổn thương tôi như thế nào?”

Anh than một tiếng, giọng điệu bông đùa: “Sống không bằng chết, được chưa?”

Ngày hôm đó hình như anh đã nói rất nhiều, nhưng phần lớn Trình Trì không nhớ rõ.

Chỉ có một câu, sống không bằng chết, cô nhớ...

Dưới ánh trăng sáng, Trình Trì đá rơi chiếc giày màu trắng trên chân xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn sao trời, tò mò hỏi: “Anh định khiến tôi sống không bằng chết như thế nào?”

Hứa Nhận cúi người, giúp cô nhặt chiếc giày màu trắng trên mặt đất lên, cầm trong tay, lẩm bẩm nói: “Rất dễ dàng!”

“Thế à?”

“Em đã yêu tôi.”

“Đừng đùa.”

“Ừ.”

Hai ngày sau là ngày Trình Chính Niên đi công tác về, Hứa Nhận đến quán bar từ chức, dù sao trước đó cũng không có thêm thứ gì, muốn quay người bỏ chạy lúc nào cũng được, giám đốc trả cho anh lương cứng, có chút không nổi, ai bảo Hứa Nhận làm việc tốt như thế.

“Nếu muốn quay về, lúc nào chúng tôi cũng chào đón cậu.” Giám đốc bỏ phong bì tiền vào trong túi áo Hứa Nhận.

Anh sẽ không trở lại, Hứa Nhận nghĩ thầm.

Anh đã đồng ý với cô rồi.

Hứa Nhận dứt tay vào túi quần, bước đi lười nhác, từ trong hành lang dài u ám đi ra ngoài, ở phòng bao cách đó không xa, một người phụ nữ mặt đầy nước mắt chạy ra, Hứa Nhận nhanh nhẹn nghiêng người tránh đi, người phụ nữ kia bước lảo đảo, chạy nghiêng ngả về phía trước, cuối cùng bất ngờ ngã lăn ra đất.

Có mấy người đàn ông chạy ra khỏi phòng bao, tiến lên nắm cổ tay người phụ nữ kia kéo về phía ghế ngồi.

Phụ nữ gào khóc, đàn ông mắng chửi.

Đúng là địa ngục trần gian.

“Liên quan gì đến mình.” Hứa Nhận nghĩ thầm, nhấc bước đi lên phía trước, không nhanh không chậm, dáng vẻ lười nhác.

“Các anh, xin hãy thương xót cho tôi, tôi không làm! Tôi thật sự không làm!” Tiếng phụ nữ cầu xin vang lên bên tai không dứt.

“Cầu xin các anh, tôi thật sự không làm được, tôi có bệnh! Tôi sẽ lây bệnh cho các anh!”

Đúng lúc này, trong phòng bao lại có một người đàn ông, tóc húi cua, vóc dáng tầm trung, mặc đồ vest đi giày da, gã siết chặt hàm dưới của người phụ nữ kia, ngẩng nhìn, hất ra, chất giọng lạnh lẽo, lười nhác: “Có bệnh còn dám đi bán?”

“Tôi... Tôi chỉ bán rượu.” Ắ ta khóc đến mức sắp tắt thở: “Tôi chỉ bán rượu, tôi cần tiền... Chữa bệnh...”

Bước chân Hứa Nhận khựng lại, tim anh, giống như bị một đôi tay vô hình bóp chặt, anh kéo kéo cổ áo, cảm thấy thật khó thở.

Người phụ nữ này, làm anh nghĩ tới mẹ anh.

Trường hợp như vậy, làm sao anh chưa từng thấy?

“Cần tiền, thế thì dễ thôi.” Giọng điệu người mặc vest vẫn lười biếng: “Đi vào phục vụ chúng tôi, chơi tốt, tôi cho cô tiền chữa bệnh.”

“Nhưng mà tôi... Tôi có bệnh...” Người phụ nữ kia cố chấp lặp lại, dường như bệnh tật chính là bùa hộ mệnh của ả ta.

“Có bệnh... Tất nhiên sẽ có cách chơi của người có bệnh.” Gã đàn ông cười lạnh, phân phó hai người bên cạnh: “Lôi nó vào cho tao.”

Hứa Nhận nhắm mắt lại, nói với bản thân, chuyện này không liên quan đến anh.

Thế giới này, có rất nhiều kẻ biến thái, người đáng thương càng nhiều hơn.

Anh quyết định đếm tới ba, sau đó rời đi.

Nhưng mà...

Trong lòng vừa mới đếm tới một, anh đã xoay người, sải bước về phía phòng bao kia, kéo người phụ nữ quần áo xộc xệch trong tay mấy người đàn ông, kéo ra sau người.

“Không được làm cô ấy khó xử.” Anh nói.

Giọng điệu lười biếng từ phía sau Hứa Nhận vang lên: “Ồ, anh hùng cứu mỹ nhân à.”

Hứa Nhận quay đầu lại, mới thấy rõ gã đàn ông mặc vest, ánh mắt có chút quen thuộc, vóc dáng gã không cao, sắc mặt tái nhợt, thân hình vừa phải, trông cũng... Khá được.

“Tiên sinh, muốn chơi đùa, phải là chuyện anh tình tôi nguyện.”

“Ý của cậu là, tôi đang ép buộc ả ta?” Gã mặc vest lạnh lùng liếc người phụ nữ đằng sau một cái.

Hứa Nhận ngược mắt, nhìn về phía gã mặc vest: “Có vẻ, đúng là như vậy.”

Sắc mặt lạnh băng của gã mặc vest gần như tan chảy trong nháy mắt, sau đó khóe miệng cong lên, khiến người khác không đoán được suy nghĩ của gã, gã đến gần, duỗi tay cầm tấm thẻ trước ngực Hứa Nhận, cười nói: “Con ả này, thật ra không thú vị bằng cậu, cậu vào phòng chơi với chúng tôi một lúc, tôi sẽ buông tha cho cô ta.”

Hứa Nhận quay đầu lại liếc người phụ nữ kia một cái, ả ta nơm nớp lo sợ, cả người run bần bật, bị dọa đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

“Có tiền không?” Hứa Nhận hỏi một câu.

“Đương nhiên, chơi vui vẻ, cậu muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu.”

Hứa Nhận gật đầu, theo gã mặc vest vào phòng.

Anh là đàn ông, sợ cái rắm.

Ánh đèn trong phòng vô cùng tối tăm, đi vào, ánh mắt Hứa Nhận, rơi xuống một đồng công cụ đặt ngay ngắn trên bàn, có roi da, có còng tay, có dùi cui điện, thậm chí còn có rất nhiều đồ vật khác mà anh không biết dùng làm gì.

Nhưng chúng giống nhau ở một điểm, đều khiến người ta phải... Sờn tóc gáy.

Đúng là anh còn quá ngây thơ, người thành phố so với tưởng tượng của anh... Chịu chơi hơn nhiều.

Bảo sao người phụ nữ kia lại sợ hãi như vừa nhìn thấy quỷ, liên tục trốn ra ngoài, Hứa Nhận hồi hận.

“Cái đệt! Trình Lê Minh, tại sao mà lại kiếm một thằng đàn ông về đây!” Một gã ăn mặc hoa hoét loè loẹt hỏi.

Người được gọi là Trình Lê Minh chính là gã mặc vest.

Gã ngồi xuống ghế sofa, cả người chìm sâu, mặt thấp thoáng ý cười, nói: “Đàn ông chơi vui hơn đàn bà, nhất là loại xương cốt cứng cáp này, tao muốn nhìn nó phải khóc lóc quỳ xuống trước mặt tao xin tha, thú vị phải biết.”

“Cái đệt! Đồ biến thái!” Gã chích choè kia không hề khách khí nói.

“Kẻ tám lạng người nửa cân thôi!” Trình Lệ Minh châm điều thuốc, chậm rãi hút.

Cuối cùng ánh mắt Hứa Nhận rơi xuống sân khấu đang trước, ở đó có treo một sợi dây thừng dùng để thắt cổ, anh thật sự muốn xoay người bỏ chạy.

Nhưng đã có hai người đàn ông chặn trước cửa, nhìn dáng vẻ có lẽ sẽ không để anh dễ dàng rời đi.

Trình Lệ Minh nằm khuôn mặt góc cạnh của anh, nghiên ngẫm quan sát Hứa Nhận, sau đó nhẹ nhàng an ủi: “Em trai nhỏ, không phải sợ, chơi chút thôi, không chơi đến mức toi mạng đâu.”

Hết chương 16

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Trì: Tại sao cái tên mặc vest biến thái kia lại cùng họ với tôi?

Tác giả vi khuẩn: Buông tay.

Hứa Nhận: Nghe nói ai đó muốn nói chuyện yêu đương vượt giống loài với tôi?

Trình Trì: Không, ai đó chỉ muốn ăn anh luôn ngay đêm nay.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 17: Xác Xước (10)

Trình Trì nằm trên giường, lăn qua lộn lại xoay vài vòng, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại dưới gối ra nhìn đồng hồ.

Từ 10 giờ đến 12 giờ, suốt hai tiếng đồng hồ, cô không muốn làm bất cứ việc gì, cũng không làm được bất cứ việc gì.

Tâm phiền ý loạn.

Hứa Nhận vẫn chưa về.

“Mẹ nó.”

Trình Trì từ trên giường bật dậy, mặc áo khoác màu đen, vừa mới đi ra khỏi phòng ngủ, đã nghe thấy khoá cửa ngoài cổng lớn phát ra một tiếng giòn vang, ngay sau đó, dường như có người đi vào, lạch cạch một tiếng, cửa nhẹ nhàng đóng lại. Sau đó, trên cầu thang xoắn ốc truyền đến tiếng bước chân kéo dài.

Trong khoảnh khắc anh mở cửa phòng ngủ ra, Trình Trì đẩy mạnh anh vào phòng, đóng sầm cửa lại, Hứa Nhận xoay người, trên mặt thoáng kinh ngạc: “Em vẫn chưa ngủ à?”

Trình Trì lườm anh, toàn bộ nỗi lo lắng trong lòng tràn ra ánh mắt cô, dùng ánh mắt hung ác, truyền đạt sự tức giận cho anh.

Nhưng Hứa Nhận không nhìn cô, giọng hơi khàn khàn lạnh nhạt nói: “Không còn sớm nữa, em ngủ đi.”

Thái độ thờ ơ của anh hoàn toàn chọc giận Trình Trì, giống như lần gặp đầu tiên giữa sườn núi, đợi anh một giờ, anh tới, thái độ nhẹ nhàng băng quơ như thế này. Cho dù cô lòng nóng như lửa đốt, cho dù lửa thiêu lửa cháy, anh vẫn như trước, ai cũng không để bụng, trong lòng anh chỉ có bản thân.

Trình Trì tức giận, chạy tới đẩy anh một cái, cô vốn chỉ trút giận, không dùng lực, nhưng không ngờ, lại trực tiếp đẩy ngã anh xuống giường.

Nệm cao su trên giường nảy lên, Hứa Nhận thuận thế ngã xuống giường, lười đứng dậy, nhắm hai mắt lại, nói: “Trình Trì, tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, có được không.”

Trình Trì rất tức giận, cô dứt khoát nhảy lên giường, dặng chân gối khoá chặt trên người anh, túm cổ áo Hứa Nhận, giơ nắm đấm định đánh anh, Hứa Nhận không hề phản kháng, anh hơi mở mắt, cứ vậy mà nhìn cô, dường như đang đợi cô ra tay.

Trình Trì cắn chặt răng, cuối cùng nắm tay rơi xuống khăn trải giường bên sườn mặt anh, lồm xuống thật sâu.

“Đồ lừa đảo!” Cô nhìn xuống từ trên cao, hung tợn mắng anh.

“Hình như sắp thi rồi.” Anh lẩm bẩm.

“Anh nói sẽ từ chức! Có quỷ tôi mới tin anh!”

“Ôn tập tốt chưa?”

“Có phải anh nghiện làm vệt rồi hay không!”

Hứa Nhận đột nhiên im lặng, sau đó, khóe miệng anh cong lên, vẽ ra một nụ cười nhạt, mang theo chua xót.

“Trình Trì, nói nhỏ một chút, hiện tại, đêm đã khuya...” Giọng anh chứa sự trầm tĩnh và tịch mịch của đêm khuya.

Khoé miệng Hứa Nhận giật giật, dường như còn muốn nói gì nữa, đầu Trình Trì lại lệch sang một bên, tay đột nhiên buông lỏng vạt áo anh ra, sau đó thuận tay từ cổ áo anh trượt vào, sau đó xoa cổ anh, trên cổ thấp thoáng vết bầm tím.

Cả người Hứa Nhận đột nhiên run lên, rụt người về phía sau, Trình Trì không cho anh cơ hội, túm chặt cổ áo anh, sau đó xé mạnh, roẹt một tiếng, cúc áo sơ mi của anh trực tiếp bị cô giật đứt, lộ ra một mảng da lớn trước ngực.

Trên cổ anh, có vết bầm tím rõ ràng, xanh xanh tím tím, trước ngực có một mảng đỏ ửng, đây không phải vết thương có thể xuất hiện khi đánh nhau với người khác, đây là... Ngược đãi!

Trình Trì không phải chưa từng cùng Dương Tĩnh Bạch Du đến quán bar club đêm lâu lộng, tất nhiên sẽ biết một chơi mới của các thiếu gia tiểu thư có tiền, vết bầm tím trên cổ là do dây thừng, vết hồng trước ngực, phần lớn là... Điện giật.

Tay cô không kìm được mà run rẩy, nhẹ nhàng chạm lên cổ anh, sau đó theo xương quai xanh trượt xuống dưới, rơi xuống vết đỏ ửng trước ngực, đè lên, Hứa Nhận cố gắng chịu đựng, nhưng cơ thể vẫn không nhịn được rụt lại.

Đau.

Hứa Nhận khép vạt áo sơ mi đang mở rộng lại, cúi đầu cười nhạt: “Em làm tổn thương Marguerite rồi.”

Cái áo sơ mi này, anh đặt tên cho nó là Marguerite.

Hoa cúc, Marguerite.

“Hứa Nhận, có phải chỉ cần đưa tiền, việc gì anh cũng dám làm đúng không?” Vành mắt cô ửng đỏ, yên lặng nhìn anh, thốt ra mấy chữ qua kẽ răng.

“Tiểu thiên kim, em muốn tôi làm gì?” Anh hỏi lại.

Trình Trì nhìn anh, khuôn mặt hai người dán chặt vào nhau, hô hấp đan xen.

“Ngủ với em.” Cô nói.

Lúc này Trình Trì đang ngồi trên đùi anh, tay đặt trên nửa thân trên của anh, nhìn anh chăm chú, ánh trắng trắng bạc, xuyên qua cửa sổ, chiếu vào khăn trải giường trắng tinh.

Tiếng hít thở, tràn ngập hương vị mờ ám.

“Ngủ với em.” Cô nhìn anh, gằn từng chữ một.

Hứa Nhận nhìn cô, ánh mắt rất sâu, rất tối.

“Tiểu thiên kim, bắt đầu thi vào ngày mai, hay là ngày kia? Tôi không nhớ lắm.” Anh duỗi tay dè mạnh lên khoe mắt, mỗi khi buồn phiền hoặc đau đầu, anh đều vô thức làm như vậy.

“Hứa Nhận, anh tùy ý ra giá đi.” Cô nói.

“Gần đây giấc ngủ của tôi không được tốt.”

Anh còn chưa dứt lời, cô đột nhiên nhồm người về phía trước, tay chống bên người anh, sau đó cúi người, đưa mặt lại gần, trong khoảnh khắc đôi môi hai người sắp chạm vào, Hứa Nhận quay mặt đi.

Đôi môi sắc nhọn mang theo chút lạnh lẽo cọ qua làn da trắng nõn của cô.

Hai người vẫn duy trì tư thế mặt kề mặt, lâu sau...

Trình Trì ngửi thấy trên người anh, mùi thuốc lá tươi mát, rất nhạt.

“Có phải tôi đã từng nói...” Hứa Nhận còn chưa nói xong, đã bị Trình Trì nối tiếp: “Anh không có hứng thú với trẻ vị thành niên.”

“Còn một tháng lẻ ba ngày.” Trình Trì nói: “Em sẽ đủ mười tám tuổi.”

“Cho nên?”

“Hứa Nhận, em muốn anh.”

Hứa Nhận cười khẽ một tiếng: “Những lời lộ liễu như vậy, dường như con gái không nên nói ra.”

Đầu ngón tay Trình Trì, lướt qua vết bầm tím trên cổ anh, thấy anh vẫn không nhúc nhích, không có ý bài xích, cô dán lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai của anh, cánh tay vòng qua cổ anh.

“Hứa Nhận, lời nói như vậy, phải do em nói ra.” Cô ghé sát vào bên tai anh, phả ra hơi thở ấm áp, cô đổi giọng, giọng điệu càng thêm dịu dàng: “Em thương anh, thật sự, thương vô cùng.”

“Nếu anh bằng lòng, em sẽ đối xử tốt với anh cả đời, em sẽ...”

“Trình Trì.” Rốt cuộc anh không còn gọi cô là tiểu thiên kim.

“Tiền đúng là thứ tốt.” Anh cười nhạo một tiếng.

“Cảm giác cao thượng cứu vớt người khác, có phải rất sáng khoái hay không?”

Hứa Nhận chậm rãi đẩy Trình Trì ra, đứng lên, đi đến bên cửa sổ, bóng đêm vô tận bao phủ lấy người anh, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo.

“Hứa Nhận, ít nhất em dám giao sự thật lòng của mình ra.” Cô thả hai chân từ bên mép giường xuống, ngẩng đầu yên lặng nhìn anh: “Anh dám không?”

“Không dám.” Hứa Nhận thoải mái thừa nhận: “Tôi chỉ có hai bàn tay trắng, thế nên không thể cho em bất cứ thứ gì em muốn, tiểu thiên kim.”

Trình Trì xỏ dép lê, đứng lên, nhìn Hứa Nhận bên cửa sổ, ánh trăng soi xuống bóng dáng anh, toả ra vàng sáng nhàn nhạt.

Đột nhiên, cô phụt cười một tiếng, che miệng, cười đến mức không đứng thẳng người dậy được.

Hứa Nhận im lặng nhìn cô.

“Thật à?”

“Đùa anh chút thôi.” Khóe miệng cô cong lên, xoay người đi ra ngoài cửa phòng: “Mẹ nó, người giống như anh, giá trị của sự thật lòng mẹ nó đáng bao nhiêu tiền, cho rằng tôi muốn lắm chắc?”

Cô lười biếng đi ra khỏi phòng, dùng chân đóng sầm cửa, bóng dáng chìm vào bóng đêm sâu thẳm, nụ cười trên mặt nháy mắt tan thành mây khói.

Nghe bước chân cô dần dần đi xa, Hứa Nhận mới xoay người, nhìn về phía Sex đã tiến vào trạng thái ngủ đông bên cửa sổ. Sau đó anh duỗi tay kéo ngăn kéo ra, lấy hộp kim chỉ, xỏ kim. Anh nhặt một chiếc cúc từ trên mặt đất lên, cởi áo, để lộ cánh tay khoẻ khoắn, dưới ánh đèn, từng đường kim mũi chỉ của anh, khâu lại chiếc áo sơ mi Marguerite này.

Vẻ mặt chăm chú, tình yêu sâu đậm.

Anh cắn đứt sợi chỉ, lẩm bẩm: “Cô nhóc điên.”

Mãi đến khi biết được Hứa Nhận đã thật sự từ chức vào tối hôm trước qua giám đốc khách sạn, tâm trạng Trình Trì mới thoáng thoải mái hơn một chút.

“Đêm qua là chuyện ngoài ý muốn.” Giám đốc cho rằng Trình Trì là bạn gái Hứa Nhận, vì thế giải thích với cô: “Hứa Nhận chỉ bán rượu ở quán bar chúng tôi, thỉnh thoảng tiếp khách uống vài ly, không làm việc gì khác..., đêm qua cậu ấy giúp một cô gái bán rượu vào phòng...”

Giám đốc còn chưa nói xong đã bị Trình Trì cắt ngang, cô hỏi anh ta: “Trong phòng có camera không?”

Ánh mắt giám đốc lập loè, vội vàng nói: “Không có! Chúng tôi tôn trọng khách hàng, không bao giờ lắp camera ở phòng bao!”

Trình Trì lấy tiền ra, đầu ngón tay màu đỏ rượu kẹp một xấp tiền đỏ, giơ trước mặt giám đốc: “Tôi chỉ xem một chút thôi, không làm gì cả, video cũng không bị phát tán ra ngoài.”

Giám đốc mân mê xấp tiền kia, lại ngẩng đầu nhìn Trình Trì, cùng với ví Gucci trong tay cô, mặt thoáng kinh ngạc, một tên nhóc nghèo như Hứa Nhận, tại sao lại có cô bạn gái lắm tiền như vậy? Nhưng anh ta nghĩ thông suốt rất nhanh, nhất định Hứa Nhận được cô bao dưỡng.

“Vậy được thôi, một chút thì một chút.” Giám đốc cất tiền vào trong túi áo của mình, dẫn Trình Trì đến phòng điều khiển.

Ánh đèn trong phòng thật sự rất tối, có người đang ca hát, có người đang cười, có người đang khóc, có người chịu đủ mọi tra tấn, xa hoa truy lạc, ăn uống linh đình, giống như địa ngục.

Nửa người trên Hứa Nhận cởi trần, lộ ra khuỷu tay và bờ ngực săn chắc, hai tay bị dây thừng trói chặt, đứng trên sân khấu cao, cổ anh bị buộc dây thừng, có thể nhìn thấy, mặt anh vô cảm, như có như không, không sợ hãi, tuy chất lượng video không tốt, nhưng vẫn có thể nhìn ra, cơ thể anh đang run rẩy.

Hứa Nhận bị dây thừng treo cổ, ghế dưới chân bị người đá đổ, cả người treo lơ lửng trên không, vì hít thở không thông, sắc mặt trắng bệch, chân anh không nhịn được đá loạn lên, bản năng sinh tồn khiến anh nỗ lực muốn đặt chân lên chiếc ghế đổ bên cạnh, nhưng mũi chân sau khi thử vài lần, đều chấm dứt bằng sự thất bại.

Đúng lúc anh bắt đầu trợn trắng mắt, hơi thở thoi thóp, khuôn mặt bắt đầu dữ tợn, có người lại dựng chiếc ghế đổ dưới chân, mũi chân anh vội vàng đặt lên ghế, kiễng lên, mới miễn cưỡng giảm bớt áp lực ở cổ, hít thở dồn dập, hấp thu từng chút từng chút dưỡng khí.

Nhưng trong nháy mắt anh vừa mới bình phục lại hô hấp, chiếc ghế dưới chân lại bị người đá đổ.

Lặp lại vài lần, mỗi một lần, đều ở trong ranh giới sinh tử, mới được kéo về.

Đám đàn ông và phụ nữ xung quanh cười to vô cùng ồn ào.

Nhìn camera, móng tay cô găm sâu vào lòng bàn tay, vì dùng sức quá mức, khớp xương trắng bệch.

Đủ mọi kiểu, liên tục không dứt, tra tấn anh suốt ba giờ đồng hồ, anh cắn răng, không rên một tiếng, cuối cùng quỳ trên mặt đất, lết đi bằng đầu

gối, cả người co quắp, từng cơn từng cơn, cơ bắp giật giật. Gã đàn ông mặc vest cầm một cục tiền mặt, nhét vào thắt lưng Hứa Nhận.

Đến khi gã đàn ông mặt vest xoay người lại, Trình Trì nhìn thấy được mặt gã.

Toàn bộ máu trong cơ thể cô đều đông lại!

Hết chương 17

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Nhận: Bà tác giả kia bà lăn ra đây cho tôi, kiếp trước tôi có thù oán với bà hay sao mà ngược tôi như vậy?

Tác giả vi khuẩn: Chờ đến khi cô treo người khác lên đánh, hãy gọi tôi là mẹ đẻ

Hứa Nhận: Tôi cảm thấy tôi sắp đến ngày toi mạng rồi.

Tác giả vi khuẩn: Đừng bi quan như vậy, chỉ còn mấy chương, chịu đựng đi, thế giới này sẽ bị cậu đạp xuống dưới chân

Hứa Nhận đỡ trán, duỗi tay: Em Trì, ôm anh một cái

Trình Trì: Tới đây! 丶 (?w??)?

Lời editor: Hai bạn trẻ sắp đến với nhau rồi *tung hoa* sau đó sẽ là một chuỗi hường ngược FA tàn bạo luôn >~<

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 18: Xác Xước (11)

Trình Trì chống tay lên quai hàm, cả buổi sáng, nhìn bóng dáng Hứa Nhận chăm chăm, nhìn không chớp mắt.

Bạch Du thò đầu sang, nhìn cô, khẽ nói: “Sắp thành hòn vọng phu rồi.”

Trình Trì than một tiếng, lẩm bẩm: “Tiền tài, đúng là khởi nguồn của vạn điều ác!”

“Tiền ấy à, chỉ có trong mắt người không phải lo cơm áo mới là tội ác dơ bẩn thôi.” Bạch Du nghiêm trang vỗ vỗ bả vai cô.

Trình Trì nghĩ ngợi, đúng là như vậy, cô chưa từng trải qua nghèo khó và gian khổ, chưa từng trải qua những gì anh đã trải qua, thế nên không thể giải thích tại sao anh lại cố chấp với tiền tài như vậy, không thể giải thích tại sao anh có thể vì tiền, làm những việc như vậy, khó mà tưởng tượng khó mà giải thích mọi chuyện, ngay cả tính mạng cũng có thể không cần.

Gần như không có nguyên tắc không có giới hạn cuối, lòng tự trọng cũng có thể bị đạp xuống dưới chân.

Nhưng mà, lại cố tình không chịu đón nhận cô.

Kỳ thi vẫn đúng hạn mà đến.

Trên hành lang, Dương Tĩnh đeo balo của mình nhảy qua hành lang, chạy đến trước mặt Trình Trì và Bạch Du, lấy một tờ giấy từ trong túi ra, đưa cho các cô, đề thấp giọng, bí ẩn nói: “Các chị gái thân yêu, em đã phải bỏ vốn lớn để mua được đáp án thi tiếng Anh lần này từ tên nhóc trực ban trong văn phòng, nhanh nhanh nhanh chép một phần đi.”

Bạch Du vội vàng lấy bút ra, bắt đầu sao chép ABCD trên tờ giấy trắng. Trình Trì nhàn nhã khoanh tay, nhìn bộ dáng tạm thời ôm chân Phật của Bạch Du, chặc một tiếng: “Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của các cậu kìa.”

“Vậy cậu đừng chép nữa.” Bạch Du hừ một tiếng.

“Tất nhiên tớ sẽ không chép rồi, có lần nào thằng nhóc này lấy được đáp án chính xác đâu, thế mà cậu còn tin nó.” Trình Trì lắc lắc đầu: “Không cứu được đâu.”

“Cậu có biết rằng trong lòng có hy vọng, hoặc tuyệt vọng, ở trong phòng thi căng thẳng hai tiếng đồng hồ là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau không?” Dương Tĩnh nói một cách chắc chắn: “Chép, nói không chừng lại có thể chó ngáp phải ruồi, không chép, bài kiểm tra tiếng Anh này tuyệt đối trượt, miễn thương lượng luôn.”

Bạch Du vừa nhớ đáp án vừa phối hợp với Dương Tĩnh, nghiêm túc gật đầu.

Tiếng chuông báo giờ thi vang lên, Trình Trì xách túi văn phòng phẩm trong suốt của mình, xoay người rời đi, khoe miệng cong lên nở nụ cười tự tin: “Bà đây có vũ khí bí mật, không muốn làm bạn với học sinh dở các cậu đâu.”

Vũ khí bí mật của Trình Trì, chính là Hứa Nhận đang ngồi ngay ngắn trên hàng ghế phía trước.

Trước đó xem sơ đồ chỗ ngồi và phòng thi, trùng hợp là Trình Trì được phân ngồi cùng phòng với Hứa Nhận, Hứa Nhận lại ngồi ngay phía trước cô, đây quả thật là cơ hội tốt mà trời ban cho!

Trước khi thi, Hứa Nhận vẫn luôn cúi đầu đọc từ đơn, miệng lẩm bẩm học thuộc, vô cùng chăm chú nhớ từ đơn, Trình Trì nhiều lần muốn thương lượng với anh một chút, chờ lát nữa phối hợp chép đáp án như thế nào, cuối cùng đều bị anh quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh nhạt ép buộc nuốt lời về.

Được được được, anh nhớ anh nhớ đi, nhớ nhiều thêm mấy cái, có thể làm nhiều thêm vài phần.

Trình Trì nâng má, nhìn bóng lưng Hứa Nhận chăm chú, ngơ ngác ngẩn người.

Bắt đầu mùa đông, anh mặc một chiếc áo khoác lông dê màu xám, rất hợp với vóc dáng cao gầy của anh, nhìn qua vô cùng năng động.

Đầu ngón tay Trình Trì chạm vào lớp lông dê mềm mại trên lưng anh.

“Chất lượng... Cũng không tệ lắm.” Trình Trì nói: “Không tiện lắm nhỉ.”

Hứa Nhận vui đầu đọc tiếng Anh, không để ý đến cô.

“Anh hiện tại... Thật có tiền.” Trình Trì tiếp tục lẩm bẩm.

Cuối cùng Hứa Nhận đành phải buông quyển sách tiếng Anh trên tay xuống, hơi nghiêng đầu, liếc cô một cái: “Em quan tâm...” Hai chữ cuối cùng, đôi môi mỏng của anh mấp máy, không phát ra tiếng, chỉ dùng khẩu ngữ.

“Ái chà chà, Hứa Nhận, bây giờ anh thật là kiêu ngạo.” Trình Trì không tức giận, tươi cười nhìn anh: “Dám lên mặt với tôi?”

“Ừ.” Hứa Nhận thoải mái thừa nhận: “Em có bỏ được tôi không?”

“Coi như là không.”

Hai thầy giám thị đi vào phòng, nhắc mọi người mang điện thoại và cặp sách lên trên bục giảng.

Trình Trì trực tiếp ném balo của mình vào trong ngực Hứa Nhận, Hứa Nhận nhận lấy, xách theo túi vải của mình để lên bục giảng, chỗ trên bục giảng đã đầy, chỉ có thể đặt trên mặt đất, Trình Trì chú ý tới, khi anh cúi người đặt cặp sách, gần như theo bản năng lột cặp sách của mình xuống dưới, để balo Kimura Harajuku của Trình Trì đè lên túi vải của mình.

Trình Trì nhướn mày, thoáng rung động.

Buổi kiểm tra còn nửa giờ cuối cùng, bài thi của Trình Trì gần như trống rỗng, toàn bộ quá trình cô đều nghiêng đầu, nhìn bóng lưng Hứa Nhận ở phía trước, dường như anh cũng bị tra tấn không nhẹ, tay trái cầm bút, viết bài xuống giấy thi trắng tinh, sau đó không ngừng đối chiếu lựa chọn, quay lại đề gốc tìm đáp án, xung quanh có không ít bạn học đã làm xong bài, mười lăm phút cuối cùng, Hứa Nhận vẫn đang múa bút thành văn.

Anh có làm được không?

Trong lòng Trình Trì cũng không chắc chắn, cô lại kiên nhẫn đợi thêm năm phút, rốt cuộc cũng chờ đến Hứa Nhận điền xong câu cuối cùng, bắt đầu cầm đề lên đọc kiểm tra đáp án.

Trình Trì vươn chân, đạp lên ghế anh một cái, nói khê: “Này, dịch tờ đáp án sang bên cạnh một chút.”

Hứa Nhận mắt điếc tai ngơ.

“Này!”

Anh vẫn kiểm tra lại bài, giả câm giả điếc với cô.

Trình Trì xé một góc giấy nháp, nhanh chóng viết xuống: “Cho tôi tờ đáp án, tôi trả anh 2000.” Viết xong cô vo viên tờ giấy, ném cho Hứa Nhận, tay nghề rất chuẩn xác, cục giấy vừa khoé lướt qua bờ vai của anh, rơi xuống bài thi trước mặt anh.

Lúc này anh còn giả vờ, còn giả vờ tôi sẽ không tha cho anh!

Hứa Nhận vội vàng dùng tay đè tờ giấy lại, sau đó hơi nghiêng đầu, liếc Trình Trì một cái.

Ánh mắt đe dọa của Trình Trì vô cùng rõ ràng.

Ngay sau đó, một chuyện không thể tưởng được đã xảy ra.

Hứa Nhận dứt khoát đứng thẳng lê, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Thưa thầy, có bạn ném giấy cho em ạ.”

Cái đệt! Trình Trì vội vàng cúi gằm đầu xuống, lấy bài thi che mặt.

Bạn học xung quanh đều quay đầu nhìn anh, thầy giáo cũng từ quyền tạp chí ngẩng đầu lên, lườm nhác nhìn Hứa Nhận rồi lại nhìn nhìn đồng hồ, kéo dài giọng hỏi: “Ai ném cho trò?”

Trong lòng Trình Trì hận anh đến nghiến răng nghiến lợi, đang định đứng dậy bỏ cặp chạy lấy người, lại nghe thấy Hứa Nhận nói: “Em không biết ai ném ạ.”

Lúc này, anh lại không bán đứng cô.

Nhưng mà, mẹ nó, bà đây còn lâu mới quên việc anh làm, nhớ kỹ, chuyện này bà đây sẽ không để yên đâu!

Thầy giám thị dường như cũng lười truy cứu, chỉ thờ ơ cảnh cáo học sinh trong phòng một câu: “Nếu bị bắt được gian lận sẽ phải chịu phê bình trước toàn trường và ghi vào hồ sơ học bạ đấy.”

Sau khi dứt lời, ông không đọc tạp chí nữa mà liếc mắt xung quanh Hứa Nhận, lười nhác theo dõi.

Năm phút cuối cùng, Trình Trì khó thở, cầm bút chì 2b lên, lưu loát điền toàn bộ đáp án vào giấy, hồi hận, vừa rồi đáng ra phải chép một phần đáp án của Dương Tĩnh mới đúng.

Tiếng chuông kết thúc giờ thi vang lên, khi thầy giáo xuống dưới thu bài thi, Hứa Nhận liếc tờ đáp án của Trình Trì một cái, toàn bộ câu hỏi trên giấy đã được khoanh xong, tất cả đều chọn C.

Anh nhìn cô một cái, Trình Trì trợn trừng mắt nhìn anh.

Hứa Nhận gật đầu với cô, sau đó đứng dậy, xách cặp sách của mình, xoay người đi ra khỏi phòng.

Rất nhanh, Trình Trì cũng đuổi theo, giữ chặt áo Hứa Nhận, lớn tiếng chất vấn: “Vì sao anh lại bán đứng tôi!”

“Tôi không bán đứng em.” Hứa Nhận vừa đi, vừa bình thản trả lời.

“Tuy anh không tố giác tôi, nhưng hành động mách lẻo thầy giáo này của anh, vô cùng độc ác!”

Bước chân Hứa Nhận rất lớn, Trình Trì phải chạy chậm mới có thể đuổi theo anh, cô vừa chạy vừa nói: “Người như anh, đúng là nổi sỉ nhục của học sinh chúng tôi, chưa bao giờ có người báo cáo với thầy giáo khi đang thi, tôi nói cho anh biết, anh làm như vậy, sẽ bị quả báo!”

Hứa Nhận đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại, Trình Trì không kịp phanh lại, đâm đầu vào trong lòng ngực anh.

Bước chân lão đảo một cái, Hứa Nhận duỗi tay đỡ lấy bả vai cô.

Mùi thuốc nhàn nhạt lá xâm nhập vào hơi thở của cô, mặt Trình Trì, bỗng nhiên đỏ ửng.

“Người khác không nói là bởi vì bọn họ không dám.” Tay Hứa Nhận vẫn đặt trên vai cô, giọng điệu bình thản: “Nhưng cũng không có nghĩa bọn họ bằng lòng.”

Trình Trì dịch ra đằng sau, ném tay anh đi, khó chịu liếc anh: “Vậy là anh không muốn cho tôi chép đáp án đúng không? Nói ra thì cũng phải có lý do gì chứ.”

“Lý do rất đơn giản.” Hứa Nhận dứt tay vào túi quần, xoay người tiếp tục bước về phía trước: “Thứ nhất, gian lận rất nguy hiểm, tôi không muốn bị phê bình trước toàn trường.”

“Không đâu! Kỹ thuật của tôi rất tốt, thật đấy, môn toán vào ngày mai...” Trình Trì đuổi theo, chưa kịp giải thích xong, anh đã mở miệng nói: “Thứ hai, em được mấy cân mấy lượng, bố em rất rõ, chép tôi... Chép bài của người đứng thứ hai lớp, không chỉ giáo viên bạn học không tin, bố em cũng sẽ không tin, việc này so với đứng ngược từ dưới lên, kết quả như nhau cả, em vẫn sẽ bị đánh.”

Anh quay đầu lại, yên lặng nhìn cô nói: “Nếu kết quả giống nhau, tôi cần gì phải mạo hiểm giúp em.”

Trình Trì hừ một tiếng: “Đường hoàng đấy, nói thẳng ra anh chỉ sợ tôi làm liên lụy đến anh, do anh ích kỷ mà thôi.”

Hứa Nhận cong khoe miệng, thoáng mỉm cười, sáng khoái thừa nhận: “Đúng, tôi là người ích kỷ.”

Ích kỷ, không có gì phải che giấu, con người đều nghĩ đến mình trước tiên, sau đó mới có thể nghĩ đến người khác, Hứa Nhận tự nhận, anh không phải người tốt có tâm địa lương thiện.

Hứa Nhận đi đến chỗ để xe đạp, lấy chìa khóa mở khoá xe ra, đó là một chiếc xe đạp khá cũ, ngày anh nhận được tiền lương đã đến thị trường xe cũ để mua, dùng thay đi bộ, có thể giảm bớt thời gian lãng phí khi đi bộ.

“Hứa Nhận, bố tôi che chở anh như vậy, anh cần gì phải sống trong nơm nớp lo sợ thế.” Trình Trì đi đến bên xe đạp.

“Em dùng sai thành ngữ rồi, không phải nơm nớp lo sợ, mà là cẩn thận chèo thuyền đến ngàn năm.”

“Có gì khác nhau hả?”

Hứa Nhận đẩy xe, đi qua cô, không hề để ý tới cô.

Ngoài khuôn viên, Hứa Nhận cười xe đạp, đón lấy ánh hoàng hôn, chạy thong dong bên đường lớn, không nhanh, không chậm, từ từ thong thả.

Phía sau có một chiếc xe Ferrari phong cách thể thao đi lên, sóng vai với anh, cửa sổ xe mở ra, Trình Trì hét đầu về phía anh: “Này, một vấn đề cuối cùng, anh đã là con riêng của bố tôi, còn phải vấn vương cái gì? Tiền đồ không phải rất tốt hả.”

Hứa Nhận dẫm chân đạp nhanh hơn, xe đạp đuổi kịp rồi vượt qua Ferrari, nhưng ngay sau đó, Trình Trì lại đuổi theo, vẫn duy trì tốc độ song song với xe đạp: “Anh trai con riêng, lá gan anh nhỏ như vậy, đến lúc tranh chấp tài sản sẽ có hại đấy!”

Hứa Nhận nghiêng mặt, nhìn cô một cái: “Em gái con vợ cả chính quy, lá gan của em to gồm nhỉ.”

“Hả?”

“Biết tôi là con riêng, còn dám thích tôi.”

Mặt Trình Trì chột đỏ lên, lâu sau cũng không phục hồi được tinh thần, Hứa Nhận cười khẽ một tiếng, quay đầu xe đạp rẽ vào con đường một chiều khác.

“Thần... Bệnh thần kinh!”

Trình Trì giống như bị rút sạch toàn bộ dưỡng khí, lời mắng chửi không có chút sức lực nào.

Hết chương 18

Tác giả có lời muốn nói:

Năng lượng cao phía trước.....

Gã mặc vest biến thái đi tới.....

Hứa Nhận: Anh Trì, bảo vệ em.

Trình Trì: Hồng Kông, người kia, bà đây cũng bất lực!

Hứa Nhận:.....

Trình Trì: Mau, ôm chặt anh!

Hứa Nhận:..... Đá

Gã mặc vest từ phía sau cửa vườn đầu ra: Người phiêu bạt trong giang hồ, nào có ai không có dao, anh bạn nhỏ, có muốn mua bảo hiểm không?

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 19: Xác Xước (12)

Trình Trì đua xe tốc độ, nhanh như chớp.

Đương nhiên, lúc này, cô biến xe thể thao thành xe đạp, đi theo phía sau Hứa Nhận, chậm rãi khoan thai lái về nhà.

Trình Chính Niên vô cùng coi trọng lần thi này.

Bất kể Hứa Nhận nói móc cô như thế nào, cô đều chịu thua, đều nhận nhịn năn nỉ ỉ ôi với anh.

Ít nhất lần này, tuyệt đối không thể đứng ngược thứ hai từ dưới lên, mục tiêu của cô là thứ năm đến thứ mười từ dưới lên, chỉ cần Hứa Nhận cho cô xem đáp án, mục tiêu này có thể đạt được dễ như trở bàn tay!

“Anh trai tốt...”

“Im miệng.”

“Hai vạn tệ, tôi chỉ cần đáp án đề toán ngày mai!” Cô giương mắt nhìn anh suốt cả đường đi.

Hứa Nhận không quay đầu lại mà đi về phía ngôi biệt thự.

Vừa mới vào cửa, Trình Trì tự dưng có cảm giác không ổn.

“Anh, sau này anh dọn về nhà sống đi, bố hy vọng anh trở về lắm đấy.”

Giọng điệu nũng nịu của Trình Gia truyền ra.

“Hừ.” Một tiếng cười lạnh vang lên, đó là giọng của một người đàn ông: “Dọn về rồi, anh chỉ sợ không thể thấy được mặt trời của ngày mai.”

“Tại sao lại thế!” Trình Gia vẫn nũng nịu làm nũng: “Hổ dử còn không ăn thịt con, tuy bố đối xử với anh nghiêm khắc, nhưng đó cũng là vì quan tâm anh.”

“Hổ dử không ăn thịt con, nhưng anh còn có một cô em gái sói đang đói bụng đấy!”

Phòng ăn, đồ ăn nóng hôi hổi đã được bưng lên bàn.

Trình Trì căng thẳng liếc nhìn Hứa Nhận, nuốt một ngụm nước miếng.

“Toi rồi.”

Hứa Nhận đã thay dép lê, ngược mắt nhìn cô: “Sao thế?”

“Anh trai tôi đã trở lại.”

Trình Trì ghé sát vào anh, ánh mắt rất tà ác: “Nếu anh không muốn chết quá xấu, tôi bảo vệ anh.”

“Nhưng mà?”

“Giờ thi toán ngày mai...”

Hứa Nhận lờ cô đi, trực tiếp vào phòng, hai người trong phòng ăn nghe thấy tiếng động, sôi nổi quay đầu lại.

Trong nháy mắt Hứa Nhận nhìn thấy Trình Lệ Minh, dạ dày đột nhiên cuồn cuộn, hoàn toàn do phản ứng sinh lý, anh suýt chút nữa đã ói ra.

Hoá ra là anh ta!

Khi ánh mắt Trình Lệ Minh quét về phía Hứa Nhận, đôi mắt gã, xẹt qua một tia thô bạo.

Trình Chính Niên xuống nhà vô cùng đúng lúc, thấy Hứa Nhận đã trở về, Trình Lệ Minh cũng ở đây, ông giới thiệu đơn giản: “Lệ Minh, tới đây gặp, đây là Hứa Nhận mà bố từng nhắc với con, thằng bé nhỏ hơn con, con phải gọi em là em trai.”

Trình Lệ Minh “Rầm” một tiếng từ trên bàn cơm đi ra, hùng hổ nhìn Hứa Nhận, Hứa Nhận vô thức lùi ra sau vài bước, phòng bị nhìn gã chăm chăm.

“Nó... Là con trai riêng của bố?”

Giọng điệu của Trình Lệ Minh so với Trình Trì khi nhìn thấy Hứa Nhận ở nhà lần đầu tiên không hề khác nhau một tí nào.

Trong lòng Hứa Nhận thầm nói, đúng là anh em ruột có khác, mạch máu giống hệt nhau.

“Xác xược! Mày là cái thá gì! Dám nói chuyện với bố như vậy!” Trình Chính Niên gầm lên một tiếng.

Thái độ của Trình Chính Niên đối với Trình Lệ Minh, hoàn toàn khác đối với Trình Trì, bởi vì Trình Trì là con gái, mà Trình Lệ Minh... Là con trai, ông không thể chịu đựng gã khiêu chiến uy nghiêm của mình.

Sau khi Trình Lệ Minh nhận ra bản thân thất thố, cố nén tâm trạng muốn bạo ngược, khinh miệt mà nhìn Hứa Nhận từ xa, đột nhiên nở nụ cười, ban đầu chỉ ha ha cười nhạo, ngay sau đó lại ôm bụng cười, điên cuồng cười to.

“Mày còn nổi điên thì cút ra ngoài cho bố!” Trình Chính Niên đến gần giả bộ đá gã, Trình Lệ Minh vươn người né đi.

Gã chỉ vào Hứa Nhận, cười đến mức không đứng thẳng được, vừa cười vừa nói với Trình Chính Niên: “Bố, bố có biết hay không, con trai riêng của bố, nó là...”

Tay Hứa Nhận đột nhiên siết chặt.

Đúng lúc Trình Lệ Minh chuẩn bị nói một tiếng “Vịt” ra lại đột nhiên bị Trình Trì tiếp lời, giọng nói giòn vang của cô trực tiếp cắt ngang lời Trình Lệ Minh.

“Anh, chính là anh ấy, anh Hứa Nhận, hôm trước gặp nhau ở club đêm em cũng không dẫn anh ấy đến chào hỏi anh một câu, làm anh hiểu lầm anh ấy là bạn trai của em nhỉ?”

Trình Lệ Minh nhìn Trình Trì, không vạch trần cô, cũng không tiếp lời, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Trình Trì nhìn thẳng Trình Lệ Minh, trong ánh mắt mang theo ý cầu xin.

“Cái gì? Con đi club đêm, còn dẫn Hứa Nhận theo?” Trình Chính Niên nhíu mày, chuyển hướng về phía Trình Trì.

“Con chỉ dẫn anh ấy đi xem sự đời thôi mà.” Trình Trì nhún nhún vai: “Có gì đâu mà căng.”

“Xem ra con lại ngứa da rồi!” Trình Chính Niên đập mạnh xuống mặt bàn: “Những chỗ như thế là nơi mà trẻ con bọn con có thể đi hả?”

“Có gì lạ đâu.” Trong lòng Trình Trì thầm nghĩ, ngoài miệng lại bôi mạt.

“Bố, hôm nay bố cũng không thể đánh con, con còn chưa thi xong đâu! Ngày mai là toán học và lý tổng hợp, nếu như bị ảnh hưởng, phát huy

không tốt, đó là do lỗi của bố đấy.” Trình Trì cười ngọt ngào với ông: “Bố, con nói cho bố, hôm nay con làm bài thi tiếng Anh khá tốt, vô cùng feel, lần này nhất định có thể thoát khỏi vị trí thứ hai đếm từ dưới lên!”

Trình Trì chưa từng dùng ngữ điệu làm nũng để nói chuyện với Trình Chính Niên, Trình Chính Niên nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào, có chút... Có chút thụ sủng nhược kinh (1).

Trong mấy đứa con, Trình Gia dụ dàng đáng yêu, Trình Trì nổi loạn, mà Trình Lệ Minh... Lại ở bên ngoài ăn chơi đàn điểm làm xằng làm bậy, không có tiền đồ.

Nếu nói đứa nhỏ ông yêu thương, đau lòng nhất, phải là Trình Trì, không có lí do nào khác, đơn giản là vì tính nết của cô rất giống với ông thời còn trẻ, hơn nữa trong ba đứa nhỏ, cô là đứa nhỏ chân thật nhất, không hề ngụy trang, hơn nữa, cô không phải đứa trẻ bình thường, khiếm thính bẩm sinh, khiến ông vô cùng xót thương.

Trình Chính Niên không hề so đo chuyện này, vẫy vẫy tay, bảo mấy đứa nhỏ đến đây ăn cơm tối.

Đúng lúc này, Giang Y Lạc hắng giọng từ tầng hai đi xuống, Hứa Nhận ngẩng đầu, thấy bà ta mặc một chiếc áo choàng mỏng trong suốt, áo choàng rất dài, kéo dọc theo cầu thang xoắn ốc. Mà bên trong, là một chiếc váy ngủ tơ tằm màu xanh, làn váy dài đến đùi, mái tóc xoắn dài rủ trên vai, nhìn trông vô cùng duyên dáng, giống như vật gợi cảm trời ban.

Bà ta bước từng bước uyển chuyển, đi tới bên bàn, ngồi xuống ghế, đối diện với Trình Lệ Minh.

“Hôm nay bọn nhỏ đều về nhà, bà xem bà mặc thành bộ dáng gì kia! Chẳng lẽ không có một bộ quần áo nghiêm chỉnh nào sao?” Trình Chính Niên nghiêm túc chỉ trích Giang Y Lạc: “Không có chút dáng vẻ của người làm mẹ gì cả!”

“Người ta chỉ mặc đồ thoải mái để chịu thôi mà?” Giang Y Lạc chu miệng như cô gái nhỏ: “Chẳng lẽ ở nhà còn phải mặc váy dạ hội như khi tham gia dạ tiệc chắc?”

“Đúng vậy, bố, ở nhà, mẹ muốn mặc thế nào thì để mẹ mặc như thế đi, không cần cầu nệ như vậy, đều là người một nhà cả.” Ánh mắt Trình Lê Minh vẫn luôn lưu luyến trên người Giang Y Lạc, khóe miệng cong lên.

Giang Y Lạc cũng mỉm cười với gã, vô cùng quyến rũ.

Mắt Trình Trì trợn trắng, người run lên, nổi da gà, cái nhà này, chỉ sợ cũng chỉ có Trình Lê Minh mới gọi Giang Y Lạc còn nhỏ tuổi hơn mình là mẹ.

Giang Y Lạc là mẹ kế của ba anh em họ, mẹ đẻ của họ sau khi sinh Trình Gia đã bất hạnh qua đời. Mấy năm trước, Trình Chính Niên cưới Giang Y Lạc vừa trẻ tuổi xinh đẹp lại gọi cảm về nhà.

Tính cách Trình Gia kỳ quặc, không có ý kiến gì, nhưng Trình Trì lại vào đúng thời kỳ phản nghịch, không ít lần ức hiếp Giang Y Lạc, nhưng người phụ nữ này cũng lạ, bất kể cô chỉnh bà ta thế nào, đến trước mặt bố kể tội ra sao, bà ta đều làm như không có chuyện gì, mỗi ngày sống vật vờ như cô hồn, lượn qua lượn lại trong ngôi biệt thự dày đặc khí lạnh này.

Bà ta không tiếp chiêu của Trình Trì, cũng là người duy nhất trong nhà này trừ Trình Trì dám phản kháng Trình Chính Niên, mà phương thức phản kháng của bà ta chính là điên cuồng nổi giận, khung cảnh đập đồ gào khóc vào buổi sáng ngày hôm đó, mấy năm nay Trình Trì đã thấy quá nhiều, cuối cùng cũng không còn hứng thú đi đối đầu với mẹ kế nữa, đấu trí đấu dũng với người tâm thần, sớm hay muộn chính mình cũng sẽ bị tâm thần.

Trên bàn cơm, Trình Lê Minh báo cáo tình trạng công ty bảo hiểm của mình với Trình Chính Niên, sắc mặt Trình Chính Niên tái mét, chỉ vào mũi gã liên tục mắng chửi. Hứa Nhận nghe thấy, đúng là nên mắng, cái tên

Trình Lệ Minh này căn bản là một tay ăn chơi vô học, một công ty bảo hiểm lớn như vậy của tập đoàn Trình thị giao vào trong tay gã, kết quả bị gã phá hỏng, hơn nửa năm đều rơi vào trạng thái thua lỗ, cần dựa nhờ tổng công ty nâng đỡ mới có thể tiếp tục tồn tại.

Hứa Nhận bỏ một miếng thịt bò vào trong miệng, đối diện, Trình Trì nhướng nhướng chân mày với anh, nói khẩu hình: “Môn toán ngày mai, giúp tôi...”

Hóa ra cô còn đang suy nghĩ đến chuyện này.

“Năm mơ.” Hứa Nhận cũng dùng khẩu hình đáp lễ cô.

Trình Trì tức giận giương mắt nhìn anh, rồi lại tỏ ra không có chuyện gì, Hứa Nhận cảm thấy vô cùng thú vị.

“Mày cười cái gì!” Trình Lệ Minh đột nhiên lạnh giọng hỏi Hứa Nhận: “Ông đây bị mắng, mày cảm thấy buồn cười có phải không?”

Một bụng lửa giận không có chỗ trút ra, lại tới tìm anh làm phiền.

“Em không cười, anh trai.” Hứa Nhận rất lễ phép.

“Ai mẹ nó là anh mày! Mày còn gọi bậy có tin ông đây xé miệng mày ra không!”

Hứa Nhận đã nhìn ra, tính cách Trình Lệ Minh, dễ nổi giận, hung dữ, nhưng không có đầu óc, tình huống này, việc đầu tiên gã phải làm là suy nghĩ xem làm sao để ông già nguôi giận, chứ không phải trút giận lên người anh, Trình Lệ Minh làm như vậy, hậu quả trực tiếp là khiến ông già càng thêm tức giận.

Đúng như dự đoán, Trình Chính Niên đập mạnh bát cơm trong tay xuống bàn, đứng lên chỉ vào Trình Lệ Minh: “Ăn cơm xong mày cút ngay

cho ông, ông không muốn nhìn thấy mày, thằng khốn nạn!”

Trình Lệ Minh hung tợn trừng mắt nhìn Hứa Nhận một cái, cuối cùng đành nhẹ nhàng nói với Trình Chính Niên: “Bố... Chuyện này, việc tài chính trên tổng công ty...”

“Mày đừng có nghĩ, công ty bị mày phá nát rồi, thì mày tự đi gây dựng sự nghiệp đi, bố sẽ không lo cho mày nữa!” Trình Chính Niên dứt lời, nổi giận hùng hùng đi lên tầng.

Trình Lệ Minh thất bại, không nói gì nữa, cúi đầu ăn cơm.

Ba anh em thêm Hứa Nhận và Giang Y Lạc, một bữa cơm vô cùng trầm lặng.

Đúng lúc Hứa Nhận ăn xong cơm chuẩn bị đứng dậy rời đi, không biết tại sao cái thìa của Trình Gia lại bay ra ngoài, “Cạch” một tiếng, rơi xuống bên chân Hứa Nhận.

“Anh Hứa, anh có thể nhặt giúp em cái thìa không?” Trình Gia cười tủm tỉm nhìn Hứa Nhận, giọng ngọt ngào.

Hứa Nhận lại cảm thấy nụ cười này của cô ta, lạnh như gió lùa.

Anh vừa mới cúi người, nhặt cái thìa trên mặt đất lên, thoáng nghiêng đầu, chợt nhìn thấy chân Trình Lệ Minh bên người mình, cùng chân Giang Y Lạc phía đối diện, quần lấy nhau!

Củi khô gặp lửa nóng, thật náo nhiệt.

Hết chương 19

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Lệ Minh: Tôi thật sự mở một công ty bảo hiểm, anh đẹp trai, mua bảo hiểm, cả đời bình an đấy!

Hứa Nhận: Nhìn khẩu hình của tôi, méo

Trình Lệ Minh: Hu hu hu [vừa chạy vừa khóc như hoa]

Trình Trì lâm bầm: Toán học, toán học, toán học, toán học.....

Hứa Nhận phun một bụng máu: Chắc chắn kiếp trước ông đây nợ Trình gia quá nhiều.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 20: Xác Xước (13)

Giang Y Lạc không nhìn được lấy mũi chân ngọc, cộ lên háng Trình Lệ Minh.

Hứa Nhận lập tức đứng dậy, trên mặt bàn, hai người đang ăn cơm của mình, ngồi yên lặng, không hề có dấu vết gì, mặt không đỏ tim không đập, xem ra là cao thủ so chiêu.

Hứa Nhận đưa thìa cho Trình Gia, Trình Gia cười với anh, tươi như ánh mặt trời: “Cảm ơn anh Hứa.”

Không, phải là anh cảm ơn cô ta mới đúng.

Hứa Nhận cười nhạt với cô ta một cái, trong lòng hai người hiểu rõ mà ăn ý không nói ra.

Sex – người bạn duy nhất của Hứa Nhận, đã hoàn toàn tiến vào trạng thái ngủ đông, điều này cũng có nghĩa, anh phải ngậm miệng.

Không có người nói chuyện, ánh trăng vừa to vừa tròn như vậy, Hứa Nhận cảm thấy có chút cô độc.

Nhân lúc Trình Trì còn chưa đến, tiếp tục lải nhải bên tai anh về chuyện thi toán ngày mai.

Chẳng mấy khi được yên tĩnh, anh lấy sách giáo khoa, chuẩn bị tiếp tục ôn tập.

Đúng lúc này, then cửa bị đè xuống, nhưng cửa không mở được, vì anh có thói quen khóa cửa.

Không phải là Trình Trì, bởi mỗi lần Trình Trì đến đây, sẽ không kéo then cửa, đây là hành vi rất không tôn trọng.

Cô sẽ trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, bởi vì trong mắt cô, anh chính là vật cô sở hữu, không có gì phải kiêng dè.

“Anh Hứa Nhận, anh có thể mở cửa không?” Giọng nói mềm mại của Trình Gia vang lên ngoài cửa.

Hứa Nhận đặt bút, trên mặt thoáng chút khó chịu, nhưng chỉ lướt qua.

Mở cửa, Trình Gia vẫn mang bộ dáng ngây thơ vô số tội, mỉm cười với anh.

Hứa Nhận nghi ngờ, ngoại trừ cười, cô ta không còn biểu cảm khác.

“Anh Hứa Nhận, anh không định mời em đi vào hả?” Trình Gia hỏi.

Hứa Nhận trực tiếp lắc đầu: “Không, có gì nói luôn ở đây đi.”

“Ai da, thật là...” Trình Gia làm bộ làm tịch oán thán một tiếng: “Người ta tới để giảng hòa.”

Hứa Nhận không nói lời nào.

“Món quà ngày hôm nay, không biết anh Hứa Nhận có hài lòng không?”

“Cảm ơn.” Hứa Nhận gật đầu.

“Em mới liếc mắt một cái đã nhìn ra, anh trai nắm được nhược điểm của anh Hứa Nhận, nhược điểm này, chị cũng biết, nhưng hiện tại ổn rồi,

anh Hứa Nhận không phải lo lắng anh trai làm gì anh nữa, bởi vì trong tay anh Hứa Nhận cũng có nhược điểm của anh trai.” Cô ta ngược mắt nhìn anh mỉm cười: “Thật tốt.”

Hứa Nhận bị cô ra gọi “Anh anh chị chị” đến chóng mặt, ngày mai còn phải thi, anh xoa khóe mắt, không muốn vòng vo với cô ta, nói thẳng: “Em muốn anh làm gì?”

“Em làm gì có gì cần anh Hứa Nhận làm đâu?” Trình Gia mỉm cười lương thiện, kéo dài giọng, lẩm bẩm: “Người ta, chỉ hy vọng anh Hứa Nhận biết, trong cái nhà này, không phải chỉ có chị mới có thể bảo vệ anh Hứa Nhận, tuy em còn nhỏ, nhưng nhất định sẽ làm tốt hơn chị!”

Hứa Nhận nhướng mày không nói.

“Chắc chắn bây giờ anh Hứa Nhận đã biết, nên đứng về phía nào rồi nhỉ?”

Hứa Nhận vẫn không nói lời nào, nhưng khóe miệng lại nhếch lên cười.

“Anh Hứa Nhận suy nghĩ cho kỹ nhé, ngủ ngon!” Trình Gia vẫy tay với anh, xoay người rời đi, Hứa Nhận chú ý tới, tay cô ta đang cầm một con búp bê vải, đi từng bước từng bước.

Hứa Nhận thu lại ý cười, chỉ cảm thấy lông sau lưng dựng đứng.

Anh ngồi xuống dưới đèn bàn, cầm bút lên, ngón tay xoay tròn, nhìn về phía Sex, lẩm bẩm: “Tinh tinh hung bạo, sói con đói bụng, còn có một con báo mẹ.”

Thật sự, bốn bề là địch.

Hôm sau thi, không chịu được Trình Trì năn nỉ ỉ ôi, Hứa Nhận vẫn để lộ cho cô một góc đáp án, để cô chép năm câu toán học.

Mỗi câu một trăm tệ, Trình Trì cho anh năm trăm tệ.

Có nhiều hơn nữa, anh cũng không cho chép.

Có tiền mà không kiếm, Trình Trì càng thêm khinh bỉ anh.

Ngày phát kết quả thi, Trình Trì mừng như cún, lúc này cô vẫn đứng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, mà Dương Tĩnh vững vàng ngồi vị trí thứ nhất đếm ngược từ dưới lên.

Nhưng Trình Trì rất vui vẻ, bởi vì cô được tận mắt chứng kiến bạn học tự xưng là học sinh giỏi nào đó đã ngã ngựa, bị hiện thực tát một cái rất kêu.

Lần thi này, Hứa Nhận đứng thứ mười đếm ngược từ dưới lên, ngoại trừ toán học hơi ổn một chút, các môn khác, quả thật không nổi nhìn thẳng, tiếng Anh thảm hại hơn, ngay cả điểm tiêu chuẩn cũng không đạt được, 69 điểm, quan trọng nhất chính là, bài thi tiếng Anh của Trình Trì cuối cùng bất chấp tất cả mà chọn toàn bộ C, thế mà cũng được 48 điểm.

Khi công bố thành tích, cả người Hứa Nhận...

Ngây ngốc.

Trình Trì rất vui vẻ, bắt chéo chân ngồi trên bàn Hứa Nhận.

Hứa Nhận không quan tâm bộ dáng tiểu nhân đắc ý của cô, anh cầm bài thi nghiêm túc kiểm tra, mỗi một câu sai đều mở sách ra đối chiếu, xem bản thân sai ở đâu.

“Trả đây!” Trình Trì giơ bàn tay trắng nõn thon dài của mình ra trước mặt anh, hoa văn trên lòng bàn tay nhợt nhạt.

“Gì cô?” Hứa Nhận không ngẩng đầu.

Trình Trì nhìn anh, nheo mắt cười nói: “Anh chỉ cho tôi tổng cộng năm câu toán, mỗi câu thu một trăm tệ, kết quả lại sai đến bốn câu, ít nhất phải trả lại tôi bốn trăm!”

Trình Trì không thật sự muốn đòi tiền của anh, chỉ định làm anh khó chịu, dùng chuyện này nhục nhã anh.

Lúc này Hứa Nhận mới chậm rãi ngẩng đầu, liếc Trình Trì một cái, vẫn bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng, nói: “Một câu một trăm tệ, thu phí này chỉ nhằm vào quá trình tôi mạo hiểm cho em chép đáp án, mà không phải kết quả.” Anh dừng một chút, còn nói thêm: “Xuất hiện kết quả như vậy, tôi cũng rất bất ngờ.”

Ý cười trên mặt Trình Trì càng sâu: “Tôi vẫn nhớ, giờ thi tiếng Anh, người nào đó nói “Chép tôi... Chép người đứng thứ hai lớp, không chỉ có thầy cô bạn bè không tin tưởng, bố em cũng không tin tưởng”.” Cô giật bài thi trong tay Hứa Nhận, nhìn dấu khoanh tròn đỏ chót trên bài, cười một tiếng: “Anh nói xem, anh lấy đâu ra tự tin thế, còn muốn thi được thứ nhất lớp tôi, tôi chép anh còn có thể được thứ hai, đúng là bụng rộng kêu to!”

Ánh mắt Hứa Nhận nhìn thẳng phía trước, mặt không biểu cảm, để mặc cô vui cười.

Trêu chọc đủ rồi, Trình Trì từ trên bàn học của anh nhảy xuống, đập bài thi xuống trước mặt Hứa Nhận, cười nói: “Tổng điểm của anh không thấp, lớp tôi là lớp đứng đầu trường số mười ba, hai cực phân hoá thật sự quá lớn, cho nên xếp hạng của anh rất tệ...”

Cô “Chậc” một tiếng, vươn tay về phía Hứa Nhận: “Hoan nghênh anh gia nhập đại gia đình đội số ấm áp của chúng tôi.”

Hứa Nhận vẫn không quan tâm đến cô, Trình Trì vỗ vỗ bờ vai của anh, cười tươi như hoa: “Cố lên, học sinh giỏi, tranh thủ trước khi thi đại học, nỗ lực đi, cho tới bây giờ nhà tôi chưa từng có sinh viên chưa tốt nghiệp đâu đấy!”

Đùa giỡn Hứa Nhận xong, Trình Trì cảm thấy thoải mái mà trở về chỗ ngồi, chợt nghe thấy Vương Khôn và mấy bạn nam khác đang dài giọng thảo luận thành tích của Hứa Nhận.

“Ngày thường thẳng đấy tới sớm nhất, đi về lại muộn nhất, cứ tưởng thành tích của anh ta tốt lắm, rác rưởi!”

“Giả vờ giỏi, phiền nhất chính là loại này.”

“Nó thật sự nỗ lực đấy, đáng tiếc chỉ số thông minh hữu hạn, không còn cách nào khác!”

.....

Mấy người thảo luận hùng hực khí thế, không hề chú ý tới, Trình Trì trực tiếp nhắc ghế lên, ném về phía bọn họ.

Lưng Vương Khôn bị ghế sắt đập vào, đau đến mức cậu ta phải nhe răng nhếch miệng, nháy mắt nổi giận, cầm ghế lên lạnh giọng quát hỏi cả lớp: “Ai mẹ nó không có mắt như vậy!”

“Ghế của tôi đấy.” Trình Trì lạnh mặt nói.

Vừa thấy là Trình Trì, bất kể Vương Khôn như thế nào, vẫn phải ngăn lại ngọn lửa tức giận trong nội tâm, xách ghế đi đến trước mặt Trình Trì, tuy biểu cảm trên mặt tàn nhẫn, nhưng chung quy không dám phát tác, đặt ghế trước mặt Trình Trì, vỗ vỗ ghế, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Chị Trì, mời ngồi, phải cẩn thận đừng để rơi khỏi tay.”

Cậu ta xoay người rời đi, Trình Trì đứng phía sau lạnh lùng nói: “Người kia, tôi có thể cười có thể mắng.”

Cô dừng lại một chút, giọng nói càng thêm trầm thấp: “Nhưng các cậu, không thể.”

Hứa Nhận cúi đầu, tay cầm bút viết phương trình trên bài thi.

Nghe vậy, ngòi bút thoáng dừng lại, ngay sau đó, lại tiếp tục viết số.

Vương Khôn căn rằng ngòi trở lại vị trí của mình, bên người có bạn nam bê nước ấm tới, Vương Khôn uống một ngụm, hung tợn mắng một tiếng: “Con đ* thối, chờ xem, tao sẽ không để mày đắc ý lâu đâu.”

Nội tâm Hứa Nhận, không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài, anh cố gắng khiến bản thân tập trung, nghiêm túc sửa lại chỗ sai trên bài thi, cũng hiểu được tại sao bản thân lại sai, nhưng thế này vẫn chưa đủ.

Anh còn kém xa, tuy rằng anh cũng từng có lịch huy hoàng về mặt thành tích, nhưng đã bỏ học suốt hai năm, rất nhiều kiến thức đã đổi mới, hơn nữa giáo viên ở Lộc Châu không giống với giáo viên ở quê anh, bên này trình độ của các bạn cũng tốt hơn anh rất nhiều, tiếng Anh là môn anh yếu nhất.

Trình Chính Niên cầm bài thi đầy dấu khoanh đỏ chót của Trình Trì, theo thường lệ phê bình cô một hồi, đến Hứa Nhận, Trình Chính Niên không nói thêm cái gì, chỉ hỏi anh có muốn xuống một lớp hay không, như vậy các phương diện học tập mới theo kịp.

Hứa Nhận không hề do dự mà từ chối.

Anh đã sắp 21, không còn nhiều thanh xuân có thể phung phí, thời gian của anh, rất gấp gáp.

Sau kỳ thi lần này, đèn trong phòng Hứa Nhận, thường xuyên sáng choang trắng đêm.

—————

Khi Hứa Nhận đạp xe đạp ra khỏi khuôn viên trường, xa xa, một chiếc Mercedes-Benz dừng lại bên đường đối diện, Trình Lệ Minh xuống xe.

Gã mặc áo sơ mi hoa, khoác áo gió dài, đeo cặp kính râm thiếu gia, kiểu tóc xoã rối.

Cả người tràn ngập mùi nhà giàu mới nổi, khiến Hứa Nhận ghê tởm gần chết.

Anh vốn định mắt nhìn thẳng đạp xe rời đi, xa xa, hai gã đàn ông đi tới ngăn cản Hứa Nhận.

Trình Lệ Minh đi đôi giày da Prada (1) đến trước mặt anh, tay rút trong túi, nhìn anh cười nói: “Em trai vệt con thân yêu của tôi, có thời gian không, tôi muốn cùng cậu chơi một trò.”

Hứa Nhận quay đầu, mím môi với gã, cười nói: “Tôi có rất nhiều bài tập phải làm.”

“Mẹ nó, cho mặt mũi nên không biết xấu hổ có phải không!” Tên Giáp tùy tiện của Trình Lệ Minh không khách khí quát lớn.

“Này!” Trình Lệ Minh vẫy vẫy tay, dùng giọng điệu ôn hoà nói: “Đừng hung dữ với em trai tôi như vậy, trẻ con ở nông thôn, chưa từng bị dọa.”

Ngược lại thực sự có vài phần hiền hòa của anh cả, nhưng lúc này Hứa Nhận lại cảm thấy sau lưng gió lạnh từng cơn.

Anh biết, hôm nay chạy trời không khỏi nắng, anh cũng không định xé rách da mặt với Trình Lệ Minh, không nói đến trong tay gã còn nắm nhược điểm mình làm việc ở club đêm, chỉ bằng tính cách hung bạo dễ giận của gã, động vào lông gã, bản thân anh tuyệt đối không có kết cục tốt.

“Đi đâu?” Hứa Nhận hỏi.

Trình Lệ Minh cười giống như cáo già, mở cửa xe, vẫy tay với Hứa Nhận ở phía xa: “Tất nhiên là nơi có ý tứ.”

“Nhưng tôi đi xe đạp.” Tay anh nắm chặt tay lái.

“Cái này thì dễ thôi.” Trình Lệ Minh ném ánh mắt về phía tùy tùng Ất, tùy tùng Ất trực tiếp khiêng chiếc xe đạp kia lên, đi vài bước đến hoa viên.

Tên đó ném xe đạp vào dòng sông đối diện trường học, rầm một tiếng, thân xe chìm ngấm.

Động tĩnh hấp dẫn lực chú ý của không ít bạn học, mọi người thì thầm bàn tán, nhìn về phía Hứa Nhận.

“Hiện tại được rồi!” Trình Lệ Minh cười âm hiểm với Hứa Nhận.

Hứa Nhận siết tay thành nắm đấm, mím chặt miệng, bị hai tên tùy tùng một trước một sau kìm kẹp, ngồi vào xe Mercedes của gã.

Hết chương 20

(1): Prada là một nhãn hiệu thời trang của Ý chuyên về các sản phẩm cao cấp cho nam và nữ (giày dép, túi xách, phụ kiện thời trang...), nhãn hiệu Prada được thành lập bởi Mario Prada vào năm 1913.

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Nhận..... Lau máu bên khóe miệng: Tôi thật sự cho rằng thành tích của tôi rất tốt

Xe đạp: Cho nên tôi đã làm gì sai? [Mặt ngây ngốc]

Lời editor: Hú hú, spoil nè nhẹ chương sau nè ^^

“Trình Trì.” Miệng anh lẩm bẩm lẩm bẩm, giọng điệu rất dịu dàng, không có sức lực, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Anh dùng khẩu ngữ chỉ có cô mới hiểu nói: “Em thật giống thiên sứ.”

Chỉ có trời mới biết, anh nhớ cô đến nhường nào, rất nhớ rất nhớ cô, hiện tại cô thật giống thiên sứ, dưới địa ngục Tu La tràn đầy ác ma, cô như sáng lên trong mắt anh

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 21: Xác Xước (14)

Xe dừng lại trước một biệt thự sáng trưng.

Vừa xuống xe, Hứa Nhận đã ngửi thấy hơi thở nguy hiểm, biệt thự là biệt thự tư nhân, tiếng người ồn ào, thường xuyên có tiếng phụ nữ thét chói tai và tiếng đàn ông biến thái điên cuồng cười truyền ra.

Trình Lệ Minh dẫn Hứa Nhận vào biệt thự, trong phòng khách có mấy quý công tử bùng rượu đi ra, công tử Giáp giương mắt đánh giá Hứa Nhận một lượt, cười hỏi Trình Lệ Minh: “Mày mẹ nó mang đàn ông đến đây à?”

“Ông đây mang đàn ông đến đây, làm khô chúng mày!” Trình Lệ Minh không hề khách khí nói.

Hứa Nhận nhú mày, nhìn xung quanh một vòng, trong phòng tối tăm, trong lòng mỗi gã đàn ông đều ôm một người phụ nữ, trong lòng phụ nữ lại ôm nam, trên bàn bày biện đủ loại “Công cụ”, đều là vật trợ tình thú, nhưng nhìn qua vẫn khỏi làm người sờn tóc gáy.

“Được, anh Trình tới, trò chơi bắt đầu đi!” Công tử Giáp vỗ vỗ tay, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Ngay sau đó, bàn trà được dọn sạch sẽ, bọn họ bê tới mấy cái bếp điện từ, trên bếp điện từ đặt một nồi to, trong nồi đựng đầy nước nóng.

Nhìn có vẻ không phải nấu lẩu.

Mấy người phụ nữ bị chọn, quỳ gối trước bàn trà, run bần bật, sắc mặt trắng bệch, Hứa Nhận cũng bị Trình Lệ Minh đá ra ngoài.

Quy tắc trò chơi, là bọn họ thả tay vào trong nồi, sau đó bật bếp điện bắt đầu đun nóng, ai có thể chịu được nóng, giữ tay trong nồi đến cuối cùng, người đó sẽ chiến thắng.

Đương nhiên những người phụ nữ bị bắt tham gia trò chơi, đều là những tiểu thư (1) được cậu ấm bao dưỡng.

Trình Lệ Minh nói với Hứa Nhận: “Nếu anh đây thắng, anh sẽ thưởng cậu mười vạn!”

Trong ánh mắt gã lóe lên tia kích động mà biến thái, làm Hứa Nhận sởn tóc gáy.

Hứa Nhận hồi hận, đáng ra anh nên mua một cái điện thoại, anh nhớ số điện thoại của Trình Trì, anh muốn gọi cho cô, hiện tại, anh muốn nghe thấy giọng nói của cô.

Trò chơi bắt đầu, dường như Trình Lệ Minh nhớ ra gì đó, nói với Hứa Nhận: “Lúc ăn cơm... Hình như cậu thuận tay trái.”

Hứa Nhận ngồi lặng im, khóe mắt hơi run rẩy.

“Vậy thì cậu thả...” Trình Lệ Minh nhếch miệng cười: “Thả tay trái vào trong nồi nấu, đến gân cốt nát nhừ, ha ha.”

Trình Trì bị thầy giáo giữ lại văn phòng, cầm bài thi dạy dỗ nửa giờ.

Sau khi xong việc, cả người cô gần như bay ra khỏi khu dạy học, chạy đến nhà để xe đạp tia một lượt, không thấy chiếc xe tồi tàn của Hứa Nhận,

cô chán nản bĩu môi, tâm nói chạy trốn nhanh thật, rõ ràng đã bảo anh chờ cô.

Điện thoại lại rung lên, vừa rồi ở trong văn phòng đã réo liên tục, bây giờ mở ra, nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Dương Tình gọi đến, cô nhấc máy.

“Bà cô của tôi ơi, cuối cùng cũng nghe điện thoại!”

“Làm sao vậy?” Trình Trì nhú mào, nghe thấy giọng cậu rất gấp.

“Vừa rồi trước cổng trường, công chúa nhỏ bị anh cậu mang đi, động tĩnh rất lớn, ngay cả xe đạp cũng bị ném xuống sông.”

“Đệch, chiếc xe kia là bảo bối trong tim anh ta đấy.” Lòng Trình Trì đột nhiên căng thẳng: “Cậu mau tìm vài người, hỗ trợ vớt xe lên đi!”

“Trình Trì, cậu có bị ngốc không đấy!” Dương Tình lớn tiếng: “Hứa Nhận bị tên anh trai biến thái của cậu bắt đi rồi! Kết quả không ổn thế nào, thế mà cậu còn quan tâm đến xe đạp!”

Trình Trì: “..... Chưa kịp phản ứng mà.”

“Tớ lái xe đi theo bọn họ, nhưng bị bảo vệ khu biệt thự Vân Sơn ngăn lại bên ngoài, không vào được, đừng nói nữa bây giờ mau tới đây đi.”

Trình Trì ném điện thoại, trực tiếp ngồi vào ghế lái Ferrari, thắt đai an toàn, động cơ Ferrari gầm một tiếng, mãnh mẽ lao ra ngoài.

Trước khi trò chơi bắt đầu, Hứa Nhận bị Trình Lệ Minh rót rất nhiều rượu, toàn bộ là rượu nặng, nói cái gì mà tăng thêm can đảm cho anh, nhưng Hứa Nhận cảm thấy dùng cũng bằng không, anh vẫn sợ hãi, vẫn rất tỉnh táo.

Cuộn tay áo lên, cùng cánh tay trắng nõn mảnh khảnh như ngọc của mấy người phụ nữ thả vào trong nồi nấu, nhiệt độ nước càng ngày càng cao, tay anh siết càng chặt, giữa trán toát ra giọt lớn giọt bé mồ hôi.

Rất nhanh, có người đã không chịu nổi cảm giác nóng bỏng, dẫn đầu rút tay từ trong nồi ra, kết quả bị công tử ngồi bên cạnh tát mạnh một cái, hung tợn mắng chửi: “Phế vật! Mà lại hại ông đây tổn thất mất ba trăm vạn rồi!”

“Rất xin lỗi, anh Vương thật sự rất xin lỗi!” Người phụ nữ kia quỳ xuống đất cầu xin, sợ hãi đến run bần bật.

“Tiện nhân!” Công tử đá một chân vào bụng cô ta, đá đến mức cô ta ngã lăn xuống đất, tay nắm chân đá, điên cuồng trút giận.

Rất nhanh lại có hai người phụ nữ không chịu đựng được, nhấc cánh tay sưng đỏ ra, không tránh khỏi bị một nhóm công tử đánh đập.

Bên tai là tiếng chửi mắng của đàn ông, tiếng phụ nữ khóc thút thít cùng tiếng rên rỉ đau đớn...

Cuối cùng chỉ còn một người phụ nữ và Hứa Nhận cắn răng liều mạng.

Nước trong nồi đã sôi đến sủi bọt nước, sùng sục sùng sục.

Rõ ràng người phụ nữ kia đã chịu không nổi, đang định rút tay ra, công tử Giáp dứt khoát gọi tùy tùng lại đây, đè lại bả vai người phụ nữ, cưỡng ép cô ta thả tay trong nồi, không cho cô ta rút tay ra!

“Á! Á!” Người phụ nữ bắt đầu hét thảm thiết, âm thanh vô cùng thê lương!

“Hứa Nhận, lúc này, cần rằng chịu đựng cho ông, nếu mày dám vớt tay lên, ông đây sẽ khiến đời này của mày không được sống yên ổn!” Tiếng đe dọa của Trình Lệ Minh vang lên bên tai anh.

Hứa Nhận cắn chặt môi dưới, môi đã bắt đầu trắng bệch, rách da, máu tươi đỏ thắm chảy ra.

Nước trong nồi đã bốc khói nghi ngút, bọt nước sôi bắn lên, sùng sục sùng sục, tay người phụ nữ vẫn bị mấy gã đàn ông đè trong nồi, cô ta liều mạng giãy giụa, hét chói tai, âm thanh vô cùng thê lương bi thảm, giống như đặt mình trong lò ngục trần gian.

Cuối cùng, người phụ nữ không chịu được nóng bỏng, chết ngất.

Một giây cuối cùng, rốt cuộc Hứa Nhận cũng không chịu nổi, gào lên một tiếng trầm thấp, rút tay từ trong nồi ra, toàn bộ cánh tay anh đã sưng đỏ, trên tay nổi lên bọt nước to nhỏ, thắm đến không nổi nhìn.

Người phụ nữ thở thoi thóp kia cũng được lôi từ nồi ra, nằm im trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Công tử Giáp thẳng Trình Lệ Minh.

Trình Lệ Minh gào to một tiếng, đá vào bụng Hứa Nhận, liên tiếp mấy cú, điên cuồng trút lên người anh.

“Địch mợ mày! Tao địch mợ mày! Tao địch mợ mày!”

Hứa Nhận trừng gã, trừng mắt nứt toác, gấn đầy tơ máu, gấn như chảy máu, miệng vẫn luôn nỉ non, không biết đang nói gì.

Giọng anh rất nhỏ rất trầm, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, Trình Lệ Minh cúi người xuống, ghé sát tai vào, nghe thấy giọng nói nghẹn ngào mà hữu lực của anh, lẩm bẩm: “Mẹ tôi chết rồi, anh địch quỷ đi thôi!”

Một câu này, nháy mắt chọc giận Trình Lệ Minh, gã xoay người, bưng nồi điện từ trên bàn lên, hùng hổ đi về phía Hứa Nhận.

Nhưng đúng lúc này, cửa bị người đá văng, Trình Trì cùng Dương Tĩnh xông vào, nhìn thấy Trình Lệ Minh chuẩn bị đổ toàn bộ nồi nước nóng sôi sùng sục vào người Hứa Nhận, Trình Trì không nghĩ nhiều, xông thẳng đến chỗ Hứa Nhận, đưa lưng về phía Trình Lệ Minh, che chở anh trong ngực.

Cánh tay nho nhỏ, ôm đầu của anh, ấn vào bộ ngực mềm mại xinh xắn của mình, đôi mắt nhắm chặt, cái gì cũng mặc kệ!

Muốn chết cùng chết,

Muốn sống, phải để anh sống!

Ý thức Hứa Nhận rối loạn, nhưng anh lại ngửi thấy mùi thơm cơ thể đặc biệt trên người Trình Trì, giống như hỗn hợp mùi sữa bò và hoa hồng, hương vị kia, khiến anh yên tâm.

Dương Tĩnh không giữ chặt Trình Trì, sợ tới mức hồn phi phách tán, xông vào theo, một tay đẩy Trình Lệ Minh ra, nồi điện từ trong tay Trình Lệ Minh bay ra ngoài, đập vào tường, toàn bộ nước sôi trong nồi đổ lên thảm, may mà không có người bị thương.

Trình Trì ôm ghì lấy anh, thấy trên tay anh toàn bọt nước, bị dọa đến ngây người.

Hứa Nhận giấu tay ra sau lưng, trợn mắt, vô lực nhìn cô, mặt hai người dán rất gần, hô hấp đan xen, anh có thể nhìn thấy rõ ràng ánh nước trong mắt Trình Trì.

“Trình Trì.” Miệng anh lẩm bẩm lẩm bẩm, giọng điệu rất dịu dàng, không có sức lực, nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Anh dùng khẩu ngữ chỉ có cô mới hiểu nói: “Em thật giống thiên sứ.”

Chỉ có trời mới biết, anh nhớ cô đến nhường nào, rất nhớ rất nhớ cô, hiện tại cô thật giống thiên sứ, dưới địa ngục Tu La tràn đầy ác ma, cô như sáng lên trong mắt anh.

Trình Trì suýt nữa khóc lên.

Khi mẹ chết, cô cũng không khóc.

Lúc này, trong mắt cô ngập nước.

“Trình Trì, sao em lại tới đây?” Hiển nhiên Trình Lệ Minh cũng không nghĩ tới, rất kinh ngạc.

Dương Tĩnh đi tới, bả vai rộng lớn, công Hứa Nhận lên.

Trình Trì hung tợn trừng Trình Lệ Minh, gào to với gã: “Em đã từng nói chưa nhỉ, anh không được động đến anh ấy!”

Ánh mắt Trình Lệ Minh nhìn về phía Trình Trì rất phức tạp, trong nhà này, giống với Trình Chính Niên, gã thích Trình Trì nhất, bất kể bên ngoài xấu xa cỡ nào, ở trước mặt Trình Trì, tóm lại coi như là một người anh trai tốt, từ nhỏ đã ngoan ngoãn phục tùng cô, vô cùng cưng chiều, trình độ nhất định rất giỏi, gã cũng coi như là một người cuồng em gái, cho nên lần đó ở nhà, Trình Trì cắt ngang lời gã, gã cũng có tâm, không nói chuyện Hứa Nhận làm việc ở club đêm cho Trình Chính Niên.

“Em gái.” Gã cau mày, có chút hối hận mà gọi cô một tiếng: “Thật... Thật xin lỗi! Anh không biết em như vậy...”

Để ý cậu ta như vậy.

“Hiện tại anh đã biết.” Trình Trì gào đến mức sắp khàn cả giọng: “Sau này anh cách anh ấy xa một chút!”

Cô hung tợn nói xong, cùng Dương Tĩnh công Hứa Nhận ra khỏi biệt thự.

Trình Lệ Minh nhìn bóng dáng Trình Trì rời đi, tâm trạng càng thêm bức bối, nhắc chân đá văng chai bia bên cạnh, cảm giác bức bối này khác với trước đây, gã ghen ghét, ghen tị.....

Trong khoa bỏng bệnh viện, bác sĩ rửa sạch tay trái cho Hứa Nhận, tuy nổi bọt nước, nhưng may mà nhiệt độ nước không quá cao, nên vết thương chỉ thiên về mức độ bỏng nhẹ, hơn nữa bây giờ đang là mùa đông khắc nghiệt, miệng vết thương không dễ nhiễm trùng, bôi thuốc băng bó tương đối tiện. Toàn bộ cánh tay trái của Hứa Nhận bị quấn băng gạc trắng toát.

“Ngu ngốc!”

“Thật vô dụng!”

“Anh ấy muốn mang anh đi, thì anh cứ ngoan ngoãn đi theo sao?”

“Có phải anh bị ngốc không!”

Từ bệnh viện đi ra, Trình Trì lái xe, một đường đi một đường vắng.

“Không biết gọi người à! Không biết phản kháng à!”

“Anh nói xem cái thân thể toàn cơ bắp cứng cáp kia có ích lợi gì!”

“Luôn bị người khác bắt nạt, nếu không có tôi, có phải anh không muốn sống nữa hay không!”

Ở ghế sau, Hứa Nhận đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Qua gương chiếu hậu, Trình Trì nhìn thấy nụ cười nhạt của anh, càng tức giận đến sôi máu, dùng sức trừng anh.

“Có ích lợi gì, sau này có lẽ em sẽ biết.” Anh khẽ lẩm bẩm một tiếng.

“Gì cơ?”

Hứa Nhận không để ý tới cô, nhắm hai mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

“Trình Trì.” Anh lại gọi cô một tiếng.

“Làm sao.” Trình Trì tức giận hỏi.

“Lái chậm một chút... Tôi muốn nôn.”

Hai bình rượu nặng uống trước khi bắt đầu trò chơi tác dụng chậm, giờ phút này mới lên đầu.

Đầu đau đến mức sắp nổ tung.

Trình Trì liếc qua gương nhìn người phía sau, thấy đôi mắt anh nhắm chặt, ấn đường hơi nhú, hàng mi dài rậm run run.

Trong xe ngoại trừ mùi thuốc, còn có thêm mùi rượu tản ra từ người anh.

“Nếu anh dám nôn trong xe tôi, tôi sẽ bắt anh ăn lại nó!” Trình Trì hung dữ uy hiếp.

Tuy giọng điệu tràn đầy vẻ ghét bỏ, nhưng cô vẫn giảm tốc độ, chậm rãi chạy trên quốc lộ Tân Giang, từng cột đèn đường lướt qua đỉnh đầu, anh dựa đầu vào cửa sổ xe, khi thì sáng ngời, khi thì chìm vào bóng tối.

“Trình Trì, tôi không chịu được.”

Hết chương 21

(1): Tiểu thư là từ lóng ý chỉ gái đi*m cao cấp.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau để vip, mở ra thế giới mới, bắt đầu hình thức yêu đương ngọt ngào ~

Sợ không có người mua, đến đây,

Các bạn sẽ không vứt bỏ tôi đúng không, mắt lấp lánh.

《 Tâm nhận 》 là câu chuyện tôi yêu thương nhất.

Hứa Nhận và Trình Trì,

Một người phá, một người lập,

Quỹ đạo cuộc sống hoàn toàn khác nhau,

Đi ra trăm sông đổ về một biển

Em Hứa và anh Trì,

Mang cho tôi rất nhiều cảm động, hy vọng các bạn sẽ thích. -3-

Lời editor: Chương sau ở bên nhau rồi, aiz, chắc tớ bị tiểu đường mất, mấy hôm nay đã bị cp Hi Huyền bên Cưng chiều phát cầu lương tới tấp, sắp tới lại đến cp Nhận Trì nữa >~<

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 22: Tận Tình (1)

“Trình Trì, tôi không chịu được.”

“Này!” Trình Trì nóng nảy, trực tiếp ném cặp sách Kimura Harajuku vào đầu Hứa Nhận: “Nôn vào cặp sách của tôi!”

Hứa Nhận nhắm mắt lại, nhắc cặp sách lên, cắn răng trầm giọng nói: “Dừng xe.”

Trình Trì dẫm xuống chân phanh, đỗ Ferrari ở ven đường, Hứa Nhận mở cửa xe, che miệng, chạy thất tha thất thểu đến bờ sông, cúi người há miệng nôn.

Trình Trì đứng sau lưng anh, nhìn bóng dáng co quắp của anh, phát ra tiếng buồn nôn.

Gió sông lạnh lẽo từ từ thổi qua, trong lòng cô có chút khó chịu.

Do dự một lát, Trình Trì vẫn đi qua.

Dạ dày Hứa Nhận gặp phải sóng to gió lớn, thức ăn lúc trưa chưa tiêu hóa xong đều nôn ra hết, dạ dày co thắt từng cơn khiến anh không đứng dậy nổi, sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt sưng to.

Đến khi tỉnh táo lại, cảm giác phía sau có người nhẹ nhàng vỗ về lưng anh, từng chút một.

Sau khi nôn xong, Hứa Nhận mới đỡ hơn chút, tay chống đầu gối, miễn cưỡng đứng lên, quay đầu lại, phát hiện Trình Trì thật sự đang đứng

bên người anh, giúp anh hít thở, đồng thời thoáng liếc qua chỗ bắn thiu trên mặt đất kia.

“Chắc.” Cô bịt mũi, vờ mặt ghét bỏ, lấy khăn giấy trong túi ra: “Lau miệng.”

Gió thổi qua, cơ thể Hứa Nhận lung lay, cô vội vàng đỡ anh, thuận tiện vươn tay, lấy khăn giấy lau miệng cho anh.

“Nôn được rồi, anh có đỡ hơn chút nào không?” Giọng cô rất dịu dàng.

Hứa Nhận mơ mơ màng màng “Ừ” một tiếng.

Cô vo giấy lau miệng ném xuống chỗ ô uế kia, đỡ anh xoay người đi về phía xe hơi.

Toàn thân Hứa Nhận vô lực, cơ thể nho nhỏ của Trình Trì đỡ hơn nửa trọng lượng người anh.

Vào trong xe, cả người Hứa Nhận nằm bẹp trên ghế, Trình Trì thắt kỹ đai an toàn lần nữa, khởi động xe đi ra ngoài, lúc này tốc độ khống chế ở 40km/h, tránh làm dằn dặt anh lại khó chịu.

Hứa Nhận khẽ mở mắt ra, cánh tay phải sờ mờ, sờ xuống bên dưới chỗ ngồi, trong góc cửa xe, nhặt chiếc xích gắn chuông bạc lên, lắc lắc.

Trình Trì nghe thấy tiếng chuông vang, nhìn anh qua gương chiếu hậu.

Anh đặt lắc chân bên tai, rung lên, lại lắc, leng keng leng keng.

Trước đó cô tức giận, ném bừa lắc chân đi, sau đó suy nghĩ lại, suýt chút nữa ném cả phòng đi mà vẫn không tìm thấy, không ngờ lại ở trong xe, còn để anh nhặt được.

Hứa Nhận lắc lắc dây xích lấp lánh ánh bạc, leng ka leng keng.

“Ngay ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy nó, đã biết, nó nên là của em.”

Giọng anh trầm bổng, mang theo men say lè nhè.

Tim Trình Trì rung động, hừ một tiếng, không quá tin tưởng: “Vì sao?”

Hứa Nhận không trả lời, anh nắm thẳng, đặt lắc chân bên tai mình, không ngừng rung chuông.

“Đeo trên chân, em tới, tôi sẽ biết.” Anh nói, mang theo hơi say nồng nàn.

“Em không nghe thấy, nhưng tôi có thể nghe thấy, như vậy rất tốt.”

Trình Trì mong chờ: “Biết tôi tới rồi, thì thế nào?”

Hứa Nhận lẩm bẩm: “Tôi muốn...”

Trình Trì vẫn chờ anh nói đáp án, nhưng anh đã gục đầu, ngủ mất rồi.

Trình Trì im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đột nhiên cảm thấy, bóng tối đêm nay, thật sự rất đẹp.

May mà Trình Chính Niên lại đi công tác, nếu không thấy tay Hứa Nhận bị thương, thật sự không phải chuyện tốt, cô không muốn cáo trạng với bố, nhất định bố sẽ đánh chết Trình Lệ Minh, đương nhiên nhất định Trình Lệ Minh cũng sẽ trút giận lên người Hứa Nhận.

Cô hiểu Trình Lệ Minh, gã yêu thương cô bao nhiêu, sẽ biến thái với người khác bấy nhiêu.

Biệt thự đã tắt đèn, người trong nhà sớm đã quen Trình Trì về muộn, không ai chờ cô.

Như vậy rất tốt, Trình Trì lần mò trong tối, đỡ Hứa Nhận vào phòng, cẩn thận đặt anh xuống giữa giường, sau đó cởi giày của anh ra.

Toàn bộ cánh tay trái của Hứa Nhận đều băng gạc, tay phải đặt trên trán, đôi mắt nhắm chặt, ấn đường nhú sâu, miệng lẩm bẩm: “Thật là khó chịu.”

Trình Trì dịu dàng, cúi người xuống hỏi anh: “Anh không thoải mái ở đâu?”

Hứa Nhận nghiêng mặt đi, không nói chuyện nữa.

Trình Trì lấy thuốc giảm đau từ trong đơn bác sĩ kê, dường như lại nhớ ra gì đó, chạy xuống tầng, chưa đến một lát, lúc đi lên, tay cầm một cái bình giữ nhiệt màu xanh nhạt, tay cầm cốc đựng nước ấm.

Cô ngồi bên mép giường, tay đặt lên cằm Hứa Nhận, dùng sức nhấc, mở miệng anh ra, đút mấy viên giảm đau và giảm bong vào trong miệng của anh. Sau đó đổ nước trong bình giữ nhiệt vào cốc, nâng anh dậy, đút anh uống nước.

Hứa Nhận coi như nghe lời, ngoan ngoãn uống thuốc, mở mắt ra, ánh mắt dừng trên miệng bình giữ nhiệt, thoáng nhú mày.

“Sạch sẽ.” Trình Trì bất mãn nói: “Tôi còn chưa chê, anh chê cái gì?”

Cô vừa mới tìm một lượt trong phòng Hứa Nhận, không tìm thấy cốc nước có thể giữ nhiệt, trời lạnh như này, nước lạnh rất nhanh, anh nôn ra nhiều như vậy, buổi tối nhất định sẽ khát nước, cô đành phải lấy bình giữ nhiệt của mình đựng nước ấm cho anh dùng.

Hứa Nhận nằm thẳng xuống, vì không cho anh đè lên cánh tay trái, Trình Trì đặt tay anh lên đỉnh đầu, sau đó đắp chăn bông cho anh.

“Sex, anh thật là khó chịu.” Anh mơ màng lẩm bẩm.

“Uống thuốc rồi, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Trình Trì rầu rĩ nói: “Mau ngủ đi, nước tôi để bên phải đầu giường, khát thì tự mình uống nhé.”

“Sex, em ở đây với anh.” Giọng anh rất dịu dàng, không lạnh nhạt như ngày thường, xa cách với người khác.

Anh đối xử với một con rùa đen còn dịu dàng hơn cả cô.

Trình Trì bĩu môi, nói: “Tên nhóc như anh, còn cần người ở bên sao?”

Tuy lời nói lạnh như băng, nhưng cô vẫn ngồi bên cạnh người anh, thuận tiện cởi giày ra, lên giường, đặt đầu anh lên đùi của mình, duỗi tay ấn huyết Thái Dương cho anh, dịu dàng hỏi: “Chỗ này khó chịu?”

Hứa Nhận như có như không “Ừ” một tiếng, cô liền tăng thêm lực trên đầu ngón tay, xoa ấn huyết Thái Dương cho anh.

Cô không biết, hóa ra bản thân còn có lúc kiên nhẫn như vậy, trước đây cô không như vậy.

Cũng không... Săn sóc người khác như vậy.

“Nếu không phải nhìn anh đáng thương như vậy, tôi còn lâu mới quan tâm anh.” Cô thốt lên một tiếng.

Hứa Nhận cọ cọ đầu mình vào bụng cô, Trình Trì kéo khóa áo lông ra, để lộ áo len mềm mại bên trong, mang theo nhiệt độ cơ thể cô.

Mặt Trình Trì đỏ hồng, đặt đầu anh sát bên bụng mình, để anh nằm thoải mái một chút.

Đầu Hứa Nhận rất nóng, tóc rất cứng, Trình Trì sờ đầu của anh, bị đâm vào tay, loại xúc cảm này, làm tim cô rung động không thôi.

Cô đặt tay lên đỉnh đầu anh, vuốt ve đầu anh hết lần này đến lần khác, giống như bị nghiện, không giống với mái tóc mềm mại của cô, đó là cảm giác cứng rắn trước nay cô chưa từng tiếp xúc.

“Sex...” Anh vẫn nỉ non tên người bạn duy nhất của mình.

“Em là Trình Trì.” Cô nói.

“Tiểu thiên kim...”

“Trình Trì.” Cô cố chấp sửa lại lời anh.

“Tiểu thiên kim.”

Trình Trì thở dài, rồi cuộc từ bỏ.

Cô rũ mắt, dựa vào ánh trăng quan sát anh, lông mày anh rậm rạp, nhưng không mọc lộn xộn, mà mọc có quy luật nghiêng sang hai bên, đôi mắt hẹp dài nheo lại, lông mi cong vút, sống mũi cao ngất giống như núi non, môi mỏng mím chặt.

Người này, tại sao lớn lên...

Lại đẹp trai như vậy.

Cô động tâm, tay không kiềm chế được mà xoa đôi mắt anh, chợt xúc động, chậm rãi cúi người, hôn lên trán anh, làn da nóng bỏng.

Môi cô lại hơi lạnh.

Nhẹ nhàng nâng lên, đôi môi mềm mại chuyển sang đôi mày đang nhíu chặt của anh, cách mí mắt hơi mỏng, hôn lên hốc mắt anh.

Cặp mắt kia khi thì trong trẻo lạnh lùng, khi thì sâu không thấy đáy, dường như chỉ cần liếc mắt một cái đã thu cô vào trong lòng, cuốn cô vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Môi chậm rãi hạ xuống, hôn tới sống mũi cao vút của anh, xương cốt vô cùng cứng rắn.

Rốt cuộc, trong phút chốc cô sắp chạm đến môi anh, Hứa Nhận lại đột nhiên mở miệng: “Tiểu thiên kim.”

Động tác Trình Trì khựng lại.

Chỉ nghe thấy anh cao giọng: “Tôi vẫn chưa say đến mức... Để em muốn làm gì thì làm.”

Hứa Nhận mở mắt ra, ánh mắt không có dấu vết say khướt, hai người, hai mặt nhìn nhau.

Rốt cuộc, Trình Trì nhắm mắt lại, khẽ nói bên môi anh, giọng khàn khàn, mang theo hương vị độc đáo nào đó.

“Hứa Nhận, anh có hai lựa chọn, thứ nhất, hôn em, thứ hai, đẩy em ra.”

Cánh tay phải của Hứa Nhận, ấn lên bả vai Trình Trì, nắm chặt.

Đúng lúc Trình Trì cho rằng anh sắp đẩy cô ra, lại đột nhiên bị anh ôm chặt, sau đó anh đứng dậy, đè cô xuống dưới người mình.

Hứa Nhận dùng đôi con ngươi thâm trầm, nhìn cô, quan sát lông mày, đôi mắt cô. Ánh mắt chìm xuống một chút, rơi xuống môi cô.

Trình Trì nuốt một ngụm nước miếng.

Hứa Nhận cúi đầu, dừng lại một chút bên môi cô, sau đó, dùng sức hôn lên môi cô.

Đầu óc Trình Trì, đột nhiên nổ tung!

Tay Hứa Nhận đè xuống gáy cô, lấy tư thế vô cùng bá đạo mà lại mạnh mẽ, ép cô đón nhận nụ hôn sâu của anh. Tựa như bão tố, anh dùng sức mút cánh môi tươi mát mọng nước của cô, giống như nhấm nháp thứ trái cây ngọt nhất.

Trình Trì giống như một lá cờ căng gió, tâm cô đột nhiên rối loạn, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, thế giới này, tất cả, ở nơi đây, đã không còn chân thật, chân tướng duy nhất, chính là hương vị nhàn nhạt trong miệng anh, hương vị này, khiến cô hoàn toàn say đắm.

Cô cảm nhận được môi răng nóng rực của anh, cô bị động hé miệng, đáp lại nhiệt tình của anh, giống như toàn bộ thế giới đều bị rút cạn, tất cả vui thích từng trải qua vào lúc này giờ này phút này, đều có vẻ bé nhỏ như vậy, không có gì có thể sánh bằng người đàn ông trước mắt, làm cho cô khó có thể tự kiềm chế, thật muốn có thể vĩnh viễn nằm trong ngực anh, nơi đó là nơi tốt đẹp nhất thế gian.

“Tiểu thiên kim.” Giọng anh mang theo khàn khàn từ tính, trần trọc hút cánh môi cô.

Tim Trình Trì không ngừng rung động, cô cắn môi trên của anh, cọ xát một lát, nói: “Gọi em là Trình Trì.”

“...Tiểu thiên kim.”

Cô nhắm mắt lại.

Sau khi kết thúc nụ hôn dài như trải qua một thế kỷ, Hứa Nhận buông lỏng đầu vai cô, ngửa mặt nằm trên giường, thở nặng nề dồn dập.

Đầu óc Trình Trì trống rỗng, thật lâu cũng chưa thể phục hồi lại tinh thần.

Đúng lúc, phanh lại.

Hai người, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Bọn họ cứ như vậy nhìn trần nhà, nằm thật lâu thật lâu.

“Hứa Nhận, em hỏi anh một vấn đề.” Trình Trì nói.

“Anh không có quan hệ huyết thống với em.” Anh trả lời.

“Thật ra em không để bụng.” Cô nói: “Nhưng, như vậy tốt nhất.”

“Trái với luân thường.” Anh cười khẽ một tiếng: “Cô nhóc điên.”

Cô không nói gì, anh tiếp tục giải thích: “Bởi vì một chút nguyên nhân, bố em phải giúp đỡ anh, giúp đỡ anh học xong đại học.”

“Là bí mật không thể nói?”

“Ừ.”

“Sau này cũng không thể?”

“Nếu có sau này...” Anh mở mắt ra, cách bóng đêm tối tăm, nhìn cô: “Anh sẽ nói cho em, tất cả mọi chuyện.”

Trước khi ngủ, Trình Trì ôm Hứa Nhận, nhưng khi Hứa Nhận tỉnh lại, lại là tư thế ôm cô vào trong ngực, cô ghé vào ngực anh, đầu gối lên xương quai xanh của anh, ngủ vô cùng sâu.

Trên lưng Hứa Nhận chợt toát mồ hôi lạnh.

Anh lập tức xốc chân lên, kiểm tra quần áo của mình, còn cả cô, sau khi xác định quần áo của hai người vẫn còn, xác định cánh tay trái bị thương của anh không thể chịu đựng được việc anh làm chuyện đó với cô, anh mới yên lòng.

Trình Trì mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện Hứa Nhận đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi bên bàn học, đọc sách giáo khoa tiếng Anh, trên lỗ tai đeo tai nghe, vừa nghe ghi âm tiếng Anh vừa lẩm bẩm.

“Darling.”

Trình Trì vẫy tay với anh: “Good morning.”

Hứa Nhận thấy cô tỉnh lại, đặt sách xuống, tháo tai nghe, cất sách giáo khoa vào cặp sách của mình, sau đó thật cẩn thận đeo cặp sách, cố hết sức không chạm đến vết thương trên cánh tay trái, xoay người ra cửa.

Anh không để ý tới cô.

Trình Trì kêu một tiếng.

“Đêm qua còn ôm người ta, gọi người ta là tiểu mật ngọt, vừa đến sáng, đã không thèm để ý đến người ta.” Cô bĩu môi: “Thật đúng là rút X xong thì vô tình.”

Bước chân Hứa Nhận dừng lại.

Hơi hơi nghiêng mắt, nhìn về phía cô.

“Buổi tối tan học cùng anh đến bệnh viện thay thuốc.”

“Được được!” Trình Trì gật đầu lia lịa giống chú chó Nhật.

“Tiện thể khám đầu óc.” Anh chỉ chỉ đầu của mình: “Có bệnh sớm trị.”

Hừ!

Hứa Nhận dùng tay phải gian nan viết công thức tính toán lên nháp, Trình Trì nâng má, nhìn bóng dáng anh.

Bạn ngồi cùng bàn Hứa Nhận tên là Tưởng Hiếu Manh, người đứng đầu kỳ thi vừa rồi, cũng là một trong ba người đứng đầu lớp, từ khi tay Hứa Nhận bị thương đến giờ, cô ta vẫn luôn ân cần chăm sóc anh, rót cho anh cốc nước, giúp anh lấy sách bài tập.

Chỉ thiếu mỗi việc đi theo đến WC nam, kéo khóa quần cho anh, cầm người anh em giúp anh.

Trình Trì lạnh mặt nhìn chăm chăm hai người phía trước.

“Chậc, mùi chua của dấm, tớ đứng từ xa đã ngửi thấy rồi.” Bạch Du đi tới cười tủm tỉm nói.

“Có người tự nguyện đi theo làm tùy tùng hầu hạ, bà đây không mất công thuê giúp việc, đây là chuyện tốt.” Trình Trì hừ lạnh nói.

Tưởng Hiếu Manh ở phương diện học tập quả thật đã giúp Hứa Nhận rất nhiều, bài thi vừa rồi, rất nhiều đề bài anh không hiểu, đều nhờ có cô ta giảng giải, Hứa Nhận mới coi như hiểu được hơn nửa, tan học, cô ta cũng rất tích cực giảng giải cho anh nghe bài tập khó mà thầy giáo giao về nhà.

Có học sinh giỏi giúp đỡ, thành tích Hứa Nhận tăng lên rất nhanh.

Trình Trì đi lên bục giảng tìm sách bài tập của mình, đến khi xuống dưới, đột nhiên nhắc chân đá bàn học của Hứa Nhận, khiến bút trong tay anh rung lên, vẽ ra một đường parabol trong sách giáo khoa.

Hứa Nhận ngược mắt, nhìn về phía Trình Trì, ánh mắt rất bình tĩnh, chuẩn bị mở miệng gọi một tiếng: “Tiểu thiên kim.”

Trình Trì lại hừ lạnh một tiếng, không nói gì, ngẩng cổ cao ngạo rời đi, khi rời đi, cũng thuận tiện mang theo bình giữ nhiệt trên bàn anh đi.

Đó là của cô, lại bị người con gái khác động chạm vào nắp bình, người có thói sạch sẽ như Trình Trì cảm thấy, cần phải mang vào WC tinh lọc lại mấy ngày mấy đêm mới có thể cho anh dùng!

Hứa Nhận nhẹ nhàng cong khóe miệng, lật một tờ khác, tiếp tục làm bài trên nháp.

Tưởng Hiểu Manh bên cạnh ghé lại gần, cô ta quay đầu lại liếc Trình Trì một cái, nói với Hứa Nhận: “Tôi cũng rất ghét cậu ấy.”

“Ồ.”

Thật ra trong lớp này người ghét Trình Trì có không ít, chỉ có điều đa phần mọi người dám giận không dám nói.

“Ý vào nhà mình có tiền, tác oai tác quái.”

“Cậu nói rất đúng.” Hứa Nhận gật đầu, tiểu thiên kim tác oai tác quái.

Anh không nhịn được lại cười.

“Tự cho là ghê gớm, nói trắng ra là chính là sâu mọt, chỉ biết gặm gáp.” Tưởng Hiểu Manh cảm thấy người có xuất thân nghèo khổ giống mình như Hứa Nhận, nhất định có thể hiểu được tâm trạng của cô ta: “Không có giá trị cho xã hội, người như vậy, thật sự không biết tồn tại có ý nghĩa gì.”

“Mỗi ngày không làm được việc gì có ích, lãng phí sinh mạng.” Tưởng Hiểu Manh tiếp tục nói: “Chúng ta nên ít tiếp xúc với người như

này.”

Hứa Nhận không nói chuyện nữa, ý cười trên mặt, cũng thu lại, Tưởng Hiếu Mạnh nói, làm anh cảm thấy khó chịu.

“Hứa Nhận, cậu định thi đại học ở đâu?” Tưởng Hiếu Mạnh hỏi anh: “Bắc Kinh, hay là Thượng Hải?”

“Không biết.” Giọng Hứa Nhận lạnh tanh.

“Thật ra hiện tại cậu có thể suy nghĩ một chút, nền tảng của cậu khá tốt, còn nửa năm, có thể đuổi kịp, tôi...” Cô ta đỏ mặt: “Tôi cũng sẽ giúp cậu, thật ra chúng ta có thể cùng nhau thi đến đại học 985 (1) ở Bắc Kinh, cậu thấy thế nào?”

“Hứa Nhận, tại sao cậu không nói lời nào?”

Chuông tan học vang lên.

Hứa Nhận đeo cặp sách lên lưng, đứng dậy rời đi.

“Hứa Nhận.” Tưởng Hiếu Mạnh gọi anh: “Cậu đi đâu? Không phải chúng ta đã hẹn sau khi tan học thì cùng nhau ôn tập sao?”

Hứa Nhận không để ý đến cô ta, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Trình Trì nói, người kia, tôi có thể cười có thể mắng có thể bắt nạt, nhưng các cậu không thể.

Rốt cuộc Hứa Nhận cũng hiểu loại tâm trạng này.

Cô là của anh, anh có thể bắt nạt, nhưng người khác, tuyệt đối không thể.

Trình Trì nín thở, nhìn bác sĩ tháo từng lớp vải trắng trên cánh tay trái của Hứa Nhận.

Từ khuỷu tay trái trở xuống, có rất nhiều bọt nước, nhưng sau khi bôi thuốc mỡ, đã tốt hơn rất nhiều, không còn sưng đỏ như ngày đầu tiên.

Cứ như thế, nhìn thấy cánh tay tổn thương, Trình Trì vẫn không nhịn được run rẩy.

Cô nhìn về phía Hứa Nhận, quan tâm hỏi: “Anh đau không?”

“Em cảm thấy sao?”

Trình Trì rất băn khoăn, nhưng ngoài miệng lại không buông tha người.

“Ai bảo anh ngốc, đây là bài học, về sau phải thông minh lên một chút, thấy anh trai em, phải trốn đi.”

“Ừ, là anh ngốc.” Hứa Nhận nói theo cô.

“Thôi, sau này tan học, anh đi cùng đường với em.”

Tuy Trình Lệ Minh không tốt, nhưng lại ngoan ngoãn phục tùng Trình Trì, có cô ở đó, gã sẽ không tiếp tục ức hiếp Hứa Nhận.

Hứa Nhận nói: “Sau khi tan học anh phải về.”

Anh phải về làm bài tập và ôn tập bài cũ, mà theo anh quan sát, Trình Trì rất ít khi về trước 10 giờ tối.

Trình Trì trừng anh một cái: “Em đưa anh về nhà trước, được chưa?”

Hứa Nhận cong khóe miệng.

“Hứa Nhận, anh cười trộm.”

“Không có.”

“Em cười anh đang cười.”

“Em chưa từng cười thắng anh.”

“Hừ.”

“Nhưng lúc này, anh để em thắng.”

Trình Trì ngược mắt, nhìn thấy khóe mắt Hứa Nhận cong lên cười nhạt, rõ ràng lắc lắc.

Đông qua tuyết tan, xuân về hoa nở.

Anh để em thắng.

Bác sĩ thay thuốc cho Hứa Nhận một lần nữa, Trình Trì hỏi: “Bác sĩ, cánh tay này có thể hồi phục không?”

“Cô muốn hồi phục tới trình độ nào?”

“Đương nhiên là giống như trước, không để lại sẹo.”

“Giống hoàn toàn có chút khó khăn, vết sẹo nhất định sẽ có, có thể khỏi tới trình độ nào, chủ yếu phải xem dưỡng thương ra sao, cần ăn kiêng, không thể chạm vào đồ cay nóng và hải sản, tốt nhất là ăn đồ thanh đạm, bôi thuốc đúng giờ.” Bác sĩ dặn dò: “Bôi ngoài và uống thuốc, không thể sơ sẩy.”

Trình Trì gật đầu: “Có thể được, tôi giám sát anh ấy.”

Cô nhìn bác sĩ cầm bút bắt đầu viết đơn thuốc, vội nói: “Bác sĩ, ông phải kê thuốc tốt nhất, nhập khẩu cũng được, nhà tôi không thiếu tiền, nhất

định phải dùng thuốc tốt nhất.”

Hứa Nhận đỡ trán, có chút bất đắc dĩ.

Bác sĩ ngẩng đầu, đánh giá Trình Trì, nhún nhún vai, ném đơn thuốc đã viết xong vào thùng rác, cầm một tờ giấy khác, viết chữ rồng bay phượng múa ghi ra một loạt tên thuốc, đưa cho Trình Trì: “Đi lấy thuốc đi, chỗ này đều là tốt nhất.”

Hai người ra khỏi phòng, Trình Trì cầm tờ giấy kia vội vàng đi đến nhà thuốc, Hứa Nhận sai bước theo bên cạnh, kéo cổ áo cô, âm cuối cao lên: “Cô nhóc nhà giàu mới nổi, ra cửa có mang đầu óc không đấy?”

“Anh làm gì thế!” Thấy anh lại định gây rối, Trình Trì quay đầu lại, phòng má chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Em nói với bác sĩ nhà không thiếu tiền, không phải tự đưa đầu lên thớt, mặc người xâu xé à?”

“Không đến mức đấy đâu, đây là bệnh viện công mà.”

Hứa Nhận bất đắc dĩ: “Tiểu thiên kim, em đúng là ngây thơ quá mức.”

Nơi như bệnh viện, anh đã quá quen thuộc, đã từng có một khoảng thời gian rất dài, anh phải ngủ ở hành lang bệnh viện.

Nơi này, từ phương diện nào đó mà nói, thật sự đúng là ăn thịt người không nhả xương.

Anh xách cổ áo Trình Trì, nói: “Anh đăng ký lại lần nữa, đổi bác sĩ khác, kê lại đơn, lần này em khiêm tốn chút cho anh.”

Hứa Nhận nhớ lại lúc kê đơn, ánh mắt bác sĩ sáng choang, anh suy đoán, đơn thuốc trong tay Trình Trì, giá cả tuyệt đối sẽ không thấp hơn bốn con số.

Số tiền này, không cần thiết phải phung phí.

“Không cần đi.” Trình Trì nói: “Đây là anh trai em sai, em ghi chi phiếu, còn phải tìm anh ấy chi trả, tiền thuốc men này cần lấy từ chỗ anh ấy!”

Một khi đã như vậy, Hứa Nhận cũng không có gì dị nghị, buông cô ra, Trình Trì đeo ba lô, tung ta tung tăng chạy tới nhà thuốc.

“Là anh à?” Một giọng nói mềm mại vang lên từ phía sau.

Hứa Nhận quay đầu lại, một người phụ nữ mặc váy lụa đen, đứng cách đó không xa, nhìn Hứa Nhận, do dự một chút, cất bước đi về phía anh.

Hứa Nhận suy nghĩ thật lâu, cũng chưa thể nhớ ra cô ta là ai.

“Anh quên rồi sao, một tháng trước, ở club đêm, anh đã cứu tôi.” Người phụ nữ nhắc nhở: “Tôi tên là Bạch Tư Tư.”

Cuối cùng Hứa Nhận cũng có ấn tượng, người phụ nữ này không muốn bồi rượu, anh đi ra làm anh hùng, cứu người phụ nữ này trên tay Trình Lệ Minh.

“Tôi nghe giám đốc nói anh đã từ chức, thật ra tôi luôn muốn liên hệ với anh, nhưng không có số điện thoại của anh.”

Hứa Nhận hỏi: “Liên hệ với tôi, có việc gì không?”

Người phụ nữ cười với anh, gương mặt đỏ bừng có chút ngượng ngùng: “Tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm, cảm ơn anh.”

Thật ra không cần cảm ơn, bởi vì anh đã hối hận.

Lần tra tấn đó, cho dù hiện tại nghĩ lại, cũng có thể gọi là cơn ác mộng.

Khi không có năng lực cứu vớt người khác, còn muốn đóng vai anh hùng, vậy chỉ có thể gieo gió gặt bão.

“Nếu có thể làm lại một lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không giúp cô.” Hứa Nhận nói.

Bạch Tư Tư không dự đoán được anh sẽ nói như vậy, ngẩn người, thấy vẻ mặt anh rất lạnh lùng, cô ta thoáng xấu hổ cười cười, ánh mắt dời về phía cánh tay anh.

“Anh bị thương hả?”

“Ừ.” Hứa Nhận nhìn về phía cô ta: “Cô tới bệnh viện, là để...”

Lần trước cô ta khóc la, nói mình có bệnh, sẽ lây bệnh.

Nghĩ cũng biết là loại bệnh này.

Hứa Nhận không nói tiếp, Bạch Tư Tư không quan tâm mà nhún vai: “Tôi tới khám phụ khoa.”

Hứa Nhận lạnh nhạt gật đầu: “Chúc cô sớm khỏi.” Xoay người đi.

“Này...” Cô ta gọi anh lại: “Bất kể nói như thế nào, anh cũng đã giúp tôi, nếu sau này có việc gì cần đến tôi, anh hãy gọi cho tôi.” Cô ta rút một tấm danh thiếp trong túi sách ra, đi tới, đút vào túi Hứa Nhận, khi đến gần, Hứa Nhận ngửi thấy một mùi nước hoa nồng nặc.

Sau khi Bạch Tư Tư rời đi, Hứa Nhận lấy tờ giấy kia ra, trên mặt không có gì, chỉ có một số điện thoại.

Đầu năm nay, ngay cả tiểu thư cũng có danh thiếp.

Đêm hội âm nhạc đàn Cello của Trình Gia, tổ chức vào ngày cuối cùng của tháng mười hai.

Đây coi như là sự kiện trọng đại của nhà họ Trình.

So với Trình Lệ Minh cả ngày chỉ biết gây chuyện thi phi, cùng với Trình Trì không học vấn không nghề nghiệp chỉ biết chơi bời lêu lổng, cô con gái mười lăm tuổi này, coi như là niềm kiêu ngạo lớn của Trình Chính Niên, không chỉ học giỏi, bản tính tốt đẹp, còn có thiên phú âm nhạc không ai sánh bằng, trình độ đàn Cello của cô ta đã hoàn toàn có thể tổ chức một đêm nhạc cá nhân chất lượng cao.

Trình Chính Niên giải quyết dứt khoát, không chấp nhận chút phản kháng nào.

Đêm hội âm nhạc này, cả nhà đều phải tham dự.

Phòng hóa trang, Trình Trì thờ ơ kéo khóa sau lưng váy dạ hội cho Trình Gia.

Cơ thể nhỏ nhỏ của cô ta hiện giờ đã ra dáng thiếu nữ, mặc trang phục dạ hội vào, búi tóc cao, đứng chung một chỗ với Trình Trì mặc quần áo thể thao kết hợp với giày trượt patanh.

So về hương vị phụ nữ, Trình Trì thật sự kém cô ta một khoảng lớn.

Trình Trì thất thần nhìn điện thoại, trên màn hình hiện lên mười mấy cuộc gọi nhờ của Dương Tĩnh, còn có tin nhắn Bạch Du gửi tới: “Mọi người đều đang đợi cậu đấy!”

“Ông già ngự giá thân chinh, tớ không thể tới ngay được, các cậu tự chơi đi.”

Sau khi soạn xong tin nhắn, Trình Trì tắt tiếng điện thoại rồi bỏ vào trong túi.

“Chị, chị thấy em có đẹp không?” Đi ra phòng hóa trang, Trình Gia mở to mắt, thấp thỏm lại khờ dại hỏi Trình Trì.

Trình Trì trợn trắng mắt, không vạch trần cô ta, chỉ nói: “Đẹp.”

Trình Gia kéo tay cô, gật đầu thật mạnh: “Chị thật tốt! Người em thích nhất là chị đấy!”

Trình Trì cười lạnh: “Thật trùng hợp, người chị ghét nhất, chính là em!”

Trình Gia vẫn mỉm cười: “Chị ghét em, là bởi vì em cố ý tổ chức đêm nhạc vào hôm nay, đoạt mất sân nhà của chị, đúng không?”

“Hóa ra là em cố ý.” Trình Trì che miệng, ra vẻ kinh ngạc, người bên ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy đây là một đôi chị em tốt, đang nắm tay nhau tâm sự.

Trình Gia dẫn đo, lẩm bẩm nói: “Em cứ tưởng chị đã sớm nhìn ra rồi.”

“Xin lỗi, người ghen ghét chị quá nhiều, chị cũng không quá để ý.” Trình Trì cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Phía sau, tay cầm váy dạ hội của Trình Gia run lên, đột nhiên cao giọng hét: “Tại sao em phải ghen ghét chị! Chị có gì đáng giá để em ghen ghét! Em học giỏi hơn chị, còn biết kéo đàn, dễ khiến bố thích hơn chị, rất nhanh anh Hứa Nhận cũng sẽ là của em! Cái gì em cũng có, vì sao phải ghen ghét chị!”

Trình Trì xoay người, nhìn về phía Trình Gia, thoải mái nhún vai: “Em gái, cẩn thận lỗ việc!”

Trình Gia cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, cô ta duỗi tay, sờ khuôn mặt bản thân, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười gượng gạo, nói với Trình Trì: “Chị, chị còn nhớ không, khi chúng ta còn nhỏ, đã từng mơ cùng một giấc mộng.”

Trình Trì nhìn Trình Gia, dần dần thu lại ý cười, chỉ nghe Trình Gia tiếp tục nói: “Muốn đứng trên sân khấu trước công chúng, cất tiếng hát, người xem ngồi đầy bên dưới, hoa tươi, vỗ tay, còn cả tiếng hoan hô và hò hét... Mà điều đó, hôm nay sẽ được thực hiện! Chị, đối với chị mà nói, những điều đó, có lẽ vĩnh viễn chỉ là giấc mộng! Bởi vì...” Cô ta lại gần Trình Trì, nhón mũi chân, ghé sát bên tai cô, khẽ nói: “Bởi vì chị là người điếc.”

Chỗ ngồi của Trình Chính Niên nằm ở giữa hội trường âm nhạc tráng lệ, ngồi trái phải hai bên là Trình Trì, Trình Lệ Minh, Giang Y Lạc, cùng với Hứa Nhận.

Ánh sáng dần dần nhạt đi, Trình Gia nhắc váy dạ hội, chậm chậm đi lên sân khấu, giữa sân khấu, là giá đỡ và chiếc đàn Cello sang trọng của Trình Gia.

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay rầm rộ, toàn trường gần như không còn chỗ ngồi, nhưng đa số người ở đây, đều là bạn bè Trình Chính Niên.

Trình Gia cúi chào với khán giả, sau đó ngồi trước đàn Cello, chuẩn bị tư thế, bắt đầu diễn tấu.

Trình Trì thất thần nhìn trái nhìn phải, không ít người đều nhắm mắt lại, đầu ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn ghế ngồi, đắm chìm trong bữa tiệc âm nhạc này, nhưng cô không thưởng thức được, ngoại trừ cảm thấy buồn cười trước tư thế rung đùi đắc ý của Trình Gia, cô không có nhiều cảm xúc khác.

Có lẽ cô vốn đã không có thiên phú âm nhạc, chút mơ mộng tuổi thiếu nữ, cũng chỉ là khát vọng được nổi tiếng và được mọi người reo hò cổ vũ, giống như rất nhiều trẻ con mơ ước sau khi lớn lên sẽ làm nhà khoa học hoặc nhà du hành vũ trụ. Tuy cô thích ca hát, nhưng sau khi lớn lên, dần dần phát hiện, bản thân với người khác không giống nhau, lỗ tai không tốt, cô không thể tìm đúng giai điệu, sau khi nhiều lần bị người khác chê hát khó nghe, cô đã ngậm miệng.

Lớn lên rồi có thể tùy ý châm chọc mỉa mai tuổi trẻ nông cuồng trên thế giới, về phần nảy sinh mơ ước này, cũng chỉ tựa như tàn thuốc bị dập tắt trên tường, chỉ để lại một vết bẩn màu đen.

Nhưng Trình Gia, vẫn kiên trì.

Trình Trì bị tiếng đàn Cello làm phiền lòng, muốn hút thuốc, cô đứng dậy rời đi.

“Con chạy đi đâu, ngồi xuống cho bố.” Trình Chính Niên quát lớn.

Trình Trì không hề để ý thuận miệng đáp: “Đi WC ạ.”

“Thực nữ, nên nói toilet.” Giang Y Lạc nhàn nhạt nói.

Trình Trì trợn mắt, thực nữ chân chính đang ở trên sân khấu kia kìa, quan tâm cô cái rắm.

Trình Chính Niên nhíu mày: “Đi nhanh về nhanh, đừng làm ảnh hưởng đến tiết mục của em con.”

WC cũng xa hoa như vậy, Trình Trì dựa vào bức tường đá cẩm thạch, nhắm mắt lại hít mây nhả khói.

Hút xong điệu thuốc, giống như cố ý chơi xấu, cô ấn tàn thuốc lên bức tường đá cẩm thạch, cọ thành một vệt màu đen.

Xoay người đi ra khỏi vệ sinh, trong lối đi vắng vẻ yên tĩnh, Hứa Nhận dứt tay trong túi, một mình dựa người vào tường, thấy cô đi ra, giơ tay với cô.

Trình Trì có phần ngoài ý muốn: “Tại sao anh lại ra đây.”

“Hút điệu thuốc.” Hứa Nhận giải thích.

Trình Trì đi lên, cơ thể nghiêng về phía trước, cánh mũi giật giật, trên người anh không có hương vị gì.

“Lừa đảo.” Trình Trì nói.

“Đúng vậy, lừa em đấy.” Hứa Nhận thản nhiên, thuận tiện đến gần cô.

Cả khuôn mặt Trình Trì sắp vùi vào trong lòng ngực anh, áo len màu đen cộm mặt cô, cô thoáng then thùng mà đỏ mặt, lùi ra phía sau vài bước, ánh mắt dời sang nơi khác, nói: “Mau vào thôi, nếu không ông già lại nổi giận đấy.”

Nhưng cô không sợ, chỉ sợ anh chịu trách cứ.

Cô dứt tay vào túi, xoay người hướng mặt về phía cửa sổ thủy tinh mờ sương, phía sau, Hứa Nhận đột nhiên lên tiếng: “Hôm nay là ngày mấy?”

“Anh ngốc hử, qua đêm nay là sang năm mới rồi!” Trình Trì nói.

“Ồ, qua đêm nay là sang năm mới.” Hứa Nhận đến gần cô.

Trình Trì tâm viên ý mã nhìn ánh đèn sáng rực của thành phố ngoài cửa sổ: “Đúng vậy, ngày mai, là một năm mới.”

“Ồ, ngày mai, là năm...”

“Anh có thể nói cái gì mới mẻ hơn không, anh là vẹt hả?” Trình Trì không khách khí cắt ngang lời anh: “Chỉ biết lặp lại lời người khác.”

“Anh vẫn chưa nói xong mà.”

“Anh nói đi.” Trình Trì quay đầu lại nhìn anh, chờ anh mở miệng, nói một hai ba.

Hứa Nhận đến gần, nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô: “Ngày mai, chính là ngày tiểu thiên kim trưởng thành.”

Hơi thở ấm áp, trêu chọc vành tai cô, mặt Trình Trì “Bùng” một cái, đỏ ửng.

“Anh nói... Gì cơ?”

Khóe miệng anh khẽ nhếch, chuyển cơ thể cơ sang bên, duỗi tay, ôm cả người cô vào trong lòng ngực.

Lòng Trình Trì tựa như chú thỏ con đang nhảy nhót, vô cùng rối loạn, mà đầu ngón tay anh, đặt trên cửa sổ thủy tinh mờ hơi nước, từng nét một, vô cùng nghiêm túc viết ra bốn chữ.

Sinh nhật vui vẻ

Trình Trì

Nhìn đầu ngón tay thon dài của anh, viết ra tên cô, từng nét chữ, giống như vô cùng trân trọng.

Anh ghé sát vào vành tai đỏ bừng như anh đào của cô, khẽ nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Hồ hấp Trình Trì, gần như ngừng lại,

Cô quay đầu lại, kiễng chân, ôm cổ anh, dán sát vào mặt anh, muốn hôn anh.

Đầu Hứa Nhận, lại nghiêng sang một bên.

“Đừng nóng vội.” Giọng anh trầm thấp, khóe miệng hơi cong lên: “Nói ra một tâm nguyện, anh giúp em thực hiện.”

“Dạ?”

“Chưa kịp chuẩn bị quà, cho nên... Anh giúp em thực hiện nguyện vọng.”

“Cái gì cũng được ạ?” Trình Trì buông lỏng cổ anh, nhếch miệng cười xấu xa với anh.

“Nói ra rồi, đột nhiên có chút hối hận.” Hứa Nhận bất đắc dĩ.

Trình Trì vội vàng nói: “Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, không thể đổi ý!”

Hứa Nhận cười vô cùng ấm áp: “Em nói đi.”

Trình Trì nghĩ nghĩ, nói: “Em cũng muốn lên sân khấu biểu diễn, giống Trình Gia, có hoa tươi có vỗ tay...”

Hứa Nhận thoáng kinh ngạc: “Chỉ như vậy?”

“Vâng.” Trình Trì gật đầu.

Hứa Nhận cười: “Anh còn tưởng rằng, nguyện vọng khi trưởng thành của em, là muốn đêm đầu tiên của anh.”

Lòng Trình Trì vô cùng cân nhắc, Hứa Nhận chẳng mấy khi đồng ý với cô chuyện gì, cô nhất định phải làm anh khó xử một phen, giết chết nhuệ khí thường ngày của anh.

Từ từ... Dường như nghe thấy việc gì đó khó có được!

“Anh nói cái gì... Đêm đầu tiên?” Trình Trì ngẩn người.

“Em đề ra cho anh một nguyện vọng rất có tính khiêu chiến đấy.” Hứa Nhận nói.

“Đêm đầu tiên?”

“Em muốn biểu diễn cái gì, ca hát à?”

Trình Trì kích động: “Hứa Nhận, em muốn đổi tâm nguyện, em phải là người đầu tiên của anh...”

Cô còn chưa dứt lời, đã bị Hứa Nhận dùng đầu ngón tay chặn miệng: “Tâm nguyện đã đồng ý, không nhận trả về.”

Trình Trì chu miệng, nhìn Hứa Nhận, thoáng ử rử cụp đuôi: “Vậy được rồi, anh giúp em tổ chức một buổi biểu diễn, cùng cấp bậc với Trình Gia, hơn nữa phải vào buổi tối hôm nay, nếu không làm được, anh phải ngoan ngoãn dâng lên...” Trình Trì đỏ mặt, nhượng mào: “Anh hiểu mà.”

Hứa Nhận nghĩ nghĩ, nói: “Mời tiểu thiên kim để anh chuẩn bị.”

“Anh muốn chuẩn bị bao lâu?” Trình Trì thấy anh tự tin như vậy, cũng có chút kinh ngạc, thật ra cô thật sự không tin Hứa Nhận có thể làm được.

“Chờ đến khi buổi biểu diễn của em gái nhỏ Trình Gia kết thúc, em đến hoa viên dưới tầng một trung tâm âm nhạc tìm anh nhé.”

“Được.”

Trình Trì quay trở lại phòng âm nhạc ngồi về chỗ của mình, ngồi một lát, quay đầu lại nhìn vị trí trống rỗng của Hứa Nhận, lại nhìn Trình Chính Niên, cô nói với ông: “Thân thể Hứa Nhận không thoải mái nên đi về trước rồi.”

Trình Chính Niên vô cảm “Ừ” một tiếng.

Cô lại cảm thấy bản thân nhiều chuyện.

Điện thoại chợt xuất hiện tin nhắn, là Trình Lệ Minh gửi đến.

“Em gái, sinh nhật vui vẻ, ban đầu anh còn giúp em chuẩn bị một buổi party, cuối cùng lại phải đi đêm hội âm nhạc chết tiệt này.” Trình Trì quay đầu, Trình Lệ Minh cầm điện thoại, cách vài người, lắc lắc với cô, trên mặt mỉm cười bất đắc dĩ.

“Cảm ơn anh.”

Giờ này phút này, dường như Trình Trì, cảm nhận được hình dáng của hạnh phúc.

Hết chương 22

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Nhận: Không ngờ Trình Trì lại có tâm tư thiếu nữ như vậy, tôi mẹ nó được chứng kiến rồi.

Trình Lệ Minh: Cậu mẹ nó còn chưa chứng kiến cả phòng toàn búp bê Barbie lúc con bé còn nhỏ đâu!

Trình Trì: Chúng ta vẫn nên nói đến đêm đầu tiên thì hơn.

Hứa Nhận, buông tay: Nụ hôn đầu tiên cũng đã cho em rồi, em còn muốn như thế nào nữa.

Trình Trì chống hông cười to: Đều là của em! Đều là của em!

Hứa Nhận che miệng cô lại: Đều cho em hết, đừng cười, mẹ nó thật mất mặt.

Lời editor: Mấy bữa nay tớ bận edit bên Cưng chiều em quá, mà chương này lại dài nên cho lên sớm hơn muộn, mọi người thông cảm ạ.”< Đúng là cầu lương không tự nhiên sinh ra cũng không tự nhiên mất đi, nó chỉ chuyển từ Cưng chiều sang Tâm nhận mà thôi >~< Vậy là hai bạn chính thức ở bên nhau rồi

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 23: Tận Tình (2)

Trong lòng Trình Trì mang đầy lo âu và xao động, cuối cùng cũng chờ tới lúc buổi hội âm nhạc kết thúc, cô lập tức bịa một cái cớ với Trình Chính Niên, sau đó chạy mất.

Lao ra khỏi hội trường, chạy về phía hoa viên nhỏ dưới tầng một của trung tâm âm nhạc, trên đường va vào không ít khán giả, cô bất chấp xin lỗi, chạy trốn vô cùng vui sướng.

Hoa viên nhỏ trống vắng không người, chỉ có ánh trăng rằm trên đỉnh đầu, sáng trong.

Khi cô chạy, lắc chân phát ra tiếng leng keng, sắc mặt thoáng ửng đỏ, bước trên con đường nhỏ rải đầy đá trong hoa viên, dừng lại, nhìn xung quanh.

Một tiếng huýt sáo lạnh lốt vang lên, Trình Trì quay đầu lại, thấy Hứa Nhận đứng dưới tán cây, giơ tay với cô.

Cô chạy tới, hô hấp còn có phần không thoải mái, không quá tin tưởng hỏi Hứa Nhận: “Tất cả... Chuẩn bị xong rồi?”

Hứa Nhận vươn tay, kéo cô lại gần, cùng ngồi trên bãi cỏ dưới tán cây, nói: “Anh vẫn đang chuẩn bị, em chờ ở đây một lát nhé.”

Trình Trì bán tín bán nghi ngồi xuống cùng anh, biết cô thích sạch sẽ, Hứa Nhận còn dốc lòng mà cởi áo khoác của mình lót trên cỏ cho cô.

“Được chưa ạ?” Trình Trì ngồi xuống, vẫn rất thoải mái.

Về mặt Hứa Nhận thần bí, không nói lời nào.

Mười lăm phút sau, cô lại không chịu nổi, gấp gáp hỏi: “Nếu không được anh cứ nói thẳng với em.”

Chính cô cũng biết, loại nguyện vọng này, quả thật là làm khó người khác.

Hứa Nhận nhìn trời ngẫm sao, nói: “Kiên nhẫn.”

Trình Trì nổi lên ý xấu, cong cong khóe mắt, cười xấu xa, cánh tay ôm bả vai Hứa Nhận: “Ngày tốt cảnh đẹp, tình ngay lý gian, Hứa Nhận, anh dưới em trên.”

“Lưu manh.” Hứa Nhận làm bộ đẩy cô ra, nhưng cánh tay Trình Trì cuốn rất chặt, đẩy mấy cái, không đẩy được, đành từ bỏ, để mặc khuỷu tay nhỏ hữu lực của cô, ôm lấy bờ vai anh.

Trình Trì lấy điều thuốc từ trong túi ra, làm bộ làm tịch đến gần Hứa Nhận: “Anh nhìn lửa này.”

Hứa Nhận lấy bật lửa trong túi áo ra, răng rắc một tiếng, ngọn lửa bùng lên, Trình Trì ngậm thuốc lá ghé lại gần, Hứa Nhận nhìn nửa bên mặt của cô được ngọn lửa chiếu sáng, mặt mày thon dài, lông mi cong cong, khuôn mặt trắng nõn, đẹp mà không tục.

Trình Trì giơ cằm, Hứa Nhận rũ mắt, chạm vào đôi mắt trong trẻo như sao sáng của cô.

Tuổi cô còn nhỏ, không biết dùng ánh mắt câu hồn như thế nào, lại in sâu vào tâm trí anh.

Nếu nhiều năm sau, thiếu nữ biến thành phụ nữ chân chính, người sau này có thể đối diện với ánh mắt cô, Hứa Nhận không nhìn được bắt đầu đồng tình với anh ta.

Sớm sớm chiều chiều, người có thể làm bạn với đôi mắt mê người kia của cô, nhất định cần sự tự chủ rất mạnh.

Châm lửa, Trình Trì ôm bả vai Hứa Nhận lần nữa, từng ngậm từng ngậm phun ra nuốt vào.

Cho dù tư thế không được tự nhiên, Hứa Nhận vẫn thuận theo để cô vui vẻ, cúi người thấp xuống một chút, để tránh cô bị mỗi cánh tay.

“VẬY, RỒT CUỘC ĐƯỢC CHƯA Ạ?”

Cùng anh ngằm trăng ngằm sao nửa giờ, Trình Trì lại không nhìn được nói: “Nếu không được, chúng ta đi về sớm một chút, tìm khách sạn, ôi ôi... Hình như em quên không mang chứng minh thư rồi.” Cô cúi đầu lục lọi túi sách của mình, nản lòng nói: “Thật sự không mang.”

Hứa Nhận đứng lên, sửa sang cổ áo của mình, vươn tay về phía cô, nói: “Đi thôi.”

Trình Trì nắm lấy tay anh đứng lên: “Đi khách sạn ạ?”

“Đi thực hiện giấc mộng ngôi sao của em.” Hứa Nhận dứt tay vào túi, lập tức đi về phía hội trường âm nhạc.

Trình Trì bán tín bán nghi đi theo.

Lúc này tất cả khán giả đều đã rời đi, trung tâm âm nhạc không có một bóng người, rất vắng vẻ, Hứa Nhận dẫn cô đi vào lối an toàn, tránh camera theo dõi, đi đến trước cửa hội trường âm nhạc Trình Gia vừa diễn tấu, lấy một tấm thẻ mở cửa cảm ứng ra quẹt quẹt, cửa lớn mở ra!

Hứa Nhận kéo Trình Trì đang kinh ngạc vào hội trường âm nhạc, đóng cửa lại rồi khóa trái.

“Thẻ này là...?”

“Anh mượn của một người bảo vệ sắp về hưu bụng chứa đầy oán khí.” Hứa Nhận cười cười, kéo cô đi trên lối đi nhỏ từ giữa thính phòng lên sân khấu.

“Hiện tại sân khấu là của em.” Hứa Nhận quay đầu lại nói với cô: “Nhưng em chỉ có thời gian khoảng một bài hát.”

Trình Trì chưa kịp phản ứng lại, Hứa Nhận đuổi tay kéo kéo áo khoác của cô, nhìn về phía bên trong, bình tĩnh nói: “Em cởi quần áo đi.”

Trình Trì vội vàng che ngực lại lùi ra phía sau vài bước: “Người ta không biểu diễn múa thoát y nhé!”

Hứa Nhận nở nụ cười, chỉ chỉ vào một cái túi màu trắng bên thính phòng: “Bên trong có một bộ váy dạ hội, em đến hậu trường thay đi.”

Trình Trì bán tín bán nghi đi qua, đúng là phát hiện trong túi có một chiếc váy dạ hội viền hoa màu đen.

Nhân lúc Trình Trì thay quần áo, Hứa Nhận vào phòng kỹ thuật điều chỉnh thử ánh đèn và âm thanh.

Trình Trì mặc váy ren màu đen, từ trong hậu trường đi ra, có chút không được tự nhiên, cô quen mặc quần jean và áo khoác ngoài, chưa từng thử mặc trang phục đầy nữ tính như vậy, không biết phải bước đi ra sao.

Cô đứng trên sân khấu, nhìn xung quanh, mờ mịt tìm kiếm Hứa Nhận.

Hứa Nhận ngược mắt, xuyên qua tấm kính, nhìn đến cô.

Mái tóc dài xoã xuống bờ vai trắng nõn, hình dáng xương quai xanh của cô vô cùng xinh đẹp, váy đen làm nổi bật đường cong dáng người cô, hai cúp trước ngực hơi phồng lên, hai tay đeo găng tay dài màu đen không được tự nhiên nắm lấy nhau, giày cao gót thẳng với sống lưng cô.

Hứa Nhận ấn nút, một trùm ánh sáng chiếu xuống quanh người cô, khiến cô chìm vào vầng sáng, trong khoảnh khắc, Trình Trì tựa như nai con giật mình, nhắm mắt lại, đồng thời vươn tay đặt giữa trán, che ánh sáng.

Cô đẹp đến mức không gì sánh bằng.

Trong con người của Hứa Nhận nổi lên kinh diễm, miệng lẩm bẩm: “Nina.”

Bộ lễ phục dạ hội này, anh vì cô mà đặt tên Nina.

Thiên nga đen.

“Hứa Nhận.” Cô gọi anh một tiếng: “Em phải làm như thế nào?”

Cô đứng lẻ loi trên sân khấu, giống cô gái nhỏ e lệ, bắt đầu sợ hãi.

Hứa Nhận từ phòng kỹ thuật đi ra, hỏi: “Em muốn hát bài gì?”

“Em... Em không biết.” Cô nhìn anh: “Anh nói đi?”

“Muốn anh chọn bài hát à?” Hứa Nhận nở nụ cười.

Trình Trì đơn giản gật gật đầu.

“《 Bảy người bạn 》 của Lương Hán Văn, em biết hát không?” Hứa Nhận hỏi.

“Thật là khó.” Trình Trì nhú mày: “Em biết một chút, nhưng hát không tốt.”

“Em thế này, còn muốn quần chúng quan tâm cả phòng hoan hô hả?”
Hứa Nhận chê cười cô.

Trình Trì cắn răng, không phục: “Nhưng anh cũng không tìm khán giả cho em mà!”

Hứa Nhận cười nói: “Anh làm khán giả của em, đủ chưa?”

Đủ chưa?

Anh là cả thế giới, đủ.

“Miễn cưỡng.” Trình Trì bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy bài hát này.”

Hứa Nhận ra dấu ok, đi vào phòng âm nhạc, download bản beat của bài hát này xuống máy tính.

Nhạc dạo nhẹ nhàng chậm rãi vang lên,

Trình Trì nhắm mắt lại, tìm kiếm nhịp điệu, dần tiến vào trạng thái, vẻ mặt thấy chết không sờn.

Bất kể hát dễ nghe hay không dễ nghe, chính mình đào hồ, có quỳ xuống cũng phải làm xong, nếu không việc này, anh nhất định sẽ cười cô cả đời.

Nếu bọn họ còn có cả đời.

Cõi lòng tràn đầy suy tư, theo tiết tấu, cô chậm rãi mở miệng.

“Ai từng quan tâm đến cảm nhận của tôi

Đối với tôi dịu dàng, hôn lên vết thương của tôi

Ai từng đón nhận tôi

Vì tôi cúi đầu, chạm vào tay của tôi”

“Ai lại vì thiên sứ ưu sầu

Lời ngon tiếng ngọt không có, nhưng lại có người bạn tốt này của tôi”

Trình Trì chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hứa Nhận, ngồi giữa thính phòng, ngắm nhìn cô từ xa, nàng nhịp tim dần dần bình phục, không hề hồi hộp, không hề hoảng loạn, mà chăm chú hoà nhập vào phần biểu diễn.

“Mãi đến khi cô ấy, nói cho tôi biết mình được yêu lần nữa

Tôi đã nhìn thấy tương lai của mình lần nữa

Đừng trách cô ấy, mà hãy trách tôi vĩnh viễn khó được yêu thương

Sau đó tự hành hạ mình mà khen cô ấy đáng yêu

Tôi quá tốt hay là quá ngốc,

Chưa từng hỏi cô ấy, có hiểu được cảm nhận của tôi hay không.

Thật ra Trình Trì tự biết, cô căn bản không tìm được giai điệu, chạy xa rất nhiều, ngắt nhịp không đúng lúc, nhưng cứ như vậy, cô vẫn kiên trì hát hết bài hát này.

Từ đầu đến cuối, Hứa Nhận ngồi vắt chéo chân giữa thính phòng, trầm lặng nghiêm túc lắng nghe.

Mãi đến khi âm nhạc dần dần tắt đi.

Sau hai giây im lặng.

Bộp, bộp bộp...

Anh vươn tay, bắt đầu vỗ tay.

Một tiếng, lại một tiếng.

Sắc mặt Trình Trì thoáng ửng hồng, ngực phập phồng, thở dồn dập, trong lòng cũng không thể bình tĩnh, giống như cả thế giới chỉ còn ánh mắt anh, mà ánh mắt anh... Đặt trên người cô.

Hứa Nhận lấy một đoá hoa từ phía sau ra, là một đoá hoa đại màu trắng không biết tên vừa hái ở hoa viên.

Hoa tươi và vỗ tay, anh đồng ý với cô, làm được.

Trình Trì đột nhiên xách làn váy lên, học bộ dáng chào cuối cùng bế mạc của Trình Gia, cúi phải để phía sau, hơi cúi người, nhìn anh từ xa, mỉm cười: “Cảm ơn Hứa tiên sinh đã cố vũ.”

Giống như một thực nữ chính hiệu.

Hứa Nhận cười.

Đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên vang lên tiếng đập cửa dồn dập, bên ngoài có người quát to: “Ai ở bên trong!”

Trình Trì hoảng sợ nhìn về phía Hứa Nhận, Hứa Nhận không nói một lời, vội vàng đứng dậy, xách túi quần áo bên thính phòng, đi nhanh đến đây, dắt tay cô, dẫn cô qua cửa nhỏ sau sân khấu rời đi.

Trình Trì đi giày cao gót màu đen và mặc váy dạ hội, một bàn tay cầm hoa đại, một bàn tay khác được Hứa Nhận nắm chặt, hai người chạy như điên, xuyên qua hoa viên nhỏ yên tĩnh, đi đến cửa sau trung tâm âm nhạc, Hứa Nhận đẩy cửa sau, đã khóa, chỉ có thể trèo tường.

Chuyện trèo tường, Trình Trì đã làm không ít, ít nhất hàng rào sắt cao hai mét ở trường, không phải đối thủ của cô.

Nhưng hiện tại, cô lại mặc trang phục thực nữ, được Hứa Nhận nâng mông, cố gắng bò lên trên tường cao, ngồi phía trên, gió lạnh thổi tới, tóc dài bay tán loạn, rất chật vật.

Tựa như một lời nguyện rửa, đẹp nhưng chỉ ba giây, đã phải phá hủy.

Rất nhanh, Hứa Nhận cũng nhanh nhẹn bò lên, đôi tay hữu lực bám vào rào chắn, nhảy ra ngoài, sau đó vươn tay về phía Trình Trì, chưa kịp bình ổn hô hấp, anh hạ giọng nói với cô: “Nhảy xuống, anh đón được em.”

“Thật là cao!” Trình Trì do dự.

Ở dưới nhìn không cảm thấy gì, nhưng sau khi lên mới phát hiện, tường rào cao như vậy, Hứa Nhận duỗi tay như thế, đứng vững được mới là lạ!

Cách đó không xa đèn pin của bảo vệ đã chiếu đến đây.

“Trình Trì, em tin anh không?”

“Không tin.” Cô liên tục lắc đầu.

Hứa Nhận bất đắc dĩ buông tay: “Anh đi đây, quay lại nhờ chú Trình đến đồn công an lãnh em.”

“Em nhất định sẽ khai anh ra!” Trình Trì trừng anh.

Tiếng của bảo vệ càng ngày càng gần, ánh đèn pin làm chói đôi mắt cô.

Trình Trì chỉ có thể lựa chọn tin tưởng anh, cắn răng một cái, nhắm mắt, trực tiếp nhảy xuống.

Tuy Hứa Nhận phải lao đảo lùi ra phía sau vài bước, nhưng, dù gì vẫn vững vàng đón được cô.

Cô mở mắt ra, cùng anh hai mặt nhìn nhau, hô hấp, gần trong gang tấc.

Đúng lúc này, bên bờ sông cách đó không xa, một chùm pháo hoa nổ rộ, chiếu sáng khuôn mặt tuần tú của anh.

Trình Trì đột nhiên ôm lấy cổ anh, một nụ hôn muộn màng ập đến, hoàn toàn nuốt trọn hai người, Hứa Nhận hé miệng, ở góc độ rộng nhất đón nhận cô.

Bên tai vang lên từng tiếng từng tiếng pháo hoa nổ rộ rồi phai tàn trên bầu trời đêm.

Tay anh rơi xuống bên hông Trình Trì, nhẹ nhàng nhấc lên, một tay khác nâng gáy cô, ép cô ngẩng đầu lên, sau đó dùng sức cắn nuốt môi cô, Trình Trì nhắm hai mắt, lông mi vừa dài vừa cong run nhè nhẹ, cô nghiêm túc mà thành kính hôn anh, lấy ra tấm lòng đẹp nhất để yêu anh.

Giữa môi răng trần trọc thân mật, cô thở hỗn hển, nói: “Một người em chỉ tin một lần, Hứa Nhận, anh tuyệt đối không thể phản bội em.”

Anh lại nói, Trình Trì, năm mới vui vẻ.

Hết chương 23

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi kể cho các bạn một chuyện,

Bài hát hôm nay em gái Trì hát

Lúc cầu hôn, có người nào đó sẽ vì bọn họ mà hát, hơn nữa còn phát sóng trực tiếp trên cả nước, nhưng người đó là ai,

Cho các bạn thử đoán xem,

Nhắc nhở một chút: Trong số tác phẩm của tôi, ai là người hát khó nghe nhất, nhưng lại vô cùng gây thơ hồn nhiên.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 24: Tận Tình (3)

Sau một tháng nghỉ đông, công bố thành tích thi cuối kỳ.

Sáng sớm, Trình Trì ôm máy tính nhỏ của cô, ngồi trên giường Hứa Nhận, vừa ăn bánh Tart trứng, vừa nhìn chăm chăm nhóm lớp, chủ nhiệm lớp sắp tuyên bố hồ sơ thành tích.

Hứa Nhận giặt xong áo sơ mi màu trắng của mình, đi vào phòng, lấy móc áo phơi nắng trước cửa sổ.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất đẹp, anh híp mắt, quay đầu lại, nhìn thấy Trình Trì bắt chéo chân, nằm trên giường anh ăn bánh Tart trứng.

Cô nghiêng đầu, cùng anh nhìn nhau từ xa, nở nụ cười sáng lạn với anh, khóe miệng còn dính vụn bánh Tart trứng, ngốc nghếch.

Bỗng dưng, Hứa Nhận cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Anh về phòng, đi đến mép giường, cong lưng, kiên nhẫn nhặt từng mảnh vụn bánh Tart trứng trên giường lên ném vào thùng rác.

Cô vừa làm rơi vụn, anh lại kiên nhẫn nhặt, không nói lời nào, cũng không trách cứ, Trình Trì nhét một cái bánh Tart trứng vào trong miệng của anh.

Cô cười hì hì với anh, sau đó quay đầu tiếp tục xem máy tính.

Hứa Nhận bất ngờ bị đút một miếng ngập miệng ngọt ngấy, chưa kịp nuốt xuống, Trình Trì đột nhiên hét to một tiếng: “Có điểm rồi!”

Hứa Nhận ghé người lại gần, cầm gác trên vai cô, buồn cười nói: “Người làm bằng sắt đứng bất động ở vị trí thứ hai đứng ngược từ dưới lên, cũng đáng chờ mong như vậy ư?”

Trình Trì hoàn toàn làm lơ Hứa Nhận, đôi mắt nhìn chăm chăm bảng excel trên màn hình máy tính.

Thật lâu sau, cô khó tin lắc đầu, nghiêng người nhìn về phía Hứa Nhận, ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi, giống như không quen biết anh.

Từ ánh mắt của cô, Hứa Nhận đã biết thành tích của bản thân.

Lần thi trước, anh thi đứng thứ mười đếm ngược từ dưới lên, lần này...

Hắn là không đến mức quá thấp.

Trình Trì yên lặng nhìn anh chăm chú: “Hứa Nhận, anh không tốt tí nào.”

“Ừ?”

“Anh đoạt vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên của em.” Vẻ mặt Trình Trì rất muốn làm anh hiểu rõ tầm nghiêm trọng của chuyện này.

“Không thể nào.” Hứa Nhận một mực chắc chắn.

Bất kể thế nào, trong lòng anh vẫn lo lắng, mấy ngày nay chong đèn thâu đêm, không thể tiếp tục lùi bước.

Anh rất chắc chắn: “Mười người đứng đầu lớp, nhất định có vị trí của anh.”

Trình Trì đột nhiên từ trên giường nhảy phắt lên, ôm chầm lấy cổ Hứa Nhận, chân dài quắp lấy eo anh, nâng mặt anh hôn chụt một cái vào trán

anh, hét lớn: “Đứng thứ ba! Anh mẹ nó đúng là thần!”

Hứa Nhận cười khẽ một tiếng, thật ra trong lòng anh đã đoán trước, nhưng thấy Trình Trì vui vẻ như vậy, trong lòng anh tự dưng dâng lên một niềm vui sướng.

“Anh có biết hay không, đứng thứ ba ở lớp chúng ta có ý nghĩa gì, anh rất có thể đã đặt chân vào mười trường top đầu! Không! Top năm! Hứa Nhận! Đại học cao cấp đang ở phía trước vẫy tay với anh đấy!” Cô lại ôm anh hôn mạnh mấy cái: “Người đàn ông của em, quá tuyệt vời!”

“Nhìn không ra, em lại coi trọng thành tích như vậy.” Hứa Nhận vừa nói vừa đặt cô xuống giường, sau đó dịch máy tính lại đây, kéo bảng điểm xuống, trực tiếp kéo đến cuối cùng, nhướn mày nhìn về phía Trình Trì, thoáng lắc đầu: “Dương Tĩnh giành mất vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên của em rồi.”

Trình Trì từ mép giường bò lại gần, vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên, quả thật ngênh ngang viết hai chữ Dương Tĩnh, mà tên cô, bị đẩy xuống cuối cùng.

Toàn thân như bị rút cạn sức lực, Trình Trì đổ ập xuống giường, vô cùng đau khổ: “Xong rồi xong rồi xong rồi.”

Lần này Trình Chính Niên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.

Uể oải trong chốc lát, đột nhiên, dường như nhớ ra gì đó, Trình Trì ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Hứa Nhận bên máy tính, dùng ngữ điệu vô cùng nghiêm túc đứng đắn hỏi anh: “Hứa Nhận, anh muốn đi đâu học đại học?”

Vấn đề này, bạn ngồi cùng bàn Tưởng Hiếu Mạnh cũng từng hỏi anh.

Trong lòng Hứa Nhận, thật ra đã có quyết định.

“Thượng Hải.” Anh không hề do dự nói.

“Vì sao ạ?”

“Cơ hội nhiều, dễ kiếm tiền.”

Trình Trì mếu máo, nhất thời lại không tìm ra lời phản bác, cô cảm thấy, nơi như Thượng Hải, tên chíp hôi Hứa Nhận, cho dù có được bằng cấp cao, nhưng đơn thương độc mã muốn xông ra khai thiên lập địa, cũng rất khó.

Nhưng lời này, không thể nói với anh.

“Vậy được, đến lúc đó em cùng anh đến Thượng Hải học.” Trình Trì quyết định.

Hứa Nhận nhìn cô, nghi ngờ: “Đứng thứ nhất đếm ngược từ dưới lên?”

“Dù sao cũng không học cùng đại học với anh.” Trình Trì nhìn vẻ mặt phủ định của anh, “Hừ” một tiếng: “Đến lúc đó em chọn bữa một trường gần trường anh là được rồi.”

Hứa Nhận gặm ngẫm, nói: “Cũng được.”

Hai người trầm lặng một lúc lâu, anh lại nói: “Thật ra anh muốn học cùng trường đại học với em.”

Trình Trì quỳ gối bên mép giường vỗ vỗ bờ vai của anh, biểu cảm có vẻ vô cùng đau khổ: “Những cái khác em đều có thể đồng ý, nhưng việc thi đại học, em thật sự lực bất tòng tâm.”

Hứa Nhận nhún nhún vai, cũng không miễn cưỡng.

“Anh sẽ không ghét em chứ? Bạn học cấp ba?”

Hứa Nhận nói: “Chỉ cần em không tự chê chính mình, thì sẽ không có ai ghét em.”

Trình Trì nói: “Bạn học cấp ba, em muốn làm anh thành bát canh gà.”

“Một tiếng hay là bốn tiếng?”

Trình Trì nhướn mày, sóng mắt mê hoặc: “Anh nói đi?”

Anh trấn tĩnh gật đầu: “Nói vậy, là bốn tiếng.”

Đối mặt với lời chỉ trích của Trình Chính Niên, Trình Trì đã hoàn toàn miễn dịch.

Cô thật sự học không vào, chẳng có biện pháp nào cả.

Trình Chính Niên không vừa mắt cô vài ngày, cuối cùng lại đi công tác.

Trình Trì được giải phóng, mà Hứa Nhận, vẫn như bình thường, mỗi ngày ngoại trừ việc ăn cơm và ngủ thì là học tập, sinh hoạt buồn tẻ nhưng cũng không nhạt nhẽo, Trình Trì là sự điều hòa tốt nhất của anh.

Hứa Nhận ngồi bên bàn học thử lại phép tính, Trình Trì cầm ipad nằm trên giường lớn của anh xem trận đấu LoL phát sóng trực tiếp.

“Á! Eric giết bốn!”

“Nam thần đẹp trai quá!”

Cô lăn qua lăn lại trên giường la hét: “Quá đẹp trai quá đẹp trai! Em yêu anh chết mất!”

Bút Hứa Nhận, “Bộp” một tiếng, bị ấn trên bàn.

“Em làm phiền đến anh hả?” Trình Trì thu ánh mắt từ trên màn hình điện thoại về, nhìn anh.

“Không phải, em nói yêu ai?”

“Eric, nam thần e-Sports, thần tượng của em.”

“Ừ.” Hứa Nhận nhặt bút lên lần nữa, không lên tiếng mà tiếp tục học tập.

Trình Trì hỏi Hứa Nhận: “Anh chơi LoL không?”

Hứa Nhận ghi công thức ra giấy nháp: “Không chơi.”

Cô ngồi dậy, hưng phấn nói: “Đi đi, em dẫn anh!”

“Sau khi thi đại học xong rồi chơi.”

“Chắc, không thú vị gì cả.” Trình Trì xỏ dép lê, đi ra khỏi phòng.

Cô để lại ipad trên giường, ánh mắt Hứa Nhận đặt trên một đề toán, đọc chừng hai phút, phát hiện bản thân không thể tập trung, phiền muộn đẩy sách vở trên bàn ra, đứng dậy đi đến mép giường, cầm ipad Trình Trì lên, vào khu phát sóng trực tiếp cô vừa xem.

Hình ảnh chiến đấu rất kịch tính, Hứa Nhận nhìn nửa ngày, không thấy tên đầu số đầu, anh dứt khoát thoát ra ngoài, sau đó vào công cụ tìm kiếm, sau đó tìm hình ảnh Eric.

Hình ảnh chụp nửa người Eric, mặc một chiếc áo len giản dị, đôi tay đút túi, bộ dáng biếng nhác chưa tỉnh ngủ.

Đẹp trai sao?

Hứa Nhận ngẩng đầu, nhìn bản thân trên gương.

Sao đẹp trai bằng anh được.

Hứa Nhận tắt ipad đi, tiếp tục giải đề.

Buổi tối, Trình Trì dẫn Hứa Nhận đi gặp mấy người bạn.

Hứa Nhận cho rằng bạn bè của Trình Trì chỉ quanh đi quẩn lại nhóm người Bạch Du và Dương Tĩnh.

Trình Trì nói bọn họ cũng ở đây.

Hứa Nhận mặc bộ quần áo mà anh yêu quý nhất.

Áo sơ mi trắng và áo khoác len màu xám, nhìn qua rất tươi tắn.

Trình Trì vốn đã mặc xong trang phục đua xe đi ra, liếc mắt nhìn thoáng qua Hứa Nhận đang đứng ở cổng lớn chờ cô.

Thấy anh mặc chần chu như vậy, Trình Trì cúi đầu nhìn bộ quần áo đua xe trắng xanh trên người mình, cảm thấy không ổn.

Cô lại lén lút về phòng, chọn tới chọn lui, mặc một cái váy đông và khoác thêm áo khoác nỉ.

Cô muốn xứng đôi với anh mới được.

Trình Trì lái xe chạy đến quốc lộ Lộc Sơn, ven đường đã có đoàn xe đầy màu sắc đỗ lại, còn cả từng nhóm nam nữ trẻ tuổi ăn mặc hoa hoét loè loẹt.

Ferrari hất đuôi một cái xinh đẹp, dừng lại, nhóm nam nữ huyết sáo vẫy tay chào hỏi với Trình Trì trong xe.

Dương Tĩnh và Bạch Du ra đón, đồng thời có một người đàn ông mặc trang phục đua màu xanh đi tới, ân cần giúp cô mở cửa xe.

Trình Trì từ trên xe bước xuống, người đàn ông mặc trang phục đua màu xanh quan sát cô một lượt, nói: “Hôm nay thi đấu, cô mặc như vậy hả?”

Ngữ khí thần thái, giống như rất thân cận quen thuộc với cô.

Trình Trì đập đập giày cao gót trên chân: “Vẫn theo làm khô các anh.”

Cô dứt lời liền trực tiếp vòng qua xe, đi vào ghế phó lái, mở cửa xe, Hứa Nhận từ bên trong đi ra, cô thuận thể khoác tay anh, chỉ chỉ người đàn ông mặc trang phục đua màu xanh, nói: “Đây là Khương Đạt.”

“Khương Đạt, đây là Hứa Nhận.” Cô nhướn mày cười: “Người đàn ông của tôi.”

Khương Đạt đánh giá Hứa Nhận một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt anh ta coi như sắc bén, chưa nói đến cái khác, nhưng quần áo trên người anh, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra giá rẻ, không đủ trình độ với bọn họ.

Xưa nay Trình Trì không làm lễ thường, Khương Đạt cũng không để vị “Bạn trai” này vào mắt, chỉ cho là Trình Trì tâm huyết dâng trào, nhất thời hứng khởi thôi.

Anh ta cũng không để ý tới Hứa Nhận, chỉ thảo luận cuộc thi tối nay với Trình Trì.

Chỉ có Bạch Du, chú ý tới Trình Trì thường thường nhìn về phía Hứa Nhận, quan sát sắc mặt anh, sợ anh không vui hoặc không được tự nhiên... Cẩn thận như thế, đâu giống như Trình đại tiểu thư không tim không phổi.

Nhìn trang phục của hai người tối nay, rõ ràng Trình Trì không muốn để Hứa Nhận xấu hổ, mới mặc váy mà bình thường không thích nhất.

Cô đùa thật à!

“Nếu Trình Trì dẫn theo đàn ông của mình đến đây, vậy tuân theo quy định cũ của chúng ta, anh ta ngồi ghế phó lái.” Khương Đạt thờ ơ chỉ chỉ Hứa Nhận, nhưng không nhìn anh, mà vỗ vỗ xe của mình: “Niệm Niệm, em cũng lên xe đi.”

Một người phụ nữ mặc áo khoác trắng, dáng người cao gầy thướt tha, ngồi ghế phó lái Porsche, đó là bạn gái anh ta.

“Không được.” Trình Trì không hề nghĩ ngợi mà từ chối: “Anh biết thói quen của tôi mà, tôi không thích bên ghế phó lái có người, ảnh hưởng thao tác.”

“Trình Trì, hay là cô sợ?” Khương Đạt nhìn cô đầy ẩn ý: “Trước đây cũng không thấy cô ra sức khước từ như thế!”

“Khích tôi cũng vô dụng.” Trình Trì ôm tay thoải mái cười: “Anh Nhận nhà tôi say xe, không phải đùa.”

Trình Trì nhìn Hứa Nhận, khóe miệng cong lên nở nụ cười nhạt, cô nói với anh: “Anh ngồi motor của Dương Tĩnh, đứng ở vạch đích chờ em.”

“Trình Trì, cô chơi như vậy không đẹp.” Ánh mắt Khương Đạt tràn đầy khinh miệt, nhưng không phải đối với Trình Trì, mà là đối với Hứa Nhận: “Sau này đừng đua với chúng tôi nữa, không thú vị chút nào.”

“Được thôi!” Trình Trì quyết đoán đồng ý: “Dù sao anh vĩnh viễn là bại tướng dưới tay tôi.”

Hứa Nhận liếc Khương Đạt một cái, nói với Trình Trì: “Chờ theo anh.”

“Gì ạ?”

“Thi đấu, chờ theo anh.”

Trình Trì lắc đầu, kiễng chân, khẽ nói bên tai anh: “Việc này không được thương lượng.”

Đường núi gấp ghềnh, bọn họ không có gì cố kỵ, động cơ từng được cải tạo, chân ga dẫm hết cỡ, trình độ nhất định là đè ép tính mạng.

Hứa Nhận lại cười khẽ một tiếng.

“Lần đầu tiên gặp mặt, em không sợ hãi như vậy.”

“Anh giểu cợt em!” Trình Trì làm bộ đá anh một cái.

“Anh muốn cùng em thi đấu.”

“Không phải anh say xe sao?”

“Vẫn ổn mà.”

Dương Tĩnh cười cười, nói với Bạch Du: “Tớ thấy, tối nay Trình Trì tới không phải để thi đấu, mà là tới để dứt thức ăn cho chó quy mô lớn.”

Hai người khẽ thì thầm một lúc, Trình Trì không bắt bẻ Hứa Nhận, bất kể là gì, cô vẫn luôn nghe theo anh.

Hứa Nhận ngồi ghế phó lái xe Trình Trì, mấy chiếc xe siêu việt đồ song song trên đường lớn, Bạch Du đứng giữa quốc lộ, trong tay cầm một lá cờ nhỏ, vung lên vung xuống.

Mấy chiếc xe găm rú đồng thời lao ra ngoài, mang theo một cơn gió lạnh thấu xương.

Hết chương 24

Tác giả có lời muốn nói:

Trình Trì: Người đàn ông của tôi chính chu lên sân khấu, là để mắt các người, ai dám cười, tuyệt giao!

Hứa Nhận: Cái tên Khương Đạt kia, thoát nhìn thật đáng ghét.

Dương Tĩnh khẽ nói với Bạch Du: Sao tớ cảm giác người nào đó càng ngày càng kiêu ngạo?

Bạch Du: Anh ta là công chúa nhỏ mà.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 25: Tận Tình (4)

Trình Trì lúc lái xe, là con báo thật sự.

Ánh mắt của cô rất lạnh lẽo, động tác chuyển tay lái, rất nhanh chóng, cũng rất quả quyết.

Trong xương cốt cô ở phương diện nào đó, thật sự có thú tính hoang dã.

Ferrari dẫn đầu.

Tay Hứa Nhận siết chặt đai an toàn.

Trình Trì quay đầu sang nhìn anh, vài khúc cua, cô giảm tốc độ.

Porsche màu đỏ của Khương Đạt theo sát phía sau, ở một khúc cua cuối cùng, không hề lưu tình mà vượt qua cô.

“Anh có khỏe không?” Trình Trì lo lắng nhìn về phía Hứa Nhận.

Hứa Nhận không nói gì, nhưng ấn đường nhíu lại, kiềm chế một lát, cuối xua tay: “Không phải quan tâm anh, anh ta đã vượt qua em rồi kìa.”

Trình Trì duỗi tay lấy cặp sách từ phía sau đưa cho anh: “Nôn vào cặp sách em này.”

“Anh ổn.” Anh đặt túi ở bên người.

Dù sao đã bị Khương Đạt vượt qua, Trình Trì giảm tốc độ, phía sau lại có vài chiếc xe đua lao đến, gầm rú vượt qua cô.

Trình Trì cũng không vội, vẫn duy trì tốc độ bình thường chạy trên đường núi, thậm chí còn mở đài trong xe, bật nhạc rock ‘n roll.

Ánh trăng vừa to vừa tròn treo lơ lửng giữa bầu trời đêm, trên đường núi mát lạnh, tiếng động cơ cùng với tiếng rock and roll sôi động, đánh thức núi rừng chim chóc.

“Với tốc độ này, nhất định em sẽ là người cuối cùng.” Rốt cuộc Hứa Nhận cũng mở miệng nhắc nhở.

“Chẳng sao cả!” Trình Trì thoải mái cười.

“Nghe Dương Tĩnh nói, đua xe em cũng không thua, cam tâm ở vị trí cuối cùng à?”

Trình Trì cười nói: “Em có anh mà.”

Hứa Nhận rung động.

Anh quay mặt về phía cửa sổ xe, đèn đường sáng lên rồi biến mất, tạo thành cái bóng trên góc nghiêng mặt anh, ngay sau đó lại biến mất.

Em có anh mà.

—————

Trình Trì thật sự là người cuối cùng về đến đích.

Dương Tĩnh đi tới mở cửa xe, cười hỏi: “Trình Trì, hai người đang hóng gió đấy hả?”

“Ngày tốt cảnh đẹp như vậy, tớ mang anh Nhận nhà tớ đi hóng gió, thế nào, không phục hả?”

“Không dám.” Dương Tĩnh dịch đến bên cạnh Hứa Nhận, dùng khuỷu tay chọc chọc anh, nói nhỏ: “Có thể trị Trình Trì phục tùng như vậy, anh Nhận lợi hại.”

Cuối cùng Khương Đạt cũng đánh bại cô, giành được vị trí thứ nhất, nhưng anh ta không hề thấy vui sướng khi thắng lợi chút nào, hoàn toàn ngược lại, trong lòng anh ta rất không thoải mái, trong vòng luẩn quẩn của bọn họ tựa như một cái thùng gỗ kiên cố không thể phá được, ở bên nhau, muốn chơi đùa thì chơi đùa, rất vui sướng, nhưng bây giờ, có sâu một trà trộn vào, tấm ván gỗ Trình Trì bị cắn hỏng, bắt đầu úng nước, thế là không được.

Người như Hứa Nhận, căn bản không xứng kết bạn với bọn họ, càng không xứng ở bên Trình Trì.

“Trình Trì.” Khương Đạt vẫy tay với cô từ xa: “Quy tắc cũ, người thua trận tối nay mời khách, không có ý kiến gì chứ.”

“Đương nhiên.” Trình Trì rất hào phóng: “Đi chỗ nào các anh chọn, không cần khách khí.”

“Vậy đến club Thịnh Đường, không say không về.”

“Được!”

Đây không phải lần đầu tiên Hứa Nhận nhìn thấy khung cảnh thiếu gia tiểu thư có tiền ăn chơi trác táng ở club đêm, trước đây khi anh bán rượu, cũng từng giao lưu với bọn họ, nhưng khi đó, thân phận không giống, từ đầu đến cuối, anh chỉ là người ngoài cuộc, thờ ơ lạnh nhạt.

Cho dù là hiện tại, anh vẫn không thể hoà nhập vào trong đó, các quý ông gọi tới rất nhiều cô gái, mỗi người đều ngực nở eo thon chân dài, trái ôm phải ấp, vô cùng thác loạn, các quý bà thì khiêm tốn hơn một chút, xung tiền chơi trò chơi với nhóm trai trẻ, trên bàn bày đầy rượu vang đỏ có giá trị xa xỉ.

Ăn uống linh đình, ngợp trong vàng son.

Đó là cuộc sống của cô.

Hứa Nhận nhìn về phía Trình Trì, cô bưng một ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, để lộ cằm cổ non mịn thon dài. Cô rất đẹp, cũng rất diễm lệ.

Chú ý tới ánh mắt Hứa Nhận, Trình Trì dịch sát lại gần anh, ghé vào bên tai anh, quan tâm hỏi: “Anh đói không, muốn ăn gì anh cứ chọn đi.”

“Muốn ăn em.”

Trình Trì nhướn nhướn chân mày, chống cơ thể, ghé sát vào mặt anh, chớp hàng mi dài, dừng một chút, sau đó hôn lên môi anh.

Hứa Nhận cắn một cái vào môi dưới của cô, dùng sức mút vào, son môi bị anh ăn sạch, anh lại liếm láp vết đỏ thắm trên khoé miệng cô từng chút một chút một, cô bị anh trêu đùa, cười khanh khách không ngừng.

Ánh đèn tối tăm bao phủ mặt cô, cô nhìn anh một cái thật sâu: “Hứa Nhận, anh là **.”

“Hừm?”

“Em bị anh đầu độc chết mất.” Hơi thở của cô hoà vào với anh, nắm tay anh, xoa ngực của mình.

Hứa Nhận thoáng rùng mình, tay anh vẫn không nhúc nhích nâng bộ ngực tinh tế của cô, vô cùng quý trọng, không có nhiều động tác, cũng không dẫn đo, chỉ nâng niu... Thật lâu sau, anh lưu luyến rút tay về, nói: “Thật tốt.”

Hứa Nhận đi vào nhà vệ sinh, trùng hợp gặp Khương Đạt đứng trước gương.

Hai người liếc nhau một cái qua gương.

Hứa Nhận mở vòi nước, rửa tay.

“Rất lợi hại.” Khương Đạt dùng khăn giấy lau tay, trào phúng nói: “Có thể câu được Trình Trì.”

“Quá khen.” Mặt Hứa Nhận không cảm xúc.

“Tốn không ít công phu nhỉ, cô ấy có tiếng khó thu phục đấy.” Khương Đạt tiếp tục nói: “Đã có không ít thiếu gia nhà có tiền theo đuổi cô ấy.”

Hứa Nhận suy đoán, Khương Đạt có lẽ chính là một trong số đó, anh không đáp lại, trầm lặng xoa tay.

“Không nên quá đắc ý.” Khương Đạt nói: “Chờ cảm xúc mới mẻ qua đi, anh đến từ đâu thì chịu khó trở về đấy đi.”

Anh ta đi tới, thuận tay vỗ vỗ vạt áo Hứa Nhận, kéo dài giọng, ý vị thâm trường nói: “Con giun dưới cống ngầm, bất kể trèo cao như thế nào, nó cũng chỉ là một con côn trùng hôi thối ghê tởm.”

“Thật ra không có gì gọi là tốn công phu.” Đúng lúc Khương Đạt cọ qua người anh, chuẩn bị rời đi, Hứa Nhận đột nhiên mở miệng.

Khương Đạt quay đầu lại: “Cái gì?”

“Thu phục Trình Trì.” Hứa Nhận cười lạnh một tiếng: “Không phí chút công phu gì cả, một dây xích đơn giản, chưa đến một trăm tệ.”

So với người vung tiền như rác như họ, tấm lòng anh, thật sự rất rẻ.

Nhưng Trình Trì lại nâng niu như báu vật.

Nửa đêm về sáng, rượu quá ba tuần, hứng thú của mọi người cũng giảm, ai về nhà nấy, trước khi đi, trong phòng, Khương Đạt nói: “Trình Trì, khi chúng ta chơi đùa, cho tới bây giờ không có tiền lệ để phụ nữ trả tiền.”

Trình Trì cười nói: “Anh muốn trả hoá đơn, tôi cũng sẽ không tranh giành với anh.”

“Quy tắc vẫn là quy tắc, thua trận thì phải trả tiền, nhưng mà...” Ánh mắt anh dừng trên người Hứa Nhận.

Mọi người đều hiểu, Hứa Nhận là bạn trai Trình Trì, không phải bạn nam, mà là bạn trai.

Bạn trai có nghĩa... Anh phải trả tiền cho Trình Trì.

Ý cười trên mặt Trình Trì dần dần tan đi, hiện lên một lớp sương lạnh.

Hứa Nhận không nói gì, xoay người cầm tờ hoá đơn trên khay người phục vụ đi ra ngoài.

Trình Trì túm chặt góc áo Hứa Nhận, Hứa Nhận quay đầu lại, hai người giằng co trên lối đi nhỏ vài giây, Trình Trì quyết đoán nói: “Anh không cần phải thế.”

Bàn tay ấm áp của Hứa Nhận đặt trên mu bàn tay nắm chặt áo anh của cô, nhẹ nhàng vỗ về, đẽ thấp giọng, nói: “Trình Trì, cho anh mặt mũi đi em.”

Trình Trì ngẩn người, ngẩng đầu nhìn về phía ánh, ánh đèn nửa sáng nửa tối, đỉnh mày anh chìm trong bóng tối, nhìn không rõ.

Rốt cuộc Trình Trì cũng buông tay.

Quay đầu lại cười nói với mọi người cười: “Được thôi, hôm nay anh Nhận nhà chúng tôi trả tiền.”

Mọi người hoan hô một tiếng, Dương Tĩnh huyết sáo.

Bạch Du ghé sát vào tai Dương Tĩnh, thì thầm: “Cậu có phát hiện, Hứa Nhận thay đổi hay không.”

Dương Tĩnh mờ mịt lắc đầu.

“So với Hứa Nhận trên núi Nga Mi, so với Hứa Nhận vừa tới lúc khai giảng, không hề giống.”

“Mũi vẫn là mũi, đôi mắt vẫn là đôi mắt, có gì không giống.”

Bạch Du cau mày, giống như đang nhớ lại, lẩm bẩm: “Nói không tốt, dường như... Trở nên mềm mỏng hơn.”

Trên đường trở về, rất nhiều lần Trình Trì muốn nói lại thôi, vẻ mặt không yên.

“Năm vạn.” Hứa Nhận nhìn cô, chủ động nói: “Anh cứ tưởng rằng sẽ nhiều hơn.”

Dù sao vài tên đàn ông còn muốn phụ nữ, một loạt rượu vang đỏ trên bàn kia, cũng không phải để không.

“Sau khi về em trả lại cho anh.” Trình Trì đoán rằng, có lẽ anh đã tiêu hết tiền tiết kiệm.

“Khách khí.” Hứa Nhận không tỏ vẻ gì.

Trình Trì cắn môi dưới, nói: “Về sau những lần tụ tập như này, em không dẫn anh theo nữa, em cũng ít giao lưu với bọn họ.”

“Trình Trì” Hứa Nhận đột nhiên gọi tên cô, anh quay đầu lại, nhìn cô một cái thật sâu, dưới ánh trăng, làn da cô trắng nõn như lụa.

“Em phải rõ ràng một chút, anh không hề chỉ trích cuộc sống và cách giải trí của em.” Anh nói: “Cho nên em không phải giống như hôm nay, trông gà hoá cuốc mà quan tâm cảm nhận của anh, em vui vẻ, là tốt rồi.”

“Nhưng em sợ chúng mình sẽ càng đi càng xa...” Trình Trì cúi đầu, nắm tay Hứa Nhận: “Bây giờ, em chỉ muốn đi theo anh.”

Chỉ muốn đi theo anh, anh đi đâu, sống như thế nào, cô đều giống anh, đều đi theo anh.

Nhưng mà, sao có thể?

Hứa Nhận vừa đau lòng lại bất đắc dĩ, bàn tay ấm áp dùng sức nắm lại tay cô: “Không bao giờ càng đi càng xa, bất kể em đứng thứ nhất đếm ngược từ dưới lên hay rơi xuống cuối cùng, anh đều sẽ chờ em.”

“Thật không ạ?”

“Hơn nữa...” Hứa Nhận dừng một chút, bước chân dừng lại, xoay người đối mặt với cô, nghiêm túc nói: “Bây giờ anh rất nghèo, nhưng không bao giờ vẫn luôn như vậy, Trình Trì, anh sẽ nỗ lực, sau này anh có thể nuôi được em, cũng có thể cho em vùng tiền như rác giống bạn bè.”

Trình Trì ngơ ngác nhìn anh, quả thật sắp không thể hít thở.

Cả đời này của cô, sẽ nhớ rõ, một tên nghèo chỉ có hai bàn tay trắng, đứng dưới ánh trăng, nói với cô một lời hứa vô cùng trịnh trọng, từ trước đến nay cô chưa bao giờ cảm thấy, tiền là thứ quan trọng, nó chỉ đơn giản là vật phòng thân, cất trong túi cũng ngại nặng, nhưng hiện tại, từ trong miệng tích chữ như vàng của Hứa Nhận, nghe thấy anh nói ra hai chữ “Nỗ lực”, cô mới phát giác, khoảng cách giữa hai người, thật sự cách cả bầu trời, nếu không phải vận mệnh hoang đường, có lẽ cả đời cô cũng sẽ không tiếp xúc với người như vậy, càng không thể yêu anh.

Từ một đêm kia, trong lòng Trình Trì dần dần dâng lên nỗi lo lắng mơ hồ nào đó.

Rất nhiều năm sau, một mình cô, đặt mình trong vùng núi xa xôi nhất Trung Quốc, đứng trước ngôi bùn của ngôi trường đơn sơ nhất nông thôn, nhìn lá cờ đỏ thắm treo trên cột cờ làm bằng tre cắm xiêu xiêu vẹo vẹo trên sân thể dục, một đứa bé mặt mũi đen nhẻm, trên mũi còn dính nước mũi, quần áo đếm không hết mụn vá, ngồi xổm bên tảng đá dưới cờ đỏ, viết từng nét chữ làm bài tập mà Trình Trì giao về nhà.

Rốt cuộc cô mới hiểu được, hai chữ “Nỗ lực” theo lời Hứa Nhận, có trọng lượng nặng cỡ nào.

Hết chương 25

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 26: Tận Tình (5)

Kỳ nghỉ đông sung sướng thoải mái qua đi rất nhanh, học kỳ mới đã đến, gần đây Trình Trì ở trường học, đã gây ra một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Học thần Lâm Giản đẹp trai lạnh lùng của lớp bên cạnh, bị cô làm trời làm đất, làm đến mức phải vào bệnh viện.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới, lớp hai khối mười hai lấy Trình Trì cầm đầu, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà đổ rạp xuống ngủ.

“Học kỳ mới không khí mới, các cậu có thể đừng buồn chán như vậy hay không.” Bạch Du rất chi chướng mắt trước tình trạng uể oải thiếu tinh thần này của bọn họ.

Dương Tĩnh lười biếng ngẩng đầu lên, nhắm mắt nhìn cô ấy một cái, rốt cuộc vẫn quyết định, tiếp tục ngủ.

Tiết cuối cùng, vài người đã ngủ đầy giấc rồi, Dương Tĩnh lấy sách vở từ trong cặp sách ra, nhóm người phía sau chơi bài vô cùng vui vẻ.

Bạch Du nói chỉ chơi như vậy không thú vị, không bằng chơi thêm trò nói thật hay thử thách.

Thật ra trò nói thật hay thử thách cũng không thú vị, nhưng so với bài giảng nhạt nhẽo của thầy giáo trên bục, bọn họ tình nguyện tìm chút việc

vui nhỏ để tiêu khiển.

Nói thật thì rất nhàm chán, đơn giản chỉ là chọn bạn nam hoặc bạn nữ nào trong lớp để cùng lên giường, bạn thích chọn ai thì chọn.

Thử thách thì đa dạng hơn một chút, nhưng vì đang trong giờ học, điều kiện hạn chế, rất nhiều hoạt động không thể thực hiện được.

Vòng cuối cùng, Trình Trì thua dưới tay Bạch Du.

Nói thật đã bị dùng hết từ vòng trước, cô chỉ có thể chọn thử thách.

Thật ra cô không sợ, dựa vào bàn học, thoải mái nói: “Muốn làm chuyện gì ối gì với anh Nhận nhà tớ, cứ việc ra.”

Bạch Du nhướng nhướng chân mày, khinh thường nói: “Với thái độ nói gì nghe nấy của Hứa Nhận đối với cậu, cho dù bây hai người các cậu đến sân thể dục làm một hiệp, đoán chắc anh ấy cũng không dị nghị.”

Trình Trì “Chặc” một tiếng, ghét bỏ nhìn cô một cái: “Lưu manh.”

Quan hệ của bọn họ trong sáng lắm nhé.

Tối nay, mới chỉ năm tay đã có thể đỏ mặt hơn nửa ngày.

Nhìn mặt mày cô tràn ngập vẻ ngọt ngào, Bạch Du đột nhiên rất muốn chơi xấu, tiêu diệt khí thế kiêu ngạo đút thức ăn cho chó này của cô, hăng giọng nói: “Đợi lát nữa tan học, cậu đến lớp bên cạnh, hôn Lâm Giản một cái.”

Trình Trì chớp chớp đôi mắt, sừng sốt một lát, nói: “Bạch Du, cậu bảo tớ á?”

“Không phải nhà cậu với Lâm Giản đã quen biết từ lâu sao, nói trắng ra là thanh mai trúc mã, sợ cái gì.”

Trình gia và Lâm gia, thật sự có quen biết từ trước, bố Lâm là đồng nghiệp của Trình Chính Niên, quan hệ rất sâu, Lâm Giản là con trai độc nhất của Lâm gia, xấp xỉ tuổi Trình Trì, chơi chung với nhau từ thời còn mặc quần thụng đùi, nhưng từ nhỏ cậu đã bệnh tật ốm yếu, được đưa ra nước ngoài tĩnh dưỡng một thời gian dài, sau khi trở về đã trở thành một chàng trai, tính cách thêm trầm ổn khép kín, hai người cũng ít tiếp xúc dần, Lâm Giản thuộc về kiểu băng sơn mỹ nhân (1), có lấy gậy đánh cũng chẳng thêm xả rầm (2), rất ít nói, đối xử với ai cũng lạnh như băng, Trình Trì rất không thích, cuối cùng hai người cũng không tính là bạn bè.

“Không phải tớ sợ.” Trình Trì nói: “Chỉ không muốn mà thôi.”

“Trình Trì, tớ phát hiện sau khi ở bên Hứa Nhận, cậu trở nên rụt rè hẳn.” Dương Tĩnh nói.

Trình Trì khó chịu: “Có việc nói cứ nói, đừng động vào Hứa Nhận.”

Cô thế nào cũng là chuyện của cô, không liên quan đến Hứa Nhận.

“Cho nên Trình Trì.” Bạch Du cười vô tội: “Cậu định quỵt đấy à?”

Trình Trì chơi trò chơi, trước nay đều nói thật làm thật, chơi quỵt là việc làm hỏng danh tiếng, truyền ra ngoài cô sẽ không thể lẫn lộn được nữa.

Trình Trì cắn răng một cái, nói: “Đi thì đi!”

Sau khi tan học, nhóm người vây quanh Trình Trì đi ra khỏi phòng học, đúng lúc gặp lớp một bên cạnh cũng tan học, Trình Trì quay đầu lại dặn dò Dương Tĩnh: “Cậu phải chú ý anh Nhận, đừng để anh ấy biết.”

Nhưng cô còn chưa dứt lời, trong lớp đã có người không có mặt trực tiếp gào lớn một tiếng: “Mau ra đây xem này! Trình Trì định hôn nam thần Lâm Giản!”

Trình Trì vỗ một cái vào trán, mặt uể oải.

Bạch Du đẩy cô: “Đừng ngại, tối nay tớ giúp cậu giải thích với Hứa Nhận.”

Đúng lúc này, Lâm Giản đeo cặp sách, từ trong phòng học đi ra, vóc dáng cậu rất cao, chừng 1 mét 85, cao cao gầy gầy, vóc dáng thon dài, nhưng có phần quá gầy, giống như cái sào trúc, làn da trắng trắng mềm mềm, khuôn mặt vô cùng thanh tú, hơn nữa lại có khí chất thanh cao lạnh lùng, khiến cả người có vẻ tựa như thiên tiên.

Trình Trì cảm thấy, mình vẫn thích kiểu người ngoài lạnh trong nóng như Hứa Nhận hơn.

“Bạn học Lâm.” Trình Trì dứt khoát xách cặp đuổi theo, gọi cậu lại.

Lâm Giản quay đầu lại, thấy có một nhóm người lớp hai tụ tập trên hành lang, cả trai lẫn gái, tất cả đều nhìn chăm chăm cậu, cậu thoáng hoang mang, khó hiểu nhìn Trình Trì đang đi tới.

“Cậu còn nhớ tôi không?” Trình Trì hỏi.

Lâm Giản gật gật đầu, sau đó khuôn mặt trắng nõn dần dần ửng đỏ.

Vẫn giống với lúc nhỏ, nói chưa quá ba câu đã bắt đầu đỏ mặt.

Nhưng điều này có thể liên quan đến cơ thể yếu ớt của cậu, làn da cậu trắng theo kiểu tái nhợt, có thể thấy được thấp thoáng mạch máu nhỏ đỏ thẫm dưới làn da.

“Nhớ thì tốt.” Trình Trì giống như đang đóng kịch, quay đầu lại nhìn nhóm bạn chơi xấu, sau đó ghé sát vào Lâm Giản.

Rõ ràng Lâm Giản có chút hoảng loạn, lùi về phía sau vài bước, Trình Trì tới gần lần nữa, kiễng chân, ghé sát vào tai cậu, dùng tư thế chỉ có hai

người họ có thể nghe thấy, khẽ nói: “Lâm Giản, tôi thua một trò chơi, bọn họ bắt tôi phải hôn cậu, cậu giúp tôi một chút, phối hợp một chút, đừng phản kháng, một chút là được.”

Trình Trì nói xong lời này lại nhìn Lâm Giản, hoảng sợ, cả khuôn mặt tên nhóc này đỏ như sắp chảy máu, nhìn thoáng qua còn tưởng rằng thứ gắn trên cổ cậu là một cái khí cầu đỏ lớn.

Không đến mức đấy chứ?

“Giả vờ tạo dáng là được.” Trình Trì đi lên phía trước một bước nữa, Lâm Giản lại lùi một bước, lắp bắp nói: “Cậu... Cậu đừng... Đừng...”

Trình Trì cũng rất bất đắc dĩ: “Coi như chúng ta có quen biết từ nhỏ, cậu phối hợp một chút, giúp đỡ đi anh Lâm Giản.”

Lâm Giản rớt cuộc đứng yên, vẻ mặt thấy chết không sờn: “VẬY... VẬY thì đến đây đi.”

Trình Trì phát hiện, trong nháy mắt Lâm Giản nhú mào, không ngờ lại rất giống Hứa Nhận.

Đặc biệt là đôi mắt của hai người, giống vô cùng.

Khó trách cậu đẹp như vậy.

Cô đến gần, kiễng chân, dán sát vào phía bên trái mặt cậu, đang định tính toán dừng lại ở mấy centimet cuối, hẳn là có thể lừa gạt được nhóm người kia, nhưng chưa từng nghĩ khoảnh khắc hai khuôn mặt gần trong gang tấc, mắt Lâm Giản đột nhiên trắng dã, sau đó ngã thẳng xuống mặt đất.

Trình Trì sợ tới mức liên tục lùi ra phía sau vài bước, hoàn toàn ngăn người.

Không đến mức đấy chứ...

Không đến mức đấy đâu!

Thấy Lâm Giản ngất xỉu, vài bạn học đang xem náo nhiệt xung quanh vội vàng chạy tới, có người nâng cậu dậy, có người ấn huyết nhân trung, có người lấy nước lạnh lau mặt cho cậu.

Đột nhiên có một bạn nữ hét lên một tiếng, tay cô ấy đặt trên mũi Lâm Giản, xem xét, hô to: “Không thở!”

Một tiếng kia làm Trình Trì sợ tới mức hồn phi phách tán! Cả người lơ lửng, chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống mặt đất.

Tại sao mới hôn một chút, đã trực tiếp tiễn người ta đến Tây Thiên!

Hơn nữa cô còn chưa hôn đến!

Quá khoa trương rồi!

“Không thể nào, không thể nào...” Sắc mặt Trình Trì trắng bệch, cả người run lên.

“Có ai biết hô hấp nhân tạo không, tim sẽ sống lại!” Có bạn nam gào to: “Có ai biết cấp cứu!”

Mẹ nó ai cũng không biết...

Các bạn học hai mặt nhìn nhau.

Tim Trình Trì nhảy lên, trực tiếp đi tới quỳ gối bên người Lâm Giản, tuy cô không biết cấp cứu, nhưng chưa ăn thịt heo chẳng nhẽ chưa nhìn thấy heo chạy, không phải bóp mũi rồi thổi hơi vào miệng sao?

Người bị cô dọa ngất, nếu chết thật, cô sẽ xong đời!

Ngựa chết hay ngựa sống cũng phải chữa, quan tâm nhiều làm gì!

Trình Trì dứt khoát bóp miệng Lâm Giản, dừng một chút, tim nhảy lên, nhắm mắt cúi thấp đầu.

Đúng lúc cô định cúi thấp người xuống, một bàn tay to đặt lên trên vai cô, trực tiếp xách cô ra như xách thỏ, khi xách lên, Trình Trì kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt âm u lạnh đến mức sắp đóng thành băng của Hứa Nhận.

Anh bỏ cô xuống, không nói một lời, trực tiếp cúi người, nâng cánh tay mềm như bông của Lâm Giản, công cậu lên, lập tức chạy tới cuối hành lang, tốc độ nhanh đến kinh người, vừa chạy vừa nói với bạn học bên cạnh: “Gọi 120!”

Bên cạnh đã có không ít bạn học phản ứng lại, đồng thời cầm điện thoại gọi 120, nhất thời toàn bộ hành lang chìm trong hỗn loạn.

Trình Trì ngơ ngác đứng trên hành lang sững sốt thật lâu, ngay sau đó cũng đuổi theo.

Bác sĩ trong phòng y tế tiến hành cấp cứu chuyên nghiệp cho Lâm Giản, ngay sau đó 120 tới, nâng cậu lên cáng, đưa vào trong xe cấp cứu, vài giáo viên trong trường cũng đi ra, Hứa Nhận lên xe, một nhóm người đến bệnh viện.

Ngay sau đó Dương Tĩnh kéo Trình Trì đã bị dọa ngốc lên motor, phóng nhanh như chớp đuổi theo xe cứu thương đến bệnh viện.

Nếu Lâm Giản thật sự có gì ngoài ý muốn, mấy người bọn họ, ai cũng đừng mong thoát khỏi liên quan!

Hứa Nhận ngồi trên hành lang ngoài phòng cấp cứu, còn vài giáo viên khác, cũng đứng bên ngoài, nôn nóng đi qua đi lại.

Bọn Dương Tĩnh Bạch Du chạy tới, vội vàng hỏi Hứa Nhận: “Người thế nào rồi?”

Hứa Nhận lắc đầu.

“A!” Trình Trì che miệng, ngọn cờ căng gió trong lòng chợt đứt gãy, nước mắt trực tiếp lăn xuống.

Cô giết người! Cô giết người rồi!

Đúng lúc tay chân cô rụng rời sắp ngã xuống, Hứa Nhận đỡ lấy cô, bắt đầu nói: “Bác sĩ còn đang cấp cứu, chưa rõ tình trạng ra sao.”

Đúng lúc này, bên hành lang có một đôi nam nữ trung niên vội vàng tới, bộ dáng chừng bốn năm mươi tuổi, Trình Trì nhận ra, đó là bố mẹ Lâm Giản.

Cô vô thức trốn ra phía sau Hứa Nhận, sợ tới mức run bần bật.

“Con trai! Con trai tôi thế nào rồi!” Giọng mẹ Lâm rất sắc bén, sắc mặt căng thẳng.

“Vẫn đang cấp cứu.” Chủ nhiệm lớp Lâm Giản giải thích.

Lông mày mẹ Lâm mảnh dài, nhìn qua trông có vẻ sắc sảo, bà túm vạt áo chủ nhiệm lớp, liên tục hỏi: “Tại sao lại thế này! Không phải ở trường đang tốt à, tại sao lại vào bệnh viện! Không phải tôi đã dặn dò mấy trăm lần, thân thể con trai tôi không tốt, tuyệt đối không thể hoạt động mạnh, không thể học thể dục, tại sao các anh không để ý thằng bé!”

Chủ nhiệm lớp ấp úng không nói nên lời, ngược lại bố Lâm có bộ dáng hiền từ, nhẹ nhàng khuyên mẹ Lâm: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này.”

Đúng lúc này, đèn phòng cấp cứu vụt tắt, ngay sau đó có một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi ra, mọi người vội vàng vây quanh, bác sĩ nói những thuật ngữ chuyên nghiệp gì đó với bố mẹ Lâm mà Trình Trì nghe không hiểu, dù sao cũng biết đại khái, Lâm Giản đã thoát khỏi nguy hiểm, không có gì đáng ngại.

Cô gần như bị rút cạn sức lực trong cơ thể, nếu không phải có Hứa Nhận đỡ cô, có lẽ cô cũng sắp sụp đổ.

“Em sợ à?” Hứa Nhận dịu dàng hỏi.

Trình Trì đỏ mắt, túm chặt lấy cánh tay anh, cắn răng không nói một lời.

“Xem ra là sợ hãi.” Tay Hứa Nhận đặt lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Đúng lúc này, bố Lâm quay đầu, liếc Hứa Nhận một cái đầy thâm ý, Hứa Nhận đón nhận ánh mắt ông, nhìn thẳng ông vài giây, ngay sau đó dời đi, rơi xuống người Trình Trì bên cạnh, anh nói: “Trước khi bố em tới, tốt nhất em nên tránh xa một chút.”

Nói đúng!

Trình Trì run run, trên đường đến vì cô sợ hãi tột cùng, gọi điện thoại cho Trình Chính Niên, bây giờ chắc hẳn ông đang trên đường tới.

Làm trò trước mặt bố mẹ Lâm, nhất định ông sẽ tấn cô một trận ngay ở bệnh viện!

“VẬY... EM ĐI NHÉ?”

Hứa Nhận gật đầu: “Anh sẽ giúp em giải thích.”

Trình Trì vội vàng đi ra khỏi cổng chính bệnh viện, chuồn mất.

Trên đường phố tấp nập, một mình cô run rẩy bước đi, nỗi lòng vẫn chưa bình phục.

Tiếng người qua đường nói chuyện, tiếng động cơ ô tô trên quốc lộ cùng với tiếng quảng cáo ồn ào của cửa hàng, ồn ào đến mức làm cô tâm phiền ý loạn, cô tháo máy trợ thính xuống, ngăn cách toàn bộ thế giới ở bên ngoài.

Chợt, yên tĩnh.

Cô đi đến ghế dài bên hoa viên, ôm đầu gối ngồi xuống, vùi đầu vào đầu gối, bây giờ toàn bộ thế giới, chỉ có chính cô.

Trình Trì, mày không chỉ là đồ tồi tệ, mà còn là đồ nhát gan.

Không phải, tôi không phải!

Mày phải, rõ ràng chính bản thân gây ra họa, lại muốn người khác tới gánh vác hậu quả, trước đây là anh mày, bây giờ là Hứa Nhận, khi nào, mày mới có thể trưởng thành?

Tôi sợ hãi...

Mày biết sợ hãi sao? Mày biết sợ hãi bao giờ thế?

Tôi nghĩ rằng cậu ấy sẽ chết!

Chết, có gì đâu, lần đầu tiên, không phải mày với Hứa Nhận suýt chút nữa đánh cược tính mạng, bỏ mạng lại vực thẳm à.

Trình Trì, đối với tính mạng, mày từng sợ hãi hả?

.....

Trình Trì đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt cô, có vài giọt nước mắt không rõ ràng, môi dưới vì bị hàm răng dùng sức cắn mà thấp thoáng trắng bệch. Cô đứng dậy, chạy về phía bệnh viện.

Cô cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy, nên làm như vậy, cô phạm phải sai lầm, nên để chính bản thân cô tới gánh vác hậu quả, chứ không phải để Hứa Nhận giúp cô chống đỡ.

Hết chương 26

(1): Băng sơn mỹ nhân nghĩa là vẻ đẹp thanh cao, lạnh lùng, không nhiễm bụi trần.

(2): Gậy đập cũng không thêm xả rắm là một câu chửi ý chỉ những người không quan tâm, không phản ứng với mọi thứ xung quanh.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 27: Tận Tình (6)

Trước cửa phòng cấp cứu đã không còn ai, bác sĩ nói Lâm Giản được chuyển đến phòng bệnh thường. Thích thì lên..

Trình Trì dựa theo số phòng bệnh đi tìm, vừa mới đi ra cầu thang, chợt nhìn thấy bố Lâm và Hứa Nhận, cùng nhau xuống tầng.

Trong lòng Trình Trì lộp bộp một tiếng, chẳng lẽ là không tìm thấy cô, muốn bắt Hứa Nhận đi thẩm vấn chứ!

Cô đi theo bọn họ từ xa, theo tới hoa viên sau phòng khám bệnh, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Hai người có vẻ có lời muốn nói, bố Lâm chân điếu thuốc, nhìn dáng vẻ, hình như rất quen thuộc.

Trình Trì không nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng cô có thể đọc khẩu ngữ.

Vẻ mặt bố Lâm rất lo âu, liên tục có động tác xoa tay: “Cậu đã đồng ý với tôi! Không thể tiếp xúc Lâm Giản, không thể có bất cứ giao lưu với người nhà của tôi.”

Vẻ mặt Hứa Nhận rất đậm mạc, giọng điệu cũng nhàn nhạt: “Tôi không làm trái với lời hứa, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn.”

“Tôi không cần biết có phải chuyện ngoài ý muốn hay không, A Nguyệt đã nhìn thấy cậu!”

Trình Trì biết, tên mẹ Lâm, là Dương Trường Nguyệt.

Hứa Nhận trầm lặng không lên tiếng.

Bố Lâm nhấn mạnh, mang giọng điệu đe dọa: “Cậu biết, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đuổi cậu về về nông thôn!”

Thật lâu sau, anh đột nhiên nói: “Tôi không thể thấy chết mà không cứu, nói thế nào, cậu ấy cũng là...”

“Im miệng!” Bố Lâm đột nhiên quát anh: “Không được nói ra! Không được nhắc đến với bất kỳ ai!”

Hứa Nhận im miệng, không nói chuyện nữa.

Thật lâu sau, bố Lâm lại nơm nớp lo sợ nhìn anh, căng thẳng hỏi: “Cậu không nói cho người khác chứ?”

Hứa Nhận lắc lắc đầu.

Bố Lâm rít một hơi thuốc thật sâu, nhìn về phía Hứa Nhận: “Tóm lại, việc đồng ý với cậu tôi đã làm được, hiện tại cậu có cơm ăn, có sách học, tôi không có gì phải xin lỗi cậu.”

“Ông nói rất đúng.” Hứa Nhận gật đầu: “Tôi quý trọng tất cả ở hiện tại.”

“Vậy thì ráng mà quý trọng, đừng đến quấy rầy gia đình của tôi!”

Bố Lâm ném tàn thuốc xuống, xoay người rời đi.

Rất lâu sau khi ông ta đi, khuôn mặt vốn bình tĩnh của Hứa Nhận có chút gợn sóng, lạnh lẽo như băng.

Tim Trình Trì chợt thất lại, trong nháy mắt hoảng hốt, cô như không quen biết anh.

Hứa Nhận quay đầu lại, chạm phải ánh mắt Trình Trì, sau khi kinh ngạc một lát, lập tức khôi phục sự bình tĩnh, đi về phía cô.

“Tại sao em lại trở lại?”

“Anh với Lâm Quân Tắc sao lại thế này?”

Lâm Quân Tắc chính là bố Lâm Giản.

“Bố em đang ở phòng bệnh Lâm Giản, ông ấy rất tức giận, tốt nhất em ... Đừng đi lên.”

“Anh với Lâm Quân Tắc, với bố em, rốt cuộc là như thế nào?” Trình Trì không buông tha.

“Tiểu thiên kim, em vừa mới nghe thấy rồi, anh đã đồng ý không thể nói.”

Hứa Nhận dứt lời, tới gần, đi ngang qua cô.

“Em có thể đoán không?” Trình Trì quay đầu lại nhìn bóng dáng anh.

Hứa Nhận có chút bất đắc dĩ nhún vai.

“Anh với Lâm Giản, thật ra rất giống nhau.” Trình Trì đuổi theo anh, quan sát vẻ mặt anh: “Đừng nói hai người là anh em ruột đấy nhé! Anh không phải con riêng của bố em, anh là con riêng của Lâm Quân Tắc!”

Hứa Nhận sải bước nhanh hơn đi lên phía trước, Trình Trì vẫn đuổi theo anh: “Theo như em được biết, trước đây Lâm Quân Tắc ở rể Dương gia, quyền sở hữu tài sản trong nhà cùng với chức quyền trong công ty, đều do Dương Trường Nguyệt nắm giữ. Cho nên Lâm Quân Tắc mới sợ hãi như

vậy, một khi thân phận con riêng của anh được đưa ra ngoài ánh sáng, chắc hẳn ông ta sẽ gặp phiền toái.”

“Trình Trì, chuyện trong nhà người khác sao em cũng nghe ngóng được?” Hứa Nhận xoay người nhìn cô.

Trình Trì nhún nhún vai: “Hồi còn nhỏ em từng nghe bố mẹ nói chuyện, khi đó em với Lâm Giản thường xuyên đánh nhau, em hay lấy cái này đối phó cậu ấy, mắng bố cậu ấy là đồ ăn bám, mắng mẹ cậu ấy là hồ cái.”

Hứa Nhận bất đắc dĩ đỡ trán, cô nhóc này, từ nhỏ đã không phải đèn cạn dầu.

“Lâm Quân Tắc có quan hệ rất tốt với bố em, thế nên mới gửi anh ở lại nhà em, cũng rất hợp tình hợp lý.”

“Gửi lại?”

“Gửi nuôi.” Trình Trì vội vàng sửa miệng, lấy lòng kéo tay anh: “Em đoán đúng không?”

“Tiểu thiên kim, phần thông minh này của em, nếu dùng cho học tập, tuyệt đối có thể đỗ Thanh Hoa Bắc Đại.”

“Thật không ạ?” Trình Trì đỏ mặt: “Thật ra từ nhỏ đã có người khen em thông minh rồi.”

“Ừ, em có định mấy tháng cuối cùng ráng nỗ lực một chút hay không?”

“Em không định.” Trình Trì nghiêm trang: “Chiêu này bố em đã sớm dùng, quá hạn rồi.”

Hứa Nhận thấy cô không chịu, quyết định từ bỏ, nhún nhún vai: “Anh đói rồi, ăn cơm thôi, bố em ở trong phòng bệnh, nếu đã suy nghĩ cẩn thận để trở về xin lỗi, tốt nhất nên đi lên bây giờ.”

Nhìn bóng dáng anh, Trình Trì sững sốt vài giây, có vẻ đề tài đã hoàn toàn bị anh bẻ lái, chờ đến khi cô khôi phục lại tinh thần, Hứa Nhận đã đi ra khỏi toà nhà khám bệnh, không thấy bóng dáng.

Vì chuyện của Lâm Giản, Trình Chính Niên trước mặt bố mẹ Lâm, tàn nhẫn đập Trình Trì một cái, vốn đang định vung tay tát, lại bị Lâm Quân Tắc ngăn cản.

Trước mặt bố mẹ Lâm, Trình Trì hứa sau này ở trong trường, lấy Lâm Giản làm tâm, trong khoảng trăm mét đổ lại tuyệt đối không xuất hiện trước mặt cậu, chuyện này xem như bỏ qua, rốt cuộc có quen biết, lại có liên hệ về sự nghiệp, quan hệ không thể phá vỡ. Lúc này đối mặt với lời mắng chửi của mình Trình Chính Niên, Trình Trì không nói một tiếng, chỉ lắng nghe.

Đây là do cô sai, cô phải gánh vác hậu quả, chuyện này may có bố che chở, chỉ bị đánh mắng mấy câu, cô không hề nghi ngờ, nếu cô không phải con gái Trình Chính Niên mà là một cô gái bình thường, với tính cách hồ cái của Dương Trường Nguyệt, nhất định có thể cho cô vào tù thăm quan mười ngày nửa tháng.

Trước khi đi, Trình Trì quay đầu lại nhìn Lâm Quân Tắc một cái thật sâu.

Giống, thật sự rất giống.

Tám chín phần mười, ông ta chính là bố của Hứa Nhận.

Trong trường học, Trình Trì hoàn toàn trở thành trò cười của các bạn.

Trận chiến này, danh tiếng cô bị lung lay.

Cả trường đều bàn tán, đều nói lớp hai khối mười hai có một tử thần Trình Trì mới hôn một cái đã khiến học sinh giỏi Lâm nhà người ta trực tiếp vào bệnh viện.

Bây giờ Lâm Giản vừa nhìn thấy Trình Trì, mặt sẽ đỏ bừng, Trình Trì lập tức lấy cặp sách che mặt mình, chạy trốn chết, sợ lại dọa em gái Lâm ngất xỉu.

Chị đại oai phong một thời ở trường Mười Ba, trong học kỳ cuối cùng của tuổi học trò, cống ngằm lật thuyền, biến thành con chuột nhát gan vừa thấy Lâm Giản đã chạy mất tăm.

Như một lời nguyện, từ khi chạm vào, chuyện xui xẻo tới liên tục không ngừng.

Giống như hiện tại.

Trình Trì bị mấy tên con trai dồn vào một ngõ nhỏ hoang vu.

Cô nhớ lại trước đó Ferrari bị người ta phá sầm, phải mời công ty xe tải đến, bây giờ, mấy tên con trai vẻ mặt bất thiện này lại dồn cô vào bên trong ngõ nhỏ, tiến thoái lưỡng nan, dường như tất cả đều đã được ủ mưu.

Mấy tên con trai vây kín trước sau, Trình Trì nắm chặt hai quai ba lô, lùi từng bước về phía sau, quyết định chịu thua trước: “Trình Trì tôi nếu có chỗ nào đắc tội các anh, xin phép được nói lời xin lỗi ở đây.”

Bọn chúng cười khinh bỉ, nhưng không nói gì.

“Trước khi trả thù cũng phải báo một tiếng, xem chuyện này có phải hiểu nhầm hay không, nếu cần tiền, nói thẳng với tôi là được.” Cô đặt cặp sách của mình xuống, ném cho bọn chúng từ xa, giọng điệu thoáng run rẩy: “Trong túi có tiền mặt, không đủ cứ nói tôi lại đi lấy.”

Tên Giáp đi tới trực tiếp tóm lấy cổ tay Trình Trì, Trình Trì dùng sức giãy giụa, kết quả bị gã kéo mạnh một cái, cô mất thăng bằng ngã xuống mặt đất, ý cười trên mặt mấy tên con trai càng sâu, vô cùng đáng khinh.

Trình Trì ôm cặp sách của mình, nỗ lực khiến giọng bản thân thêm bình tĩnh: “Xem... Xem ra không phải cần tiền ha.”

Cô mò mẫm cặp sách một lúc, lấy một cái bao cao su từ bên trong ra, máu toàn thân đã đông lạnh hơn nửa, run run nói: “VẬY PHIÊN CÁC ANH DÙNG CÁI NÀY.”

Nếu chạy trời không khỏi nắng, cô chỉ có thể cố gắng bảo vệ chính mình.

Tên Giáp cười lạnh: “Một cái mà đủ dùng hả?”

Trình Trì tuyệt vọng nhìn năm người bọn chúng, cắn răng, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng: “Các anh có thể thay phiên nhau dùng.”

Một tên khác nhào tới, Trình Trì vội vàng lùi về phía sau, dùng sức tránh thoát gã, sau đó dướn người, khàn giọng hét to: “Các anh dám làm tôi, bố tôi sẽ không tha cho các anh! Các anh nghĩ kỹ! Người... Người mua các anh có thể bảo vệ các anh cả đời hay không!”

Mấy tên con trai hai mặt nhìn nhau, đúng lúc này, sâu trong ngõ nhỏ, một người có vóc dáng cao gầy đi tới, Trình Trì bất chấp tất cả, liên tục hét to: “CỨU MẠNG!”

Mấy tên con trai xoay người đề phòng nhìn cậu, sau khi thấy cậu đến gần, Trình Trì mới nhận ra, người mặc áo trắng quần đen kia đúng là Lâm Giản.

Trình Trì tuyệt vọng đỡ trán, cảm thấy ông trời như đang chơi cô! Khó khăn lắm mới có người có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân, kết quả lại là tên ma ốm, cái loại đi bộ mà cũng khó thở này.

Trình Trì không hét cứu mạng nữa, cô chỉ có thể làm bộ không quen biết cậu, hy vọng cậu thông minh một chút, cảm nhận có gì đó bất thường, sau khi rời khỏi mau chóng báo cảnh sát!

Mấy tên con trai rút điều thuốc từ trong bao ra, tên Giáp còn đưa cho Trình Trì, nói: “Lát nữa chơi vui vẻ nhé?”

Trình Trì không nhận, tên Giáp hung tợn trừng mắt nhìn cô một cái, đồng thời bàn tay thò vào túi quần mình, để lộ chuôi dao, Trình Trì không muốn phối hợp với bọn chúng, nhưng cô cũng không muốn Lâm Giản gặp nguy hiểm, bất kể cô làm gì, một mình làm một mình chịu, cô không muốn làm liên lụy đến bất cứ ai.

Cô nhận điều thuốc của tên Giáp, gã châm cho cô, tiện tay vuốt một cái lên tay cô.

Trong lòng Trình Trì vô cùng ghê tởm, nhưng cô vẫn đứng im bất động.

Lâm Giản đeo cặp sách, lúc đi ngang qua người cô, cậu nhìn cô một cái thật sâu, từ ánh mắt cậu, Trình Trì đọc được một chút ý tứ, không đợi cô phản ứng lại, Lâm Giản nhanh nhẹn xông tới, nắm tay Trình Trì xoay người chạy, Trình Trì trực tiếp ném tàn thuốc trên tay vào mặt tên Giáp, gã gào to một tiếng.

“Mẹ nó! Đuổi theo!”

Lâm Giản kéo Trình Trì chạy thực mạng sang ngõ bên kia, Trình Trì nhìn mặt cậu càng ngày càng hồng, trong lòng vô cùng thấp thỏm, sợ cậu đột nhiên ngã xuống.

Nhưng vào đúng lúc này, chợt có một người đàn ông xuất hiện ở cuối ngõ nhỏ.

Mặt bộ cao bồi giật đến trắng bệch.

Hết chương 27

Tác giả có lời muốn nói:

Anh hùng cứu mỹ nhân, hôm nay rốt cuộc anh Trì cũng được chứng kiến thực lực đánh nhau của em gái Nhận!

Mẫu truyện nhỏ 1:

Lâm Giản: Người ta không muốn làm con gà yếu ớt, không muốn không muốn. [che mặt]

Hứa Nhận ném tàn thuốc xuống mặt đất, sờ đầu: Ngoan, anh bảo vệ chú em

Trình Trì, người da đen có dấu chấm hỏi đầy đầu???

Mẫu truyện nhỏ 2

Hứa Nhận: Người nào đó lúc nào cũng mang TT bên người là sao?

Trình Trì: Anh đoán đi?

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 28: Tận Tình (7)

Lâm Giản và Trình Trì trốn ra phía sau Hứa Nhận, Trình Trì quan tâm nhìn Lâm Giản: “Cậu ổn chứ!”

Lâm Giản cúi người chống tay lên đầu gối, há to miệng thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, cánh mũi thấm không ít mồ hôi, cậu không thể chạy được nữa.

Trình Trì ngẩng đầu, Hứa Nhận che phía trước bọn họ, bên miệng còn ngậm nửa điều thuốc, thờ ơ nghiêng mặt, tràn ngập mùi vị đàn ông.

Mấy tên kia đã đi tới, đề phòng nhìn anh, đồng thời móc dao từ trong túi ra.

Trong tay Áo Hứa Nhận, như có phép thuật, rơi xuống một cái côn, côn nằm trên tay anh, “Vút” một cái dài ra.

Là côn sắt!

Trình Trì không khỏi buông tiếng thở dài: “Vũ khí tốt!”

Vẻ mặt Hứa Nhận rất lạnh lùng.

Anh ném điều thuốc trong tay xuống, cầm côn sắt, sải bước rộng, hùng hổ đi về phía mấy tên kia.

Tim Trình Trì đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô che miệng nhìn bóng dáng mạnh mẽ của Hứa Nhận, nghe anh gầm nhẹ một tiếng, xông đến, trực tiếp đánh chính diện với mấy tên kia!

Đó là lần đầu tiên Trình Trì chứng kiến thân thủ của Hứa Nhận, cơ bắp anh rất có lực, động tác lại nhanh nhẹn, phản ứng rất nhanh, côn sắt đập xuống cơ thể người phát ra từng tiếng trầm đục.

Mấy tên đó vây đánh Hứa Nhận bốn phương tám hướng, nhưng anh tựa như một con dã thú nổi cơn điên, ánh mắt hung ác, lộ ra ánh sáng âm hiểm.

Mấy tên đó rất nhanh đã bị anh quật ngã xuống đất, bọn họ rên rì, giống như con rệp điên cuồng giãy giụa trên mặt đất.

Khi đó Trình Trì mới hiểu rõ, Hứa Nhận anh không phải con nai.

Là một con sư tử!

Ngày thường biểu hiện dịu dàng ôn hoà đến như vậy trước mặt Trình Trì, nhưng hiện tại, anh xé rách mặt nạ để lộ ra bản tính.

Hứa Nhận bây giờ, mới thật sự là anh.

Hứa Nhận từ giữa mấy tên nằm la liệt đi ra, thu côn về, tới gần, đôi tay đặt mạnh lên vai Trình Trì, trầm giọng hỏi: “Em có sao không?”

Trình Trì lắc đầu, tiến đến ôm lấy hông Hứa Nhận, hông anh rất cứng, vô cùng cơ bắp.

Trong lòng ngực là mùi hương cô quen thuộc, mùi bột giặt thoang thoảng, làm cô yên tâm.

“Em suýt bị hù chết rồi.”

Giọng Trình Trì tràn ngập sợ hãi, ôm anh không chịu buông tay, đôi mắt đỏ ửng.

Tay Hứa Nhận đặt trên cánh tay cô, nhẹ nhàng xoa xoa an ủi, Trình Trì cảm nhận được lòng bàn tay thô ráp của anh, loại cảm giác thô ráp ma xát làn da mềm mại của cô, rất thoải mái, rất ấm áp.

“Sau này đi học và tan học, em đều theo anh nhé.”

Trình Trì chôn đầu trong áo anh, dùng sức gật đầu.

Hứa Nhận quay đầu lại nhìn Lâm Giản, hỏi cậu: “Cậu không sao chứ?”

Lâm Giản vừa mới bình tĩnh lại, sắc mặt còn thoáng tái nhợt, đứng dậy, vẫy vẫy tay, sau đó lấy lọ thuốc từ trong cặp sách ra, lấy vài viên thuốc, rót nước trong bình giữ nhiệt uống.

Sau đó cậu ngược mắt, ánh mắt dừng ở bàn tay đặt trên vai Trình Trì của Hứa Nhận, yên lặng nhìn, sau đó mất tự nhiên xoay người, nói:” Tôi phải về nhà.”

“Này.” Trình Trì gọi cậu lại: “Cậu có muốn đến bệnh viện hay không?”

Lâm Giản thờ người, lắc lắc cái đầu đông cứng nói:” Không cần.”

“Ý tôi là, cậu với Hứa Nhận có thể đi lấy máu, làm xét nghiệm ADN gì đó.” Cô còn chưa dứt lời, Hứa Nhận đã vỗ một cái vào đỉnh đầu cô.

Trình Trì bị đau, nghiêng răng ngẩng đầu trừng anh.

“Em nói hươu nói vượn gì đấy.” Hứa Nhận không hề lưu tình mà trừng lại.

Lâm Giản nhìn hai người này mắt to trừng mắt nhỏ, trong lòng rất không thoải mái: “Tôi về đây.” Nói xong xoay người rời đi.

Hứa Nhận đeo ba lô của Trình Trì lên người, ôm lấy cô đi về phía đầu ngõ.

“Tại sao anh lại ở đây?” Trình Trì hỏi anh.

“Lâm Giản gọi anh tới.”

Trình Trì kinh ngạc ngẩng đầu: “Cậu ấy?”

“Vừa rồi anh đang chơi bóng, cậu ấy tới sân thể dục tìm anh, nói nghe thấy có người gọi điện thoại, muốn làm chết người phụ nữ của anh.”

Vẻ mặt anh rất lạnh lẽo, giọng điệu lạnh như băng nói người phụ nữ của anh, nói tự nhiên như vậy, tim Trình Trì lại không nhịn được mà run rẩy.

“Ai muốn chinh em ạ?”

“Vương Khôn.”

Trình Trì siết nắm tay, lạnh lùng nói: “Hoá ra là cậu ta.”

“Ừ.” Ánh mắt Hứa Nhận tựa như một lòng hồ sâu lạnh lẽo: “Là cậu ta.”

Hai người đi tới đường lớn, Trình Trì cản một chiếc xe taxi, cùng Hứa Nhận ngồi vào.

“Anh hôm nay, đúng là bùng nổ sức lực bạn trai.”

“Trước đây anh không có sao?”

“Trước đây...” Trình Trì dừng một chút: “Hứa Nhận, em nói, anh không phải để ý, em không có ý gì khác.”

“Ừ?”

“Trước đây anh nghe em nói, cũng rất dịu dàng, nhưng em vẫn cảm thấy, đây không phải là anh.” Trình Trì bẻ ngón tay anh, từng cái từng cái, cô lẩm bẩm: “Vẫn cảm thấy, anh ở trước mặt em, như là...” Cô nhìn anh một cái, nói thẳng: “Diễn kịch.”

“Không chỉ là hiện tại.” Trình Trì lại vội vàng nói: “Ngày đầu tới trường, anh bị Vương Khôn bắt nạt, anh không đánh trả, lúc ấy, anh không giống như là anh.”

“Ừ, còn gì không?” Con người Hứa Nhận co lại, mặt không biểu cảm.

Trình Trì thấp thỏm nhìn anh: “Còn cả hôm ở bệnh viện, anh ở trước mặt Lâm Quân Tắc, đây cũng không phải là anh.”

Hứa Nhận đột nhiên cười khê một tiếng: “Trình Trì, không nên tự cho rằng em rất hiểu biết anh.”

Trình Trì đột nhiên buông tay anh ra, cao giọng: “Em biết anh sẽ tức giận, luôn là như vậy, luôn ngăn cách người khác ở bên ngoài, không ai có thể đến gần anh, tim anh luôn đóng cửa với mọi người.”

Hứa Nhận duỗi tay, nhéo nhéo khuôn mặt phúng phính của cô, dịu dàng nói: “Được rồi, anh không tức giận.”

“Không được diễn kịch với em!” Trình Trì tức giận nhìn anh.

“Không diễn kịch.” Anh mỉm cười ấm áp như gió xuân.

“Bây giờ anh đang diễn kịch đấy!”

“Anh nhất định phải lạnh lùng trừng mắt với em, kẹp dao giấu kiếm, mới không phải diễn kịch hả?” Hứa Nhận hỏi lại.

Trình Trì nhú mày, không có lời gì để nói.

“Nếu em có hứng thú chịu ngược, anh không ngại.” Con người Hứa Nhận xẹt qua một tia cười cợt, ghé sát vào tai cô, khẽ nói: “Chúng ta có thể thử xem, đổi hình thức bên nhau sang hình thức khác.”

Trình Trì nghe ra hương vị sắc tình nào đó trong lời nói của anh.

Cô cúi đầu, kéo tay anh lần nữa, tay trái tuy đã tháo băng, nhưng toàn bộ cánh tay vẫn mang theo vết bỏng, một mảng trắng, một mảng đỏ, nhìn qua có chút đáng sợ, anh đã quen giấu toàn bộ cánh tay trong tay áo, bây giờ đã bắt đầu dùng tay phải viết chữ.

Cô mím môi, duỗi tay sửa lại vạt áo anh, nói: “Anh đã đọc 《Đồi gió hú》 chưa?”

“Em đọc chưa?” Hứa Nhận hỏi lại.

Tay Trình Trì từ bên cổ áo hướng lên trên, đặt xuống cổ anh, cầm, duỗi tay nhéo, ép anh hé miệng.

Cô cúi người tiến lên, cách đôi môi anh trong gang tấc, lầm bầm nói: “Em thích nhất Heathcliff, tình yêu của anh ấy tựa như mưa rền gió dữ.”

“Nhưng em căm ghét Catherine.” Cô cắn một cái vào môi anh, dùng sức, xé rách môi dưới của anh.

Ngoài cửa sổ xe, một tia chớp xé ngang chân trời.

“Thú cưng, lời nịnh hót, vũ hội, biệt thự cao cấp, váy vóc lộng lẫy...” Giọng cô rất nhẹ, có chút khàn khàn, nắm chặt cánh tay trái của anh: “Những cái đó, đều thua xa một đầu ngón tay của Hứa Nhận.”

Cô cắn chặt, gằn từng chữ một nói.

“Em tuyệt không ruồng bỏ anh!”

Lại một tiếng sấm rền vang.

Hứa Nhận đột nhiên đè lại gáy cô, ấn cô lên cửa sổ thủy tinh, dùng sức, khiến nụ hôn kia, sâu đến cực hạn.

Ngoài cửa sổ, bão tố bỗng nhiên ập tới.

Không trung nhanh chóng xám xịt lại, trong mưa to bàng bạc, Trình Trì và Hứa Nhận nắm tay chạy vào hoa viên nhỏ, đứng dưới mái hiên trú mưa, Hứa Nhận cởi áo khoác của mình ra, cho cô lau mái tóc ướt đẫm.

“Áo anh cứng quá!” Trình Trì quan sát cái áo ba lỗ màu đen của anh, nói: “Dùng cái này.”

Hứa Nhận theo lời cô, đang định cởi áo ra, Trình Trì cười tinh quái, nói không cần, ngay sau đó trực tiếp xốc áo anh lên, chui đầu mình vào, mặt dán trên cơ bụng cứng rắn mà nóng rực của anh.

Hứa Nhận nhìn cái đầu nhô lên trên bụng mình, không khỏi bật cười, vừa dùng áo lau tóc cho cô, vừa nói: “Trong đầu nhỏ của em chứa cái gì vậy?”

“Chứa óc trắng, nhân não ngập máu ạ.” Trình Trì rút đầu từ trong áo anh ra, dặt tay anh sờ lên ngực trái của mình: “Còn chỗ này của em, có cắm một con dao.”

Lại có một tia chớp xé ngang chân trời, chiếu sáng khuôn mặt góc cạnh của anh.

Hứa Nhận rũ mắt, nhìn bộ ngực tròn trịa mềm mại dính sát vải vì ướt nước, thấp thoáng còn có thể trông thấy trái cây nhỏ nhô lên.

“Dao nhỏ cắm vào...” Hứa Nhận do dự một chút, vô ngữ, không biết nên hình dung thứ tốt đẹp kia như thế nào...

“Cắm ở trong lòng em.” Trình Trì trừng anh một cái: “Lưu manh.”

Lại có một tia chớp.

Hứa Nhận hoàn toàn đứng hình, bên tai vang lên tiếng sấm sét, tiếng mưa to rào rào, anh đột nhiên nhớ tới, rất nhiều năm về trước, mẹ anh từng nói với anh câu kia... Đời này anh không bao giờ quên được, có lẽ vĩnh viễn không thể tan biến.

Bà nói, Hứa Nhận, con là một con dao cắm trong lòng mẹ.

“Cho nên...” Trình Trì đột nhiên giang hai tay, mạnh mẽ ôm chặt hông anh: “Mẹ anh nhất định cũng giống em, vô cùng yêu anh.”

Bất chợt, phía sau truyền đến tiếng vỗ tay biếng nhác, lộp bộp lộp bộp, một cái, lại một cái.

Trình Trì bỗng nhiên quay đầu lại, một người phụ nữ tóc dài, mặc một bộ sườn xám màu đen viền bạc, đứng bên cạnh hành lang gấp khúc, nhìn mưa rơi tí tách tí tách ngoài cửa sổ, như có như không vỗ tay.

Tay bà thon dài trắng như tuyết, sắc mặt tái nhợt, nhưng môi lại rất hồng, có cảm giác yêu dã bệnh hoạn.

Giang Y Lạc vuốt ve tay áo cộc màu xám bạc, nhìn mưa rơi dưới hiên, nói: “Thật là cảm động!”

Trình Trì kéo Hứa Nhận ra phía sau, lạnh lùng nói với Giang Y Lạc: “Nếu bà dám nói cho bố, tôi sẽ...”

“Con yêu, con sẽ thế nào?” Giang Y Lạc quay đầu, cười trầm ngâm nhìn về phía Trình Trì.

“Tôi sẽ...” Trình Trì đột nhiên khựng lại, cô không có gì có thể đe dọa Giang Y Lạc.

Giang Y Lạc bước từng bước nhỏ, quỳn rũ mở cửa phòng ra, vào nhà, kéo dài giọng cảm thán: “Tuổi trẻ thật tốt!”

Tuổi trẻ thật tốt, đáng tiếc tuổi bà còn trẻ, nhưng lại giống như người chết, mai táng trong ngôi mộ nặng nề bí bách này, không thể hít thở.

Trình Trì rất hoảng, Hứa Nhận lại rất bình tĩnh, đè tay lên bả vai cô, nói: “Bà ta sẽ không nói.”

“Tại sao anh biết?”

Khoé miệng Hứa Nhận cong lên, ánh mắt rất sâu: “Trực giác.”

—————

Quả thật rất buồn, tia chớp trắng xóa chiếu sáng ngôi biệt thự cổ kính, nhà cổ kín kẽ, vô cùng nặng nề.

Hứa Nhận trở về phòng của mình, khóa cửa phòng theo bản năng.

Đi đến bên bàn học, kéo ngăn kéo ra, lấy một tờ giấy không có tên họ từ bên trong, danh thiếp thuần trắng, trên danh thiếp chỉ có một dãy số điện thoại.

Bạch Tư Tư.

Rốt cuộc anh cũng nhớ ra tên cô ta.

Một câu cuối cùng cô ta nói với anh là, nếu sau này

Có việc gì cần đến tôi, hãy gọi cho tôi.

Hết chương 28

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Nhận muốn phản kích! Hú hú hú!

Bắt nạt anh Nhận của tôi, có thể anh ấy không so đo,

Nhưng đã bắt nạt em gái Trì, vậy thì các anh đã làm một việc sai rất sai!

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 29: Tận Tình (8)

Trình Trì đương nhiên không thể buông tha Vương Khôn, nhưng rốt cuộc đối phó với cậu ta như thế nào, cô vẫn chưa có manh mối.

Dương Tĩnh đề nghị, không nói nhiều, trực tiếp đánh cho cậu ta một trận tơi bời.

Trình Trì cảm thấy, thế này quá có lợi cho cậu ta, trừ phi đánh đến chết, nếu không, không nguôi được giận, còn mang họa vào người.

Chỉ còn hai tháng là thi đại học, Trình Chính Niên thật sự rất căng thẳng, lúc này quây đến ồn ào, cô nhất định sẽ không được yên ổn.

Chuyện này Vương Khôn xử lý khá sạch sẽ, mấy tên kia đã không thể tìm thấy, cũng không phải gương mặt quen thuộc quanh trường, nếu còn có thể tìm được bọn chúng, Trình Trì không ngại báo cảnh sát.

Bây giờ không để lại dấu vết gì, ngay cả chứng cứ cũng không có dù chỉ một chút.

Nhìn Vương Khôn ngày càng kiêu ngạo, trong lòng Trình Trì vô cùng bức bối, rốt cuộc quyết định, quan tâm con mẹ nó ấy, đánh trước rồi tính!

Dự kiến vào trưa thứ hai tuần sau, mấy tên đàn em của Dương Tĩnh, trực tiếp kéo cậu ta vào WC nam, trước tiên ấn đầu vào bồn tiểu, sau đó cởi quần áo treo lên đánh.

Nhưng, dường như đã sớm bắt được tín hiệu, thứ hai Vương Khôn không hề tới trường, hơn nữa mấy ngày sau đó, cậu ta cũng chưa từng lộ mặt.

Thứ sáu tan học, Dương Tĩnh thở hồng hộc đuổi theo Trình Trì, Hứa Nhận.

“Nghe tin gì chưa, tên Vương Khôn kia, lần trước ngủ với phụ nữ ở phố đèn đỏ, nhiễm bệnh, hiện tại con mẹ nó đã vào bệnh viện rồi.” Cậu vô cùng hả giận cất cao giọng: “Đừng nói chúng ta không cho đường sống, chính cậu ta muốn tìm đường chết mẹ nó không ai ngăn được, cái này gọi là gì? Báo ứng!”

Trình Trì nhú mày, hỏi: “Bệnh gì, HIV hả?”

“Không phải, không nghiêm trọng như vậy, chỉ mắc bệnh về đường tình dục, không chết được, nhưng nghe nói bên dưới sắp hỏng rồi.” Tâm trạng Dương Tĩnh vô cùng nhẹ nhàng sung sướng: “Cái này so với đánh cậu ta một trận thì hả giận hơn nhiều.”

“Đúng là hả giận.” Trình Trì nói xong nhìn Hứa Nhận: “Nhưng em cảm thấy khá kì quái.”

“Sao thế?”

“Có phải quá trùng hợp hay không?”

Dương Tĩnh tiếp lời: “Không đến mức đấy đâu!”

Ngày Hứa Nhận đi gặp Bạch Tư Tư, thời tiết vẫn âm đạm, giống như ngày Trình Trì bị bắt nạt, mây đen che kín, âm u nặng nề

Trước nhà ga Lộ Châu.

“Hai vạn tệ.” Hứa Nhận đưa một túi vải đựng tiền cho Bạch Tư Tư: “Đây là tất cả số tiền tôi tiết kiệm được, không nhiều lắm, chờ sau này có, tôi lại trả tiếp cho cô.”

Bạch Tư Tư không khách khí với anh, nhận túi tiền, nói: “Tôi định đi Thượng Hải, chữa bệnh trước, sau đó tìm một công việc sạch sẽ.”

“Ừ.”

“Thật ra anh không cần cho tôi tiền.” Bạch Tư Tư cùng anh đi về phía nhà chờ: “Tôi nợ anh một ân tình, nên giúp anh.”

Hứa Nhận không tỏ vẻ gì, ánh mắt thâm trầm: “Loại chuyện này, với cô mà nói, chung quy không tốt.”

Bạch Tư Tư nhìn anh, thật lâu sau, lẩm bẩm nói: “Tôi phát hiện người như anh, rất mâu thuẫn, có đôi khi tâm tư rất cứng rắn, tàn nhẫn, có thù tất báo, lần đầu tiên anh tìm tôi, nói muốn làm tên nhóc kia, ánh mắt đáng sợ đó, làm tôi cảm thấy, chọc vào anh, nhất định là sai lầm lớn nhất mà cậu ta phạm phải; nhưng hiện tại, tôi phát hiện thật ra anh rất tốt, trái tim anh không lạnh lùng như vậy.”

Hứa Nhận trầm mặt không nói gì.

Đến khi vào trạm, Bạch Tư Tư nhận lấy túi hành lý trong tay anh: “Anh nói sau khi xong việc sẽ nói cho tôi nguyên nhân, hiện tại có thể nói không? Dù sao tôi cũng không muốn không có lí do mà... Làm một việc tội lỗi này.”

Hứa Nhận nói: “Cậu ta từng đánh tôi.”

“Chỉ như vậy?”

“Cậu ta muốn làm tổn thương người phụ nữ của tôi.”

“Là nguyên nhân này.” Bạch Tư Tư đột nhiên cười.

Anh là một người đàn ông hai bàn tay trắng, chỉ biết vì người yêu sâu đậm, bôn ba núi đao biển lửa.

Cô ta xách túi hành lý xoay người rời đi, Hứa Nhận đột nhiên gọi cô ta lại.

Bạch Tư Tư xoay người, anh ngập ngừng một chút, nói: “Cô không phải cảm thấy tội lỗi, chuyện này do tôi tạo nghiệt, tôi tự gánh.”

Bạch Tư Tư thoáng ngửa đầu, nhìn ánh đèn trắng xóa trên đỉnh đầu, khóe miệng cong lên, cô ta nói: “Bỗng nhiên thật hâm mộ cô ấy.”

Trình Lệ Minh vì lần trước chơi bóng cánh tay Hứa Nhận mà bị Trình Trì văng vè vài tháng, sau sinh nhật quan hệ mới thoáng ấm lại một chút, nhưng gần đây, có khả năng lại bốc cháy từ tàn tro.

Tuy gã không dám làm gì, nhưng trong tối ngoài sáng, Trình Lệ Minh vẫn đe dọa cảnh cáo Hứa Nhận rất nhiều lần, muốn anh giữ khoảng cách với Trình Trì, trong đó cũng không thiếu kẹp dao giấu kiếm mà hạ thấp sĩ nhục.

Hứa Nhận vẫn có bộ dáng đến chết cũng không sờn, không phản bác, cũng không lấy lòng.

Trình Lệ Minh hận anh đến ngứa răng, rồi lại vì Trình Trì và Trình Chính Niên, không dám làm gì với anh.

Hai tháng cuối cùng, tinh thần cả lớp đều căng thẳng, ngay cả Dương Tĩnh bình thường âm ỉ nhiều nhất, cũng vì áp lực của bố mà chịu cầm sách vở, bắt đầu làm bộ làm tịch học bài.

Bạch Du ôm chân Phật, gặm nhấm sách giáo khoa, bất kể thế nào, cuộc sống cấp ba chỉ còn hai tháng cuối cùng, trận chiến cuối cùng ấy, tuy rằng biết rõ sẽ bị thua, nhưng vẫn muốn dốc hết sức thử một lần.

Bao gồm cả Trình Trì.

Nhìn đèn trong phòng Hứa Nhận mỗi ngày đều đến sau nửa đêm mới có thể tắt, trong lòng cô tự dưng bắt đầu xuất hiện một chút cảm xúc lo âu.

Tuy rằng từ trước đến nay cô là một ngọn cờ độc lập, nhưng mọi người, bao gồm cả đồng bọn chơi thân, đều bắt đầu vì cùng một mục tiêu mà buông tay, cảm giác cô độc dần ủa đến.

Đi học, tất cả mọi người đều hết sức chăm chú, ngay cả người cùng cô chơi tam quốc giết người cũng không có, Trình Trì không còn giữ được thái độ thờ ơ trước đây.

Cô không thích cảm giác này, cảm giác tất cả mọi người đều tiến lên, chỉ có một mình cô dừng lại tại chỗ, thậm chí nước chảy bèo trôi, càng trôi càng xa.

Khi Trình Trì ôm một chồng vở bài tập và sách giáo khoa mới tinh, rón ra rón rén như mèo tiến vào phòng Hứa Nhận, Hứa Nhận quay đầu lại nhẹ nhàng băng quơ liếc cô một cái, vẻ mặt Trình Trì rất mất tự nhiên, giải thích, chẳng qua là em buồn chán thôi.

Hứa Nhận nhướn mày, không vạch trần cô, vẫy vẫy tay với cô.

Trình Trì ôm sách giáo khoa, ngoan ngoãn đi qua.

Hứa Nhận đuôi tay cầm sách giáo khoa của cô tùy ý lật lật, ấn đường nhíu lại, sách này giống như mới mua từ hiệu sách về, hoàn toàn mới tinh.

Anh rút một quyển sách giáo khoa từ trong núi sách dày cộp của mình đưa cho Trình Trì: “Em dùng sách của anh mà ôn tập, cái nào được đánh dấu bằng bút đỏ là trọng điểm cần ôn, bút xanh là kiến thức cần học, bút đen là có thể đọc tham khảo, nếu không có thời gian cũng có thể bỏ qua.”

“Cho em thì anh phải làm sao?”

Hứa Nhận chỉ chỉ đầu mình: “Đều đã giữ ở bên trong này.”

Trình Trì “Hừ” một tiếng: “Không khiếm tốn gì cả.”

“Anh từng phân tích bài thi của em, ngữ văn có thành tích tốt nhất, đương nhiên, ngành học về ngữ văn cũng rất đặc biệt, có một phần phải dựa vào thiên phú và kinh nghiệm, em đọc tiểu thuyết tương đối nhiều, cho nên cho dù không nghiêm túc học, điểm cũng sẽ không quá thấp, nhưng toán học, tiếng Anh và môn tổng hợp, thật sự thảm đến mức không nở nhìn.”

“Nói móc một đứa không học hành gì ba năm vui lắm hả?” Trình Trì bĩu môi không phục nói: “Anh có tin hay không, nếu chúng ta bắt đầu cùng một thời điểm, em không nhất định sẽ kém hơn anh.”

“Tin chứ.” Hứa Nhận không tranh chấp với cô, cầm quyển tuyển tập đề thi thử đại học trong tay cô, mở ra, chọn hơn mười câu hỏi tham khảo ở đề đầu tiên, đưa cho Trình Trì: “Em làm những câu này trước đi.”

Trình Trì nhìn mấy đề toán học, nhú mào, lắc đầu: “Ngoại từ chữ số Ả Rập và chữ Hán, những cái khác... Em xem không hiểu.”

Hứa Nhận úp sách giáo khoa vào đầu cô: “Lý thuyết và công thức, đều ở trong câu trọng điểm anh đánh dấu cho em, không hiểu thì mở sách, bản thân em tự suy nghĩ trước, thật sự không làm được, không, hai giờ sau, tới hỏi anh.”

Trình Trì nhìn đồng hồ, bây giờ là 10 giờ tối, cô quyết định thử một lần, vì thế ôm vở bài tập và sách giáo khoa, trực tiếp bò lên giường Hứa Nhận, bắt đầu yên lặng suy nghĩ nghiên cứu.

12 giờ một phút, Hứa Nhận làm xong một bộ đề thi thử, quay đầu lại, Trình Trì đã nằm sấp trên giường anh, cong hông ngủ say sưa.

Hứa Nhận bất đắc dĩ đứng dậy đi qua, cẩn thận rút vở bài tập dưới người cô, hơn mười câu đánh dấu cho cô, cô chỉ làm tổng cộng năm đề, nhưng điều khiến Hứa Nhận vui mừng là, tuy rằng bốn câu trước sai hoàn toàn, nhưng câu thứ năm, đề hàm số có phần phức tạp, không ngờ cô lại làm đúng.

Ánh mắt kinh ngạc của anh đặt trên trang sách giáo khoa đang mở, đúng là câu hỏi trọng điểm.

Trên giấy nhấp rập rập bút tích tính toán xiêu xiêu vẹo vẹo, tuy bước giải hơi rườm rà, nhưng lại chính xác.

Cô hoàn toàn dựa vào tự học, mất hai tiếng, làm đúng rồi một câu hàm số ở mức độ khó!

Cái đầu linh hoạt của cô, không phải dạng vừa...

Trình Trì bị Hứa Nhận nhéo lỗ tai, từ trên giường đứng lên, sau khi ngáp một cái, cô giống như một học sinh ngoan, đứng bên bàn học của anh, cúi người cúi đầu, nghe anh giảng phương pháp giải bốn câu sai kia một lần.

Trình Trì cảm thấy, nếu tương lai có chí với dẫn thân vào sự nghiệp giáo dục, Hứa Nhận nhất định là một người thầy tốt, bởi vì anh am hiểu sâu sắc cách đối phó với loại học sinh lười biếng như Trình Trì, cần phải khéo léo, vừa đấm vừa xoa.

“Bà đây buồn ngủ.” Trình Trì ngáp một cái, đứng dậy định đi, kết quả lại bị Hứa Nhận túm cổ áo lôi về, lạnh lùng nói: “Những câu sai, em phải làm lại cho đúng mới có thể ngủ.”

“Không đâu, em mệt chết mất.” Trình Trì híp mắt, lại ngáp vài cái: “Ngày mai làm tiếp.”

Nhưng cô còn chưa dứt lời, đã cảm thấy có một đôi tay lạnh băng, từ góc áo mò vào.

Cô cúi đầu, nhìn ngực trái của mình, bộ phận nào đó nổi lên rõ ràng.

Anh thoải mái bóp cô, nhẹ nhàng xoa xoa, đầu ngón tay thô ráp gảy một trái nhỏ.

Cả người cô run lên một cái, ngay sau đó cơ thể bắt đầu xuất hiện phản ứng khác thường, mặt chột ửng hồng.

“Bây giờ tỉnh chưa?” Anh bình tĩnh hỏi.

“Tỉnh rồi ạ.” Trình Trì đỏ mặt.

Tay Hứa Nhận từ trong áo cô rút ra, đặt trên vở bài tập, chỉ chỉ vài câu hỏi: “Làm đi.”

Trình Trì nuốt một ngụm nước miếng, thấm ướt cổ họng khô khốc, cúi người khom lưng, vùi đầu bắt đầu làm bài.

Hứa Nhận nhường ghế của mình cho cô, còn bản thân thì đứng bên người cô, nhìn cô dựa vào phương pháp anh vừa giảng, làm từng bước một, giải lại toàn bộ đề thi.

Anh cúi người dán vào cô, hô hấp gần trong gang tấc.

“Hứa Nhận, em làm đúng rồi có được khen thưởng không?” Trình Trì để lại bước cuối cùng, không viết đáp án đúng ra, mà ngẩng đầu nhìn đôi môi mỏng như lưỡi dao của anh, chờ mong hỏi anh.

“Em muốn khen thưởng cái gì?”

Trình Trì đỏ mặt cúi đầu lần nữa, viết đáp án lớn hơn hoặc bằng cuối cùng xuống vở bài tập, sau đó gần như vùi mặt vào bàn, khẽ nói: “Anh lại làm như vừa rồi... Sờ sờ em.”

Hết chương 29

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 30: Tận Tình (9)

Trình Trì cảm thấy, bản thân hình như đã rơi vào hố lửa.

Mong ước ban đầu của cô, là vui vẻ học tập, nỗ lực một chút, có thể đi bao xa thì đi, cũng không định một bước lên trời, kết quả có thầy giáo Hứa Nhận hộ tống, giẫy giụa trong địa ngục nước sôi lửa bỏng gần hai tháng.

Quan trọng nhất là, tên kia đồng thời sử dụng sắc đẹp và tính dâm, thế mà cô lại vui vẻ chịu đựng, hơn nữa còn không thể tự kiềm chế chìm đắm thật sâu trong đó.

Cô đã trúng độc, trúng một loại độc tên là Hứa Nhận.

Môn toán của Trình Trì tiến bộ nhanh nhất, trong ba năm qua cao nhất chỉ được 20 điểm, nay đã có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, mà tiếng Anh, ngoại trừ lúc ngủ và đi học bên ngoài, cô gần như dành toàn bộ thời gian để luyện tập thính lực...

Rốt cuộc vào kỳ thi thử cuối cùng trước khi thi đại học, tổng điểm của Trình Trì được hơn 300 điểm, cao nhất trong ba năm qua! Trực tiếp bò lên hàng ngũ trung bình của lớp một.

Điều nghịch lý này, khiến bạn học trong lớp cùng giáo viên, bao gồm cả Trình Chính Niên, nhất trí cho rằng Trình Trì gian lận thi cử.

Mãi cho đến khi Trình Trì cầm bài thi, ở trong văn phòng, trước mặt thầy cô giáo, giáo viên chủ nhiệm, Trình Chính Niên, tính toán lại một đề toán rất có khó, mới xem như tin tưởng.

Lần này, ánh mắt các giáo viên nhìn cô bắt đầu thay đổi, trực tiếp chuyển cô từ bàn cuối lên bàn đầu, trên lớp cũng thích gọi cô lên trả lời câu hỏi.

Các bạn học nhìn cô, giống như nhìn thấy thiên tài. Vui mừng nhất chính là Trình Chính Niên, chỉ thiếu việc đội cô lên đầu đi khắp nơi ăn mừng, mỗi ngày đều gọi con gái ngoan con gái ngoan đến mức cô nổi da gà rơi đầy đất.

Điều này làm cho Trình Trì cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là thói đời nóng lạnh của xã hội.

Đứa trẻ có thành tích tốt là bảo bối, đứa trẻ có thành tích kém giống như cỏ rác.

Cứ giữ vững tình trạng này mà phát triển, Trình Trì thi đại học, vào một ngôi trường top cuối, chắc chắn không thành vấn đề.

Ngày thi đại học, cũng không có gì khác so với trước, trời sáng không khí trong lành, trật tự giao thông vô cùng tốt đẹp, chỉ có điều trên khuôn mặt mỗi người, đều có cảm xúc căng thẳng mà lại cố che dấu bằng sự bình tĩnh.

Trình Trì vốn không có bất kỳ cảm xúc gì, ngược lại bắt đầu thoáng thấp thỏm, ngay cả buổi sáng cầm cái thìa trên tay cũng không nhịn được run rẩy.

Bởi vì hai tháng qua cần cù nỗ lực học tập, người trước nay không để ý đến thành tích như cô cũng bắt đầu khẩn trương.

Mà người vốn vô cùng quan tâm đến kỳ thi này như Hứa Nhận, lại rất bình tĩnh.

Hai người cầm giấy chứng thi, chứng minh nhân dân và túi đựng bút trong suốt, đi vào cổng trường, trước khi tách ra ở khu nhà dạy học, Hứa Nhận hỏi: “Em sợ không?”

Trình Trì lúc này không hề mạnh miệng, mà nặng nề gật đầu: “Hứa Nhận, em sợ gần chết.”

Hứa Nhận thoải mái cười cười: “Sân nhà mình, em coi như xuống dưới đánh phỏ bản thôi.”

Trình Trì cười cười, mắng một tiếng: “Đồ thằng nam xấu xa.”

“Đi thôi.” Hứa Nhận vuốt tóc mái của cô.

Trình Trì gật đầu, xoay người, kiên quyết bước vào trường thi.

Khi ngồi vào vị trí của mình, tay cô khẽ run, thật ra không phải cô sợ thi không đỗ đại học, mà cô sợ uống phí hai tháng anh nỗ lực ôn tập cho cô, cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của anh, cho dù chỉ lướt qua trong giây lát.

Cái gì mà đánh phỏ bản, giả vờ như không thèm để ý, thật ra anh cũng hy vọng cô có thể thi tốt.

Qua ba môn thi, Trình Trì thi mơ mơ màng màng, hoàn toàn không đọng lại gì trong đầu, nhưng Hứa Nhận, tâm trạng bình tĩnh, anh phát huy rất ổn.

Môn tiếng Anh cuối cùng, giữa trưa biệt thự vô cùng yên tĩnh, ngay cả Trình Gia muốn kéo đàn cello, cũng bị Trình Chính Niên ngăn cản, không thể ảnh hưởng hai đứa nhỏ nghỉ trưa.

Thật ra Trình Trì căn bản ngủ không được, cô nằm trên giường, nghe một bài luyện thính lực.

Cũng suy nghĩ rất nhiều.

Cuộc đời này của cô, mười chín năm, mơ màng đi một đường, dường như làm được rất nhiều chuyện, nhưng mỗi chuyện đó lại chưa có cái nào thật sự có ý nghĩa, chưa từng có khoảng thời gian nào giống như hôm nay, vì một mục tiêu xác định mà phấn đấu như thế, mà cảm xúc sắp thu hoạch được kết quả sau khi vất vả, thật là tuyệt vời.

Mười mấy năm qua sống cũng không quá uổng phí.

1 giờ rưỡi, Trình Trì từ trên giường bò dậy, Hứa Nhận đã mặc xong quần áo, đứng cạnh cửa, trong tay xách theo túi đựng bút màu trắng trong suốt, chờ cô.

Trình Trì lái xe từ gara đi ra, Hứa Nhận ngồi lên, từ đầu đến cuối hai người không nói một lời, duy trì vững vàng tâm trạng hiểu rõ nhau mà không nói ra.

Tử chiến đến cùng.

Trình Trì đỗ xe trước cổng trường, mà Hứa Nhận đứng bên cổng trường, hai người bảo vệ vây quanh anh, sắc mặt của anh có vẻ khác thường.

Trình Trì đuổi tới, thấy anh lục lọi túi đựng bút màu trắng của mình, cô nhin không được tiến lên hỏi: “Anh tìm gì thế?”

“Chứng minh thư.” Hứa Nhận kìm nén run rẩy: “Hình như anh để quên chứng minh thư trong nhà.”

Tuy nói như vậy, nhưng Hứa Nhận nhớ rõ, anh chưa từng lấy chứng minh thư trong túi đựng bút trong suốt ra, cho nên...

Cho nên anh không hề biết chứng minh thư rơi ở đâu!

Trình Trì lấy túi đựng bút của Hứa Nhận lục lại, bên trong có mấy cái bút và tờ giấy chứng thi hơi mỏng, quả thật không thấy chứng minh thư bên trong.

“Trong túi thì sao?” Cô vội vàng hỏi.

Hứa Nhận tìm kiếm lại túi quần túi áo của mình một lần.

Hai bàn tay trắng.

Trình Trì trực tiếp tiến lên hai bước hỏi bảo vệ: “Có giấy chứng thi, có thể cho anh ấy đi vào không?”

“Không được, chứng minh thư và giấy chứng thi thiếu một thứ cũng không được.” Bảo vệ cũng rất bất đắc dĩ, nhưng quy định là quy định.

“Nhưng mà giấy chứng thi cũng có ảnh chụp.” Trình Trì hoảng loạn lấy giấy chứng thi của Hứa Nhận ra đưa cho bảo vệ: “Bác nhìn xem, người trên ảnh chụp chính là anh ấy!”

Ảnh là ảnh đen trắng, bảo vệ nhìn lướt qua, nói: “VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, ĐÂY LÀ QUY ĐỊNH.”

“Cái quy định chết tiệt!” Rốt cuộc Trình Trì không kiềm chế được mắng một tiếng: “Đây là anh ấy! Quy định là vật chết, người là vật sống! Mỗi ngày anh ấy đều ra vào trường học, các bác không nhận ra sao!”

“Nhưng tôi nhận ra cháu đấy.” Bảo vệ Giáp nhìn Trình Trì: “Cháu thường xuyên ở bên ngoài trường học la lên hét xuống tụ tập đánh nhau.”

“Mẹ nó!” Trình Trì hung tợn trừng bảo vệ một cái.

“Thôi.” Hứa Nhận nói: “Bây giờ anh bắt xe trở về tìm xem, chắc là vẫn kịp.”

Trình Trì túm chặt anh, nhìn đồng hồ, còn nửa giờ, phóng xe bạt mạng từ trường học về nhà cũng phải mất hai mươi phút, đi qua đi lại mất bốn mươi phút, tối kịp cái rằm! Môn thi tiếng Anh không đợi anh.

“Anh chờ ở đây, em đi nói chuyện với bọn họ.”

Trình Trì nói xong trực tiếp chạy tới cửa phòng bảo vệ, trong phòng bảo vệ có hai vị giám thị, Trình Trì lấy chứng minh thư và giấy chứng thi của mình ra, đập lên bàn, nói với bọn họ: “Tôi để chứng minh thư và giấy chứng thi ở đây đảm bảo, các thầy thả cho Hứa Nhận đi vào thi trước, bây giờ tôi về lấy chứng minh thư cho anh ấy.”

Giám thị hai mặt nhìn nhau, trước đây không hề có tiền lệ này.

“Thả cho cậu ấy đi vào thi, vậy trò phải làm sao, nếu đến trễ nửa giờ, sẽ không còn tư cách thi.” Giám thị Giáp nhận ra Trình Trì, cô nhóc nghịch ngợm hay gây sự rất nhiều lần bị gọi lên phòng kiểm điểm.

“Các thầy cảm thấy tôi sẽ quan tâm cuộc thi này sao?” Cô thờ ơ nói: “Dù sao tôi cũng không thi đỗ, nhưng anh ấy không giống.”

Trình Trì nhìn thẳng vào mắt giám thị Giáp, yên lặng nói: “Lần thi thử trước, Hứa Nhận là người đứng đầu lớp tôi, đứng thứ ba toàn trường, các thầy tự xem xét rồi làm đi.”

Giám thị Giáp quả thật rất khó xử, Hứa Nhận có thành tích tốt, kỳ thi này không chỉ quan trọng với anh, mà còn vô cùng quan trọng đối với nhà trường. Mà Trình Trì, nói trắng ra là chỉ là một đứa côn đồ, có thể thi đỗ đại học chính quy hay không còn chưa chắc, cho dù trong nhà có tiền, cũng không mua nổi bằng đại học.

Giám thị Giáp suy nghĩ một lát, rốt cuộc quyết định: “VẬY... Thả cho Hứa Nhận đi vào thi trước, nhưng trò tốt nhất trong vòng nửa giờ, lấy lại chứng minh thư, nếu vượt quá thời gian, sẽ không thể tham dự cuộc thi.”

Trình Trì liên tục gật đầu, cười cười với giám thị Giáp: “Nhiều năm qua chúng ta tiếp xúc không ít lần, hôm nay là lần đầu tiên, tôi thấy thầy rất thuận mắt.”

Khi Trình Trì từ phòng bảo vệ đi ra, Hứa Nhận tiến lên đón, tuy rất áp lực, làm bản thân thoát nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng Trình Trì biết, anh rất căng thẳng.

“Sao rồi em?”

“Được rồi.” Trình Trì đuổi tay dùng sức kéo ống tay áo của anh: “Anh đi vào thi đi.”

Bảo vệ bên cạnh đưa giấy chứng thi và giấy chứng minh mà giám thị viết đưa cho Hứa Nhận, tránh đường cho anh: “Vào trường thi, đưa giấy chứng minh cho giám thị xem.”

Hứa Nhận nhận giấy thi và giấy chứng minh, nhìn về phía Trình Trì: “Em nói như thế nào vậy?”

Trình Trì đi cùng Hứa Nhận vào cổng trường, cười tinh nghịch với anh: “Bố em là Trình Chính Niên, bọn họ nhất định phải cho em mặt mũi, hưởng hồ chuyện thi đại học này là chuyện quan trọng.”

“Thế à?”

“Không phải anh vào được rồi sao?” Trình Trì đẩy đẩy anh: “Em ở toàn C, không cùng tòa với anh, thi tốt nhé, đây chính là sân nhà của anh!”

Hứa Nhận xoay người, nâng mặt cô lên, vén tóc mái, dùng sức hôn một cái vào trán của cô: “Em cũng vậy, cố lên.”

Nhìn Hứa Nhận đi vào tòa nhà dạy học A, Trình Trì mới xoay người chạy về phía cổng trường, bảo vệ đứng ngoài cửa nhìn cô lắc đầu.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy yêu sớm à?”

Trình Trì vẫn đường hoàng cứng đầu, chạy ra khỏi cổng trường, mở khóa Ferrari từ xa, ngồi lên xe, lao đi nhanh như chớp.

Ferrari đã được cô cải tạo lại động cơ, khí thế lao trên đường lớn như đang đua trên đường núi, phóng điên cuồng, suýt nữa vượt đèn đỏ.

Thích đua xe, chỉ xuất phát từ niềm đam mê tốc độ, thích cảm giác bỏ lại cả thế giới phía sau, trong lòng cô chưa từng có vạch đích, không có điểm cuối.

Lúc này, lại không như vậy, cô muốn một thứ, có mục tiêu, hơn nữa đã từng vì nó mà nỗ lực, cô muốn bắt lấy nó, không muốn từ bỏ!

Một tiếng phanh chói tai vang lên, Ferrari dừng lại trước cổng, Trình Trì vừa xuống xe lập tức xông vào biệt thự, Trình Chính Niên đã đi làm, trong nhà trống không, dì Đào đang quét tước vệ sinh, thấy Trình Trì trở về, hoảng sợ: “Tiểu thư, hôm nay không phải cháu đi thi đại học hả? Tại sao lúc này...”

Dì Đào còn chưa nói xong đã bị Trình Trì cắt ngang: “Hứa Nhận để quên chứng minh thư trong nhà, dì Đào dì mau giúp cháu tìm xung quanh với ạ!”

“Này! Này!” Dì Đào luống cuống tay chân, vội vàng tìm kiếm khắp nơi.

Trình Trì vội vã lên tầng chạy vào phòng Hứa Nhận, bàn học ngăn nắp bị cô lục lọi đến lộn xộn, ngay cả sách vở cũng lật mở kiểm tra một hồi,

cuối cùng rũ khăn trải giường, ngay cả túi của mỗi bộ quần áo trong tủ quần áo cũng sờ soạng qua, nhưng không tìm thấy chứng minh thư của anh.

“Ở đâu nhỉ?” Cô thở hỗn hển lầm bầm lâu bầu: “Đừng chơi trốn tìm chứ! Mau ra đây!”

Đúng lúc này, tiếng đàn cello vang lên trong biệt thự, phát ra một tiếng kéo kệt trào phúng.

Cơ thể Trình Trì đột nhiên cứng đờ!

Trình Gia!

Hết chương 30

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 31: Tận Tình (10)

“Giao chứng minh thư của Hứa Nhận ra đây!”

Trình Trì đá văng cửa sân thượng, quát một tiếng.

Bấy giờ, Trình Gia đang ngồi trên ghế, hai đầu gối tách ra, tiếng đàn cello trầm thấp trong lòng ngực đột nhiên im bật.

Cô ta chậm rãi mở mắt ra, nhìn Trình Trì, thoáng kinh ngạc: “Em cứ tưởng rằng người trở về, sẽ là anh Hứa Nhận đấy! Không ngờ lại là chị, thật đáng ghét!”

Trình Trì không muốn nhiều lời với cô ta, bước lên vài bước, nắm cổ tay mảnh khảnh của cô ta, kéo cô ta từ ghế trên lên, đàn cello trong lòng ngực chột rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

“Chị nói một lần cuối cùng, chứng minh thư đâu, giao ra đây!” Giọng Trình Trì đẽ xuống rất thấp, rất lạnh.

“Chị, chị buông em ra!” Trình Gia vẫn mỉm cười, tuy rằng ý cười rất miễn cưỡng.

“Chị như vậy, thật là không thực nữ!”

“Thực nữ?” Trình Trì trực tiếp cầm lấy dao gọt hoa quả trong đĩa trái cây trên bàn nhỏ bên cạnh, nắm tay phải Trình Gia, ấn mạnh xuống bàn: “Em có tin hôm nay chị sẽ đập hỏng tay em hay không?”

Mày liễu Trình Gia dựng ngược, cắn răng lắc đầu: “Không tin, chị không dám.”

Trình Trì không nói hai lời, cô cầm cổ tay Trình Gia, ấn cả tay cô ta xuống bàn, mu bàn tay hướng lên trên, năm ngón tay mở ra.

“Em gái, hôm nay chị muốn chơi một trò chơi với em, tên là gõ ngón tay.” Trình Trì cười lạnh nói: “Ai khóc trước, người đó thua.”

Trình Trì vừa dứt lời, dao gọt hoa quả sắc nhọn trong tay, đã dừng ở giữa năm ngón tay của Trình Gia.

Phập phập phập phập!

Dao nhỏ cắm xuống từng khe hở giữa ngón tay, tốc độ càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhanh!

“Yên tâm, kỹ thuật của chị rất tốt.”

Trình Trì tăng nhanh tốc độ, lưỡi dao sắc nhọn đi từ khoảng cách giữa ngón út và ngón áp út đến ngón trỏ và ngón cái của Trình Gia.

Phập phập phập phập phập phập phập phập!

Mặt bàn gỗ bị đâm tạo thành vô số vết nứt, vụn gỗ bay tứ tung.

Trình Gia mở to hai mắt nhìn, nhìn dao nhỏ nhanh chóng xen vào giữa năm ngón tay cô ta, hoa cả mắt.

Tròng mắt cô ta trừng đến suýt rơi ra ngoài, cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn rút tay về.

“Cẩn thận, em gái.” Trình Trì nhìn đầu ngón tay cô ta, ánh mắt dữ tợn: “Đừng lộn xộn, dao nhỏ không biết thương hoa tiếc ngọc đâu.”

Động tác của Trình Trì càng ngày càng nhanh, càng ngày càng nhanh!

Tâm lý chịu đựng của Trình Gia đã đạt tới cực hạn.

“Cho chị! Em cho chị!” Cô ta run giọng thét lên: “Chứng minh thư! Cho chị là được! Dừng lại! Chị, đồ điên này! Mau dừng lại!”

“Phập” một tiếng, dao nhỏ bị Trình Trì cầm thật sâu xuống bàn.

Trình Gia đột nhiên rút tay về, lão đảo lúi ra phía sau vài bước, va vào đàn cello bên cạnh, ngã xuống mặt đất.

Đàn cello phát ra một tiếng vang dài khinh bỉ.

Cô ta nỗ lực đứng lên, rút chứng minh thư trong túi áo ra, ném xuống trước mặt Trình Trì, hét to: “Cầm đi! Dù sao chị cũng đã không giúp được anh ấy! Em từng tìm hiểu rồi, đến muộn nửa giờ sẽ không thể vào trường thi, chị không giúp được anh ấy!”

Ánh mắt Trình Trì phát lạnh, cúi người nhặt lên, trên chứng minh thư, Hứa Nhận mặc một chiếc áo phong đen, bộ dáng gầy gò, xương gò má lộ ra rõ hơn hiện tại, đôi mắt to, tựa như hồ xanh sâu thẳm, không nhìn thấy đáy.

Trình Trì ngẩng đầu, nhìn về phía Trình Gia đang run bần bật, cắn răng: “Em... Ghét anh ấy như vậy sao?”

“Ghét, ghét chết đi được!” Trình Gia hét to về phía cô: “Ai thích chị, em đều ghét!”

Đúng là đồ điên.

“Nếu ông già biết em giấu chứng minh thư của Hứa Nhận, không biết chiếc mặt nạ ngoan ngoãn này của em, còn có thể giữ được hay không.” Trình Trì khinh miệt châm chọc một câu, xoay người đi.

Phía sau, Trình Gia đã đỡ ghế đứng lên, nhìn bóng dáng cô, đột nhiên cười lạnh, khiến người khác sởn tóc gáy: “Nếu ông già biết chị vì giúp Hứa Nhận lấy chứng minh thư, không tham gia thi đại học, không biết ông ấy có thể... Giận chó đánh mèo Hứa Nhận hay không?”

Trình Trì chợt quay đầu lại, chỉ thấy Trình Gia chật vật cười lạnh: “Thế nên chị, cuối cùng chúng ta lại đạt được mục đích chung, đúng không? Chuyện này, chúng ta phải giữ bí mật giúp nhau nhé!”

“Trình Gia.” Trình Trì gọi tên cô ta, quay đầu, bình tĩnh nói: “Chị biết bố sớm hơn em ba năm, chị nói ông ấy sẽ không, em tin không?”

—————

Khi Trình Trì tới trường, đã qua bốn mươi phút thi đại học.

Cô lấy lại chứng minh thư và giấy chứng thi của bản thân, nhưng đã không vào được trường thi, đây là quy định, cô đơn giản cũng không nói gì nhiều, cầm túi đựng bút trong suốt của mình, mua bao thuốc lá trong cửa hàng tạp hoá xung quanh, ngồi xuống dưới tàng liễu rủ bên sông nhỏ đối diện trường học, đợi giờ thi kết thúc.

Giờ phút này, tâm trạng lại rất bình tĩnh.

Bất kể thế nào, cô đã từng cố gắng, so với việc không hiểu gì chán chường ngồi yên trong phòng thi hai tiếng đồng hồ, ít nhất ba môn thi trước, cô đã lưu loát viết xong một chữ cuối cùng, sau đó kiểm tra lại từ đầu tới cuối cho đến khi kết thúc giờ thi, nửa giây cũng không bỏ phí.

Như vậy... Cũng coi như không làm thất vọng mấy ngày nay, cô chong đèn thức đêm cùng anh, anh tình nguyện lãng phí thời gian hết lòng giảng đề cho cô.

Tuy rằng vẫn không cam lòng, nhưng mà...

Trình Trì ấn tàn thuốc xuống mặt đất dập tắt, vẽ ra một đường vết bẩn màu đen.

Không hối hận.

Với Trình Trì mà nói, có lẽ chỉ là chứng kiến sự cố gắng, mà đối với Hứa Nhận, đây là cơ hội duy nhất của anh.

Là tiền đồ rộng lớn... Của anh.

Hứa Nhận vừa mới buông tai nghe không lâu, chủ nhiệm giám thị đã vào phòng thi, đặt chứng minh thư xuống góc bàn bên phải của anh, thầy giám thị đi tới, thẩm tra đối chiếu tin tức trên chứng minh thư và giấy chứng thi, liếc Hứa Nhận một cái, xoay người trở về vị trí của mình.

Bút của Hứa Nhận, khựng lại trên bài thi.

Anh cùng với chứng minh thư mất mà tìm lại được kia, nhìn nhau chùng một phút đồng hồ.

Anh dời ánh mắt đi, rơi xuống bài thi một lần nữa.

Đó là một câu hỏi trắc nghiệm mức độ khó.

Ngòi bút thoáng run rẩy, nặng nề khoanh đáp án C, lực viết bút quá mạnh, suýt chút nữa xé rách bài thi.

Tay trái của anh nắm chặt chứng minh thư trong lòng bàn tay, làn da trên mu bàn tay bắt đầu trắng bệch, đau đớn dữ dội.

Anh đè giọng xuống thật thấp thật trầm.

“Cảm ơn.”

Nhỏ đến mức không thể nghe thấy, nhưng lại dùng hết toàn bộ sức lực của anh.

Trình Trì chán chường ngồi bên bờ sông, nhìn bờ sông lóng lánh sóng nước, phản chiếu ánh mặt trời lặn ở phía Tây.

Mãi đến khi tiếng chuông kết thúc giờ thi vang lên, tâm trạng cô mới thả lỏng.

Kết thúc, tất cả đều kết thúc.

Tuổi trẻ nông cuồng, ngày tháng buông thả, vào lúc này đều đã trần ai lạc định (1).

Cô đứng dậy, đi lên bờ sông, cuối cùng xoay người nhìn thoáng qua cảnh hoàng hôn. Ngày mai, sẽ là một ngày mới, sinh mệnh cô sẽ bắt đầu lại một lần nữa.

Khi Hứa Nhận đi ra khỏi cổng trường, bước chân hơi hoảng loạn, cách một cái xe rỗng nước mã quốc lộ, anh và cô đối diện nhau từ xa.

Cô nở nụ cười, vẫy vẫy tay với anh.

Hứa Nhận đeo cặp sách của anh, chạy đến giải phân cách cho người đi bộ, lo âu đợi đèn xanh.

Từ trước đến nay Trình Trì chưa từng thấy anh lộ vẻ gấp gáp như vậy, thời gian trước, anh tựa như một bức tranh thủy mặc cổ, đậm bạc bình tĩnh, giống như không có bất cứ thứ gì có thể khiến anh thể hiện cảm xúc mãnh liệt, cả người anh, chỉ độc hai màu trắng đen.

Rốt cuộc đèn đỏ cũng chuyển, Hứa Nhận xuyên qua dòng người trên đường lớn, cất bước đi về phía cô.

Bước đi vội vàng, hít thở dồn dập.

Nhưng đến nơi cách cô hai mét, bước chân dần dần chậm lại.

Anh dừng lại, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Các học sinh điên cuồng trào ra khỏi cổng trường, lướt qua bên người anh, hò hét, hoan hô, sôi nổi.

Trình Trì túm góc áo, cố gắng nói gì đó, cổ họng cô chua xót.

“Hứa Nhận, thi tốt chứ...”

Lời cô còn chưa dứt, anh lao mạnh về phía cô.

Trình Trì bị anh ghì chặt vào trong lòng ngực.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động ôm cô, dùng hết sức như vậy, giống như cơ bắp toàn thân đều gồng lên, run rẩy...

Trình Trì phát hiện, sức lực của anh, lớn kinh khủng.

Cơ thể của cô, xương cốt và máu thịt của cô, sắp bị anh bóp nát.

Anh đặt cằm lên vai cô, hai tay vòng lấy ôm cánh tay và lưng cô, cô bị bắt ngửa đầu, đón nhận cái ôm chặt này của anh, cả người vô cùng khó chịu, nhưng không nỡ đẩy ra.

Trên đường có không ít thí sinh thi xong đi ngang qua người bọn họ huýt sáo.

“Nhìn cái gì... Chưa từng thấy yêu sớm à?”

Khi Trình Trì cười nói những lời này, chợt nghe thấy một tiếng khịt mũi rõ ràng.

Cô hơi ngẩn ra, thử hỏi.

“Hứa Nhận, có phải anh đang khóc hay không?”

Hứa Nhận không nói gì.

Tim Trình Trì đột nhiên siết lại, cô vỗ vỗ lưng anh: “Thật ra bản thân em không muốn thi nữa, tiếng Anh của em thật sự quá nát, cho dù đi vào thi, nhất định sẽ khoanh C hết...”

“Trình Trì.” Giọng anh nghèn nghẹn giọng mũi, nói: “Anh tuyệt đối không để em thất vọng.”

“Em...” Cô dừng một chút, tay xoa lưng anh: “Em biết.”

Hứa Nhận nắm tay Trình Trì, bước dài đi qua đường, đi đến cửa hàng tiện lợi, nói với cô: “Em đứng bên ngoài chờ anh nhé.”

“Vâng.”

Trình Trì chờ anh, nhìn bóng dáng anh, lưu luyến bên giá hàng cạnh quầy thu ngân, trên giá xếp ngay ngắn...

Các loại bao cao su khác nhau.

Gần như bị thiêu bỏng, cô cuống quýt dời ánh mắt, khuôn mặt ửng hồng, như thiêu như đốt.

Liếc qua, Hứa Nhận đã tính tiền, đến lúc đi ra, trong túi phồng phồng căng căng.

Đương nhiên Trình Trì không hỏi anh mua gì, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, hai người một trước một sau, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra đi trên

đường.

Đi được khoảng một km, Hứa Nhận dừng lại trước cửa một khách sạn.

Anh quay đầu lại nhìn Trình Trì, Trình Trì nhìn khách sạn, lại nhìn anh, cúi đầu, mặt nóng bừng.

“Ở đây được không em?” Anh hỏi.

“Được ạ.”

Vì thế anh nắm tay cô, đi vào khách sạn.

Người phụ nữ trước quầy lễ tân liếc hai người họ một cái, uể oải nói: “Chứng minh thư.”

Hai người đồng thời kéo túi đựng bút trong suốt, lấy chứng minh thư ra đưa.

Người phụ nữ kia nhìn chứng minh thư, lại nhìn hai người, sau khi xác định đã trưởng thành, mở cho họ một phòng giường lớn.

Hứa Nhận cầm thẻ phòng, kéo Trình Trì đi vào trong hành lang.

Cành cạch một tiếng, cửa phòng mở ra, Hứa Nhận mở cửa phòng, để Trình Trì đi vào trước.

Phòng sạch sẽ ngăn nắp, ở giữa đặt một cái giường lớn, đập thẳng vào mắt.

Cô hít sâu một hơi, nhưng không kiềm chế được nhịp tim đập cuồng nhiệt.

Hứa Nhận cầm thẻ phòng vào khe lõm lấy điện, sau đó “Rầm” một tiếng, đóng cửa phòng lại, tim Trình Trì theo tiếng đóng cửa kia, run lên.

Cô nhìn vào phòng vệ sinh, lại đi đến bên cửa sổ, ló đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giống một cô mèo nhỏ tò mò, che dấu sự bất an và rung động trong nội tâm.

Hứa Nhận đi đến bên cửa sổ, “Xoạt” một tiếng, kéo rèm cửa lại.

Trình Trì lùi ra phía sau hai bước, ngồi xuống mép giường, không biết nói gì, ấp úng hỏi anh: “Phòng này, bao nhiêu tiền hả anh?”

“158.” Anh đi tới bên người cô, tay chống lên giường, ngửa đầu nhìn về phía trần nhà.

“Ồ.” Trình Trì cảm nhận được giường bên người lõm xuống, cô thấp thỏm xoay người, cầm điều khiển từ xa.

“Xem TV nhé.”

Cô đỏ mặt nói, giống như đây là cái cơ tuyệt vời có thể che dấu động cơ không trong sáng này.

“Ừ.” Hứa Nhận gật đầu.

Trình Trì cầm điều khiển từ xa, ấn xuống cái nút màu đỏ bật TV.

Trong nháy mắt màn hình TV sáng lên, điều khiển từ xa bị Hứa Nhận đoạt lấy, ném vào góc tường, ngay sau đó, anh ấn bả vai cô, đè cô xuống giường.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 32: Tận Tình (11)

Trình Trì khoác áo khoác của Hứa Nhận, châm điều thuốc, hút một ngụm sâu, tay cầm điều khiển từ xa, bật đi bật lại xem chương trình nhàn chán trên TV.

Ngoài cửa sổ đêm đã rất sâu, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gào diên cuồng của học sinh, đêm nay, nhất định có rất nhiều người không ngủ để ăn mừng.

Hứa Nhận ôm lấy bả vai cô cùng cô xem TV, thỉnh thoảng cô lại đưa điều thuốc hơi ẩm ướt trong miệng dứt cho Hứa Nhận, Hứa Nhận ngậm lấy, hút một ngụm, lại đưa cho cô.

Hai người không biết mệt cùng hút điều thuốc.

“Hứa Nhận, bao một đêm của anh hết bao nhiêu tiền?” Cô vui vẻ lần mò quần áo của mình, rút mấy tờ một trăm tệ trong túi ra, đập vào bộ ngực nở nang của anh, cười hỏi: “Có đủ không.”

Hứa Nhận cầm lấy cổ tay cô, nói: “Lần đầu tiên đã có thể làm em lên đỉnh, chút tiền ấy, không khỏi quá keo kiệt.”

Trình Trì cố ý phun khói thuốc vào mặt anh: “Do em lợi hại, liên quan gì đến anh?”

“Em lợi hại.” Hứa Nhận cười cười, đẩy ấn ý: “Vô cùng lợi hại.”

Cô nghiêng người ôm lấy eo anh, áp sườn mặt lên bộ ngực cứng rắn của anh, quyến luyến không buông: “Chúng mình ở lại thêm hai tiếng rồi đi nhé.”

“Không phải đêm em thường xuyên không về ngủ à.” Hứa Nhận hỏi: “Sao bây giờ lại ngoan thế?”

“Không giống, trước đây buổi tối không trở về nhà, chỉ có một mình em.” Trình Trì buồn bực nói: “Hai người chúng mình, có thể ông già sẽ nghĩ nhiều.”

“Em sợ bị biết?”

“Anh sợ không, Hứa Nhận.”

“Anh sợ.” Hứa Nhận không hề giấu giếm mà thừa nhận.

“Em cũng vậy.”

Vừa mới nghỉ hè chưa đến hai ngày, Hứa Nhận đã ra ngoài làm thêm, lần này dưới sự giám sát của Trình Trì, anh rời xa những nơi như quán bar hay câu lạc bộ đêm, nhưng làm công việc khác, ví dụ như ở công trường hoặc nhà hàng, Trình Trì cũng không hài lòng, cảm thấy quá mệt mỏi, cô không nỡ.

Chọn đi chọn lại, cuối cùng miễn cưỡng đồng ý Hứa Nhận làm phục vụ ở một quán cà phê yên tĩnh, nửa bán cà phê, nửa bán sắc đẹp.

Quán cà phê có nhân viên phục vụ đẹp trai mới tới, buôn bán lập tức đi lên, không ngoài dự đoán, tiền lương của Hứa Nhận cũng tăng, cuối mỗi ngày có thể nhận được vài trăm tệ.

Ngày công bố điểm thi đại học, không khí trong nhà họ Trình vẫn như thường.

Sau giờ cơm trưa, Trình Trì định đến quán cà phê tìm Hứa Nhận, cùng anh ngồi chờ công bố kết quả.

Mặc dù thi thiếu một môn, cô gần như hết hi vọng vào chính quy, nhưng dẫu sao trước đó đã cố gắng lâu như vậy, cô cũng rất mong chờ kết quả mà mình đã bỏ công sức ra.

Nhưng buổi sáng Trình Trì đã bị Trình Chính Niên kéo từ trong phòng ra, phòng khách, vẽ mặt Trình Chính Niên nghiêm khắc, đập giấy báo điểm lên bàn, lạnh giọng hỏi: “Môn tiếng Anh của con đã xảy ra chuyện gì?”

Trình Trì nhìn tờ giấy báo điểm màu trắng trên bàn, đoán được nhất định bố đã dùng quan hệ, lấy được điểm cô trước.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải tới, Trình Trì tỏ thái độ không có việc gì phải lo: “À, môn cuối cùng, con không đi thi.”

Vì lần thi thử cuối cùng Trình Trì phát huy tốt đến mức mọi người phải vui mừng, cho nên Trình Chính Niên đặt kỳ vọng rất cao vào lần thi đại học này của cô, sáng sớm đã gấp gáp lợi dụng quan hệ, lấy được phiếu báo điểm của Trình Trì, vốn cho rằng sẽ có bất ngờ lớn, lại không nghĩ rằng... Môn tiếng Anh cuối cùng 0 điểm, làm ông không thể chấp nhận nổi.

“Cái gì! Con không đi thi tiếng Anh?!” Trình Chính Niên kinh ngạc nhìn cô: “Thi xong bố hỏi con thế nào, con nói cũng không tệ lắm, đây là cũng không tệ lắm của con đấy hả! Không ngờ con lại dám không đi thi!” Nói đến chỗ kích động, Trình Chính Niên trực tiếp đập bàn đứng lên: “Con khốn nạn!”

“Tiếng Anh của con vốn đã rất nát, thi hay không thi cũng như nhau thôi.” Trình Trì vừa nói xong mới chợt nhận ra mình nói bậy, vì thế vội

vàng ngậm miệng.

Trình Chính Niên vô cùng tức giận, cả người run lên: “Con đến phòng thi, dùng mấy mẹo trước đây, cho dù chọn toàn C, cũng có thể lên được mấy chục điểm để vào khoa chính quy, con nhìn xem hiện tại, 389, con nói xem con có thể học được trường nào?”

“389?” Trình Trì thoáng kinh hãi, cầm giấy báo điểm của mình lên, không hề nhìn nhầm, ngay cả tiếng Anh không có một điểm nào, cô cũng được 389 điểm!

Dựa theo điểm chuẩn 440 của khoa chính quy năm ngoái, nếu tiếng Anh của cô chỉ cần đạt tiêu chuẩn, chắc chắn đủ điểm đỗ khoa chính quy.

“Con thật là... Lợi hại!” Trình Trì hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có ông bố đang tức giận, có phần lâng lâng, trước đây thi lớn thi nhỏ, lần tốt nhất cũng không vượt qua 200 điểm, không ngờ lần này thi có thể được gần bốn trăm!

Trình Trì kìm nén vui sướng trong lòng, đặt giấy báo điểm xuống, bày ra vẻ mặt cá ươn: “Bố, bố chấp nhận đi, con gái bố không có số phận vào khoa chính quy.”

Trình Chính Niên áp chế cơn tức giận, ông ngồi xuống sofa, cầm phiếu báo điểm lên, nhìn thành tích các môn khác của cô, hỏi Trình Trì: “Trình Trì, con nói thật với bố, tại sao không thi tiếng Anh.”

Ánh mắt Trình Trì hấp háy, nói: “Không phải con đã nói rồi sao, chắc chắn thi không tốt, thế nên con không muốn đến trường thi.”

“Trước khi thi, con vẫn luôn luyện nghe tiếng Anh.”

“Đấy là con đang nghe nhạc.” Trình Trì bao biện, sợ ông già lại nghi ngờ linh tinh, đơn giản nói: “Chọn bữa một khoa cao đẳng rồi học, tương

lai bố cho con một chức vị trong công ty, cũng như nhau cả thôi, bố cần gì phải cố chấp với mấy thứ như thành tích thế.”

Trình Chính Niên nhìn cô, lúc này ông không hề nổi giận, mà trầm giọng nói: “Trình Trì, nếu con thật sự cam lòng sống một cuộc sống như anh con, cũng không phải không thể, sản nghiệp nhà chúng ta, đủ cho anh em các con tiêu xài cả đời.”

“Nhưng mà Trình Trì, con nhớ cho kỹ, con người sống, không chỉ đơn giản là ăn cơm uống rượu ngủ như vậy, người là động vật có dục vọng, cho nên tất nhiên cũng sẽ có lý tưởng để theo đuổi, đương nhiên, bây giờ con sẽ nói, bản thân không có lý tưởng, chỉ muốn chơi, đó là con còn trẻ, đến khi con sống đến tuổi này của bố, quay đầu lại nhìn con đường mình đã đi, bố chỉ hy vọng con sẽ không hối hận với lựa chọn trước đây của mình.”

Bất ngờ phải nghe đủ thứ đạo lý, Trình Trì khó chịu đi ra khỏi nhà, vừa đi vừa đá hòn đá nhỏ dưới chân, Trình Chính Niên nói, cô vốn cũng chẳng thể nghe vào, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, cô không muốn trở thành sâu mọt như anh trai, cô khinh thường gã, nhưng hôm nay Trình Chính Niên nhắc nhở cô, dường như cô đang đi trên con đường của Trình Lệ Minh mà không biết.

Thật phiền.

Đúng rồi, Trình Trì nhìn đồng hồ, 12 giờ mười lăm, kết quả chắc cũng đã có rồi, cô muốn nhanh chóng nghe được tin tốt từ Hứa Nhận, dứt khoát chạy chậm về phía quán cà phê.

Trình Chính Niên ngồi trên sofa hút thuốc, ông cầm giấy báo điểm của cô lên nhìn, thở dài vài tiếng, gấp gọn giấy báo điểm, thật cẩn thận cất vào túi của mình, đứng dậy chuẩn bị lên tầng, dì Đào đeo tạp dề từ trong phòng bếp đi ra, do dự, gọi Trình Chính Niên lại.

“Lão gia.”

Trình Chính Niên quay đầu lại: “Ừm, có việc gì không?”

“Vừa rồi...”

Vừa rồi bà ở trong phòng bếp nghe thấy lão gia và tiểu thư tranh chấp với nhau, hình như là về môn thi cuối cùng, bà vẫn nhớ rõ trưa hôm ấy tiểu thư đi thi rồi lại quay lại, nói muốn tìm chứng minh thư của Hứa Nhận, vừa rồi tiểu thư ở đây, bà không định nói chuyện này, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy, không nên dấu diếm, không nên để lão gia cho rằng tiểu thư là người giống anh trai cô.

“Ngày thi cuối cùng, tiểu thư từng về nhà một lần vào lúc hai giờ.” Bà nơm nớp lo sợ: “Chứng minh thư của Hứa Nhận đánh rơi trong nhà, cô bé về tìm giúp cậu ấy, tìm được rồi lại vội vàng chạy về trường học.”

“Hứa Nhận?”

“Đúng vậy lão gia, là chứng minh thư của Hứa Nhận, tiểu thư còn dặn tôi tìm giúp.”

“Tôi đã biết.” Sắc mặt Trình Chính Niên, thoáng thay đổi, ông xoay người, một mình trở về thư phòng, đóng cửa thật mạnh.

Bóng cây thấp thoáng, quán cà phê vô cùng yên tĩnh, Hứa Nhận ngồi trước máy tính trong quán cà phê, nhìn điểm trên màn hình, hơi giật mình.

674 điểm.

Đây là điểm cao nhất của anh từ trước tới nay.

Có người đẩy cửa quán cà phê ra, Trình Trì thở hồng hộc chạy vào, anh ngẩng đầu, cùng cô liếc nhau một cái từ xa.

Chỉ cần một ánh mắt, Trình Trì đã biết.

“Bao nhiêu ạ?” Cô hỏi.

“674.”

“Ồ.” Cô ra vẻ bình tĩnh, chân trái di di trên mặt đất: “Cũng tạm được.”

Hứa Nhận cười khẽ một tiếng, rốt cuộc Trình Trì cũng không giả vờ được nữa, hưng phấn hét lên chạy tới, Hứa Nhận đứng dậy, cô trực tiếp nhảy lên người anh, hai chân vòng lấy eo anh, ôm đầu của anh hôn vài cái.

“Hứa Nhận, anh quá tuyệt vời! Sân nhà thẳng tuyệt đối!”

“Em đánh phỏ bản cũng không kém.” Anh đã tra điểm của cô trước: “So với dự đoán của anh, tốt hơn nhiều.”

“Anh luôn khinh thường em.” Trình Trì hờn dỗi.

“Trình Trì, anh muốn đi Thượng Hải.”

“Vâng, em đi cùng anh.”

Chiều hôm đó, bọn họ lại đến khách sạn nhỏ lần trước, đó là nơi Hứa Nhận chọn, Trình Trì thích nơi đó.

“Tương lai, anh dẫn em đến khách sạn lớn.” Hứa Nhận ôm Trình Trì vào phòng, đóng sầm cửa lại, đẩy ngã xuống giường.

“Chỗ này cũng rất tốt mà.” Cô nói.

Hứa Nhận lại gần, giúp cô cởi áo phông trên người, nói: “Chỗ này không tốt.”

Anh muốn có cuộc sống tốt hơn.

Trình Trì duỗi tay tháo thắt lưng của anh, cô nói: “Em muốn anh vui vẻ.”

Hứa Nhận cúi đầu nhìn cô.

Trong con người của cô lóng lánh ánh nước.

Trừ túi xách Hermes trên tay mà Trình Chính Niên đi công tác về tặng cho cô, cả người Trình Trì không có một chỗ nào giống thiên kim đại tiểu thư, à, chiếc Ferrari kia cũng không tính.

Cô quen mặc quần jean mài rách rộng thùng thình và áo phông, khiến bản thân trông gọn gàng khỏe khoắn, đồ trang sức duy nhất trên người, cũng chính là lắc chân bạc gắn chuông cô đeo.

Dường như cô không quá để ý đến chất lượng cuộc sống và hưởng thụ vật chất, có lẽ là bởi cô đã có được, người đối với thứ bản thân đã sẵn có, cũng không quá xem trọng, cô còn yêu Hứa Nhận, yêu một người không cùng thế giới với mình.

Cô không để ý đến tiền tài, đối với thành tích của Hứa Nhận, gần như chỉ vì đó là điều anh muốn, anh đạt được nên cô vui vẻ, cô cũng không suy nghĩ, phía sau điểm số đó có ý nghĩa gì, có lẽ đó chính là cơ hội đổi đời duy nhất của anh, Trình Trì sẽ không suy nghĩ như vậy, Trình Trì cảm thấy, nghèo khổ cũng không sao, cô không thể hiểu được, tại sao anh lại chấp nhất như vậy.

Cô không thể thấu hiểu.

Hứa Nhận cúi người, hôn cô, đôi môi mềm mại của cô, xương quai xanh trắng nõn trơn mịn của cô, đôi bông đào đầy đà trước ngực cô...

Hạ thân sưng to khó chịu, chỉ có cô mới có thể giúp anh, cô là điều tốt đẹp nhất, anh muốn khảm cô vào cơ thể của mình, anh muốn hòa làm một thể với người con gái này, cô là tất cả niềm khao khát của anh, cô yêu anh như vậy.

Rất kỳ lạ, khi một người đạt đến khoái cảm tột cùng, ký ức đau khổ cũng sẽ dâng lên như thủy triều.

Anh nhớ tới những ngày đêm bị nhốt dưới tầng hầm ẩm ướt oi bức, tất cả xung quanh đều là đàn ông phụ nữ có cơ thể không lành lặn, nằm ngổn ngang, bọn họ than khóc, bọn họ mắng chửi, bọn họ kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Chuột gặm cắn chân anh, anh bắt chuột ăn vào trong bụng, anh đói đến hoa mắt. Nhưng so với đói khát, tuyệt vọng hơn nữa đến từ chính sự sợ hãi, đến từ chính địa ngục Tu La xung quanh, bởi vì rất nhanh, có lẽ anh sẽ giống như những người xung quanh, cơ thể không lành lặn.

Đêm mưa hôm đó, anh bỏ chạy thực mạng, không biết đã ngã bao nhiêu lần, không biết trên người mình có bao nhiêu vết thương, toàn bộ suy nghĩ của anh, chỉ có một từ: Chạy!

Trong khoảnh khắc bỏ chạy kia, hội tụ thành toàn bộ ý nghĩa tính mạng anh.

Chạy! Chạy mau!

Hứa Nhận ôm chặt cô, cơ thể liên tục run rẩy co rút.

Giống như cành cây bị mưa gió thổi rung, nhưng ngoài cửa sổ ánh mặt trời vẫn yên tĩnh.

Mưa gió, ở trong lòng Hứa Nhận.

Trình Trì ở dưới thân anh, vừa khóc vừa cười.

Một nửa vui sướng, một nửa đau đớn.

Làm tình là một chuyện vô cùng tuyệt vời, nó đâm thẳng vào sâu trong lòng người, tháo xuống tất cả mặt nạ giả dối, khiến hai người thẳng thắn phô bày ra trước mặt nhau.

“Cô bé điếc, anh thích em.” Anh tháo máy trợ thính của cô ra, sau đó nằm xuống ghé vào bên tai cô khẽ nói: “Anh rất thích em!”

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 33: Tận Tình (12)

Trình Trì về nhà trước, mười phút sau, Hứa Nhận mới trở về.

Giả vờ như không phải đang ở bên nhau.

Nhưng khi anh vừa mới đi vào cửa, thư phòng Trình Chính Niên bật mở, ông đi ra, đứng trên tầng hai nhìn thẳng vào anh, trong bóng đêm tĩnh lặng, nhìn ánh mắt của ông, Hứa Nhận chợt phát hiện, thật ra Trình Chính Niên...

Cái gì cũng biết.

Chút thủ đoạn nhỏ này của họ, ở trước mặt ông dường như không đủ giấu.

Trình Chính Niên nói, Hứa Nhận, tới thư phòng của chú một chuyến, tâm sự chuyện đại học và chuyên ngành.

Dưới sự đề xuất của Trình Chính Niên, Hứa Nhận chọn chuyên ngành tài chính của đại học S.

Tuy Trình Trì rất muốn nói với anh, đừng nghe người lớn, chọn chuyên ngành mình thích quan trọng hơn, nhưng ngẫm lại, việc Hứa Nhận cảm thấy thích nhất, hình như cũng chỉ có kiếm tiền.

Tài chính, nghe có vẻ rất nhiều tiền.

Trình Trì cũng không quá hiểu, nên không đề xuất gì.

Mấy ngày nay, mỗi khi rảnh rỗi Hứa Nhận sẽ lên mạng tra tư liệu, về chuyên ngành, về trường học.

Cô đoán rằng, anh đã có ý định của riêng mình.

Trình Chính Niên bận rộn chuyện chuyên ngành đại học của Hứa Nhận, căn bản không còn tâm tư để ý Trình Trì, điều này khiến Trình Trì cảm thấy có gì đó không đúng, cho dù điểm của cô không tốt, nhưng dựa vào thái độ của Trình Chính Niên đối với cô trước đây, không thể không quan tâm đến chuyện điền nguyện vọng xét tuyển chuyên ngành của cô như thế.

Hứa Nhận đã điền nguyện vọng gửi đi, Trình Trì lại không có động tĩnh gì, cô ôm tập tài liệu tuyển sinh đại học nghiên cứu một mình, muốn tìm trường gần trường của Hứa Nhận một chút, điểm chuẩn vừa đủ với điểm số của cô, nhưng xung quanh đại học S, đều là trường thuộc loại 211 (1), hoàn toàn không có trường để người có điểm như cô vào học.

Thời tiết đầu hè luôn oi bức, nhà cũ thông gió không tốt, lại càng ngột ngạt đến mức không thở nổi.

Không hiểu sao trong lòng Trình Trì cảm thấy khó chịu, không ai quan tâm đến cô, cô rất bức mình, kiềm chế cơn giận, không có chỗ trút ra.

Tiếng mưa to rào rào cùng với tiếng sấm sét âm âm, tầm tã trút xuống, làm dịu cái nóng đầu hè, nhưng toàn nhà lớn vẫn ngột ngạt như trước.

Trình Trì mặc một cái áo ba lỗ ở nhà, ngồi một mình trên cầu thang gỗ, ôm tập tài liệu tuyển sinh của các trường đại học, từng hàng chữ rậm rạp như con kiến bò lộn xộn trước mặt cô, làm cô hoa cả mắt, cửa kính bên

cạnh mở ra, gió thổi mưa vào, rơi xuống tài liệu, Trình Trì đứng dậy, khép mạnh cuốn tài liệu lại, xoay người chạy tới phòng Hứa Nhận.

“Hứa Nhận! Mở cửa!”

Rầm rầm rầm!

Một lát sau, Hứa Nhận mở cửa phòng ra.

“Có chuyện gì thế?”

“Nhờ anh, tìm anh giúp em chọn trường.”

Trình Trì ngẩng đầu nhìn anh, anh ăn mặc rất nghiêm túc, một chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với quần đen. Trình Trì kiễng chân, ghé sát vào anh, ngửi ngửi, có mùi keo xịt tóc, anh sửa soạn quá nghiêm chỉnh.

Trình Trì nghi ngờ: “Trời đang mưa, anh muốn ra...” Cô còn chưa nói hết lời, ánh mắt lướt qua anh, rơi xuống chiếc vali màu đen trong phòng anh.

Đó là chiếc vali anh mang theo trong ngày tới đây.

Hơi thở Trình Trì chợt trở nên dồn dập.

“Đi vào rồi nói.” Hứa Nhận mở rộng cửa ra, Trình Trì lại đứng yên bên cửa, nhìn quanh phòng anh, tất cả đồ đạc trên bàn của anh, đều không còn, khăn trải giường được gấp ngay ngắn, cô chạy vào, kéo tủ quần áo ra, toàn bộ quần áo cũng biến mất.

“Anh muốn đi?” Cô quay đầu lại, khó tin.

Hứa Nhận rất bình tĩnh đáp một tiếng.

“Không có gì muốn nói với em à?” Trình Trì ôm cuốn tài liệu trước ngực, tiến lên vài bước, yên lặng nhìn anh, giọng nói run run: “Hay là anh định đi rồi mới nói cho em biết?”

Hứa Nhận dứt tay vào trong túi, thờ ơ nhìn mưa rào ngoài cửa sổ: “Không phải em đang ở nhà sao?”

Trình Trì bị giọng điệu của anh chọc giận, giống như lần gặp đầu tiên vậy.

Vĩnh viễn mang bộ dáng đương nhiên này.

“Hứa Nhận, anh cho rằng anh là ai! Anh muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!” Cô đột nhiên mất khống chế, chạy tới đẩy anh một cái.

Hứa Nhận bị cô đẩy ngã ngồi trên giường, giữ chặt cổ tay cô: “Em bình tĩnh một chút.”

Trình Trì thở hỗn hển, hung hăng nhìn anh: “Hứa Nhận, em là gì của anh?”

“Em là cô gái anh đã từng thích.”

“Đã từng?”

“Hiện tại là người phụ nữ của anh.”

Trình Trì dứt khoát đè anh xuống giường, dùng sức cắn môi anh, nghiền áp xé rách, mãi đến khi chảy máu, lại được cô dùng sức liếm mát, dường như cố ý trả thù anh, vừa hôn anh, vừa kéo thắt lưng của anh: “Người phụ nữ của anh, anh mẹ nó còn muốn chơi trò không từ mà biệt với em.” Cô thở hỗn hển, nỗ lực kiềm chế phần nộ trong lòng: “Ngay cả lời chia tay cũng không có đúng không?”

“Trình Trì, bố em từng nói với anh.” Hứa Nhận bình tĩnh nói: “Về chuyện của em.”

Động tác Trình Trì đột nhiên dừng lại, sau đó, có vẻ cô đã dịu đi, ngửa mặt nằm trên giường, nhìn trần nhà, cười cười: “Hóa ra là chuyện này, vừa rồi anh hù chết em.”

“Chuyện này còn chưa đủ hù dọa em?”

Trình Trì xoay người ngồi dậy, kéo chiếc quần đã bị cởi ra một nửa của Hứa Nhận lên, tỉ mỉ gài lại thắt lưng cho anh: “Bố em ép anh chia tay em đúng không? Em đã sớm chờ đến ngày này, rời khỏi cái nhà này.”

“Nhưng anh chỉ mua một vé.” Hứa Nhận nói.

“Em mua vé khác.” Trình Trì trực tiếp lấy điện thoại ra: “Mấy giờ, đến đâu? Giường nằm hay là ghế cứng?”

“8 giờ, Thượng Hải, ghế cứng.”

Trình Trì nhìn đồng hồ, hiện tại đã là 5 giờ chiều, còn ba giờ nữa.

“Bây giờ em đi thu dọn đồ đạc trước.” Trình Trì dứt lời định đi, ngẫm nghĩ: “Thôi, quá nhiều đồ, một chốc cũng không dọn xong, tới nơi rồi mua đồ mới, em đặt vé trước...”

Hứa Nhận đột nhiên cười khẽ một tiếng.

Ánh mắt Trình Trì từ trên màn hình điện thoại chuyển sang mặt anh, một tia chớp cắt ngang chân trời, căn phòng tối tăm nháy mắt được chiếu sáng, vẻ mặt của anh rất hồ hởi, mang theo nụ cười lạnh.

Trình Trì nhú mày, cô rất không thích biểu cảm này của anh.

“Hứa Nhận, có phải anh không muốn dẫn em đi đúng không?” Cô hỏi anh.

Hứa Nhận nhún nhún vai: “Chân mọc trên người em, em muốn đi, không ai ngăn được.”

“Em nghĩ thế nào cũng được.”

“Nhưng anh sẽ không dẫn em đi.”

“Hứa Nhận.” Trình Trì nhìn anh: “Anh có ý gì?”

“Em muốn đi Thượng Hải hay đi đâu, ngồi xe nào, đều là chuyện của em, không liên quan đến anh, em muốn đi theo anh cũng được, nhưng anh sẽ không chăm sóc cho em.”

“Hứa Nhận.” Trình Trì khó tin: “Anh nói cái gì?”

“Bố em không thích chúng mình ở bên nhau.” Anh nói: “Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân anh muốn chia tay với em.”

Anh lạnh nhạt nhìn cô một cái: “Biết anh thích gì ở em không?”

“Cái gì?” Trình Trì ngơ ngẩn nhìn anh.

“Có thể sẽ bị tổn thương, em chắc chắn muốn nghe ư?”

Trình Trì nhìn anh chăm chăm, ánh mắt hằn tơ máu: “Anh nói đi.”

“Anh thích em vì em là cô bé điếc.” Anh đi tới, căn một cái lên vành tai cô, đầu lưỡi trần trọc một lát, đè thấp giọng: “Em có tất cả những gì anh hâm mộ, nhà giàu có, được người nhà cưng chiều, em tựa như cô công chúa nhỏ ở trên cao, nhìn hoàn hảo như vậy, mà thực tế lại vô cùng khiếm khuyết.”

Đồng tử Trình Trì co lại.

Giọng anh như gió từ địa ngục thổi tới: “Em không chỉ có khiếm khuyết về cơ thể, tâm hồn cũng có khiếm khuyết, em muốn cứu vớt anh, như em mong muốn, anh cho em, tất cả những gì em muốn bao gồm bản thân anh, bởi vì anh thích khiếm khuyết của em, em làm anh cảm thấy, thế giới này mẹ nó vẫn có chỗ công bằng.”

Nước mắt Trình Trì tràn ngập hốc mắt, nhưng cô cắn chặt môi dưới, không cho nước mắt rơi xuống.

“Rất đau khổ đúng không, tiểu thiên kim.” Hứa Nhận dịu dàng hôn lên trán cô, sau đó đứng dậy, xách vali: “Em nên tỉnh rồi, mở to mắt nhìn thế giới này, thế giới này là bệnh, giống như cái nhà này, thối rửa mục nát.”

“Anh thì sao, Hứa Nhận?”

Hứa Nhận xoay người, yên lặng nói: “Anh cũng... Có bệnh.”

Bệnh nghèo, bệnh điên, cầu mà không được, mơ mộng hảo huyền, tương tư tận xương, xa cách đến tận chân trời...

Rơi xuống địa ngục gì chứ, thế giới này mẹ nó còn không phải là địa ngục ư?

Mỗi người đều đau khổ giữa trong biển tội ác, không có người được cứu giúp, không có người vô tội.

Trình Trì trước anh một bước, chạy đến bên cạnh bàn, bưng chiếc hộp nhỏ đựng rùa lên, lão đảo lúi ra phía sau vài bước.

“Hứa Nhận.” Cô dùng mu bàn tay lau khô nước mắt trên khóe mắt, cố gắng khiến giọng nói mình trở nên bình tĩnh: “Hứa Nhận...”

Giọng cô rất nghẹn ngào, ngoại trừ tên của anh, cô không thể nói thêm được lời nào nữa.

Nước mắt càng lau càng nhiều, tựa như dòng suối nhỏ chảy xuống róc rách.

“Hứa Nhận...” Cô đỏ mũi, nỗ lực nói gì đó, nước nở đứt quãng, rất giống lúc đạt cao trào dưới thân anh.

“Anh thích Sex mà, ở lại đi.”

Anh xoay người đi ra khỏi phòng, dường như chợt nghĩ ra gì đó, quay đầu lại: “Đúng rồi, về thân thể của anh, thật ra em đã đoán đúng được một nửa, anh là con trai Lâm Quân Tắc, nhưng không phải con riêng, mẹ anh là vợ chính thức của ông ta, trước đây ông ta vào thành phố làm việc, vì mặt mũi ưa nhìn, được tiểu thư nhà giàu coi trọng, bỏ rơi mẹ của anh.”

Trình Trì ngơ ngác lắng nghe.

“Còn nữa, anh có thể vào nhà của em, có chỗ ở, có sách học, cũng không phải do Lâm Quân Tắc nhân từ hay nhớ đến thân tình, mà là...” Anh cười lạnh một tiếng: “Là anh lấy sự tồn tại của bản thân, đe dọa ông ta, ông ta không dám nhận anh, cũng không dám để vị tiểu thư nhà giàu kia biết đến sự tồn tại của anh, anh là minh chứng cho quá khứ nghèo túng của ông ta.”

Anh rời đi thật lâu.

Cô ôm chặt hộp đựng rùa đen, không biết đứng bao lâu, khóc bao lâu, đột nhiên, hình như cô chợt phản ứng lại gì đó, ôm rùa đen vội vàng chạy ra ngoài, mở cửa trực tiếp lao thẳng vào trong màn mưa.

Mưa to tầm tã gột rửa cả thế giới, một lớp hơi nước dâng lên, bao trùm lấy đôi mắt cô, cô chạy ra khỏi biệt thự, đã không thấy bóng dáng Hứa

Nhận.

“Đừng đi mà!” Cô chạy vào gara, chưa đến một lát sau, Ferrari màu đỏ lao ra, lao vào trong màn mưa, cô điên cuồng dầm lên chân ga, phóng trên đường.

Cần gạt nước gạt hết mưa to, Sex được cô đặt trên ghế phó lái, đầu nhỏ vùi vào trong nước, phun ra từng quả bong bóng.

Hứa Nhận cầm vé tàu, xách theo vali, vào toa tàu hỏa.

Khoang tàu ghế cứng vô cùng nặng mùi, mùi mì ăn liền, mùi chân thối, còn có mùi hôi nách...

Vài gã đàn ông ngủ trên lối đi nhỏ, vị trí của anh gần cửa sổ, nâng vali để lên giá hành lý, anh ngồi xuống, trái tim càng đau đớn.

Hai gã đàn ông bên cạnh đang chơi bài.

“Người anh em, đấu địa chủ (2) không?” Một gã mặc quần áo công nhân hỏi Hứa Nhận: “Làm hai ván.”

Hứa Nhận lắc đầu, không muốn nói chuyện.

Anh duỗi tay vặn nắp chai nước khoáng, gã công nhân quan sát anh, ánh mắt dừng trên chai nước khoáng trong tay anh, tay cầm chai, vô cùng run rẩy, nước trong chai suýt bắn ra ngoài.

“Người anh em, có phải cơ thể cậu không được thoải mái không?” Công nhân Giáp hỏi.

Hứa Nhận lắc đầu, nặng nề buông chai nước khoáng.

Công nhân Giáp thấy anh không thích nói chuyện, cũng không quấy rầy anh nữa, tiếp tục chơi bài với công nhân Ất.

Hứa Nhận nhắm hai mắt lại, vài phút sau, đoàn tàu chậm rãi khởi hành.

“Wow! Xe xịn kìa!” Phía đối diện truyền đến tiếng nói của một người đàn ông: “Đó xe là Ferrari nhỉ?”

Sau đó một người phụ nữ mở miệng, tràn ngập sự hâm mộ: “Đúng vậy! Ferrari bản giới hạn! Ngầu thật!”

Hứa Nhận đột nhiên mở mắt ra, chỉ thấy trên quốc lộ song song với đường ray, chiếc Ferrari màu đỏ lao đi như ngọn lửa, cửa sổ Ferrari chậm rãi hạ xuống, cô vừa khóc, vừa lái xe, không ngừng nhìn vào cửa sổ tàu hỏa, đôi môi đỏ bừng của cô mấp máy, hình như đang nói gì đó.

Tim anh bỗng nhiên thắt lại, anh đọc được, cô đang gọi tên anh.

Hứa Nhận, cô đang gọi Hứa Nhận.

Hứa Nhận đập tay vào cửa sổ, nhìn chăm chăm vào chiếc xe kia, mọi người xung quanh đều quay sang nhìn anh với mắt ánh kì lạ.

Anh ở đây, tiểu thiên kim, anh ở đây.

Ferrari tăng tốc, phóng nhanh lên trước, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Hứa Nhận.

Anh cảm giác... Khóe mắt có thứ gì đó ấm áp, chảy xuống.

Ferrari ngừng lại trước ngã rẽ, anh nhìn thấy cô đứng trước mũi xe, trong tay ôm hộp đựng rùa đen, đứng dưới trời mưa, đón tàu hỏa đang chạy, vừa khóc vừa gọi.

Hứa Nhận đột nhiên đứng lên, cả người dán vào cửa sổ, khiến mọi người xung quanh giật nảy mình.

Dường như Trình Trì đã nhìn thấy anh, cô bỗng chạy xuống quốc lộ, chạy qua bờ ruộng đuổi theo.

Cô khóc lóc chạy vội, mưa to tầm tã.

Nhưng rất nhanh, bóng dáng gầy yếu của cô bị tàu hỏa bỏ lại phía xa.

Đau lòng đến mức khó mà hít thở.

“Sex.” Anh lẩm bẩm, ghen ngào nói: “Thay anh...”

“Ở bên cô ấy.”

Hết chương 33

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Nhận anh nói những lời đó, thử hỏi lương tâm anh có đau hay không

Chỉ có chương này ngược! Ngày mai là được rồi!!!

Thật đấy thật đấy!!

Che nấp nôi chạy ~

Lời editor: Đừng tin tác giả huhu, cú lừa ngoạn mục đấy T.T

(1): Dự án 211 (211工程/ Project 211) là dự án được Quốc Vụ Viện Trung Quốc (tức chính phủ trung ương) chính thức phê chuẩn vào tháng 11 năm 1995 để thành lập khoảng 100 cơ sở các trường đại học cao cấp cùng các khoa nghiên cứu nhằm hướng tới thế kỉ 21, ứng phó với cách mạng kĩ thuật của thế giới mới. Đây là chính sách cải cách được thực hiện với quy

mô lớn nhất từ xưa tới nay trong lĩnh vực giáo dục cao cấp của chính phủ Trung Quốc.

Những trường đại học nằm trong dự án 211 thường được gọi là đại học 211. Có thể nói đại học 211 là những trường đại học trọng điểm của Trung Quốc. Những trường đại học hàng đầu Trung Quốc này rất khắt khe trong tuyển sinh đầu vào, chú trọng chất lượng đào tạo cũng như chất lượng đầu ra của sinh viên. Học tập trong những trường này sẽ khá là khó và có nhiều áp lực cho sinh viên nhất là các sinh viên nước ngoài đến. Tuy vậy, việc tốt nghiệp đại học 211 sẽ đem lại một tấm bằng khá là danh giá tại Trung Quốc.

(2): Đấu địa chủ là một cách chơi bài tú lơ khơ. Trò chơi có ít nhất từ 3 người, dùng một bộ 54 lá (ngay cả lá bài quý), trong đó một người làm địa chủ, còn lại hai nhà là một phương khác, song phương đấu nhau, một phương ra bài trước thì chiến thắng.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 34: Tận Tình (13)

Trình Trì không đăng ký bất cứ nguyện vọng nào.

Cô suy sụp suốt một tháng, mỗi ngày đều được Dương Tĩnh Bạch Du kéo ra ngoài, đưa xe, đi dạo, hoặc xem phim, hy vọng cô tỉnh táo lại, nhưng Trình Trì giống như đã chết, chỉ còn cái xác không hồn, trừ việc uống rượu, cô không còn hứng thú với bất kỳ cái gì, mỗi đêm về nhà người đều đầy mùi rượu, làm Dương Tĩnh chỉ muốn lên máy bay bay đến Thượng Hải đánh Hứa Nhận một trận tới bời.

Hứa Nhận không có điện thoại, anh vừa đi, đã cắt đứt liên hệ với tất cả mọi người.

Muốn tìm, cũng tìm không thấy.

Bạch Du rất tức giận, nghĩ được cái gì cũng chửi ra hết.

“Trình Trì, cậu đừng nghĩ đến anh ta nữa, loại người như Hứa Nhận, mẹ nó chỉ là một con phượng hoàng nam, một lòng một dạ bò lên, vì lợi ích mà chuyện gì cũng có thể làm, trước đây anh ta tốt với cậu, có khi do nhìn trúng cậu có thể giúp anh ta không bị ức hiếp trong trường, hiện tại thi đỗ đại học tốt, không cần cậu nữa, bèn một chân đá văng cậu đi!”

Bạch Du càng nói càng tức: “Loại người này căn bản không đáng để cậu đau lòng như vậy, chờ sau này anh ta thật sự thành công, anh ta sẽ không coi trọng cậu nữa đâu, cậu sẽ trở thành minh chứng rõ nhất về quá khứ chật vật của anh ta.”

Câu cuối cùng này, cùng với câu Hứa Nhận nói trước khi rời đi, hiệu quả như nhau.

Nhưng Trình Trì biết, anh không phải như vậy.

Anh nhất định có nỗi khổ tâm riêng.

“Bố cũng không bắt thằng bé chia tay với con.”

Trong thư phòng, Trình Chính Niên châm một điếu thuốc, hút một ngụm, chậm rãi nói: “Bố cho thằng bé hai lựa chọn, nó muốn dẫn con đi, được, nhưng nếu con bước ra khỏi cửa nhà họ Trình, sẽ không còn là con gái của Trình Chính Niên nữa, sau này ở bên ngoài, cho dù con sống tốt hay không tốt, cũng là người của Hứa Nhận, bố sẽ không cho các con một đồng tiền hay giúp đỡ gì cả.”

Ông nhìn Trình Trì, tiếp tục nói: “Còn có một lựa chọn khác, thằng bé đi một mình, để con ở lại, con vẫn là Trình Trì, con có thể sống cuộc sống mà con thích, đi Ferrari của con, đua xe, hút thuốc, tùy con, hoặc là học một trường cao đẳng nào đấy, sau khi tốt nghiệp vào công ty, bố cho con một chức vị nhẹ nhàng, yên ổn sống cả đời.”

Trình Chính Niên bình thản nói nội dung cuộc trò chuyện của mình với Hứa Nhận, Trình Trì càng nghe, lại càng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Hứa Nhận là đứa trẻ thông minh, thằng bé biết, cho dù nó có thể làm thêm kiếm tiền nuôi sống chính bản thân mình, xin trợ cấp học phí để hoàn thành việc học, nhưng hiện tại, nó không có năng lực dẫn theo một cô công chúa... Hai bàn tay trắng.”

Trình Chính Niên đứng lên, đi đến bên người Trình Trì, vỗ vỗ bả vai đang run rẩy của cô, dịu dàng vỗ về: “Con gái, con còn nhỏ, có lẽ cảm thấy, tình yêu quan trọng nhất, nhưng thật ra cũng không phải vậy, hiện thực rất

tàn khốc, đặc biệt là sống với đàn ông như Hứa Nhận. Bố không muốn con đi lên con đường mà tương lai sẽ phải hối hận.”

Trình Trì dùng sức lau nước mắt, đối diện với Trình Chính Niên, ánh mắt cô, vô cùng gay gắt.

Thật lâu sau, cô cắn răng, quyết tuyệt nói: “Hối hận hay không, giao cho tương lai, hiện tại con muốn đi tìm anh ấy!”

Cô nói xong xoay người đi, kiên định quyết tâm.

“Bố không ngăn cản con.” Trình Chính Niên nói: “Nhưng bố sẽ không giúp đỡ con, Trình Trì, nếu con muốn tốt, đừng nhất thời làm liều...”

“Bố, con cần bố cho con một số tiền.”

“Bố sẽ không cho con một đồng tiền nào cả.” Trình Chính Niên nghe vậy, có vẻ tức giận, nhấn giọng: “Con đã trưởng thành, giống như Hứa Nhận, muốn gì thì tự mình đi kiếm, không nên ỷ lại vào người khác, học được cách chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.”

“Bố, con cần đóng học phí.”

“Học phí gì? Ngay cả nguyện vọng con cũng không đăng ký...”

Trình Trì nhìn vào mắt ông, căn môi dưới đến trắng bệch, gằn từng chữ một: “Con muốn học lại.”

Trình Chính Niên ngẩn ra, cho rằng chính mình nghe nhầm, cái gì, học lại!

Cô muốn học lại!

Ông khó tin: “Con lặp lại lần nữa...”

Trình Trì quyết tuyệt nói: “Con muốn học lại, thi vào đại học S.”

Ngày này năm sau, cô muốn đường đường chính chính thi đến Thượng Hải, thi vào đại học S của Hứa Nhận!

Cô sẽ không trở thành gánh nặng của anh, cũng sẽ không trở thành tiểu thiên kim cần anh chăm sóc cần anh nuôi, càng sẽ không trở thành minh chứng cho quá khứ chật vật của anh.

Cô muốn dùng chính cố gắng và thực lực của mình, đường đường chính chính đứng bên cạnh anh!

Đêm đã khuya, Trình Chính Niên đứng một mình trước cửa sổ, nhìn bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, tâm tình không thể bình tĩnh.

Ông cho rằng bản thân đủ hiểu đứa con gái này, đứa con gái phản nghịch, nhưng lại khiến ông đau lòng.

Hiển nhiên, ông sai rồi, ông không hiểu cô, thậm chí ông còn không bằng Hứa Nhận, chàng trai mới ở chung với cô nửa năm, còn hiểu cô hơn.

Ngày hôm đó cũng trong thư phòng này, Hứa Nhận đưa ra lời thề son sắt với ông, anh muốn giao sự lựa chọn cho Trình Trì, hơn nữa anh tin chắc, cô sẽ đưa ra quyết định vô cùng chín chắn.

Hứa Nhận cùng ông đánh cược một ván.

Hiện tại, Hứa Nhận thắng.

Trình Chính Niên bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu Trình Trì thật sự có thể thi đỗ đại học S, về tình về lý, ông không có bất kỳ lí do gì ngăn cấm cô thích tên nhóc thối kia.

Chiêu này của Hứa Nhận, phá tan quân của ông, hơn nữa còn thắng rất đẹp.

Cuối tháng bảy, lớp học lại của trường Mười Ba đã bắt đầu nhập học, Trình Chính Niên vừa phấn chấn vừa thấp thỏm cùng Trình Trì đi báo danh, dọc đường cũng không dám nhiều lời, sợ cô lại đổi ý, mà Trình Trì nhìn khung cảnh phố xá lướt qua cửa sổ, luôn trầm lặng.

Khai giảng, nỗi thấp thỏm mấy tháng nay của Trình Chính Niên, mới xem như kết thúc.

Trình Trì thật sự hạ quyết tâm, bắt đầu chăm chỉ học tập.

Mỗi ngày 6 giờ sáng thức giấc, đến lúc ăn bữa sáng theo thường lệ cô sẽ cầm một quyển sách học, lúc này cô không còn tự lái xe đến trường, mà để tài xế đưa đón hàng ngày, để cô có thể ôn bài trên đường, đôi khi đêm khuya Trình Chính Niên tan làm về nhà, vẫn có thể nhìn thấy phòng cô còn sáng đèn.

Quan trọng nhất chính là, cô không hề ra ngoài lêu lổng với đám bạn xấu, có lẽ là bởi sau khi thi đại học xong ai đi đường nấy, cũng có thể là cô thật sự muốn thay đổi, Trình Trì bây giờ, cùng với cô thiếu nữ xấu xa trong quá khứ gần như là hai người khác nhau.

Mà một năm này, trong nhà đã xảy ra biến cố rất lớn, Trình Chính Niên nhận được một lá thư ẩn danh, bên trong có ảnh Giang Y Lạc và Trình Lệ Minh đi khách sạn, hai người quấn quýt bên nhau, vô cùng thân mật.

Sau đó Trình Chính Niên ly hôn với Giang Y Lạc, đồng thời cùng đuổi Trình Lệ Minh ra khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ bố con.

Không có bố che chở, công ty của Trình Lệ Minh nhanh chóng tụt dốc, phải đóng cửa, mà có vẻ Trình Chính Niên đã quyết tâm, không thèm gặp lại gã, Trình Lệ Minh hoàn toàn mất nơi nương tựa, thật sự nghèo túng, sau đó đành rời khỏi Lộc Châu, về phần đi đâu, không ai biết, gã cũng không hề liên lạc với người trong nhà.

Bạch Du ở lại học một trường hạng hai, Dương Tĩnh chỉ ước nhanh chóng thoát khỏi sự kiểm soát của bố cậu, một mình chạy tới Thượng Hải xa xôi, tự do tự tại, thường xuyên gọi điện thoại cho Trình Trì, kể về cuộc sống đại học của mình; kể về mấy em gái trong trường trang điểm đậm như quỷ, vô cùng lòe loẹt; kể về thành phố lớn ngợp trong vàng son xa hoa truy lạc, không ra cũng không biết, cảm thấy trước đây bản thân thật sự là ếch ngồi đáy giếng, bây giờ sau khi chân chính tiếp xúc với người có tiền, mới cảm thấy mình mẹ nó chính là nhà giàu mới nổi.

Trình Trì không nhịn được mà bật cười.

Cuối cùng, Dương Tĩnh còn kể về Hứa Nhận.

Cậu nói việc đầu tiên đến Thượng Hải là chạy tới đại học S, muốn tấn cho anh một trận, trút giận cho Trình Trì, kết quả Hứa Nhận mời cậu uống rượu, chuốc say cậu rồi ném xuống bên đường, khiến cậu còn bị cảm lạnh vài tuần.

Cậu còn nói, Hứa Nhận bây giờ vô cùng trâu bò, không ai không biết, sinh viên năm nhất có một đàn em vừa đẹp trai vừa tài giỏi.

Mỗi lần Dương Tĩnh đến đại học S tìm Hứa Nhận, đều có thể chạm mặt bạn nữ đang tỏ tình, Dương Tĩnh trực tiếp giúp Trình Trì đuổi những bạn nữ đó đi, còn nói Hứa Nhận đã có bạn gái, làm mấy em gái này bỏ

cuộc, vì cậu thường xuyên đến đại học S, kết quả bị mọi người hiểu lầm, cho rằng bạn gái của Hứa Nhận thật ra chính là Dương Tĩnh.

Chuyện này từng trở thành giai thoại được lan truyền trong đại học S.

Trình Trì chỉ lo cười, Dương Tĩnh lại rất không phục: “Sao nào, ông đây phải là người mạnh mẽ hơn chứ! Dựa vào đâu nói ông đây là bạn gái anh ta!”

Trình Trì nói, Dương Tĩnh, cậu giúp tớ quan tâm anh ấy, đừng để anh ấy bị ức hiếp.

Thành phố lớn, ánh mắt mọi người thường mọc trên đỉnh đầu, khó tránh khỏi đâm thắp tầng bốc cao, Hứa Nhận có xuất thân như vậy, không ít người xem thường.

Dương Tĩnh cậu phải giúp tớ chăm sóc anh ấy.

“Anh ta đâu bị ức hiếp, có mà anh ta ức hiếp tớ ấy chứ?” Dương Tĩnh rất khó chịu: “Nếu không phải vì Trình Trì cậu, ông đây mặc xác anh ta.”

Một ngày nghỉ đông nào đó, Dương Tĩnh gọi điện thoại tranh công với Trình Trì, nói Hứa Nhận bắt đầu làm ăn rồi, nhờ cậu giật dây bắc cầu giới thiệu vài khách hàng có tiền, nghe nói kiếm được không ít lợi nhuận.

Trình Trì tò mò: “Làm gì vậy?”

“Tớ cũng không hiểu được, giống kiểu kinh doanh tài chính, tiền lãi, khoản tiền cho vay, anh ta là người trung gian trong đó, kiếm lợi nhuận.”

Trình Trì cũng nghe không rõ: “Hợp pháp không?”

“Chắc là hợp pháp, còn tạo app mà.” Dù sao Dương Tĩnh cũng không hiểu: “Anh ta theo chân người trong đại học cùng nhau làm, sau lưng còn

có boss lớn đầu tư, rất nhiều lần bọn họ mở họp tố đến nghe, số lượng qua tay dường như rất lớn, lợi nhuận cũng cao.”

Trình Trì rất tò mò, cúp điện thoại, dựa vào tin tức Dương Tĩnh cung cấp, download cái app kia, tự mày mò một hồi, hình như là phần mềm quản lý tài sản, gửi tiền vào, một khoảng thời gian sau thì sinh lãi, nhưng muốn rút ra, lúc nào cũng có thể rút. Toàn bộ giao diện vô cùng đơn giản, Trình Trì lại tìm thêm nhiều phần mềm cùng loại khác, thoáng yên tâm, hẳn là không có vấn đề gì, dù sao người khác cũng làm, chứng tỏ việc này làm được.

Cô dứt khoát đăng ký tài khoản, sau đó rút năm vạn tệ từ ngân hàng của mình gửi vào, xem như là một chút ủng hộ nho nhỏ cho sự nghiệp của anh.

Một buổi tối nào đó vào cuối tháng ba, Trình Trì vừa ôn bài xong, tắt đèn chuẩn bị ngủ, chợt nhận được điện thoại của Dương Tĩnh, giọng Dương Tĩnh có vẻ hơi đứt quãng, nói tên chết tiệt Hứa Nhận kia lúc xã giao uống nhiều quá, bây giờ mượn rượu làm càn trên đường, một mình cậu, căn bản không đưa anh về được.

Cậu vừa nói, vừa mắng, trong điện thoại còn truyền đến tiếng thở dốc trầm thấp và tiếng đập chân đập tay.

Trình Trì đột nhiên đứng lên, cái ghế phía sau vì hành động dữ dội của cô mà đổ xuống mặt đất, cô có phần hoảng loạn, nói: “Dương Tĩnh, cậu thuê một phòng khách sạn gần đây đi, uống say đừng để anh ấy ngủ một mình, nhớ đâu ngủ say buồn nôn, mắc nghẹn trong khí quản là toi đấy.”

“Ông đây... Ông đây...” Dương Tĩnh đứt quãng, thở hổn hển: “Không kéo được anh ta! Anh ta không nghe lời, cũng không đi theo tớ, mà chui đầu vào thùng rác, gào khóc, muốn tìm vàng gì đấy, đồ thần kinh! Thùng rác thì đào đâu ra vàng?”

Trình Trì che miệng lại, khước mắt đỏ ửng.

Không phải anh đang tìm vàng, mà anh đang tìm... tiểu thiên kim.

Thật lâu sau, cô ổn định lại cảm xúc, nói: “Dương Tĩnh, cậu đưa điện thoại cho anh ấy, tớ nói chuyện với anh ấy.”

Đã gần một năm, hai người, không trực tiếp nói chuyện.

Tất cả đều có Dương Tĩnh đảm đương người trung gian, nói Hứa Nhận gần đây như thế nào làm sao với Trình Trì, nói Trình Trì thi thử lại lên hàng học sinh giỏi như thế nào với Hứa Nhận...

Hai người phản ứng giống nhau như đúc, lạnh nhạt đáp lời, mặt nở nụ cười nhạt nửa thật nửa giả, không dấu vết, lẳng lặng không tiếng động.

Trong điện thoại, vang lên tiếng loa kéo sột soạt sột soạt, loáng thoáng nghe thấy Dương Tĩnh nói, Hứa Nhận, Trình Trì muốn nói chuyện với anh.

Sau đó, tiếng loa kéo dừng lại, bên kia điện thoại vô cùng yên tĩnh, Trình Trì loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng ô tô chạy trên đường, còn có thể nghe được tiếng gió thổi lá cây xào xạc, còn có tiếng anh... Thở dốc nặng nề.

“Hứa Nhận?” Cô thử gọi anh một tiếng.

Tiếng thở dốc nặng thêm.

“Hứa Nhận, anh đừng khóc, em ở đây.”

.....

Buổi tối hôm đó, Dương Tĩnh công Hứa Nhận đến khách sạn, Hứa Nhận dựa vào lưng cậu, không hề âm ỉ, Dương Tĩnh lại có thể cảm nhận được cả người anh đang run rẩy.

Anh nắm chặt điện thoại Dương Tĩnh, đặt bên tai mình, điện thoại không bị tắt, nhưng anh cũng không nói gì, Dương Tĩnh không biết Trình Trì nói gì với anh, mà Hứa Nhận lại ngoan ngoãn giống như một đứa bé nhận được kẹo, trừ việc nắm chặt điện thoại không chịu buông tay, cho dù Dương Tĩnh cởi quần áo và giày giúp anh, anh cũng hoàn toàn không phản kháng, so với vừa rồi cứ như hai người khác nhau.

Dương Tĩnh mệt mỏi đổ ập xuống sofa trong khách sạn, nhìn Hứa Nhận ôm điện thoại của cậu, cong người, vùi mình trong trong ổ chăn, nghe âm thanh trong điện thoại.

Dương Tĩnh thoáng xót xa tiền điện thoại đường dài của mình.

Cậu từng cho rằng, Trình Trì gặp Hứa Nhận như gặp ma.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như Hứa Nhận là người trúng độc sâu hơn.

Hết chương 34

Lời editor: Huhu T.T Đây, rõ ràng chương trước tác giả bảo không còn ngược nữa, đúng là không ngược thật, mà là ngược chết tở luôn rồi T.T

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 35: Tận Tình (14)

Ngày có kết quả, Trình Chính Niên hưng phấn gọi điện thoại tới, vui mừng như một đứa trẻ, hỏi cô đoán xem mình thi được bao nhiêu điểm.

Trình Trì không hề suy nghĩ, cho ông một khoảng điểm.

Khoảng 620 đến 660.

Sau khi thi xong, cô dựa vào trí nhớ tuyệt vời của mình, làm lại đề thi một lần nữa, sau đó so đáp án, ngữ văn và tiếng Anh cứ cho chênh lệch khoảng bốn mươi điểm, những môn khác đều có thể đủ đến điểm chuẩn.

“658!” Trình Chính Niên vô cùng vui sướng: “Không hổ là con gái của Trình Chính Niên! Bố rất tự hào về con!”

Cúp điện thoại, Trình Trì mím môi cười nhạt.

Cả ngày điện thoại bàn vang lên không ngừng, tất cả đều là người thân quen gọi đến hỏi điểm.

Hơi muộn một chút, Trình Trì mới nhận được điện thoại của Dương Tĩnh, Dương Tĩnh rất khinh thường hỏi: “Thế nào, được trên 400 không?”

Trình Trì muốn một chân đá bay cậu đi.

Trình Trì nén cười: “Cậu nói với Hứa Nhận, nói Trình Trì sắp tới tìm anh tính sổ rồi.”

“Vậy rốt cuộc cậu có trên 400 không? Nếu không trên, chào mừng cậu báo danh vào trường đại học của tớ! Học trường, che chở cậu!”

Trình Trì cười đến mức không khép miệng được, mắng một câu: “Mẹ nhà cậu.”

Đến đêm, Trình Trì còn nhận được điện thoại của Trình Lệ Minh, đã hơn nửa năm gã không liên lạc với người trong nhà.

“Em gái, chúc mừng em, từ nhỏ anh đã biết, em thông minh, nhất định sẽ có triển vọng.”

“Cảm ơn anh.” Trình Trì vội vàng hỏi: “Rốt cuộc anh đang ở đâu thế?”

“Bây giờ anh đang ở bên ngoài làm ăn.”

“Anh làm gì ạ?”

“Em đừng quan tâm, có nói em cũng không hiểu đâu.” Trình Lệ Minh thoáng chần chừ: “Ờm... Em có thể cho anh mượn ít tiền không, chuyện làm ăn phải quay vòng vốn, nhưng mà em tuyệt đối đừng nói với bố nhé.”

“Anh cần bao nhiêu?”

“Em có bao nhiêu?”

“Anh thật đúng là công phu sư tử ngoạm, em có bao nhiêu thì anh lấy bấy nhiêu à?”

“Càng nhiều càng tốt mà.” Trình Lệ Minh lại giở giọng cà lơ phất phơ.

“Nhiều nhất là sáu vạn.” Trình Trì đã gửi một khoản định kỳ vào app Hứa Nhận, bây giờ không thể lấy ra.

“Được được, sáu vạn thì sáu vạn, anh nhả tài khoản cho em, em gửi vào đây, nhớ kỹ, tuyệt đối không được nói với bố!”

Hôm sau Trình Trì ra ngoài chuyển tiền cho Trình Lệ Minh, hơn nữa còn kiểm tra tài khoản kia, được mở tại Thượng Hải.

Trình Lệ Minh cũng ở Thượng Hải.

Tại sao lại ở cùng một nơi?

———

Nếu không có gì thay đổi, Trình Trì sẽ trúng tuyển vào ngành văn học của đại học S.

Khi cô chọn chuyên ngành cũng không quá băn khoăn, Trình Chính Niên muốn cô tự mình làm chủ, dựa vào sự yêu thích của mình, cô chọn chuyên ngành văn học ngôn ngữ Hán, Trình Chính Niên hỏi vì sao cô lại chọn chuyên ngành này, cô nói, vì cô là người có tiền.

Nghe nói ở nước ngoài những người làm nghiên cứu văn học nghệ thuật đều là giai cấp tư sản có tiền, Trình Trì cảm thấy, chuyên ngành này vô cùng phù hợp với bản thân mình, cô không có lý tưởng to lớn gì, cũng không quá hứng thú với việc kiếm tiền, làm chút văn học nghệ thuật canh sông nước trắng, viết lách vài câu chuyện đau thương về tình cảm trai gái, cảm thấy cũng không tệ lắm.

Trình Chính Niên hơi hối hận, cứ tưởng cuối cùng cô nhóc này đã có mục tiêu rõ ràng, nhưng nhìn trông, ngoại trừ việc thi vào đại học S để gặp Hứa Nhận, mọi quyết định cô đưa ra, đều có tính chất hên xui.

“Con có biết chuyên ngành này làm gì không mà con chọn! Con có biết bối cảnh và triển vọng của chuyên ngành này không? Con để tay lên ngực tự hỏi bản thân một chút, con có cảm thấy hứng thú với nó không?”

Từ khi Trình Trì gửi nguyện vọng đăng ký đi, Trình Chính Niên bắt đầu lải nhải dạy dỗ cô, ông là một người đàn ông sống khuôn phép, rất không thích thái độ thờ ơ này của cô, không có trách nhiệm với bản thân, còn trông cậy vào cô có thể tự lập tự cường, trở thành một người có ích cho xã hội ư?

Trình Chính Niên vô cùng bức mình.

Cuối cùng, gần cuối tháng 8, Trình Trì không thể ở trong cái nhà này nữa, cô quyết định đến trường sớm.

Từ lúc Hứa Nhận học đại học, cắt đứt liên lạc với nhà họ Trình, Trình Chính Niên không hề giúp đỡ anh nữa, Trình Trì cũng có ý định giống anh, không hề duỗi tay đòi tiền người nhà, mà dựa vào tiền học bổng với tiền làm thêm kiếm được tự nuôi sống chính mình, nhưng suy nghĩ này, kể từ khi cô kéo vali bước lên đoàn tàu mang số hiệu K, hoàn toàn tan thành mây khói.

Mẹ nó, đây rốt cuộc là chỗ quý quái gì vậy!

Tại sao mọi người có thể trực tiếp ngồi trên lối đi nhỏ trong khoang tàu! Cái thứ vàng vàng trên chần đơn là cái gì! Còn có rốt cuộc mùi lạ trong tàu là mùi gì, có người xào đậu tằm (1) trên xe hả!

Cô hồi hận, tại sao máy bay tốt thế không ngồi, lại cố tình chạy đến đây ngồi giường nằm.

Cô vất vả chen vào khoang tàu, tìm được vị trí giường của mình, ngồi xuống, từ đầu đến cuối vẫn luôn cau mày, dùng mu bàn tay che miệng.

Đúng là một nơi che dấu tốt cái cao quý của hoa sen trắng.

Đối diện một người phụ nữ ôm con luôn dùng ánh mắt kỳ lạ quan sát cô, Trình Trì ngược mắt, không hề khách khí mà trừng lại, người phụ nữ

kia vội vàng dời ánh mắt.

Bên cạnh có một người đàn ông mặc áo ba lỗ màu xanh ăn mì gói, rất nặng mùi.

Trình Trì đeo kính râm, nhắm hai mắt lại, cân nhắc có nên nhân lúc tàu hỏa còn chưa khởi hành mà xuống hay không. Nhưng nếu cứ như vậy mà trở về, nhất định sẽ bị lão già cười nhạo.

Đúng lúc Trình Trì chưa ra được quyết định, có người đá đá vali của cô: “Này, để vali lên trên, để ở đây chặn mất đường rồi?”

Trình Trì tháo kính râm, chỉ thấy trước mặt có một cậu thanh niên chạc tuổi cô, mặc một chiếc áo phông giản dị và cái quần jean mài rách, trên lưng cồng đàn ghi-ta, trong tay xách túi hành lý, anh ta có đường nét sắc sảo, ngũ quan rõ ràng, đôi mắt sâu thẳm, mắt hai mí, trông vô cùng có thần, rất đẹp trai.

Anh ta vừa đến, hai cô gái giường bên cạnh duỗi dài cổ sang ngắm nhìn.

“Cái vali này của cô.” Anh ta lại đá đá: “Để lên trên đi.”

Trình Trì nhú mày, không thích giọng điệu vênh mặt hất hàm sai khiến của anh ta, lười nhác nói: “Con gái chân yếu tay mềm, không bê lên được.”

Chàng trai ngẫm nghĩ, gỡ đàn ghi-ta xuống dựng bên cạnh, sau đó nâng vali của Trình Trì lên, trực tiếp vác trên vai.

Trình Trì nhìn động tác của anh ta, trong lòng nói thật lợi hại.

Cái vali này bị cô nhét đầy đủ thứ linh tinh vụn vặt, đè mãi mới miễn cưỡng đóng được, mấy chục kg, cứ thế được anh ta khiêng lên bỏ vào giá

để hành lý.

Anh ta thở hỗn hển, trong miệng lẩm bẩm một tiếng: “Nặng thật.”

“Này, anh khiêng vali của tôi lên rồi, đến ga nhớ mang xuống dưới cho tôi đấy.” Trình Trì bất mãn nói.

“Không cần cảm ơn.” Chàng trai kéo dài giọng đáp lời cô.

Trong lòng Trình Trì khẽ hừ một tiếng, đeo kính râm, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Này.”

“Gì nữa!”

“Cô đang ngồi trên giường của tôi.”

Trình Trì lại tháo kính râm xuống lần nữa, chàng trai giờ cuống vé trong tay mình lên.

Trình Trì đứng lên trả giường cho anh ta, một mình đứng buồn rầu trên lối đi nhỏ, lúc này tàu hỏa đã chậm rãi khởi hành.

Trình Trì mua vé giường nằm vị trí giữa trên internet, cô không có chỗ ngồi, ghế dài phía đối diện đã có hai người đàn ông ngồi mất, cô đành phải chịu đứng đứng trên lối đi nhỏ, người tới, cô đành dịch người nhường đường, đeo kính râm, bộ dáng kiêu ngạo lạnh lùng ngăn cách với thế giới.

Lục Hành Thương nhìn cô, trong lòng nói đây là công chúa nhỏ ở đâu tới, chỉ sợ từ trước đến nay chưa từng ngồi bao giờ ngoại trừ CDG đầu tàu hỏa.

Anh ta dọn dẹp lại chỗ nằm của mình, sau khi thu dọn ngay ngắn xong, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nói với Trình Trì: “Lại đây ngồi đi.”

“Không cần.” Trình Trì trợn mắt, trực tiếp bò lên trên chỗ nằm ở giữa của mình, chuẩn bị ngủ một giấc.

Cô kéo chăn đơn lên, đặt bên chóp mũi ngửi ngửi, nồng nặc mùi... Chân thối.

Cô ghê tởm đến phát buồn nôn, dứt khoát lấy một lọ nước hoa nhỏ trong balo của mình ra, phun phun vào chăn đơn.

Mùi hương nhanh chóng lan tỏa, Lục Hành Thương nằm ở giường dưới khế lẩm bẩm một tiếng: “Chanel Coco.”

Trình Trì ló đầu xuống, liếc mắt quan sát anh ta lần nữa, nhìn thế nào, cũng chỉ thấy là một tên nghèo, không ngờ lại biết thương hiệu này.

Trình Trì lại nằm xuống giường, tháo máy trợ thính, chuẩn bị thoải mái ngủ một giấc.

Trong lúc mơ mơ màng màng, một giai điệu vô cùng êm tai, như có như không vang lên trong giấc mơ của Trình Trì, sau một lát, cô chậm rãi mở mắt, trên đỉnh đầu là khăn trải giường màu trắng, cô bị kéo về hiện thực, vẫn còn ở trong đoàn tàu đáng sợ này.

Trình Trì đứng dậy, đuổi người ngáp một cái.

Đợi chút!

Hình như có chỗ gì đó không đúng!

Cô nghe thấy âm thanh gì đó, là giai điệu trong giấc mơ.

Cô lại ngó đầu xuống dưới, nhìn thấy Lục Hành Thương ôm cây đàn ghi-ta đỏ thẫm của mình, anh ta nhắm mắt lại, lông mi cong vút, khẽ rung rung, tay anh ta thon dài mà trắng nõn, trông có vẻ được chăm sóc vô cùng cẩn thận, từng cái từng cái, đầu ngón tay gảy dây đàn.

Theo động tác đầu ngón tay anh ta, đàn ghi-ta phát ra giai điệu nhẹ nhàng du dương.

Trình Trì giống như chú thỏ nhỏ hoảng sợ, cô ngóc đầu lên, cầm gối của mình ném đi, gối từ trên giường rơi xuống, đập vào người Lục Hành Thương.

Tiếng đàn đột nhiên im bật.

Trình Trì tìm thấy máy trợ thính của cô dưới gối.

Vừa rồi cô không đeo máy trợ thính! Nhưng cô lại nghe thấy tiếng đàn ghi-ta của anh ta!

Gặp quý!

Lục Hành Thương có vẻ bất mãn, đứng lên, ném trả gối cho Trình Trì, cố gắng kìm nén tức giận: “Tiểu thư, có gì bất mãn, cô nói với tôi, hành trình còn dài, giải quyết vấn đề cho tốt, ra ngoài dĩ hòa vi quý (2).”

Hai phút sau, cả đầu Trình Trì gần như dán trên đàn ghi-ta của Lục Hành Thương, Lục Hành Thương cạn lời nhìn cô, dừng gảy đàn trên tay.

“Tiểu thư, nghe đàn, không phải nghe như kiểu của cô.”

Kỳ lạ.

Trình Trì đeo máy trợ thính lên lỗ tai lần nữa.

Tại sao lại không nghe thấy?

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác?

Trình Trì nản lòng ngồi thẳng dậy, Lục Hành Thương thấy cô bình thường trở lại, bèn bắt đầu gảy nhẹ, Trình Trì hết hứng thú, nhưng mấy cô gái bên cạnh, lại sôi nổi đứng trên lối đi nhỏ, nhìn Lục Hành Thương gảy đàn ghi-ta.

Anh ta có vẻ rất hưởng thụ cảm giác được mọi người vây quanh thưởng thức, một mình đàn đến say mê, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên sườn mặt anh ta, phản chiếu làn da trắng nõn, cả người có cảm giác lành lạnh, nhưng kiểu lạnh này, giống như cơn gió mát lạnh thổi tới giữa hè. Mà kiểu lạnh của Hứa Nhận, lại giống như sương đêm, ẩn giấu bên trong là khí lạnh, có thể khiến người ta đóng băng, cho dù anh có cười với bạn, bạn cũng có thể cảm giác được trong nụ cười của anh mang theo sự nghiêm nghị lạnh lẽo.

Người đến xem càng ngày càng nhiều, Lục Hành Thương dứt khoát cất đàn ghi-ta, trò chuyện với Trình Trì một lát.

“Trên lỗ tai cô, đang đeo máy trợ thính à?”

“Ánh mắt thiếu hiệp thật tốt.” Trình Trì uể oải cười nhạo anh ta.

“Cô là người khuyết tật hả!”

“Anh mẹ nó mới là người khuyết tật.” Trình Trì hung dữ.

“Này! Tôi không có ý khác, hơn nữa người khuyết tật cũng không phải...”

Thôi, Lục Hành Thương cũng lười giải thích.

Trình Trì trợn mắt, đeo tai nghe.

Không lâu sau, tai nghe bị Lục Hành Thương tháo ra: “Đừng dùng cái này nghe nhạc, tổn thương lỗ tai đấy.”

“Lo chuyện bao đồng nhiều thế.” Trình Trì không muốn để ý đến anh ta.

“Này, sau khi tháo cái này ra, cô có thể nghe được không? Là bẩm sinh hay sau này mới bị? Có ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường không?”

Có vẻ Lục Hành Thương vô cùng hứng thú với lỗi tai của cô.

Như thế không hề giống với những người khác, những người đó chỉ biết cô có tật ở tai, đại đa số xuất phát từ ý tốt, đều tránh chạm đến vấn đề này, rất cẩn thận giữ gìn lòng tự trọng cho cô, mà hành động thiện chí tự nhiên này, lại làm Trình Trì cảm thấy không thoải mái, cô cũng không cảm thấy đây là chuyện mất mặt, cô vẫn giống với người bình thường, cô có thể nghe thấy âm thanh, chỉ là người khác dùng lỗi tai, cô dùng máy trợ thính, phương thức bất đồng thôi, có gì đâu?

Lục Hành Thương tò mò, điều này khiến trong lòng Trình Trì thoải mái hơn rất nhiều, tuy rằng mở miệng ngậm miệng là người khuyết tật, nhưng cũng không làm cô cảm thấy ghét.

Trình Trì kiên nhẫn trả lời câu hỏi của anh ta.

Cuối cùng đến hãng máy trợ thính, bao nhiêu tiền, anh ta cũng hỏi.

Đúng là một tên nhóc tò mò.

Trình Trì nói cho anh, hãng của Đức, là loại quý nhất tốt nhất.

Lục Hành Thương nói: “Nhìn không ra, hóa ra cô lại có tiền như vậy.”

Trình Trì nói: “Đúng rồi, tôi là phú nhị đại (3), trong nhà có rất nhiều tiền, tôi còn có một chiếc Ferrari.”

Lục Hành Thương cười rộ lên, bên khóe miệng lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, nhìn trông vô cùng ngọt ngào, giống như ánh mặt trời.

“Vậy vị tiểu thư có tiền này, tại sao cô lại đến khoang giường cứng? Tại hạ cho rằng, khoang giường mềm bên cạnh mới phù hợp với thân phận của cô hơn chứ.”

Trình Trì tò mò hỏi: “Giường mềm là gì?”

Lục Hành Thương lại cười, anh ta cảm thấy, nói chuyện với cô gái này rất có ý tứ.

“Cô đến Thượng Hải học hả?” Lục Hành Thương hỏi cô.

“Không phải.” Trình Trì lắc đầu: “Tôi đi tìm chồng.”

“Tìm.. Chồng?”

“Ừ, năm ngoái bạn trai tôi bỏ tôi lại rồi chạy trốn, tôi tìm anh ấy tính sổ.”

“Ồ.” Hình như Lục Hành Thương đang suy nghĩ gì đó, gật đầu: “Nhờ đâu anh ta đi tìm niềm vui mới thì sao?”

“Không đâu.”

“Chắc chắn thế à?” Lục Hành Thương lại cười: “Thượng Hải chính là thành phố phồn hoa có nhiều người nước ngoài tới ở nhất đấy.”

Trình Trì chắc chắn: “Anh ấy không nỡ bỏ tôi.”

Lục Hành Thương liếc cô một cái, đang định nói anh ta không nghĩ vậy, Trình Trì lại nói: “Bởi vì tôi có tiền.”

“.....”

Hết chương 35

(1): Đậu tằm xào

(2): “Dĩ hòa vi quý” là một tinh thần sống lạc quan, xem trọng sự yên ổn, đối xử hài hòa trong giao tiếp. Đây là câu thành ngữ để khuyên con người chúng ta sống chan hòa, yêu thương và tôn trọng lẫn nhau. Người biết sống “dĩ hòa vi quý” sẽ tạo được thiện cảm với mọi người xung quanh, biết an phận, nhã nhặn trong lời nói, việc làm.

(3): Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 36: Tận Tình (15)

“Anh đến Thượng Hải để ca hát hả?” Trình Trì nhìn đàn ghi-ta của Lục Hành Thương, tò mò hỏi.

Ca hát...

Lục Hành Thương bái phục: “Ánh mắt của cô nương thật tốt.”

Trình Trì đắc ý cười: “Tất nhiên.”

Ngược lại cô làm ra vẻ nhớ ra gì đó: “Vừa rồi tôi nghe anh đàn, có phải đưa chút tiền thưởng không?”

“Có tiền thưởng tiền, không có tiền thưởng người.” Lục Hành Thương học câu nói trong TV: “Không thu tiền cứng nhắc.”

“Tôi có tiền, thưởng tiền cho anh này!” Trình Trì dứt lời, sáng khoái lấy mấy đồng tiền xu ngồi xe buýt trong ví ra, là tiền trước khi đi dì Đào bỏ vào ví cho cô.

Lục Hành Thương nhận tiền xu, bỏ vào trong túi, lại nhìn Trình Trì, cảm thấy cô gái này, thực sự thú vị.

Có đôi khi giống như đang nói đùa, nhưng đùa mà như thật, nhìn trông ngốc nghếch, thực tế lại vô cùng tinh quái, rất nhiều lần anh ta dò hỏi cô đến học hay làm việc, đều bị cô lảng lảng dẫn dắt sang đề tài khác, thông tin cá nhân không thể đào ra được một chút, ngoài miệng nói mình có tiền,

nhưng nhìn cách ăn mặc của cô, áo phông đơn giản và sơmi, đầu giống bộ dáng tiểu thư có tiền.

À, trừ Chanel Coco mà cô xịn lên chần đờn.

Sáng sớm hôm sau, tàu đến ga, Trình Trì đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm, Lục Hành Thương nhắc vali của cô từ trên giá để hành lý xuống, cùng cô đi ra khỏi ga.

“Tôi còn chưa biết tên cô.” Trên đường ra khỏi nhà ga, Lục Hành Thương đuổi theo cô.

“Bây giờ nói cho anh, chờ đến khi ra khỏi ga, có lẽ đã quên mất rồi, cần thiết nói ư?” Trình Trì hỏi.

“Trí nhớ của tôi rất tốt.” Lục Hành Thương chỉ vào đầu mình: “Sau này nếu gặp được cô ở trên phố, có lẽ tôi còn có thể nói ra tên của cô.”

“Anh nói là khi ca hát kiếm tiền trên đường hầm dưới mặt đất ấy hả?”

Lục Hành Thương chân thành gật đầu.

“Vậy gọi tôi là Coco đi.”

“Không thành thật rồi!” Rõ ràng Lục Hành Thương không tin đây là tên thật của cô.

“Nếu anh đi theo kịch bản, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ cho anh tín hiệu của tôi.”

Lục Hành Thương lại cười, má lúm đồng tiền bên khóe miệng vô cùng đáng yêu, trông anh ta càng ấm áp.

“Vậy thì tôi không theo kịch bản nữa, có chuyện nói thẳng, xin hỏi tiểu thư Coco, có thể cho tôi số WeChat của cô không?”

“Không thể.” Trình Trì nói xong, cười tinh nghịch với anh ta, bước đi nhanh hơn.

Lục Hành Thương đứng yên tại chỗ một lát, dòng người xung quanh đẩy anh ta tiếp tục đi lên phía trước, anh ta cúi đầu, khóe mắt cong lên, cô gái này, thật thú vị.

Trình Trì đi đến cổng nhà ga, không ít người giơ bảng tên đứng giữa đám đông, còn có quảng cáo nhà nghỉ, taxi xe dù, thông tin ồn ào ập vào mắt.

Trình Trì ra khỏi nhà ga, đứng bên đường trên quảng trường, gọi điện thoại cho Dương Tĩnh: “Tớ đã ra đứng, cậu đang ở đâu?”

“Ơ... Cậu đến rồi à?” Trong điện thoại, giọng Dương Tĩnh có phần mơ màng.

“Đừng nói cậu vẫn đang ở trên giường đấy nhé?”

“Đâu đâu có... Hôm nay tớ có chút việc không tới được, tớ nhờ một người anh em tới đón cậu, cậu thấy anh ấy không?”

“Mẹ nhà cậu!”

“Thông cảm thông cảm, thực sự có việc.”

“Người anh em kia, trông như thế nào?” Trình Trì quyết định muộn chút mới lại đến tìm cậu, cô nhìn trái nhìn phải chung quanh: “Mặc quần áo gì?”

“Trông thế nào hả?” Dương Tĩnh nghĩ nghĩ: “Kiểu đẹp trai ngất trời ấy.”

“Chó má!” Trình Trì trợn mắt: “Giữa biển người tấp nập này, tớ biết tìm người anh em đẹp trai ngất trời của cậu ở đâu? Nói cụ thể đi.”

“Cậu nói vị trí của cậu cho tớ, tớ bảo anh ấy đến tìm cậu.”

“Tớ ở...” Trình Trì nhìn xung quanh, kết quả vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Hành Thương.

Lục Hành Thương đoán cô đang tìm biển chỉ đường, chỉ chỉ vào cửa hàng KFC đối diện.

“Tớ ở đối diện KFC.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Trình Trì nhìn về phía Lục Hành Thương: “Anh còn chưa đi à?”

“Tôi gọi xe, muốn đi cùng không? Tiểu thư Coco.”

Trình Trì còn chưa nói lời nào, Lục Hành Thương đã tự khai báo: “Tôi là sinh viên năm nhất đại học S, bây giờ đến trường báo danh, không phải người xấu, không tin, tôi có thể cho cô xem thư thông báo trúng tuyển của tôi.”

“Ồ, thật là trùng hợp.” Trình Trì tin anh ta, cười nói: “Tôi cũng đến đại học S.”

“Cô cũng là sinh viên mới?”

“Ừ.” Cô nhìn Lục Hành Thương: “Nếu anh nói sớm, tôi đã không vòng vo với anh như vậy, phí lời.”

“Cô sợ gặp phải người xấu chứ gì?” Lục Hành Thương cười.

Dường như anh ta rất thích cười.

“Trông tôi giống người xấu không?” Trình Trì hỏi.

“Cô không giống người xấu.” Lục Hành Thương nói, cô giống yêu tinh quyến rũ người.

“Anh đi trước đi, tôi chờ bạn tới đón.”

Lục Hành Thương gật đầu, suy nghĩ một chút, nói: “Bạn cô có xe không?”

Trình Trì hiểu, anh ta muốn đi nhờ xe.

“Chắc là có.” Trình Trì nghĩ, anh em của Dương Tĩnh, không đến mức ngay cả xe cũng không có.

“Tôi có thể...”

“Vậy thì anh đừng chờ ở đây với tôi đi.” Trình Trì sáng khoái đồng ý.

Hai người đợi một lát, Lục Hành Thương hỏi: “Bạn cô mặc quần áo gì?”

“Không biết.”

“Trông như thế nào?”

“Đẹp trai ngất trời.”

“.....”

Một lát sau, Lục Hành Thương chỉ vào một người đàn ông đẹp trai ngất trời, hỏi: “Là anh ấy ư?”

Trình Trì lơ đãng xoay người, trong khoảnh khắc nhìn thấy anh, máu toàn thân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Anh mặc một chiếc sơ mi màu xanh nhạt, kết hợp với quần dài màu đen, làn da hình như đen đi một chút, đường nét càng ngày càng góc cạnh,

áo sơ mi bao bọc lấy cơ bắp, có phần căng chặt, có phần hoang dã, đan xen vào nhau, tạo thành một Hứa Nhận.

Một năm không gặp, anh ngày càng... Thành thực cường tráng.

Đôi mắt của anh vẫn sâu như trước, liếc mắt một cái là có thể hút người khác vào trong.

Trình Trì nghe thấy tiếng gió hè thổi, nghe thấy tiếng xe đẩy bán bánh gạo rao phía xa, còn nghe thấy tiếng lắc chân vang lên leng keng lạnh lạnh.

Cả người cô run bần bật.

Hứa Nhận dang rộng hai tay về phía cô.

Nước mắt Trình Trì gần như chảy xuống trong nháy mắt.

Cô mãnh liệt lao về phía anh, hơn mười mét có xa lắm không...

Cô chạy suốt một năm!

365 ngày đêm, có quý mới biết, biết cô đã trải qua những gì! Mỗi tối, thức đêm đọc sách đến rạng sáng, ban ngày cố gắng lên tinh thần, làm từng tờ từng tờ bài thi, bài thi trắng tinh, bị cô chà đạp n lần, cả tờ tràn ngập màu đỏ thắm, vì đuổi theo anh, cô sắp không phải là Trình Trì nữa rồi.

Chạy vài bước, Trình Trì đột nhiên dừng lại, đỏ mắt ngẩng đầu, oán hận nhìn Hứa Nhận, quyết đoán xoay người trở về.

Thay đổi sắc mặt nhanh như lật sách, cô vẫn như xưa.

Trình Trì quay về bên người Lục Hành Thương, cầm vali của mình, một mình đi đến bên đường, vẫy một chiếc xe taxi.

Lục Hành Thương ngơ ngác, khung cảnh này, sao mà giống đang quay phim thần tượng thế?

Trình Trì quay đầu lại, hung tợn trừng Hứa Nhận một cái, quay nói to với Lục Hành Thương: “Cái tên sinh viên năm nhất vừa rồi trêu ghẹo tôi trên tàu, còn muốn xin WeChat của tôi, hình như còn có ý với tôi, anh có đi hay không?”

“Thật ra, không phải thêm nhiều định ngữ như vậy.” Lục Hành Thương ho nhẹ một tiếng, có phần bất đắc dĩ, anh ta ngẩng đầu nhìn Hứa Nhận.

Sắc mặt của anh rất tối, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người cô, dường như không nỡ dứt ra.

“Không phải đã nói đi nhờ xe ư?” Lục Hành Thương nhìn Trình Trì đã vậy được một chiếc xe taxi, rất khó hiểu.

“Anh ấy không có xe.” Trình Trì cắn răng liếc Hứa Nhận một cái: “Một tên nghèo kiệt xác, không có xe!”

Lục Hành Thương giúp Trình Trì để vali vào trong cốp xe, đúng lúc định đóng cửa, lại bị người đè lại, Lục Hành Thương quay đầu lại, Hứa Nhận đã lấy vali của Trình Trì trong cốp xe ra, kéo tay cầm lên, nắm chặt.

“Tiểu... Thiên kim.” Giọng anh trầm thấp, lại vô cùng nặng nề, nhìn cô thật sâu: “Anh tới đón em.”

Trình Trì rõ ràng hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại cố tình nói: “Vị tiên sinh này, tôi có quen anh sao?”

Nhìn ánh mắt này, rõ ràng đã quen đến mức lên giường rồi mà?

Lục Hành Thương yên lặng phỉ nhổ.

“Trình Trì.” Anh lại gọi tên cô, đến gần cô thêm vài bước.

“Trình Trì?” Lục Hành Thương nhắc lại tên này.

Trình Trì lùi về phía sau vài bước, giữ khoảng cách an toàn với anh, khoảng cách không thể xông lên gặm miệng anh.

Đôi môi mỏng của anh hơi khô nứt, cô thật muốn lại gần cắn một cái, cắn đến thấy máu.

“Tên khốn!” Trình Trì hung dữ để lại một câu, lập tức ngồi vào xe taxi, nói với tài xế: “Bác tài, lái xe.”

Xe taxi lái đi rồi, Trình Trì mới phát hiện vali của cô, còn nằm trong tay Hứa Nhận.

Thôi, bỏ đi.

Bên đường, Lục Hành Thương đứng bên cạnh Hứa Nhận, trong lòng ngổn ngang, anh ta vỗ mạnh lên đầu: “Xong rồi! Hành lý của tôi còn ở trên xe!”

Lục Hành Thương nhìn về phía Hứa Nhận: “Trông hai người có vẻ rất quen thuộc, anh có số điện thoại của cô ấy không? Hành lý của tôi còn ở trên xe.”

Hứa Nhận quay đầu lạnh nhạt đánh giá anh ta, ánh mắt lạnh đến mức sắp đóng băng: “Không phải còn muốn xin Weixin chứ?”

Anh vẫn còn nhớ tới những lời vừa rồi Trình Trì cố ý chọc giận anh.

Lục Hành Thương thẳng thắn thành khẩn gãi cái gáy: “Em gái không dễ cửa, chưa cho.”

“Vậy à?” Hứa Nhận kéo vali của cô, đi ngang qua người anh ta.

“Này, rốt cuộc anh có số điện thoại của cô ấy không? Đàn ghi-ta của tôi còn ở trên xe mà!” Lục Hành Thương đuổi theo: “Cái đàn ghi-ta kia rất quý!”

“Cậu còn đi theo tôi, tôi đánh chết cậu.” Hứa Nhận nói.

“.....”

Hết chương 36

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Nhận: Trêu ghẹo người của tôi, còn hỏi tôi số điện thoại? Muốn đánh cậu ta.

Lục Hành Thương:???

Thật ra mấy chương này rất ngược, nếu mỗi ngày ba ngàn chữ như vậy, các bạn đau khổ, tôi cũng không sung sướng gì cho cam.

Nhân dịp 1/5, lập tức xả toàn bộ cho các bạn, có phải cảm giác, sẽ không ngược hay không ~ xoa mặt xoa mặt xoa mặt

Phía sau lại là một đợt ngọt ~

Lời editor: Sắp tới đợt ngọt cuối cùng rồi đây, mọi người ráng tận hưởng nha ~

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 37: Hãm Sâu (1)

Trên xe taxi, Trình Trì hung hăng mắng chửi Dương Tĩnh một trận.

Dương Tĩnh quay lại gọi điện thoại cho Hứa Nhận, Hứa Nhận đã ngồi vào xe taxi, phía sau còn có Lục Hành Thương lòng nóng như lửa đốt.

“Hứa Nhận, tại sao lại chọc giận đại tiểu thư Trình thế?” Đầu bên kia điện thoại, Dương Tĩnh lớn tiếng: “Cơ hội tốt như thế, chính anh không biết quý trọng, đừng nói tôi không giúp anh.”

“Không có việc gì.” Ánh mắt Hứa Nhận dịu dàng hơn rất nhiều, giọng trầm tĩnh: “Cô nhóc cáu kỉnh với tôi, trở về dỗ dành là được.”

Cúp điện thoại, gương chiếu hậu, Lục Hành Thương đang quan sát Hứa Nhận.

“Anh là bạn trai cô ấy?”

“Không giống?” Tâm trạng Hứa Nhận rất tốt.

Lục Hành Thương để lộ lúm đồng tiền: “Thảo nào.”

“Cái gì?”

“Cô ấy nói trước đây bạn trai làm vịt, sau đó khăng khăng một mực theo cô ấy, rồi hoàn lương, kỹ thuật rất tốt.....”

Sắc mặt Hứa Nhận tối sầm, Lục Hành Thương vội vàng dừng miệng: “Ý tôi là... Anh thật sự rất đẹp trai.”

Hứa Nhận đột nhiên cảm thấy... Trình Trì tới đại học S, cuộc sống sau này của anh, nhất định sẽ có gió tanh mưa máu.

Trình Trì đến đại học báo danh trước, sau đó lấy chìa khóa phòng ngủ, tay không đi về phòng ngủ, trong phòng ngủ trống rỗng vắng vẻ.

Cô tới trường sớm hơn nửa tháng, bạn cùng phòng chắc sẽ chờ đến khai giảng mới có thể đến đây, Trình Trì định sắp xếp đồ đạc của mình một chút, mới đột nhiên phát hiện, hình như không thấy hành lý của mình đâu.

Thoáng hoang mang.

Nhớ lại, cái vali nằm trên tay Hứa Nhận.

Mẹ nó.

Nhớ lại cảnh nhìn thấy Hứa Nhận hôm nay, tim Trình Trì lại đập thành thịch.

Anh tới đón cô.

Khóe miệng cô không nhịn được cong lên, nhưng nhớ đến năm ngoái anh kiên quyết rời đi như vậy, còn nói rất nhiều lời làm tổn thương người ta, những lời đó gần như lấy mạng cô, cô suy sụp cả kỳ nghỉ hè, lúc không say, chỉ cần nghĩ đến, từng câu từng chữ khoan đến tận xương.

Cô liều mạng thích anh như vậy, tại sao anh có thể đúng lý hợp tình mà nói, ông trời công bằng chứ?

Cô rất nhớ anh, nhưng cũng không có cách nào dễ dàng tha thứ cho anh.

Trình Trì ngồi gần người trên ghế nhỏ một lúc, sau đó nghe thấy mấy cô gái phòng bên cạnh hưng phấn hét to, vô cùng ồn ào, dưới tầng có vẻ cũng rất âm ỉ.

Trình Trì đi ra ban công, thò đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy Hứa Nhận đang đặt tay lên tay kéo vali màu đỏ của cô, bóng dáng cao lớn đứng thẳng tắp dưới tầng, cúi đầu nhìn điện thoại.

Nữ sinh xung quanh không nhiều lắm, đa số sinh viên còn chưa đến trường.

Nhưng anh đột ngột xuất hiện dưới ký túc xá nữ như vậy, vẫn dẫn tới xôn xao không nhỏ.

Xung quanh có mấy em gái thoải mái quan sát anh, châu đầu ghé tai bàn tán.

Có người biết anh, có người không biết.

Không vì điều gì khác, chỉ vì anh đẹp trai.

Đẹp trai đến mức người khác không rời mắt được.

Hồi còn học cấp ba, Hứa Nhận trông khá mảnh khảnh, bây giờ hình như anh đã béo lên một chút, dáng người có vẻ cân đối hơn, cơ bắp vừa phải, trông rất khỏe mạnh, hơn nữa cách ăn mặc trưởng thành hơn rất nhiều, dáng người với giá trị nhan sắc với cách ăn mặc, trực tiếp khiến anh trở thành nam thần học trưởng trong mắt các em gái.

Trình Trì khó chịu, anh không phải nam thần.

Anh chính là Hứa Nhận, có rất nhiều khuyết điểm.

Dịu dàng rồi lại tàn nhẫn, kiêu ngạo mà lại tự ti, kiên cường lại nhậy cảm.

Nhưng Trình Trì lại thích Hứa Nhận có khuyết điểm như vậy, anh khiến cô cảm thấy chân thật, cảm thấy thoải mái, cảm thấy bản thân mình bây giờ mới thật sự tồn tại.

Điện thoại Trình Trì vang lên, đó là một dãy số xa lạ, gọi đến từ Thượng Hải. Trình Trì vịn lên hàng rào bảo vệ nhìn xuống, Hứa Nhận đặt điện thoại bên tai, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Trình Trì cúp điện thoại.

Hứa Nhận buông điện thoại, chuẩn bị gửi cho cô một tin nhắn xin lỗi chân thành.

Song không ngờ, tin nhắn mới soạn đến một nửa, Trình Trì đã từ trong cổng ký túc xá nữ chạy ra, sải bước lớn, hùng hổ đi về phía anh.

Hứa Nhận cất điện thoại vào trong túi, cong khóe miệng với Trình Trì.

“Tiểu thiên kim.”

Giọng anh vẫn trầm thấp như xưa.

Trình Trì đi tới, dứt khoát giơ tay lên, Hứa Nhận nhắm mắt lại.

Nữ sinh xung quanh che miệng, hít sâu một hơi.

Hai giây qua đi, không nghe thấy tiếng vang như dự đoán, bàn tay Trình Trì vẽ một đường cong trên không, trực tiếp đặt lên tay cầm vali, gạt lại, xoay người đi.

Nhưng mà, một lực mạnh từ trước ngực cô ngăn lại, tay phải Hứa Nhận xách một túi đồ to, tay trái từ bả vai ôm vòng ngang ngực cô, trực tiếp kéo cô vào trong lòng ngực mình.

Tay trái của anh rất có lực, đặt trên bộ ngực mềm mại đàn hồi của cô, cách lớp vải mỏng mảnh, cọ đến khi cô mặt đỏ tai hồng, cảm xúc kích động, khẽ mắng một tiếng: “Lưu manh, buông em ra.”

“Không.”

Hứa Nhận rất cố chấp, từ sau lưng ôm cánh tay của cô nắm thật chặt.

Trình Trì không hề giãy giụa, mà hơi nghiêng đầu, khẽ đe dọa: “Rất nhiều người đang nhìn.”

“Em sợ người khác nhìn?”

“Em sợ chần mất đào hoa của anh.”

Trình Trì nói xong câu đó có chút hối hận, tại sao nghe như cô đang ăn giấm vậy.

Hứa Nhận rũ đầu xuống, ghé mặt sát bên tai cô, cô không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được, anh đang cười.

“Trình Trì, em càng ngày càng giống con gái nhỏ của anh.”

“Ồ, một năm không gặp, ngay cả con gái cũng có rồi, hiệu suất cao đấy!” Cô lại tránh né, chằm chọc mĩa mai.

“Con gái nhỏ sau này, con bé rất giống em, tính tình trẻ con, nhìn như chưa trưởng thành, nhưng lại rất thông minh, giống cô tiên nhỏ, có đôi khi lại giống yêu tinh, con bé nắm được xương sườn của anh, anh luôn không thể làm gì được bé, cả đời này cũng bị bé quản lý.”

Trình Trì đang định cười ha ha, nói con mẹ anh mơ mộng hão huyền.

Đột nhiên nghĩ lại, hiểu rõ ý tứ trong lời anh nói, cô giật mình, trong lòng cũng dần dần ấm lại, cô cúi đầu, nhìn tay trái của anh, đỏ, trắng, loang

lỗ vết sẹo, cô không còn muốn đẩy anh ra nữa, tay cô sờ lên, che kín cánh tay anh, buồn bực nói: “Anh học được chiêu dẻo miệng này ở đâu vậy.”

Hứa Nhận vùi mặt vào tóc cô, hít sâu một hơi, cô cảm nhận được hơi thở ấm áp từ cơ thể anh, vuốt ve tóc cô.

“Trình Trì.” Anh lại gọi tên mình như mọi khi: “Anh Nhận của em nói...”

“Nói anh ấy rất nhớ em.”

Trình Trì xách chiếc vali to, khó khăn đi lên cầu thang ký túc xá, Hứa Nhận đuổi theo, cầm lấy vali trong tay cô.

“Ký túc xá nữ nam sinh không thể vào.” Trình Trì còn chưa dứt lời, Hứa Nhận đã xách vali đi đến phòng dì quản lý, gõ gõ, dì quản lý đi ra, anh nói gì đó với dì, còn quay đầu lại nhìn Trình Trì, mới nói mấy câu, dì đã đồng ý cho Hứa Nhận giúp xách vali lên.

“Bây giờ còn đang nghỉ hè, ký túc xá nữ không có mấy người, quản lý cũng lơ lửng.” Hứa Nhận đi phía trước, Trình Trì đi sau.

“Em tới rất sớm, là vì nhớ anh à?”

Trình Trì nhìn bóng dáng Hứa Nhận, anh khiêng vali mấy chục cân lên vai, mỗi một bước đi lên cầu thang đều vô cùng nặng nề, thở dồn dập, cơ bắp trên cánh tay gồng lên, thoạt nhìn thẳng tắp, cứng rắn, sắc mặt cũng thoáng ửng hồng, cứ như vậy, đi một bước không nghỉ, khiêng vali lên tầng năm.

“Anh nói ít một chút.” Trình Trì rầu rĩ nói: “Cẩn thận đau sốc hông đấy.”

Tay phải Hứa Nhận khiêng vali, tay trái vươn ra, quay đầu lại dắt cô, Trình Trì tránh đi, không tránh được, cũng để yên cho anh nắm.

“Anh còn có thể khiêng được cả em đấy, em tin không?”

“Em tin.” Trình Trì kéo dài giọng, không dám nói không tin, anh sẽ thật sự khiêng cả cô như vali mất.

Hành lang tầng năm, Trình Trì lấy chìa khóa mở cửa, Hứa Nhận buông vali hành lý, cố gắng kiềm chế hơi thở, làm bản thân bình tĩnh lại, Trình Trì quay đầu lại nhìn anh một cái nói: “Anh giả vờ cái gì mà giả vờ, khi anh đè trên người em, anh còn không thở dốc à?”

Hứa Nhận lại cười: “Phải giữ sức.”

Trong lòng Trình Trì nói, anh tưởng bỏ.

Sau khi Hứa Nhận đi vào, nhìn quanh bốn phía một vòng, hỏi cô: “Hơn mười mét vuông, bốn người ở, em có quen không?”

“Em không biết.” Trình Trì nhún vai: “Em chưa từng thử.”

“Vậy thử trước, không quen thì ra ngoài thuê nhà.”

Hứa Nhận lấy cái chổi từ trong phòng vệ sinh ra, bắt đầu quét tước vệ sinh, tỉ mỉ quét dọn hơn mười mét vuông đất, Trình Trì ngồi trên mép giường cứng nhìn anh, tư thế quét của anh rất quen thuộc, ánh mắt theo cái chổi hoạt động, một chút rác trong góc cũng không bỏ qua, cúi người, cánh tay dùng sức, cơ bắp phồng lên, vô cùng gợi cảm.

Cô thối ra một quả bong bóng, kẹo cao su dính trên khóe miệng, bị đầu lưỡi nhỏ nhắn của cô liếm trở về, cô hỏi: “Anh có gì cần em giúp đỡ không?”

Hứa Nhận từ trong phòng vệ sinh đi ra, cầm cây lau nhà, bắt đầu lau nền, nhân tiện chỉ chỉ vào vali của cô: “Đồ của em, chọn một cái giường, tự sắp xếp đi.”

Trình Trì đứng dậy, nhìn trái nhìn phải, chọn một cái giường gần cửa, kéo vali đến.

Hứa Nhận quay đầu lại: “Vị trí đó có tối quá không.” Anh chỉ vào cái giường bên trên bàn bên dưới gần cửa sổ, nói: “Chỗ này thế nào?”

“Quá sáng.” Trình Trì bâng quơ mà nói: “Ảnh hưởng tới giấc ngủ của em.”

Giấc ngủ của Trình Trì luôn không được tốt, suy nhược thần kinh mức độ nhẹ, có ánh sáng sẽ khó đi vào giấc ngủ, ngủ cũng dễ dàng tỉnh giấc.

Hứa Nhận gật đầu: “Sau này phòng ngủ nhà chúng mình phải chọn nơi ngược sáng mới được.”

“Không phải phiền phức như vậy, mình lắp thêm bức rèm chắn sáng là được.”

“Cũng được.”

Trình Trì kéo khóa vali của mình, chợt nhận ra gì đó, ngẩng đầu, ngoác nhìn Hứa Nhận, Hứa Nhận cũng cúi đầu nhìn cô, mỉm cười đầy ẩn ý.

Ai thềm nhà chúng mình với anh!

Ai thềm lắp rèm chắn sáng trong phòng ngủ với anh!

.....

“Mệt mỏi quá.” Trình Trì nhìn vali mở trên mặt đất, bên trong trừ quần áo, còn chứa chai lọ linh kinh và vài thứ không rõ là gì, cô đã dọn toàn bộ

phòng ngủ của mình đến đây.

Nhìn... Chợt cảm thấy mệt mỏi quá.

Hứa Nhận cầm giẻ lau, lau khô từng góc bàn học cho cô, sau đó ra cửa mua bốn tấm giấy hoa dán tường, đến khi quay về, cô ngồi trên ghế nhỏ, châm một điếu thuốc, hít mây nhả khói với đồng hành lý của mình.

Đồ đạc trong vali, cô không hề động tới một cái.

Hứa Nhận bò lên trên giường cô, lót đệm cho cô trước, sau đó trải chiếu trúc lên.

“Bây giờ nóng, em ngủ trên chiếu trúc trước, khăn trải giường, chăn, đệm anh cất trong tủ cho em, bao giờ trời lạnh, em tự lấy ra trải nhé.”

Anh lại nhai dạn dò.

“Vâng.” Trình Trì lên tiếng

“Em biết lồng chăn không đấy?”

“Anh đoán xem?”

Hứa Nhận đỡ trán, nghĩ chắc là không, tấm chiếu trúc này, cô có thể ngủ một học kỳ, cũng sẽ không đổi chăn đơn khăn trải giường.

“Đến lúc đó, em nhờ bạn cùng phòng đến giúp nhé.”

“Nhờ đâu mấy cô ấy ghét em thì sao?” Trình Trì ngẩng đầu nhìn anh trên giường.

“Vậy anh mang về, lồng xong hết rồi mang đến đây, được chưa?”

“Mau xuống dưới để em hôn một chút nào.” Trình Trì dang rộng hai tay về phía anh.

Hứa Nhận vội vàng bò xuống giường, Trình Trì ôm lấy cổ anh, dùng sức mỗ mỗ lên mặt anh.

“Anh Nhận, đồ đạc trong vali, anh cũng sắp xếp cho em đi.”

Cả buổi chiều, Hứa Nhận bận rộn trong phòng ký túc xá của Trình Trì, giúp cô xếp quần áo, bày đồ đạc lên bàn học và tủ.

Lúc sau, Trình Chính Niên gọi đến, Trình Trì nhắc máy: “Bố, vâng, con đến ký túc xá rồi, thu dọn xong rồi, thật đấy, không lừa bố, thật sự sắp xếp xong xuôi rồi, vâng, một mình con làm, con gái bố cũng không phải loại thiên kim tiểu thư yếu ớt, năng lực sống độc lập của con rất mạnh.”

Hứa Nhận để băng vệ sinh mới mua vào ngăn tủ cho cô, nghe thấy mấy lời này không nhịn được trợn mắt.

Thiên kim tiểu thư em có thể vả mặt lại lần nữa không?

Trình Trì cười khanh khách từ trên ban công đi vào, Hứa Nhận cũng sắp xong, dường như nhớ ra gì đó, anh hỏi cô: “Em không mang Sex đến à?”

Nụ cười Trình Trì cứng lại.

Ánh mắt dần dần dời sang nơi khác, ấp a ấp úng: “Chuyện đó, cái này, lặn lội đường xa, em sợ nó chịu... Chịu không nổi, nên để ở nhà...”

Đôi mắt sâu thẳm của Hứa Nhận nhìn chăm chăm vào Trình Trì, thật lâu sau, nặng nề hỏi: “Đã chết rồi?”

Hết chương 37

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 38: Hãm Sâu (2)

Trình Trì túm vạt áo, chợt dạ gật đầu.

Hứa Nhận không nói gì, anh ngồi xuống ghế, Trình Trì lại gần, nơm nớp lo sợ cúi đầu kéo ống tay áo của anh: “Anh Nhận, thật xin lỗi.”

“Nó theo anh tám năm.” Sắc mặt Hứa Nhận rất nặng nề, ngẩng đầu hỏi: “Chết như thế nào?”

“Nó không chịu ăn gì.” Trình Trì nói: “Em lấy gậy nhỏ cạy miệng nó ra, đút thức ăn cho rùa vào, nó lại phun ra, làm thế nào cũng không ăn.”

Tim Hứa Nhận thắt chặt, anh đột nhiên cao giọng: “Em cứ đút như vậy?”

Trình Trì gật đầu.

“Em bị ngốc hả?” Anh bỗng nói: “Rùa đen cần phải ăn trong nước, chút kiến thức này mà em cũng không biết?”

Khóe mắt Trình Trì đỏ ửng, cô lắc đầu: “Em không biết!”

“Em còn có thể biết gì nữa?” Hứa Nhận ngẩng đầu nhìn cô.

Hai người nhìn nhau chừng mười giây, môi Trình Trì giật giật, vành mắt ửng hồng.

Cô nức nở gào về phía anh: “Anh xách hành lý bỏ đi như vậy, không hề nói gì với em, ngay cả câu tạm biệt cũng không, không gọi điện thoại

cho em, anh dựa vào đâu mà cho rằng em sẽ biết, anh dựa vào đâu mà bắt em phải chăm sóc tốt cho rùa đen của anh, em mẹ nó không giết chết nó là đã tốt bụng lắm rồi!”

Cảm xúc Trình Trì gần như sụp đổ, tim Hứa Nhận cũng quặn đau.

Anh đứng dậy ôm lấy cô, ấn mạnh đầu cô vào trong ngực mình: “Một con rùa đen mà thôi, chết thì chết, em đừng khóc.”

“Thi thể của nó, em còn mang đến, cho anh gặp mặt lần cuối cùng.” Trình Trì nói xong câu đó, Hứa Nhận buông cô ra, kinh hãi.

Trình Trì sờ qua sờ lại trong túi, cuối cùng chạy đến balo của mình tìm thật lâu, cuối cùng móc nó ra từ miếng bọt biển ướt nhẹp.

Dường như Sex đã trải qua một giấc ngủ dài, thò đầu ra, há miệng, ngáp một cái.

Trình Trì lau nước mắt nhìn anh cười.

Hứa Nhận nhìn cô chăm chăm.

Bị chơi xỏ.

Sao Trình Trì có thể làm tâm can bảo bối của anh chết oan như vậy? Một năm nay cô chăm sóc Sex còn hơn cả chăm sóc bản thân, tham khảo đủ mọi cách nuôi rùa trên mạng, mùa hè đút nó ăn no, mùa đông tìm bùn cát cho nó ngủ đông.

Toàn thân Sex xanh biếc, được cô nuôi rất tốt, còn lớn hơn một chút.

Lúc này Hứa Nhận thật sự áy náy.

Anh biết, cô muốn tra tấn anh.

“Hứa Nhận, em sẽ không tha thứ cho anh.”

“Anh biết.” Hứa Nhận gật đầu.

“Chúng mình đặt ra ba quy ước đi.” Trình Trì nói.

Cô rất thích đặt ra ba quy ước, từ ngày anh vào nhà bọn họ, cô đã đề ra ba quy ước với anh.

Nhớ lại trước đây, khóe miệng Hứa Nhận lại hiện lên ý cười.

Trình Trì lại gõ gõ mặt bàn, bảo anh nghe rõ: “Kể từ ngày anh đi, anh không còn là bạn trai của em, cho nên không được nói bậy khắp nơi.”

Hứa Nhận nghĩ đến lời cô nói với Lục Hành Thương, hờ, không biết ai mới là người nói bậy khắp nơi.

Hứa Nhận gật đầu: “Được.”

“Không được chặn đào hoa của em.” Trình Trì lại nói: “Em muốn hẹn hò với người con trai khác.”

“Chuyện này không thể.” Anh từ chối thật sự kiên quyết: “Ai dám hẹn hò với em, anh đánh chết cậu ta.”

“.....”

Dọn dẹp phòng ngủ xong, Trình Trì không hề khách khí nói: “Anh có thể đi rồi.”

Hứa Nhận không cử động.

“Anh muốn ở lại qua đêm hả?”

Hứa Nhận đang định gật đầu, Trình Trì lại nói: “Bao cao su trong túi anh đã bị em lấy đi rồi.”

Hứa Nhận thò tay vào trong túi quần, trống rỗng...

Ồ, động tác rất nhanh.

“Trong khoảng thời gian này, chắc hẳn anh sẽ không dùng đến thứ đồ kia.” Trình Trì lùi ra phía sau một bước: “Em vút giúp anh.”

“.....”

Cô tới tra tấn anh đây mà.

Hứa Nhận đi ra khỏi ký túc xá nữ, trong lòng nghĩ như thế.

Lục Hành Thương tìm đến ký túc xá nữ, vừa nhìn thấy Hứa Nhận, vội vàng chạy tới. Mồ hôi đầy đầu.

“Hành... Hành lý của tôi.”

“Cậu liên hệ với công ty xe taxi đi, cô ấy không biết đến chuyện hành lý của cậu.” Hứa Nhận dứt lời, mặt không biểu cảm đi ngang qua Lục Hành Thương, nhớ tới gì đó, quay đầu lại nói với anh ta: “Đừng có ý đồ gì với cô ấy, nếu không...”

“Nếu không anh sẽ đánh tôi đúng không?” Lục Hành Thương vút lại đồ, vô cùng bức mình: “Tới đi! Ông đây khó chịu, đang muốn tìm người trút giận đấy!”

Hứa Nhận xoay người, hùng hổ đi về phía anh ta.

Không nghĩ anh sẽ làm thật, Lục Hành Thương vội vàng lùi ra phía sau hai bước, lập tức hoảng sợ, che đầu: “Làm gì chứ, tôi nói đùa thôi, quân tử dùng lời không dùng tay chân, học trường anh không thể bắt nạt sinh viên mới!”

Ngày hôm sau, Hứa Nhận đi cùng Lục Hành Thương đến công ty xe taxi lấy hành lý, Lục Hành Thương kéo hành lý từ công ty đi ra, Hứa Nhận đứng bên hoa viên hút thuốc.

Lục Hành Thương đi lên trước, nói: “Học trưởng, anh rất nổi tiếng ở đại học S.”

“Ừ.” Hứa Nhận hút xong một điếu thuốc, xoay người đi.

“Hình như học trưởng còn mở một công ty chuyên giúp đỡ sinh viên gây dựng sự nghiệp hả?”

“Sao nào, có hứng thú?” Hứa Nhận lạnh nhạt liếc về phía anh ta.

“Tôi chỉ hỏi một chút, anh mới năm hai, tại sao lại mở công ty?” Anh ta rất tò mò: “Học trưởng anh có thể hướng dẫn cho sinh viên mới một chút không?”

“Người khác mở.” Hứa Nhận lạnh nhạt trả lời: “Tôi chỉ là người quản lý.”

“Vậy cũng rất lợi hại rồi, chắc chắn kiếm được không ít nhỉ?”

“Xem công việc đã.” Hứa Nhận đưa cho anh ta một điếu thuốc, Lục Hành Thương không nhận, chỉ vào cổ họng mình nói: “Tôi không thể hút.”

Hứa Nhận liếc nhìn anh ta: “Cậu học chuyên ngành gì?”

“Khoa âm nhạc, đàn piano.” Lục Hành Thương nói: “Còn hát nữa.”

“Ồ.” Hứa Nhận gật đầu: “Khá tốt.”

Còn nửa tháng mới khai giảng, Hứa Nhận nói muốn dẫn Trình Trì ra ngoài du lịch, Trình Trì không đồng ý.

Tính toán một lượt, du lịch, nói trắng ra, chính là hợp tình hợp lý mà thuê phòng ngủ, anh tưởng bỏ, Trình Trì không định buông tha anh dễ dàng như vậy.

Còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, trước mắt cô không nắm rõ được tình trạng kinh tế của Hứa Nhận, trước đây nghe nói từ trong miệng Dương Tĩnh thì anh cũng kiếm được kha khá, nhưng cụ thể như thế nào, cũng không rõ ràng.

Tính tình Hứa Nhận hiếu thắng, lên đại học là cắt đứt nguồn kinh tế với Trình Chính Niên, tự nuôi sống chính mình, cho dù yêu đương với cô, cũng sẽ không muốn cô tiêu tiền, Trình Trì đã quen tiêu tiền như nước, thói quen quanh năm suốt tháng, cũng không dễ sửa.

Những chi phí này, đặt lên người Hứa Nhận, có lẽ chịu không nổi.

Lúc còn học cấp ba, nơi hai người ở bên nhau trừ trong nhà thì là trường học, phương diện chi tiêu cũng không phải vấn đề lớn, nhưng hiện tại, chỉ cần đi ra khỏi phòng ngủ, sẽ phải dùng tiền, mà ở bên Hứa Nhận, anh sẽ không cho cô động đến ví.

Trình Trì dùng tiền của chính mình thì không đau lòng, nhưng lại xót tiền của anh, tiền anh đã vất vả kiếm ra, một đồng một hào cũng là mồ hôi và máu.

Trình Trì xót anh.

Cho nên du lịch gì đó, anh nhất định không muốn để cô chịu tội nhục, như vậy nhất định sẽ phải bỏ ra một số tiền lớn.

Thôi bỏ đi, Trình Trì dùn đấy nói có lẽ bà dì của mình sắp tới, không chịu đi.

Nhưng Trình Trì lại cảm thấy rất hứng thú với công việc của Hứa Nhận, cô bảo anh dẫn đến công ty dạo qua một vòng, đó là một công ty có quy mô không lớn, văn phòng khoảng trăm mét vuông, bên trong có mười mấy nhân viên tạm thời đang gõ bàn phím và nhận điện thoại, phòng bên cạnh dùng để tiếp khách.

“Công ty này, có giấy phép buôn bán không ạ?” Trình Trì hạ giọng nghi ngờ hỏi anh.

“Em nghĩ đi đâu đấy?” Hứa Nhận nói: “Đây là công ty hợp pháp, có đăng ký giấy phép trên Bộ công thương.”

“Nhưng cảm giác cứ như ngày mai đã phải đóng cửa rồi ấy!”

Hứa Nhận dẫn Trình Trì đến phòng nghỉ, rót một cốc nước cho cô, ngồi xuống bên cạnh cô: “Bây giờ đều là thao tác trực tuyến, đa số nhân viên chạy ra ngoài làm việc, không phải kiểu văn phòng trống rỗng... Như em nghĩ đâu.”

“Ồ! Em biết, dùng app, gửi tiền vào là được.” Trình Trì nói: “Vậy thì thật là tiện.”

“Ừ, em còn vấn đề gì không?”

“Anh là phía đối tác, hay là nhân viên tạm thời, lương tháng bao nhiêu, có tiền thưởng trích phần trăm không? Mệt không? Có làm chậm trễ việc học không? Có sếp nữ quấy rầy anh không?”

Hứa Nhận cúi đầu cười khẽ, nhéo nhéo mặt cô: “Nhiều vấn đề như vậy, anh nên trả lời cái nào trước?”

“Đều phải trả lời, không được nói qua loa, không được hỏi này đáp kia, không được nói gần nói xa!”

“Ngữ văn của em thật tốt, nói chuyện đều dùng thành ngữ.”

Trình Trì cười nhe răng.

“Anh dẫn khách hàng đến đây đầu tư cho vay, lương tạm một tháng 1500, tiền thưởng liên quan đến năng suất làm việc, khi nào làm tốt, một tháng có thể kiếm được mấy ngàn tệ, công ty vừa mới bắt đầu, quy mô không lớn, tiền lương cũng rất ít, chờ anh làm mấy năm, có thể chuyển thành phía đối tác, đến lúc đó chia lãi rất tốt.”

Thật ít, xem ra Dương Tĩnh nói anh kiếm được nhiều tiền chỉ là nói vớ nói vẩn.

“Công việc có vất vả lắm không anh?” Trình Trì vội vàng hỏi.

“Nói thật, vất vả là có, phải giao tiếp với đủ loại người, phải phỏng đoán bọn họ, thuyết phục bọn họ, khiến bọn họ tin tưởng.”

“VẬY... Anh thích công việc này không?”

“Không có cái gì gọi là thích hay không thích, công việc là công việc, nhưng anh không ghét.” Hứa Nhận nói.

Bây giờ anh chưa thể tự do làm việc mình thích được, những việc đó đều là những người không lo cơm áo, mới có thể làm.

Chính là giai cấp tư sản giống như Trình Trì.

“Em cảm thấy...” Trình Trì buồn bã nói: “Vẫn nên lấy việc học làm trọng.”

Dù sao ngôi trường này anh đã nỗ lực thi đỗ như thế.

Hứa Nhận cùng Trình Trì đi ra khỏi công ty, cười nói: “Từ khi nào, Trình Trì đã bắt đầu biết nói với anh phải cố gắng học tập rồi?”

Trình Trì cũng cảm thấy có vẻ ngược đời, trước đây anh bắt cô phải học, bây giờ đổi ngược lại thành cô khuyên nhủ anh.

“Em trưởng thành rồi mà.”

“Đúng là đã trưởng thành.” Hứa Nhận đi xuống một bậc thang, quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào ngực Trình Trì bộ, vươn tay đo đạc một chút.

“Hứa Nhận ông nội anh!” Trình Trì cười, ném cặp sách vào đầu anh, Hứa Nhận bắt được, tiện tay khoác lên vai, sau đó chặn ngang Trình Trì nhắc lên, cười nói: “Anh Nhận dẫn em đi ăn món ngon.”

Trình Trì bị anh kẹp bên hông như kẹp đồ, cảm giác rất buồn cười, giãy giụa hét lớn: “Hứa Nhận anh thả em xuống!”

“Gọi anh nghe một chút.”

“Ông nội anh!”

“Gọi ông nội cũng được.”

“Hừ!”

.....

Hết chương 38

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 39: Hãm Sâu (3)

Mới ở bên một thời gian ngắn, Trình Trì đã lập tức cảm nhận được, Hứa Nhận thay đổi.

Hứa Nhận tối tắm nội liễm trên núi Nga Mi Sơn không còn nữa, Hứa Nhận ngấm ngấm chịu đựng ở Lộc Châu cũng không còn. Anh bây giờ, giống như đã tháo mặt nạ, tâm trạng tốt hơn rất nhiều, tính cách cũng hướng ngoại, tựa như sau những ngày mưa liên miên, cuối cùng ánh mặt trời cũng đâm thủng mây đen, chiếu sáng khắp cây cỏ xanh biếc trên đỉnh núi.

Cô rất thích Hứa Nhận như vậy.

Cô hy vọng anh vẫn luôn như thế, không có gánh nặng, không phải nhẫn nhịn, không phải áp lực, hoàn toàn làm chính bản thân mình.

Buổi tối Dương Tĩnh mở Porsche mà cậu mới mua ra, điều vô dương oai trước mặt Trình Trì một hồi.

“Thế nào!” Cậu dựa vào mui xe, vỗ vỗ chiếc xe, vẻ mặt đắc ý, đôi mắt sắp mọc lên đỉnh đầu đến nơi rồi.

“Targa 4s (1)!” Trình Trì kinh ngạc cảm thán: “Series truyền thuyết 911, tốc độ cao nhất 301, giá thị trường tới trăm vạn tệ!”

Phản ứng của Trình Trì khiến trong lòng Dương Tĩnh vui rạo rức: “So với Ferrari của cậu, thế nào?”

“Con xe kia của tớ cải tiến lại động cơ đã mất ba mươi vạn rồi, không so được.” Trình Trì cười nói: “Nhưng cũng không tồi.”

“Hừ, đợi tớ cải tiến động cơ cho con này, đến lúc đó chúng ta lên đường núi chạy một vòng.”

“Vậy cậu giúp tớ lái xe từ Lộc Châu đến đây đi.” Trình Trì cười, lại hỏi cậu: “Bố cậu đồng ý cho cậu mua xe à?”

“Sao lão già có thể đồng ý được.” Dương Tĩnh nhìn Hứa Nhận bên cạnh, ra vẻ thần bí nói: “Người đàn ông của cậu vay tiền cho tớ mua.”

Trình Trì kinh ngạc.

Không thể nào!

“Cậu ấy vay tiền mua.” Hứa Nhận giải thích: “Anh làm thủ tục cho cậu ấy.”

“Anh ấy cũng kiếm được không ít lời.” Dương Tĩnh xen mồm vào.

Trình Trì kinh ngạc nói: “Cậu điên rồi sao? Mua xe mà cậu lại đi vay? Cậu phải trả tiền chứ?”

Cô lại chuyển hướng sang Hứa Nhận: “Sao anh lại làm thủ tục cho cậu ấy, cậu ấy vẫn là học sinh mà?”

“Không sao, xe này chính là thế chấp, nếu không trả nổi, xe vẫn còn, người cũng chạy không được.” Hứa Nhận cười.

Trình Trì cảm thấy, có lẽ cô chưa gặp bao giờ, nên vẫn luôn có cảm giác không đáng tin cậy, nhưng trong nhà Dương Tĩnh thế nào cô cũng biết,

mấy trăm vạn vẫn chưa là gì.

“Đến kỳ hạn mà cậu không trả, tớ sẽ mách bố cậu!” Trình Trì dọa Dương Tĩnh.

“Chắc chắc, trông cậu đáng sợ chưa kìa, làm như tớ quýt nợ ấy.” Dương Tĩnh nhún vai: “Tớ không ăn không uống mấy tháng là có tiền thôi.”

“Được thôi, cậu không ăn không uống mấy tháng, tớ chiêu đãi, tớ mời cậu đi ăn một bữa lớn.”

“Đúng là có hơi đói.” Dương Tĩnh sờ sờ bụng: “Nếu không lên xe đi, chúng ta đi ăn.”

Mọi người vừa định lên xe, bên đường có người gọi một tiếng: “Hứa Nhận?”

Trình Trì quay đầu lại, nhìn thấy một người mặc quần short áo phông, chân xỏ sandal, có vẻ không chắc chắn gọi tên Hứa Nhận.

Hứa Nhận quay sang, nói: “Lương Siêu.”

Ánh mắt Lương Siêu, nhìn đến chiếc xe thể thao phong cách màu đen bên cạnh Hứa Nhận đầu tiên, ngay sau đó mới nhìn về phía Hứa Nhận, khóe miệng cong lên cười nịnh nọt: “Đúng là cậu rồi, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm.”

“Ừ.” Hứa Nhận gật đầu: “Ăn chưa?”

“Vừa mới ăn, chuẩn bị về trường.” Lương Siêu nói, ánh mắt lại nhìn sang phía Trình Trì, đương nhiên ánh nhìn đầu tiên rơi xuống mặt cô, mang theo mấy phần kinh diễm.

“Đây là?”

Hứa Nhận nhìn Trình Trì, nhớ tới ba quy ước của cô, đang định giới thiệu là bạn, Trình Trì lại khoác tay anh.

Hứa Nhận bèn nói: “Bạn gái.”

“Ồ.” Ánh mắt Lương Siêu thoáng phức tạp: “Được rồi, Hứa Nhận, tôi về phòng ngủ trước, các cậu... Đi thông thả, khi nào dẫn chị dâu đến, phòng chúng ta tụ tập một bữa.”

“Ừ.”

Lương Siêu cùng người bạn xoay người rời đi, người bạn hỏi anh ta: “Người vừa rồi, là ai đấy, bộ đáng trông thật có tiền! Chiếc xe kia là Porsche nhỉ!”

“Cái rắm!” Lương Siêu nói: “Một tên nghèo rớt mồng tơi mà thôi.”

“Nhưng nhìn bạn gái anh ta có vẻ nhiều tiền mà, vậy xe đấy là của bạn gái anh ta hả?”

Vẻ mặt Lương Siêu trông rất khó chịu: “Có lẽ là phú bà.”

“Nhưng người phụ nữ kia cũng thật xinh đẹp!”

Lương Siêu trầm mặt, cắn chặt răng, không hề lên tiếng.

Trình Trì muốn thử xe, Dương Tĩnh để cô lái, còn mình ngồi xuống ghế sau, Hứa Nhận ngồi ghế phó lái.

“Người vừa rồi, là bạn cùng phòng của anh hả?” Trình Trì vừa lái xe vừa hỏi: “Sao nhìn lăm la lăm lét thế.”

“Mắt cậu ta nhỏ.”

Trình Trì cười cười, nói: “Hôm nay giữ được chút mặt mũi trước mặt bạn cũng phòng của anh rồi.”

“Đúng vậy, bạn gái của anh thật xinh đẹp.”

Trình Trì cúi đầu cười khanh khách, sau đó Hứa Nhận lại nói: “Nhưng...” Anh suy nghĩ: “Thôi.”

“Em ghét nhất là nói được một nửa lại thôi.”

“Quan hệ của anh với cậu ta không được tốt, cuối học kỳ 1, tranh suất học bổng, cậu ta cạnh tranh với anh, kém một phiếu, không nhận được, canh cánh trong lòng rất lâu.”

Trình Trì nhớ tới, ánh mắt nhìn Hứa Nhận vừa rồi của Lương Siêu, đúng là có gì đó không thích hợp.

Trình Trì lo lắng: “Anh ta có thể nói bậy khắp nơi hay không?”

“Chắc là không sao.” Hứa Nhận nói: “Anh không lừa ai, tình hình kinh tế đúng là không tốt, học kỳ này anh vẫn sẽ xin.”

Trình Trì gật đầu: “Em ủng hộ anh.”

“Tớ bảo này, lái xe được một lát rồi, rốt cuộc chúng ta đi ăn gì đây!” Dương Tĩnh nằm trên ghế sau, lười biếng hỏi.

Trình Trì nhìn cậu một cái qua gương chiếu hậu: “Cậu muốn ăn gì?”

Dương Tĩnh ngồi dậy, tinh thần tỉnh táo: “Cơm Pháp đi! Gần nhà họ Lục có một quán, nghe nói được ba sao Michelin (2), tớ đã sớm muốn đi ăn thử rồi.”

Trình Trì nghĩ, có lời của cô, tối nay khả năng cao Hứa Nhận sẽ mời khách, cô nói: “Tớ không ăn quen mấy món đó, đĩa thì to, thịt lại nhỏ như

cái đình, từ trước đến nay chưa từng ăn no.”

“Vậy thì tớ gọi thêm mấy đĩa, ăn no mới thôi.”

“Thế có quê không?” Trình Trì nhìn gương chiếu hậu khinh bỉ cậu: “Cùng cậu đến nhà hàng kiểu Pháp của người ta ăn thúng uống vại, tớ không tiếp nổi cậu.”

“Quê cái gì, tất cả mọi người đều là người Trung Quốc!” Dương Tĩnh rất sáng khoái: “Tớ là người Trung Quốc, không thiếu tiền!”

Hứa Nhận cười.

Trình Trì cảm thấy, cùng là phú nhị đại, nhìn xem Lâm Giản nhà người ta, luôn hẹn bạn bè ở phòng tranh hoặc là phòng âm nhạc, lại nhìn bạn bè bên cạnh cô, một cô nàng Bạch Du, ban ngày uống cái gì cũng phải chụp, còn cố tình chụp mấy chữ Starbucks vào trong ảnh, sau đó đăng lên vòng bạn bè khoe một lượt, hiện tại lại thêm một tên Dương Tĩnh, ăn cơm Pháp như ăn đồ nước mình.

Tại sao cấp bậc lại chênh nhau lớn như vậy?

“Tớ muốn ăn sủi cảo.” Trình Trì nói: “Sủi cảo mới ra lò, nóng hầm hập.”

Dương Tĩnh rất rất không vui: “Trình Trì, ba người chúng ta, khó khăn lắm mới tụ tập được một bữa ở thành phố lớn như Thượng Hải, kiểu gì cũng phải ăn đến năm con số, ăn sủi cảo làm gì, mất hứng!”

Nhưng nhà giàu thật sự, lại không có ai.

Trình Trì đỡ trán: “Dương đại gia, sau này tớ nên ít gặp cậu thì hơn, cậu giàu như vậy, tớ cảm thấy tớ theo không kịp tốc độ của cậu.”

“Ít mẹ nó ra vẻ đáng thương đi, Trình Trì cậu thế nào tớ còn không biết sao?”

Trình Trì không để ý đến cậu, dứt khoát dừng lại trước một quán sủi cỏ trông buôn bán khá tốt.

“Ăn sủi cỏ thật à?” Dương Tĩnh ỉu xiu xuống xe.

Quán ăn này tên là Quán sủi cỏ Nhị Nương.

Khách ngồi đầy trong quán, nhìn vô cùng náo nhiệt, chắc là cũng không tệ lắm.

“Quán này đi.” Trình Trì nói: “Buôn bán như vậy, chắc hẳn ăn rất ngon.”

Cô vừa định đi vào, Hứa Nhận giữ chặt khuỷu tay cô: “Em thật sự muốn ăn sủi cỏ à?”

Hứa Nhận biết cô thích ăn đồ cay, vị nặng, nhưng không biết cô thích ăn sủi cỏ, anh chưa từng thấy cô ăn bao giờ.

“Thật ạ.” Trình Trì gật đầu rất chân thành.

“Nhưng anh cảm thấy, em cũng không muốn.” Hứa Nhận nói.

“Ồ, anh là con giun trong bụng em hả, em muốn ăn gì anh cũng biết?”

“Em nói, anh là con dao nhỏ cắm trong lòng em mà.” Hứa Nhận chọc chọc ngực trái của Trình Trì: “Anh biết.”

Trình Trì chu miệng.

Hứa Nhận quay đầu lại nói với Dương Tĩnh: “Ăn lẩu không?”

Dương Tĩnh nhún vai: “Tốt hơn ăn sủi cỏ là được.”

Porsche lại khởi động một lần nữa, Hứa Nhận dẫn bọn họ tới một tiệm lẩu Trùng Khánh gần trường.

Tiền ăn Hứa Nhận trả, Dương Tĩnh cũng không khách khí với anh.

Buổi tối trở về trường, hai người đi dạo quanh hoa viên, Trình Trì ngửi ngửi quần áo của mình, nói: “Cả người em toàn mùi lẩu.”

Hứa Nhận thò đầu qua, gác lên ngực cô khụt khịt mũi, nói: “Ừ.”

“Anh vô tình một cách cố ý chiếm tiện nghi của em đúng không.” Trình Trì đẩy đầu anh ra.

“Tiện nghi người của anh không cho anh chiếm, còn muốn cho ai?” Hứa Nhận ôm cô vào trong lòng ngực.

Trình Trì cười: “Da mặt anh trở nên dày rồi.”

Hứa Nhận nhéo nhéo mặt cô: “Giống em mà.”

“Hứa Nhận, sau này em sẽ ít chơi với Dương Tĩnh.”

“Trước mắt, cậu ấy là người bạn duy nhất của em ở Thượng Hải.”

“Anh cũng là bạn của em mà.” Trình Trì vội vàng bổ sung: “Còn là người đàn ông của em.”

Hứa Nhận hưởng thụ sờ sờ đầu cô: “Dương Tĩnh giới thiệu cho anh không ít khách hàng, anh mời cậu ấy ăn bữa cơm, là chuyện nên làm.”

“Ăn lẩu thì không vấn đề, cơm Pháp gì đó thì thôi đi.”

“Trình Trì.” Hứa Nhận cúi đầu nhìn cô, nắm chặt tay cô: “Sau này chúng ta sẽ có không ít lần ra ngoài ăn cơm hoặc đi chơi, em không phải

băn khoăn, muốn ăn cái gì mua cái gì, cứ nói với anh, không phải hiểu chuyện như vậy, tiền anh Nhận kiếm được đều là của em.”

Tim Trình Trì mềm nhũn, cô chưa bao giờ cảm thấy, ăn ngon, mua hàng hiệu là việc quan trọng, với cô mà nói, đó là việc thường ngày.

Nhưng hiện tại, anh nói, xót cô, Trình Trì đột nhiên cảm thấy, đây là việc quan trọng nhất, anh cho cô dùng tiền, mấy tệ hay mười mấy tệ, đều quan trọng, cô đều vô cùng quý trọng.

Đứng trên một hòn đá, cô đặt tay lên vai Hứa Nhận, nhìn vào mắt anh: “Hứa Nhận, cho phép anh hôn em một cái đấy.”

“Vừa mới ăn lẩu, trong miệng có mùi.” Hứa Nhận nói.

“Anh muốn ăn kẹo cao su không?”

“Có.”

Trình Trì ôm bờ vai anh, trực tiếp đặt môi mình lên môi anh, hàm răng ngậm kẹo cao su đang nhai: “Hoặc là.”

Hứa Nhận lấy kẹo cao su đã nhai từ trong miệng cô, sau đó cắn môi cô: “Anh muốn... Em.”

Đầu lưỡi anh cạy mở hàm răng cô, càn quét một lượt trong miệng cô, cánh tay ôm sát eo cô, đè tay cô lên cái cây phía sau, dùng sức hôn môi cô.

Tay Trình Trì sờ đến lưng quần anh, bên dưới đã cứng rắn như sắt.

“Ở ngay chỗ này...” Cô hôn anh đến mức thở hổn hển nói: “Muốn em.”

Rừng cây nhỏ, lá cây bị gió thổi rung xào xạc, xung quanh yên tĩnh, đêm tối đen như mực, trăng rằm như cái móc, xuyên qua ngọn cây, chiều

xuống mặt đất loang lổ.

Hết chương 39

Tác giả có lời muốn nói:

Vườn trường à, sao có thể thiếu dã chiến ha ha ha ha

Vẫn tới Weibo ha.

Lời editor: Cảnh dã chiến hình như bị xóa rồi bà con ạ T.T Tớ không tìm thấy nữa, suốt từ năm 2017 đến giờ mà.

(1): Porsche dòng 911 Targa 4s là một dòng siêu xe thể thao của Porsche, có tốc độ tối đa lên đến 301 km/h. Giá niêm yết xe mới nhất của dòng Targa 4s là hơn 8 tỷ rưỡi =)))

(2): Sao Michelin là một ngôi sao rất danh giá trong ngành ẩm thực thế giới. 5 tiêu chí đánh giá sao Michelin hiện nay gồm chất lượng nguyên liệu thành phần, làm chủ được hương vị và kỹ thuật nấu ăn, cá tính của người đầu bếp. Bên cạnh đó, giá trị đồng tiền bỏ ra và tính nhất quán giữa các lần thưởng thức cũng là tiêu chí quan trọng trong việc đánh giá các nhà hàng của Michelin. Một sao Michelin có ý nghĩa rằng cơ sở ăn uống có chất lượng tốt, đáng để bạn dừng chân ghé lại. Hai sao Michelin đánh giá cơ sở ăn uống có chất lượng xuất sắc, đáng để bạn đi một quãng đường xa đến. Việc nhận ba sao hình bông hoa chứng tỏ cơ sở ăn uống có chất lượng vượt trội, đáng để bạn dành một chuyến đi đặc biệt và thưởng thức món ăn. Ngôi sao Michelin danh giá là niềm mơ ước của bất kỳ đầu bếp nào trên thế giới.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 40: Hãm Sâu (4)

Hứa Nhận nắm lấy tay cô, hai người dẫm lên ánh trăng đi ra khỏi rừng cây nhỏ.

“Em vốn định trừng phạt anh.” Trình Trì cau mày, có phần nản lòng: “Không có lần sau.”

Hứa Nhận cúi đầu nhìn cô thật lâu sau, nắm chặt tay cô: “Được, không có lần sau.”

“Em nói thật!” Trình Trì dậm chân: “Ba tháng tới anh đừng mong chạm được vào em.”

“Được.”

“Em không nói đùa với anh đâu.” Cô sốt ruột: “Thật đấy!”

Cuối cùng, Hứa Nhận dừng bước chân, nhìn cô, chân thành nói: “Trình Trì, đừng như vậy, trừng phạt này nặng nề quá, anh chịu không nổi, mỗi ngày anh đều muốn làm với em, từng phút từng giây trong đầu đều là em, ba tháng thật là đáng sợ.”

Trình Trì nghe được câu trả lời vừa ý, giống như đạt được thắng lợi, cười tròng mắt nhìn anh một cái: “Nhìn bộ dáng nóng vội của anh kìa, chết không tiền đồ.”

Hứa Nhận cũng cười, ngẩng đầu, vầng trăng trên cao, trong trẻo tĩnh lặng.

Thật đẹp.

“Bố, bố cho con tiền đi, con muốn mua xe.” Trong điện thoại, Trình Trì nói với Trình Chính Niên.

“Trước đại học, con mua xe làm gì?”

“Trường con rất rộng, vài trăm hecta lận, lái xe cho tiện.” Trình Trì chu miệng làm nũng: “Hơn nữa, Dương Tĩnh cũng mua mà, Porsche hơn trăm vạn cơ.”

“Đằng sau mới là lời nói thật của con đúng không, con ghen tị người ta đến đỏ mắt rồi chứ gì.”

“Người ta là phú nhị đại, con cũng là phú nhị đại, người ta có xe...” Trình Trì chu miệng.

“Không phải bố đã mua Ferrari cho con rồi sao?”

“Vậy bố lái nó đến Thượng Hải cho con đi.”

“.....”

Trình Chính Niên thương con gái, trách cô vài câu, bảo cô đừng quá lộ liễu, không được đua đòi với người ta, sau đó đành thỏa hiệp: “Con muốn mua của hãng nào, bao nhiêu tiền?”

“Hơn ba mươi vạn ạ.”

“Ba mươi mấy vạn?” Trình Chính Niên không tin: “Có phải bố nghe thiếu mất một số không hay không?”

“Bố, con thật sự chỉ dùng thay đi bộ thôi, hơn nữa ở đây cũng không có ai đưa xe cùng con, không cần thiết mua xe quá tốt, với lại, bố cũng nói không thể quá lộ liễu mà.”

“Được rồi, chiều bố sẽ chuyển tiền cho con.”

“Con cảm ơn bố, bố tốt nhất.”

“Hừ, cũng chỉ có lúc đòi tiền con mới có bộ dáng con gái.”

Trình Trì đang định cúp điện thoại, lại nghe thấy Trình Chính Niên do dự một lát, hỏi cô: “Gần đây... Anh của con có liên lạc với con không?”

Trình Trì biết, thật ra ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng Trình Chính Niên vẫn có Trình Lệ Minh, dù sao cũng là con trai ruột.

“Đầu tháng sáu anh từng gọi cho con một lần, con gửi tiền qua cho anh, gần đây không có tin tức gì ạ.” Trình Trì rồi rẫm, không biết có nên nói Trình Lệ Minh đang ở Thượng Hải cho Trình Chính Niên hay không, nhưng nghĩ lại, gã kia chân không mọc rễ, nhờ đâu lại chạy đi nơi khác thì sao, dứt khoát không nói.

Trình Chính Niên hừ lạnh một tiếng: “Cái tên không có tiền đồ kia, lần sau nó mà liên lạc với con, không phải quan tâm đến nó, cũng không phải cho nó tiền, để nó tự sinh tự diệt.”

“Dạ, vâng, bố, lần sau anh có liên lạc với con, con sẽ nói cho bố.”

Trình Trì mua chiếc Honda nhỏ, lái xe chở Hứa Nhận tới trường dạo hai vòng, sau đó dừng lại trước núi tình nhân sau trường.

Từ đầu đến cuối Hứa Nhận không nói một lời, cuối cùng Trình Trì đành mở miệng trước: “Sao anh không hỏi em tại sao lại mua xe?”

“Em muốn nghe suy nghĩ của anh à?” Hứa Nhận nhìn về phía cô.

Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, hắt lên sườn mặt Hứa Nhận, dịu dàng mà lại cứng rắn.

“Nói em nghe một chút xem nào.” Trình Trì cười.

“Em cảm thấy, khoảng cách từ trường học đến công ty quá xa, mà anh đi bộ không tiện, đi xe buýt thì quá chậm, xe taxi lại quá đắt. Nhưng em biết anh sẽ không nhận, cho nên mua một chiếc giá thấp, chờ thêm một thời gian nữa, lấy cớ đi chán, trực tiếp ném cho anh, đây là tính cách của em, anh sẽ không suy nghĩ nhiều, dứt khoát nhận lấy.”

Trình Trì ngây ngẩn cả người, cô không ngờ, chút tâm tư nhỏ của mình, lại bị Hứa Nhận liếc mắt một cái đã nhìn thấu, đoán đúng rồi.

“Hứa Nhận... Anh có thuật đọc tâm hả?”

Hứa Nhận thật thà lắc đầu: “Nhưng anh đọc được em.”

“Vậy anh nói xem, bây giờ em đang nghĩ gì?”

“Em đang nghĩ, nếu đã bị anh đoán được, đành phải đổi sang cách khác, may còn có phương án dự bị.”

“.....”

“Tiếp theo em sẽ nói, anh ra ngoài làm việc, không tránh khỏi phải tiếp xúc với người cho vay hoặc là người cần gây dựng sự nghiệp, một cái xe ô tô, không cần quá tốt nhưng cũng không được quá kém, có thể tạo ám hiệu với bọn họ, tin tưởng anh, ít nhất có thể giúp xác suất hợp tác của anh tăng lên 70%.”

“.....”

Trình Trì sờn tóc gáy.

Buổi sáng Hứa Nhận cùng cô đi mua xe, không nói một lời, cô hỏi anh thấy thế nào, anh nói được.

Cô cùng không để ý.

Tên này... Thế mà chuyện gì cũng đoán được.

“Em nói, anh là dao nhỏ cắm trong lòng em, anh hiểu được tấm lòng của em.”

Hứa Nhận cúi người, ghé sát vào Trình Trì, tay ấn lên ngực cô, nhìn ánh mắt luống cuống tránh đi của cô: “Cảm ơn em.”

Cảm ơn em đã suy nghĩ cho anh như vậy.

Trình Trì kinh ngạc nhìn anh: “Anh chấp nhận?”

“Tại sao không?” Hứa Nhận hỏi lại.

Trình Trì có phần không dám tin vào lỗ tai mình, cô đã chuẩn bị tốt kết quả bị từ chối.

“Trình Trì, trọng lượng của chiếc xe này, đối với anh hiện tại mà nói, quả thật quá nặng. Nhưng tin anh, sẽ không lâu đâu. “Anh nghiêm túc nhìn cô, trầm giọng nói: “Anh Nhận nhận được tấm lòng của em.”

Anh nói anh nhận được.

Sau này tất nhiên còn hơn thế nữa.

Trình Trì nhìn thấy được hứa hẹn nặng trĩu trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

“Hứa Nhận, em tin anh.” Trình Trì nắm chặt tay trái của anh, nhấn mạnh lần nữa: “Em tin anh.”

Tháng chín mùa khai giảng, lặng yên tới.

Bạn cùng phòng Trình Trì cũng lần lượt đến phòng ngủ.

Người tới đầu tiên là Ngô Sương.

Khi cô ta đi vào phòng ngủ, Trình Trì đang chơi Liên Minh Huyền Thoại rất sung, không phát hiện ra trong phòng ngủ có thêm một người nữa.

Mà mặt Ngô Sương lạnh tanh, liếc Trình Trì một cái, lại nhìn một vòng quanh phòng ngủ, chọn vị trí gần ban công, đặt hành lý của mình xuống. Sau đó bắt đầu lau bàn học, trải giường chiếu, dán giấy hoa dán tường.

Trình Trì đánh xong một ván, nhìn cô ta một cái, cô ta mặc một cái quần dài và áo phông trắng, họa tiết trên áo phông đã bị giặt đến phai đi, buộc một cái đuôi ngựa dài, làn da ngăm ngăm do phơi nắng nhiều năm, cô ta mím chặt đôi môi thâm, nhìn trông có vẻ không dễ ở chung.

Chú ý tới ánh mắt của Trình Trì, cô ta cũng quay đầu lại nhìn cô một cái.

Đối mặt nửa giây, hai người cùng dời ánh mắt.

Không ai nói chuyện.

Trò chơi nhắc nhở đang kết hợp tướng, Trình Trì không để ý tới cô ta nữa, lực chú ý lại tập trung vào máy tính lần nữa.

Một mình Ngô Sương dọn dẹp xong xuôi bàn học, Trình Trì vô tình liếc qua, đúng là học sinh ngoan, tràn đầy giá sách, dày mỏng, mới cũ, đủ mọi thể loại.

Cô đã hiểu, đây là một học sinh giỏi thực thụ.

Ngô Sương là người phá vỡ sự im lặng trước.

Cô ta từ trong phòng vệ sinh đi ra, sau đó lạnh mặt đi đến trước mặt Trình Trì: “Bồn rửa mặt trong WC, đồ để trên đó là của cô?”

Giọng cô ta hơi trầm, hơi dày, còn mang theo chút khăn khăn.

Không êm tai cho lắm.

Điệu bộ nói chuyện, chứa tính công kích rất mạnh.

Trình Trì nói: “Ở đây, còn có người khác hả?”

“Phiền cô đi thu dọn một chút.”

Trình Trì điều khiển tướng, đi đường giữa.

“Tại sao?”

“Phòng vệ sinh là khu vực công cộng, dầu gội, sữa tắm và sữa rửa mặt của cô, chiếm toàn bộ bồn rửa mặt, đồ của chúng tôi không có chỗ để.”
Ngô Sương lạnh giọng nói.

“Ờ.” Trình Trì gật đầu: “Chờ một chút.”

Cô tiếp tục chơi trò chơi, Ngô Sương quay người lại, ngồi xuống bàn học của mình, cầm một quyển sách lên, bắt đầu đọc.

Năm phút sau, cô ta mất kiên nhẫn húc giục: “Phiền cô nhanh lên đi.”

Trình Trì nói: “Tôi chưa chơi xong, chờ một chút.”

“Tôi muốn đi tắm.”

“Cô đi tắm đi.”

“Nhưng cả phòng vệ sinh đều là đồ của cô.”

“.....”

Màn hình trò chơi mờ đi, Trình Trì mới đi chậm một chút, đã bị đánh chết.

Cô đẩy bàn phím lên phía trước, chửi một tiếng: “Độc.”

Cùng lúc đó Ngô Sương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cô: “Cô chửi ai?”

Hết chương 40

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 41: Hăm Sâu (5)

“Không chửi cô.” Trình Trì lười nhác đứng lên, cầm chậu đi vào phòng vệ sinh, xếp toàn bộ đầu gội sữa tắm của cô trên bồn rửa tay vào chậu sau đó để lên ban công.

Ngô Sương nhìn thoáng qua bàn học của Trình Trì, máy tính dạng để bàn, nhưng trên tầng đầu tiên còn để một cái túi laptop, không có mấy quyển sách, trên giá toàn để mô hình thủ công handmade, đủ mọi thể loại, đều là những thứ cô ta không biết, mà bên tường còn dán một cái poster rất lớn, cô ta không biết đó là ai, có thể là ngôi sao nào đó, rất đẹp trai.

Cô ta nhướn mắt khinh thường.

Trình Trì nhớ lời Hứa Nhận nói, sinh hoạt tập thể không tự do như sống trong nhà, không nên gây mâu thuẫn với bạn cùng phòng, có gì uất ức thì nói với anh, cảm xúc cũng đừng thể hiện rõ trên mặt, lòng người phức tạp, đâm dao sau lưng, khó lòng phòng bị.

Hứa Nhận rất lo cô không ở được với bạn cùng phòng, Trình Trì không muốn anh đã bận làm việc và học hành rồi còn phải nhọc lòng vì cô, thế nên quyết định nghe lời anh nói, cố gắng sống khiêm tốn lại, cẩn thận là trên hết.

Nên khi cô nghe thấy Ngô Sương đứng trên ban công gọi điện thoại cho người nhà, nói: “Có một bạn cùng phòng, chỉ biết chơi game, thành tích chắc chắn không tốt, con biết, mẹ, con sẽ không học theo cái xấu của cô ta, năm nay con còn phải lấy học bổng nữa.”

Trình Trì chỉ cười lạnh một tiếng trong lòng, không thèm chấp với cô ta, đeo tai nghe, mua trang bị đi xuống đường dưới mai phục.

Người bạn cùng phòng thứ hai lại rất hoạt bát, vừa vào phòng ngủ, thả hành lý xuống, thấy hai bạn cùng phòng, vội vàng tự giới thiệu, nói mình tên là Chu Đạm, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn, ngay sau đó cô ấy thấy được poster Eric trên tường của Trình Trì, cùng với đủ loại mô hình handmade các tướng trên bàn, trực tiếp xông tới ôm lấy Trình Trì, làm Trình Trì giật cả mình.

“Mong tình địch giúp đỡ nhiều hơn!” Chu Đạm rất kích động, chỉ vào poster: “Đại thần Eric!”

Trình Trì cười cười: “Chào tình địch.”

Hóa ra là fans Eric

Xem ra là chị em đồng râm.

Người bạn cùng phòng cuối cùng là Tưởng Diệc Bạch, cách một ngày, mới chậm rãi đến muộn. Vào cửa đầu tiên là ba người đàn ông mặc đồ đen, cầm theo ba cái vali lớn vào phòng, dọa mấy em gái nhỏ giật cả mình.

Lúc này, một cô gái tóc xoăn mặc đầm màu trắng, đi vào trong phòng, cùng tiến vào còn có một phụ nữ trung niên mặc sườn xám.

“Ôi chao, cái phòng ngủ này nhỏ quá!” Người mẹ mặc sườn xám mở miệng trước, tay cầm một cái quạt xếp, không chịu được quạt cho Tưởng Diệc Bạch: “Con gái à, mẹ bảo con ở nhà, con lại nhất quyết đến trường sống, nhà mình là biệt thự hai tầng mới xây theo phong cách Tây, không thoải mái hơn so với trường hả, sao lại chạy đến đây chịu khổ?”

Tưởng Diệc Bạch chu cái môi nhỏ nhắn đỏ hồng lên: “Mẹ, tuy rằng nhà chúng ta xây hai tầng theo phong cách Tây, nhưng con vẫn muốn đến trường, như vậy mới có thể học được cách tự lập, chịu khổ một chút cũng không tính là gì.”

“Con gái trưởng thành rồi.” Khóe mắt người mẹ mặc sườn xám đỏ ửng: “Nếu ở ký túc xá không quen, phải về nhà nghe chưa, ngay cả phòng cho người hầu của nhà chúng ta, cũng lớn hơn cái phòng ngủ tồi tàn này.”

“Con biết rồi ạ, mẹ thật tốt.”

Trình Trì chú ý tới, Ngô Sương sắp khinh thường đến trần nhà rồi, mà Chu Đạm lại mỉm cười nhìn hai mẹ con nhà này.

Hành lý của Tưởng Diệc Bạch được ba người đàn ông kia sắp xếp, bao gồm đồ dùng và quần áo, bọn họ lấy ra giúp cô ấy, xếp ngay ngắn vào trong ngăn tủ.

Trong phòng ngủ mỗi người chỉ được chia một ngăn tủ, căn bản không chứa được hết ba cái vali quần áo của Tưởng Diệc Bạch.

“Vậy phải làm sao bây giờ.” Mẹ Tưởng rất sốt ruột: “Đây đều là quần áo mùa thu con phải mặc mà!”

Ba cái vali lớn, đều là quần áo mùa thu.

Trình Trì coi như được mở mang kiến thức, xem người ta làm phú nhị đại như thế nào, nhìn lại bản thân, chỉ có vài bộ quần áo, ngăn tủ cũng chưa chứa đầy, cô rất ít đi dạo phố, ít khi mua quần áo, trong nhà không có mẹ, quần áo của cô đều là mấy bộ thấy hợp thì mua, gần đây mới được Hứa Nhận mang dẫn đi dạo vài lần, Hứa Nhận mua vài bộ quần áo cho mùa hè và mùa thu, Hứa Nhận biết cách ăn mặc, cũng biết phối đồ cho cô, vài bộ váy áo, rất hợp ý cô.

Mẹ Tường đứng là một nhân tài, ánh mắt liếc qua các bạn cùng phòng một lượt, sau đó nhìn sang Ngô Sương, cười khanh khách đi đến hỏi: “Bạn học, cháu có thể nhường tủ quần áo cho Diệp Bạch nhà cô để cùng được không?”

Sắc mặt Ngô Sương trắng bệch: “Tại sao?”

Mẹ Tường liên tục giải thích: “Nhà cô không dùng không, cô trả cháu tiền, tính làm tiền thuê đi, cháu cảm thấy thế nào? Một tháng 500, thế nào?”

Khuôn mặt trắng bệch của Ngô Sương thoáng chốc trở nên đỏ bừng, tâm trạng cô ta thoáng kích động, chỉ vào Trình Trì và Chu Đạm: “Tại sao bà không tìm mấy người kia, mà lại tìm tôi?”

Mẹ Tường nhìn Trình Trì, quay đầu cười với Ngô Sương: “Bởi vì trông cháu...”

Bà lấy mặt quạt che miệng, lựa lời mà nói: “Trông cháu là người lương thiện nhất.”

Trình Trì cười.

Sắc mặt Ngô Sương lại thay đổi.

Không làm Trình Trì thất vọng, cô ta kiên quyết từ chối lời đề nghị của mẹ Tường, “Rầm” một cái đứng lên, lớn tiếng nói: “Tôi không thiếu tiền!”

Nói xong đỏ mặt chạy ra khỏi phòng ngủ, trông có vẻ rất tức giận.

Mẹ Tường nhìn liếc qua bàn Ngô Sương, trợn mắt, cười giễu cợt một tiếng: “Giả vờ cái gì, một đứa nghèo rớt mồng tơi.”

“Mẹ, bạn đó giận rồi ạ?” Tường Diệp Bạch hỏi: “Thế thì toi rồi, đặc tội bạn cùng phòng, nhớ đâu bạn đó đầu độc con thì làm sao bây giờ?”

“Ôi ôi!” Mẹ Tường sợ tái mặt: “Thế thì toi rồi, con gái à, con vẫn nên cùng mẹ về nhà ở đi, chỗ này quá nguy hiểm!”

“Cũng được ạ, mẹ, chúng ta về nhà thôi!”

.....

Hai mẹ con họ lại ồn ào rời khỏi phòng ngủ, Trình Trì cùng Chu Đạm đang ngồi trên giường sơn móng tay liếc nhau một cái, đồng thời phá lên cười.

—————

Sau khai giảng, mỗi ngày đều có lớp, về nhà cũng không tiện, Tường Diệc Bạch đành phải dọn về ký túc xá.

Hoàng hôn, Trình Trì leo xà đơn, cùng so với Hứa Nhận, cô làm mười lăm cái, Hứa Nhận làm 55 cái.

Trình Trì không phục, trực tiếp bò lên người anh, tay ôm cổ Hứa Nhận, chân quắp vào eo anh, nói: “Như thế này thì anh có thể làm được bao nhiêu cái?”

Hứa Nhận nói: “Làm được đến lúc tay chân em rụng rời.”

Trình Trì nghe hiểu ý trong đó, cười nhạo một tiếng, để Hứa Nhận vừa đỡ cô vừa tiếp tục vươn người lên trước.

Ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng của anh, cằm nhọn, lấm tấm râu, cơ bắp trên cánh tay căng phồng, toàn thân săn chắc, mỗi một lần leo lên, lực kéo vô cùng mạnh.

Trình Trì chấp nhận tha cho anh mới từ trên người anh nhảy xuống, anh Nhận của cô thật là mạnh mẽ, phục.

Hai người ngồi xuống bãi cỏ, Trình Trì đưa bình nước cho Hứa Nhận, Hứa Nhận nhìn bình giữ nhiệt màu xanh kia, nói: “Em cũng mang nó đến?”

Đó là khoảng thời gian cánh tay anh bị thương, Trình Trì cho anh dùng cái bình này.

“Vâng.”

Chỉ là một cái bình, không có gì quý giá, nhưng vì anh từng dùng, Trình Trì không nỡ bỏ đi, vẫn luôn giữ để bản thân dùng, đến khi đi còn cất vào vali mang đến đây.

Hứa Nhận nhận lấy bình nước, thành thạo mở ra, giơ lên, uống một ngụm nước.

Trình Trì nhìn vết hầu trên cổ anh lẩn lẩn, vô cùng gọi cảm.

Trình Trì nhận lấy bình nước, chạm vào chỗ anh vừa ngậm môi vào, cũng uống một ngụm.

Hứa Nhận nhìn cô, lúc uống nước, cô có thói quen nhắm mắt lại, lông mi khẽ rung rung, đợi cô uống xong, anh nói: “Đêm nay em đừng về nhé?”

Anh dùng giọng điệu thương lượng, rất đáng thương.

Trình Trì đờ anh ngã xuống bãi cỏ, gặm cắn một hồi, sau đó nói: “Không được.”

“A Trì.”

“Vậy cũng không được.”

Hứa Nhận bế Trình Trì lên, để cô ngồi trong đùi mình, sau đó duỗi tay ôm vòng lấy cô, gác cằm lên vai cô.

“Mấy ngày nay anh rất mệt.”

“Định giả vờ đáng thương với em hử?” Trình Trì quay đầu lại nhìn anh, khóe mắt cong lên.

Sau đó cô thấy dưới mắt anh có vết quầng thâm rất đậm, cô vội vàng xoay người, tay sờ lên khóe mắt anh: “Anh thức đêm à?”

“Ừ.”

“Anh làm gì?”

“Lập một kế hoạch hợp tác.”

“Anh làm xong chưa?”

“Vừa mới làm xong tối qua.”

“Không được thức đêm nữa.”

Hứa Nhận ngoan ngoãn gật đầu: “Anh chỉ muốn ôm em ngủ một giấc thôi mà.”

Giả vờ đáng thương với cô rất hữu dụng, chiêu này Hứa Nhận làm lần nào cũng thắng.

Buổi tối, hai người đi thuê phòng.

Xong việc, Hứa Nhận ôm cánh tay nhẵn nhụi của Trình Trì, hai người một điều thuốc, đây là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất.

“Hứa Nhận, chỉ cần nghĩ đến bốn năm đại học có anh, còn có cả đời, mỗi ngày đều ngủ chung, em chợt cảm thấy cuộc sống thật đáng hi vọng, mỗi phút mỗi giây đều có nghị lực, làm gì cũng vui vẻ, ai mẹ nó trêu chọc

em, em cũng lười chấp vặt.” Trình Trì dựa vào bờ ngực cứng rắn của anh, chống cằm nhìn anh: “Thật sự, rất rất tốt.”

“Ai trêu chọc em?” Hứa Nhận vươn cánh tay, đập tàn thuốc vào gạt tàn thủy tinh trên tủ đầu giường.

Trình Trì biết mình nói lỡ miệng, không muốn làm anh lo lắng, liền nói: “Em chỉ ví dụ mà thôi, ai dám trêu chọc em.”

“Ừ.” Hứa Nhận hôn nhẹ lên trán cô: “Cũng đúng, Trình Trì đâu dễ bị ức hiếp, còn một mình chịu đựng mà không nói cho anh.”

Trình Trì biết không có việc gì có thể giấu được anh, nói: “Chỉ là một vài bạn cùng phòng, cảm giác rất vi diệu, một nghèo một giàu, đối đầu nhau như băng với lửa, em nằm không cũng trúng đạn..... Cảm giác giữa người với người, hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, luôn cách nhau như trời với đất.”

Hứa Nhận cười: “Chúng mình cũng cách nhau như trời với đất hả?”

“Mình đâu giống.”

“Tại sao không giống?”

Trình Trì nhú mào, nhìn anh, nghiêm túc nói: “Chúng mình là định mệnh sắp đặt.”

“Em tin cái này?”

“Hứa Nhận, anh cảm thấy làm tình với em, có sung sướng không?”

Hứa Nhận cười: “Sao lại hỏi cái này?”

Trình Trì không trả lời anh, ghé đầu vào ngực anh, lẩm bẩm: “Em cảm thấy vô cùng sung sướng, anh thì sao?”

“Anh cũng rất sung sướng.” Hứa Nhận nói mấy lời này còn có chút ngượng ngùng.

Trình Trì nói: “Trên mạng nói trong mấy chục nghìn cặp đôi, mới có một đôi hòa hợp trong tình dục, Hứa Nhận, chúng mình rất hiếm có.”

“Đúng là rất hiếm có.”

Đa số thời điểm, cơ thể sẽ trung thực hơn suy nghĩ, nó có thể cảm giác được khát vọng được che giấu dưới đáy lòng con người.

“Đây là định mệnh sắp đặt.” Trình Trì chắc chắn.

“Em nói thế nào.” Hứa Nhận cười: “Nó chính là thế đấy.”

Đêm đó Hứa Nhận ôm Trình Trì, ngủ rất sâu, nằm mơ, mơ thấy đồ yên nỏ rộ tràn ngập khắp đồi núi, anh trở về bộ dáng còn nhỏ, chạy tung tăng, hò reo, trong lòng chứa đầy ánh mặt trời và niềm vui sướng, chạy qua một sườn núi, trước mắt đột nhiên biến thành vực sâu, gió lạnh thấu xương gào thét, bên dưới vực sâu chất đầy thi thể, cành khô lá úa theo gió bay xào xạc, chào hỏi anh.

Anh biến thành bộ dáng hiện tại, mặc chiếc áo phong bị giặt đến trắng bệch, cả người run rẩy, rơi vào nơi khiến người ta tuyệt vọng sợ hãi tột cùng.

Giật mình tỉnh lại, sắc trời hơi sáng, người trong lòng ngực ngủ vô cùng yên tĩnh.

Anh không kìm lòng được vén mái tóc dài của cô lên, ngắm nhìn mặt cô, ngũ quan không giống những cô gái đáng yêu ngoài kia, mặt cô trông hoang dã, không quá ngoan, nhưng khá xinh, có hương vị riêng, mặt mày

thon dài, cong lên tựa như đuôi cá, anh có cảm giác, thêm vài năm nữa, có thể trở thành yêu tinh.

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sau đó ghì cô thật chặt vào trong lòng ngực mình.

Để làn da cô kề sát lấy người anh.

Anh thích tư thế này, không có gì ngăn cách, khiến cơ thể cô toàn toàn thuộc về chính mình.

Hết chương 41

Lời editor: Ấy, chị Trì thẳng thắn quá làm anh Nhận ngượng, tở edit mà cũng ngượng gần chết ///_

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lữ Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 42: Hãm Sâu (6)

Buổi sáng hôm sau Trình Trì mới trở về, cầm sách, cùng mọi người đi học.

Chu Đạm kéo tay cô, vô cùng tò mò hỏi: “Trình Trì, tối qua cậu ở đâu thế?”

“Khách sạn.” Trình Trì trả lời.

“Cậu... Với ai?”

Ngô Sương đang đọc sách, nhưng ánh mắt cô ta vẫn cố ý liếc sang, mà Tưởng Diệc Bạch đang soi gương phun sương, nghe vậy, cũng nhìn Trình Trì trong gương, đợi cô trả lời.

Tuy tính cách khác nhau, nhưng tính tò mò của phụ nữ, giống nhau như đúc.

Trình Trì đi đến bàn học của mình, đeo cặp sách lên lưng, không hề che dấu nói: “Với người đàn ông của tớ.”

Ngô Sương hừ lạnh một tiếng, rõ ràng rất khinh thường.

Trình Trì mặc kệ cô ta, nhưng Chu Đạm, lại vô cùng tò mò, kéo tay cô hỏi đông hỏi tây.

“Cậu có bạn trai à? Học trường bọn mình hả?”

“Ừ, khoa tài chính, năm hai.” Trình Trì trả lời: “Bạn học cấp ba.”

“Ồ, tớ nghe nói bên khoa quản lý có rất nhiều anh đẹp trai! Bạn trai cậu chắc cũng đẹp trai lắm nhỉ!”

Trình Trì cười: “Ừ rất đẹp trai.”

“Khi nào dẫn chúng tớ đi mở rộng tầm mắt đi!”

“Chỉ là một tên khốn thôi, không có gì đáng xem.”

“Anh ấy có tiền không?” Tưởng Diệc Bạch xen miệng vào hỏi.

Ngô Sương tiếp tục trợn mắt.

“Một tên nghèo, không có tiền.” Trình Trì nói.

“Không có tiền sao cậu còn ở bên anh ấy!” Tưởng Diệc Bạch chân thành tỏ vẻ không hiểu.

Trình Trì cũng chân thành nói cho cô ấy: “Chủ yếu là, hàng to xài tốt lại còn kéo dài.”

Chu Đạm cười đến run rẩy cả người, Tưởng Diệc Bạch ngây người, về mặt Ngô Sương, vô cùng phức tạp, dường như có cảm ghét, lại có ngưỡng mộ, mặt còn đỏ.

Tiết học buổi sáng, thầy hướng dẫn giới thiệu qua một chút về nội quy và chế độ của trường, Trình Trì cầm điện thoại cúi đầu nhắn tin cho Hứa Nhận, mãi đến khi thầy hướng dẫn nhắc đến tên của mình, cô mới giật mình, ngẩng đầu.

Nghe thấy thầy hướng dẫn nói: “Trước đây không lâu trường chúng ta thành lập học bổng tám nghìn tệ cho sinh viên mới, động viên các bạn không ngừng cố gắng học tập, lấy thành tích đầu vào làm tiêu chuẩn, dựa vào xếp hạng, khoa chúng ta có bốn bạn đủ tư cách, nhưng danh sách nhận

học bổng chỉ có ba, trong đó có hai bạn thành tích ngang nhau, nên cần tất cả mọi người biểu quyết quyết định.”

Hai sinh viên có cùng xếp hạng, đúng là Ngô Sương và Trình Trì.

Khi thầy hướng dẫn nói ra tên Trình Trì, Ngô Sương ngây ngẩn cả người.

Cô ta hoàn toàn không ngờ, cái loại chỉ biết chơi game như Trình Trì, cà lơ phất phơ, còn ra ngoài thuê phòng, thành tích lại ngang với mình, phải biết rằng lúc ấy thi cô ta chính là Trạng Nguyên của cả huyện! Thành tích của cô ta, sao có thể ngang với loại người như Trình Trì được? Nhất định có sai sót ở đâu đấy!

Ngô Sương lập tức nói: “Thầy, thầy nhìn kỹ xem, có bị sai ở đâu không!”

Vừa nói ra, ánh mắt của sinh viên cả khoa, đồng thời hướng về phía Ngô Sương.

Thầy hướng dẫn cũng chưa từng gặp... Học sinh nào hỏi trắng trợn như vậy, ông có phần xấu hổ, giải thích: “Không sai, sau khi xem kết quả thi đại học của các bạn, thêm tiêu chí phụ nữa thì ngang nhau.”

Ngô Sương bực mình ngồi trở về vị trí.

“Vậy mời hai bạn chuẩn bị một chút, đợi lát nữa hết tiết, lên trên bục thuyết trình mười phút, chủ yếu giải thích vì sao các bạn cần học bổng, cùng với tình hình gia đình, hoặc là dự định về cuộc sống đại học của mình trong tương lai, nói gì cũng được, chỉ cần có thể kéo phiếu bầu về phía các bạn.”

Rõ ràng Ngô Sương không thể chấp nhận sự thật này, vẫn luôn khó chịu.

Cô ta đã xem thường Trình Trì, bình thường không có việc gì cô sẽ ngồi trong phòng ngủ chơi điện tử, nhất định muốn cô ta thả lỏng cảnh giác, tối hôm qua không về ký túc xá, có khi đang trốn ở xó xỉnh nào đó để học, còn lừa mọi người rằng đi ra ngoài với bạn trai, đúng là quá tâm cơ.

Ngô Sương vội vàng lấy giấy bút ra, nghiêm túc chuẩn bị bản thảo cho bài thuyết trình.

Trình Trì khẽ hỏi Chu Đạm: “Vừa rồi thầy nói là bao nhiêu tiền cơ?”

“Tám nghìn.”

“Chỉ tám nghìn.” Cô nằm bò ra bàn, lười phải thuyết trình.

Ngấn người một lát, trong đầu Trình Trì chợt hiện lên một ý nghĩ.

Số tiền này, cô phải giành được!

Số tiền này không giống với tiền tiêu vặt mà lão già đưa, đây là số tiền do chính cô nỗ lực kiếm được, cô phải dùng nó để mua đồ cho Hứa Nhận.

Đúng rồi, hình như notebook anh mua là hàng second-hand, cô có thể mua cho anh cái máy tính mới, dù sao công việc của anh cũng cần dùng đến!

Trình Trì kích động, tám nghìn tệ, bình thường cô với bạn bè ra ngoài tiêu pha một hồi cũng không dừng lại ở con số này, nhưng hiện tại, số tiền này trong mắt cô, lại trở thành mục tiêu cô phải giành được!

Cô bắt đầu sắp xếp từ ngữ trong đầu.

Hai mươi phút sau, thầy hướng dẫn nói xong nội quy của nhà trường, đến phần thuyết trình của Ngô Sương và Trình Trì.

Ngô Sương giành trước Trình Trì một bước, lên trên bục giảng thuyết trình, mấy cái thuyết trình kiểu này luôn na ná nhau, suy nghĩ trong lòng cô ta, đều nói ra hết, không cho Trình Trì không gian phát huy, như vậy bất kể cô nói gì, đều trở thành bắt chước, các bạn học tất nhiên sẽ bỏ phiếu cho cô ta.

Ngô Sương đứng trên bục giảng, cầm bản thảo trong tay, hăng giọng nói.

“Chào mọi người, mình tên là Ngô Sương, đến từ thôn Hoa Khê Long Cương (1), mình là sinh viên duy nhất của thôn, thành tích thi đại học của mình là 638, là Trạng Nguyên của huyện, từ nhỏ mình đã biết, chỉ có cạnh tranh và phấn đấu mới là ý nghĩa cuộc sống..... Sự nghiệp đi cùng với chăm chỉ cần cù, hy vọng các bạn vào đại học, nỗ lực học tập, không giống như ai đó, chỉ biết chìm đắm vào cảm giác sung sướng khi chơi điện tử, tiền tài dẫn đến hư vinh.”

Cô ta liếc Trình Trì và Tường Diệc Bạch một cái: “Những thứ đó vừa nhất thời lại không thực tế, phải biết rằng, chỉ có tri thức mới có thể chiến thắng ngu dốt, nếu không muốn sống uổng cả đời, mọi người cố gắng học đại học thật tốt!”

Trình Trì nằm bò cả người ra bàn, nghe mấy lời dong dài hoa mỹ của cô ta, suýt chút nữa quên bản thân định nói gì.

Ngô Sương giống như một con gà trống kiêu ngạo, vô cùng tự tin đi xuống bục giảng, trong tiếng vỗ tay thừa thốt, trở về chỗ ngồi của mình, mặt đỏ như gấc, dường như rất tin tưởng với bài thuyết trình tâm huyết của bản thân.

Trình Trì đi lên bục giảng, hỏi thầy hướng dẫn bên cạnh: “Thầy ơi, nói gì cũng được đúng không?”

“Ừ, bạn cứ tự do phát huy.”

Trình Trì gật đầu, câu nói đầu tiên sau khi lên bục giảng chính là: “Tôi hy vọng mọi người có thể bầu chọn cho tôi, tính năng tán nhiệt của máy tính bạn trai tôi không được tốt, tôi cần số tiền này, đổi cho anh ấy cái máy tính mới.”

Trong khoa sinh viên nữ chiếm số đông, Trình Trì vừa mới nói, các sinh viên nữ đã lập tức cảm thấy hứng thú, để điện thoại xuống bắt đầu bàn tán sôi nổi, rõ ràng đã bị lời nói thẳng thắn của Trình Trì hấp dẫn chú ý.

Ngô Sương khó tin nhìn Trình Trì, số tiền này đối với cô ta mà nói tương đương với chi phí sinh hoạt trong nửa năm! Thế mà cô... Thế mà lại chỉ để mua máy tính. Hơn nữa, cô ta vào đại học, còn chưa có máy tính!

Trình Trì thật sự không chuẩn bị bản thảo, nghĩ đến đâu nói đến đó: “Thế này... Mọi người bỏ phiếu cho tôi, buổi tối tôi mời mọi người đi karaoke được không?”

“Được được!”

Bên dưới đã có bạn nữ bắt đầu ủng hộ cô, phong cách thuyết trình độc đáo này, rất được lòng các cô ấy, cũng rất thưởng thức người thẳng thắn như Trình Trì.

Đúng lúc này, thầy hướng dẫn ho nhẹ một tiếng, đi tới khẽ nhắc nhở Trình Trì: “Như thế là không được, không thể mua chuộc mọi người bỏ phiếu cho bạn, bạn phải dùng kinh nghiệm hoặc mục tiêu của bản thân làm mọi người cảm động.”

Trình Trì nhú mày, rõ ràng trước đó đã nói tự do phát huy, bây giờ lại không thể nói cái này không thể nói cái kia, đúng là lắm quy định.

Ngô Sương nghe mọi người thì thầm dường như đang hướng về phía Trình Trì nhiều hơn, cô ta có chút sốt ruột, đột nhiên “Rầm” một cái đứng lên, đỏ mắt, cắn răng run giọng nói với các bạn: “Mình thật sự... Thật sự

rất cần số tiền kia, mình thi đỗ được vào đại học cũng không dễ dàng, mình là sinh viên duy nhất trong thôn.”

Cô ta ghen ngào: “Nhà mình có ba cô em gái, còn có một cậu em trai, bố mẹ nuôi dưỡng cho mình học đại học rất khó khăn, mình cần số tiền kia, giảm bớt gánh nặng cho bố mẹ, để họ không phải vất vả lao động.....”

“Ấy, bạn học Ngô Sương, bây giờ đang là thời gian thuyết trình của Trình Trì.” Thầy hướng dẫn lúng túng cắt ngang lời cô ta.

“Em biết...” Ngô Sương gấp đến rơi nước mắt: “Em chỉ hy vọng mọi người suy nghĩ kỹ càng, nhìn cho rõ, rốt cuộc ai mới là người thật sự cần đến số tiền kia.”

Trình Trì hết chỗ nói rồi.

Thế này cũng được?

Cô nhìn xuống dưới bục giảng, trên mặt các bạn học dần xuất hiện vẻ đồng tình.

Có vẻ không ổn lắm.

“Bạn học Trình Trì, bạn tiếp tục thuyết trình đi.” Thầy hướng dẫn gật đầu với cô.

“Tôi...” Trình Trì dừng lại.

Ra vẻ đáng thương đúng không, tới đây! Xem ai đáng thương hơn ai!

Trình Trì cắn chặt răng, khiến vẻ mặt của mình trở nên nghiêm túc.

Cô chỉ chỉ vào vành tai của mình: “Các bạn, biết đây là gì không?”

“Tai nghe Bluetooth.”

“Là tai nghe Bluetooth phải không?”

“Tai nghe này trông có vẻ cao cấp thật đấy.”

.....

Trong góc có một bạn nam đột nhiên mở miệng: “Là... Máy trợ thính.”

Lời vừa nói ra, cả phòng yên tĩnh, mấy bạn nam đang nghịch điện thoại hoặc đang ngủ đều đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trình Trì.

Mặt Trình Trì không biểu cảm, thờ ơ nói: “Tôi bị khiếm thính bẩm sinh, từ lúc sinh ra, đã không thể nghe thấy bất cứ âm thanh gì trên thế giới này... Đương nhiên, tôi nói điều này, không phải muốn khiến các bạn đồng tình, bởi vì chút khiếm khuyết này, cũng không đủ trở thành thiếu sót trong cuộc sống của tôi.”

“Vì chút khiếm khuyết này, thêm chuyện mẹ tôi bất hạnh qua đời sau khi sinh em gái, bố bận công tác, từ nhỏ tôi đã rất phản nghịch, hút thuốc, uống rượu, đua xe, còn đánh nhau..... Dù sao tất cả chuyện xấu tôi đều làm hết rồi. Mãi cho đến khi chợt có một ngày, tôi có người thương, anh ấy có mục tiêu rõ ràng, muốn gì, anh ấy cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà giành được. Anh ấy vạch ra cho mình một con đường vô cùng rõ ràng, hơn nữa vẫn luôn cố gắng đi lên phía trước, tôi muốn anh ấy dẫn tôi đi cùng, tôi muốn cùng anh ấy trở nên khá giả.”

Nói đến đây, phía dưới chợt vang lên tiếng cười.

Trình Trì tiếp tục nói: “Cho nên tôi mới đến đây, trường đại học này có thể cho anh ấy cơ hội thực hiện giấc mơ, tôi cảm thấy đây cũng là nơi bắt đầu ước mơ của tôi, phần học bổng kia là minh chứng rõ nhất, tôi muốn dùng nó, mua máy tính mới cho tên khốn nhà tôi, tính năng tán nhiệt của

máy tính anh ấy không được tốt. Ừm, chỉ như vậy thôi, cuối cùng, cảm ơn mọi người.”

Cúi người, xuống bục giảng.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh thông dong.

Tiếng vỗ tay kéo dài, vang vọng không dứt.

Cuối cùng bầu phiếu, bầu đầu Trình Trì và Ngô Sương còn ngang nhau, nhưng về sau, số phiếu của Trình Trì dần cao lên, kết quả, cô nhiều hơn Ngô Sương hai mươi phiếu, nhận được học bổng tám nghìn tệ cho sinh viên mới.

Mấy người Trình Trì trở về phòng ngủ, Ngô Sương gục đầu xuống bàn học nức nở.

Tưởng Diệc Bạch trở về vị trí của mình, khi đi ngang qua Ngô Sương, thờ ơ hừ một tiếng: “Đáng đời.”

“Trình Trì, không ngờ thành tích của cậu lại tốt như vậy!” Chu Đạm cũng có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, cố ý hỏi Trình Trì.

Trình Trì cười khẽ một tiếng, cũng không khiêm tốn, nói thẳng: “Tất nhiên.”

“Không nhìn ra nhé, tớ thấy cả ngày cậu đều chơi điện tử, còn tưởng rằng...” Chu Đạm cười cười: “Còn tưởng rằng chúng ta không khác nhau lắm.”

Sắc mặt Ngô Sương trắng bệch, vô cùng xấu xí, giờ phút này, cô ta mới cảm nhận được sâu sắc, thế giới này, vốn không hề công bằng.

“Trình Trì, tớ cũng bầu cho cậu đấy!” Tưởng Diệc Bạch nói với Trình Trì.

“Cảm ơn.”

“Dựa vào đâu cô lại bầu cho cô ta!” Ngô Sương đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt mũi đỏ ửng, nhìn chằm chằm vào Tưởng Diệc Bạch: “Số tiền này đối với tôi mà nói, quan trọng hơn cô ta nhiều!”

Tưởng Diệc Bạch lạnh lùng nhìn Ngô Sương: “Liên quan gì đến tôi, tôi thích ai thì bầu cho người đó thôi.”

“Cô như vậy là không có trách nhiệm! Tôi cần số tiền kia, cô biết bố mẹ tôi mỗi ngày đều vất vả nuôi sống mấy anh chị em chúng tôi.”

“Được, cô nghèo cô có lý.” Tưởng Diệc Bạch đến gần, nhìn cô ta từ trên cao: “Cần tiền hả? Nhường tủ quần áo của cô cho tôi, tôi cho cô tiền.”

Lại trở về chuyện tủ quần áo, toàn thân Ngô Sương run lên, đột nhiên ngẩng đầu, khóe mắt còn đầm nước mắt, cắn chặt môi dưới nhìn Tưởng Diệc Bạch chằm chằm, đứng lên đi tới.

Tưởng Diệc Bạch lùi ra phía sau vài bước, phòng bị nhìn cô ta: “Cô làm gì, muốn đánh nhau sao?”

Ngô Sương đi đến trước mặt cô ấy, nhìn cô ấy chăm chú, thật lâu sau, gằn từng chữ một: “Chớ có khinh người nghèo!”

Dứt lời cô ta mở cửa rời đi.

Tưởng Diệc Bạch hừ lạnh một tiếng: “Đồ thần kinh.”

Chớ có khinh người nghèo.

Cả buổi chiều, trong đầu Trình Trì đều quanh quẩn những lời này.

Cô đi ra khỏi thư viện, gọi điện thoại cho Hứa Nhận: “Anh Nhận, máy tính của anh còn dùng được không?”

“Còn dùng được, sao thế?”

“Anh muốn đổi cái mới không?”

Đầu bên kia điện thoại trầm lặng vài giây.

“Anh vừa thay bộ tản nhiệt mới cho máy tính, mất vài trăm.” Hứa Nhận nói.

Trình Trì “Ồ” một tiếng: “Em nhận được học bổng cho sinh viên mới.”

“Rất tuyệt.” Hứa Nhận khen cô.

“Thế... Anh không cần máy tính sao?” Trình Trì nói nhỏ dần.

Giọng Hứa Nhận trầm thấp: “Tạm thời, có lẽ chưa cần dùng đến.”

“VẬY... Anh còn muốn gì khác không?”

Hứa Nhận nghĩ nghĩ, nói: “Anh muốn ngủ với em.”

“Anh này, em đang nói thật.” Trình Trì nói: “Anh muốn gì, em mua cho anh, số tiền này do chính em nỗ lực giành được, không phải bố cho em.”

Hứa Nhận cười khẽ một tiếng: “Ừ, anh biết mà, nhưng anh thật sự không có cái gì cần gấp, cảm ơn em, anh Nhận nhận tấm lòng của em.”

Trình Trì cúp điện thoại, đứng trước cửa sổ trên tầng hai của thư viện, bên ngoài mưa nhỏ đã tí tách tí tách rơi.

Mùa thu tới rồi.

Cô cất bước, đi đến cạnh cửa phòng tiếng Trung.

“Bạn học, cà thẻ vào cửa đi.” Người quản lý đứng bên cạnh nhắc nhở: “Đừng chặn trước cửa.”

Trình Trì cầm thẻ, ngăn người, nói: “Xin lỗi.”

Cuối cùng cô vẫn xoay người đi ra khỏi phòng, lấy điện thoại ra, gọi cho thầy hướng dẫn.

———

Buổi tối, Tưởng Diệc Bạch trở về nhà, Chu Đạm vẫn đang ở thư viện chưa về, Ngô Sương đi vào phòng ngủ, thả cặp sách xuống bàn học, sau đó ánh mắt dừng trên Trình Trì bên máy tính, cô đang đeo tai nghe, chiến đấu kịch liệt trong game.

Cô ta nhấp môi, nuốt một ngụm nước miếng, nhiều lần lưỡng lự bên người cô, muốn nói lại thôi.

Rốt cuộc, vài phút sau, cô ta hít sâu một hơi, nói với Trình Trì: “Tại sao cô lại nhường học bổng cho tôi?”

Trình Trì không để ý đến cô ta, ánh mắt còn đang tập trung vào màn hình máy tính.

Ngô Sương cao giọng: “Có phải cô rất khinh thường tôi hay không? Tôi nói cho cô biết, tôi không cần cô thương hại!”

Lúc này Trình Trì mới tháo tai nghe, lưu luyến dời ánh mắt trên màn hình ra, nhìn cô ta một cái, giật mình hỏi: “Hả? Cô nói cái gì?”

Ngô Sương ngăn người, cắn răng, lại nuốt một hơi vào.

Trình Trì thấy cô ta không nói lời nào, ánh mắt lại trở về với cái máy tính, đầu ngón tay gõ cách cách trên bàn phím không dừng.

Ban đầu Ngô Sương tưởng Trình Trì đã sớm chờ cô ta, dốc hết sức chế giễu cô, lại không ngờ Trình Trì không thèm để ý việc này, cô yên lặng chơi điện tử, hoàn toàn không để ý tới mình.

Ngô Sương ngồi trước bàn học của mình một lát, cuối cùng cô ta đứng lên, đi đến trước mặt Trình Trì, trực tiếp tháo tai nghe của cô ra, Trình Trì kiểm chế cơn tức giận, không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, cao giọng nói: “Tôi cảnh cáo cô, đừng có mà chọc vào tôi lần nữa.”

“Cảm ơn.” Ngô Sương đỏ mặt nói.

“Hả?” Trình Trì ngẩn người, nhìn về phía Ngô Sương.

Ngô Sương đã xoay người trở về vị trí của mình.

“Vừa rồi cô nói gì cơ?” Trình Trì hỏi.

Ngô Sương mất tự nhiên trừng cô một cái: “Rõ ràng cô đã nghe được.”

Khóe miệng Trình Trì cong lên, đeo tai nghe lên lần nữa.

Hết chương 42

(1): Hoa Khê Long Cương (花溪龙岗) tớ nghĩ tên thôn này tác giả tự bịa ra, vì Trung Quốc không có thôn nào tên như thế. Nhưng nếu tách ra thành Hoa Khê và Long Cương thì sẽ thành tên hai quận, quận Hoa Khê thuộc địa phận Quý Dương, tỉnh Quý Châu, Trung Quốc và quận Long Cương thuộc địa phận Thâm Quyến, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lữu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 43: Hãm Sâu (7)

Huấn luyện quân sự đối với Trình Trì mà nói, cũng không dày vò như những nữ sinh khác, tố chất cơ thể cô vốn đã rất tốt, ngoại trừ khuôn mặt bị phơi đến đỏ bừng, không hề có cảm giác khó chịu.

Buổi chiều, sau khi cả đội giải tán, trên lối ra sân vận động, chợt trở nên ồn ào. Trình Trì cùng nhóm Chu Đạm đi ra khỏi sân vận động, nhìn thấy Hứa Nhận từ xa.

Anh nghiêng người dựa vào cây trước lối ra sân vận động, tay phải cầm nước chanh ướp lạnh, tay trái đút vào túi quần, ánh mặt trời xuyên quan tán cây chiếu lên khuôn mặt đẹp trai của anh từng mảng loang lổ.

Nữ sinh mặc quân phục đi ngang qua người anh, đều không nhìn được chụm đầu ghé tai thì thầm, ánh mắt luôn cố ý vẩn vương trên người anh.

“Là học trưởng đẹp trai bên khoa quản lý đấy!”

“Anh ấy tới tìm ai?”

“Nhất định không phải cậu đâu!”

.....

Sau khi Hứa Nhận nhìn thấy Trình Trì, lập tức đứng thẳng người, tay từ trong túi quần giơ lên, vẫy tay với cô.

Trình Trì tạm biệt Chu Đạm, chạy về phía anh.

Hứa Nhận cầm ống hút vào cốc nước chanh, đưa cho cô.

Trình Trì nhận lấy, uống một ngụm lớn, rùng mình một cái.

Sảng khoái!

Hứa Nhận nhìn bộ dáng uống thỏa thích của cô, không nhịn được mỉm cười, duỗi tay mơn trớn giọt mồ hôi chảy ra trên trán cô, ánh mắt dịu dàng như nước.

Tay anh néo cầm cô, quay phần mặt bên trái bị phơi đến đỏ bừng của cô sang, ấn đường nhăn lại: “Em không bôi kem chống nắng hả?”

“Em bôi rồi, nhưng không có tác dụng.” Trình Trì hỏi: “Không bị đen chứ?”

“Không, nhưng bị bỏng nắng rồi.” Anh trả lời: “Buổi tối về nhớ bôi thuốc đây.”

“Không sao đâu, em đắp mặt nạ uống nhiều nước là được.” Trình Trì ôm bụng: “Thật là đói, em muốn ăn cơm.”

“Em muốn ăn gì?” Hứa Nhận nhận lấy áo khoác của cô, tay ôm lấy vai cô.

Trình Trì phát hiện nữ sinh xung quanh thỉnh thoảng lại nhìn về phía mình, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Nhận, cười nói: “Đi nhà ăn đi.”

“Được.”

Hứa Nhận xới cho Trình Trì ba bát cơm, mang mấy món cô thích ăn đến.

Đúng lúc này, Tưởng Diệc Bạch Ngô Sương và Chu Đạm cũng chọn xong đồ ăn, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Trình Trì, tò mò nhìn chăm chăm Hứa Nhận.

Trình Trì đành phải nói với Hứa Nhận: “Đây là bạn cùng phòng của em.”

“Anh chính là người bạn trai bắt cóc Trình Trì để đêm không về ngủ nhỉ!” Chu Đạm nhìn Hứa Nhận cười hỏi: “Anh thật là đẹp trai!”

Hứa Nhận mỉm cười lịch sự, gật đầu với cô ấy.

Tưởng Diệc Bạch quan sát Hứa Nhận từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng xác định, người bạn trai này của Trình Trì, rất nghèo.

Cô ấy mỉa mai: “Nghe danh đã lâu.”

Hứa Nhận nhìn về phía Tưởng Diệc Bạch, nói: “Hả?”

“Trình Trì vì mua máy tính mới cho anh, ngay cả chuyện mình là người điếc.....” Cô ấy vừa buột miệng thốt ra, dưới gầm bàn, Ngô Sương đá chân sang, Tưởng Diệc Bạch hét “Á” một tiếng, vỗ ống quần của mình, hung dữ ồn ào với Ngô Sương phía đối diện: “Cô có bệnh à!”

Ngô Sương nói: “Cô mới có bệnh, nhiều thức ăn như vậy cũng không lấp đầy được cái miệng thối của cô.”

Trình Trì biết ơn liếc Ngô Sương một cái, quay đầu lại, ánh mắt Hứa Nhận đang chăm chú nhìn vào đĩa thức ăn, không nói gì, vô cùng tỉ mỉ gấp ớt xanh xào thịt vào bát Trình Trì.

Trình Trì nói: “Anh không ăn thịt hả?”

Hứa Nhận nói: “Anh không thích ăn ớt xanh xào thịt.”

“Vậy rốt cuộc anh không thích ăn ớt xanh, hay là không thích ăn thịt?”
Trình Trì hỏi.

Hứa Nhận trả lời: “Thức ăn như thịt, phải làm món chính, đặt cùng chỗ với ớt xanh, thật là mất thể diện, vì để giữ gìn lòng tự trọng cho thịt, anh quyết định chỉ ăn ớt xanh.”

Trình Trì không nhịn được mà bật cười: “Logic gì vậy.”

Ngô Sương bị lời nói này hấp dẫn chú ý, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Nhận, anh cúi đầu ăn cơm, không thô lỗ như những nam sinh khác, lừa thức ăn, khi ăn cơm, từng miếng từng miếng một, rất cẩn thận rất nhã nhặn.

Đúng là trông anh không giống người có tiền, xuất thân có vẻ không quá xứng đôi với Trình Trì, nhưng hai người ngồi bên nhau, cảm giác vô cùng hài hòa, đặc biệt là ánh mắt Trình Trì khi nhìn anh, ngoại trừ đong đầy tình yêu, còn có một chút ngưỡng mộ.

Trong lòng Ngô Sương, âm ỉ dậy sóng.

“Tôi nghe Trình Trì nói, anh vừa học vừa đi làm đúng không?” Ngô Sương hỏi Hứa Nhận.

Hứa Nhận nuốt thức ăn, sau đó gật đầu, nhìn về phía cô ta: “Đúng vậy.”

Khi anh trả lời người khác, luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương, bị anh nhìn chăm chăm, trong lòng Ngô Sương rung động, không nhịn được đỏ mặt.

“Ồm, thật ra tôi cũng... Muốn vừa học vừa đi làm để kiếm chút tiền.”
Ngô Sương khẽ nói với Hứa Nhận: “Muốn giảm bớt gánh nặng trong nhà.”

“Trong trường có rất nhiều quảng cáo việc làm, cô có thể để ý một chút.” Hứa Nhận lạnh nhạt nhắc nhở: “Nhưng trong đó tốt xấu lẫn lộn, phải chú ý phân biệt, đừng để bị lừa.”

Ngô Sương gật đầu, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, tạm biệt bạn cùng phòng, Hứa Nhận cùng Trình Trì đi dạo dọc theo đường mòn bên rừng cây để tiêu thực.

Trình Trì đang nắm tay trái của anh, lại bị anh đổi thành tay phải, nhưng Trình Trì cố chấp chuyển sang bên trái, nắm chặt hai ngón tay trái không chịu buông ra.

Dưới cánh tay trái, vết sẹo bị bỏng đỏ hồng vĩnh viễn không tan. Thế nên giữa thời tiết oi bức của mùa hè, anh vẫn mặc áo sơ mi có tay. Trước đây Hứa Nhận thuận tay trái, bây giờ lại đổi thành sử dụng tay phải viết chữ ăn cơm.

Nhưng Trình Trì lại vô cùng thích cánh tay trái của anh, nắm tay nhất định phải nắm tay trái, ngủ cũng phải ngủ bên trái, ôm cánh tay trái của anh đi vào giấc ngủ.

Hứa Nhận biết, cô thích cánh tay trái của anh, giống như anh thích lỗ tai của cô.

Đi ra khỏi sân trường, Trình Trì chỉ vào quán ăn vặt bên đường, nói với Hứa Nhận: “Em muốn ăn hồ lô ngào đường.”

“Mình vừa mới ăn cơm mà.”

“Em ăn chưa no.”

“Anh đi mua cho em.”

Trình Trì đứng trên đường chờ anh, đúng lúc này, có nhóm nam sinh vừa ăn cơm xong đang từ cổng trường tiến vào, nhìn thấy Trình Trì, lên tiếng chào hỏi cô.

Trình Trì ngẩn người, cô là người mù mắt, không nhận ra bọn họ là ai, nhưng nghĩ chắc là bạn cùng khoa, mỉm cười, giơ tay chào hỏi bọn họ.

Mấy nam sinh kia cũng đi mua hồ lô ngào đường, trên đường đi ngang qua Hứa Nhận đang chuẩn bị trở về.

Anh nghe thấy bọn họ nói: “Cô gái kia là sinh viên khoa bọn tao, đẹp không, chỉ tiếc lại bị điếc.”

“Bị điếc?”

“Đúng vậy! Lúc đó tao không nhìn ra đâu, chính miệng cô ấy nói đấy!”

“Không ngờ trong lớp mày lại có người khuyết tật, lạ thật đấy, vừa rồi tao chưa kịp nhìn kỹ.”

“Lần sau mày đến khoa bọn tao nghe giảng, là có thể nhìn thấy cô ấy, thứ móc trên tai cô ấy chính là máy trợ thính.”

Trình Trì đang đọc thông báo được dán trên bảng tin của trường, thấy phía sau chợt ồn ào, còn có tiếng hét của nữ sinh, cô xoay người, nhìn thấy Hứa Nhận đánh nhau với mấy tên con trai.

Cô ngừng thở, vội vàng chạy tới, kéo Hứa Nhận ra khỏi mấy tên kia.

Hứa Nhận xuống tay không nhẹ, trên mặt mấy tên phía đối diện tím bầm, có tên bị sưng mặt, có tên khoe miệng còn dính máu.

Thấy Trình Trì quen với người kia, mấy tên con trai đoán được, có thể vừa rồi nói xấu bị anh nghe thấy mới động tay, ai cũng chột dạ, mặt mày xám ngoét chạy đi.

Hứa Nhậ vô cùng tức giận, đang định đuổi theo, lại bị Trình Trì ngăn lại.

Cô kéo Hứa Nhận đang sắp nổi điên, gào to một tiếng: “Anh muốn bị ghi tội hả!”

Rất quen thuộc.

Trước đây, cũng có rất nhiều người từng nói với cô như vậy.

Hứa Nhận nhổ ra một ngụm máu, nhìn bóng dáng chạy trốn chết của nhóm người kia, chửi một tiếng: “Mẹ nó đừng để tao nhìn thấy chúng mày!”

Trình Trì kéo anh lại: “Bọn họ chọc giận anh à!”

Cô ít khi thấy anh tức giận đến như vậy, cũng chưa từng thấy anh đánh nhau, ít nhất trong khoảng thời gian này, không có.

Hứa Nhận sầm mặt quay đầu lại nhìn cô một cái, lại nhổ ra một ngụm máu, xoay người đi.

Ờ, lại giận cá chém thớt hả?

Trình Trì đứng yên tại chỗ ngăn người, nhìn kẹo hồ lô vỡ vụn trên mặt đất, cảm thấy thật khó hiểu.

Đúng lúc cô định rời đi, Hứa Nhận lại quay trở lại, trong tay cầm một xâu hồ lô ngàò đường mới, đi tới, không nói một lời mà đưa cho cô, sắc mặt còn sa sầm, vô cùng khó chịu.

Không ngờ anh còn quay lại mua cho cô một xâu hồ lô ngào đường.

Trong lòng Trình Trì đột nhiên ấm lên.

Cô duỗi tay lau vết máu trên khóe miệng anh, dịu dàng hỏi: “Bạn học khoa em chọc giận anh hả?”

“Không có.” Sắc mặt Hứa Nhận không hề thay đổi, cầm hồ lô ngào đường trên tay, hỏi cô: “Em có ăn không?”

Trình Trì cười cười: “Anh dứt cho em đi.”

“Em không có tay hả?”

Tuy đang tức giận, nhưng Hứa Nhận giơ hồ lô đến bên miệng cô, Trình Trì há miệng cắn một cái, phồng má lên nhai nuốt.

Hai người đi dưới bóng cây, Trình Trì vừa mới ăn một miếng hồ lô, đã bị vị ngọt làm ngấy đến mức không muốn ăn, mấy viên còn lại đều được Hứa Nhận ăn hết.

Cô nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của anh, khó chịu mà lẳng lặng ăn hồ lô ngào đường, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Cô càng nhìn anh, càng không nhịn được cười.

“Bạn học của em đã biết cả rồi?” Hứa Nhận hỏi cô.

Trình Trì ngẩng đầu nhìn anh: “Cái gì ạ?”

Hứa Nhận nhéo nhéo lỗ tai cô: “Cái này.”

Trình Trì lập tức hiểu ra, lời buột miệng của rồi của Tưởng Diệc Bạch, đã bị Hứa Nhận khắc vào trong lòng.

“Vâng.” Trình Trì biết không thể lừa được anh, chỉ có thể nói thật: “Em muốn suất học bổng kia, nên đã giả vờ đáng thương.”

“Để mua máy tính cho anh?”

“Vâng.”

Một cơn gió thổi qua, mát lạnh, thổi vào trong lòng Hứa Nhận, ngực lại hơi khó chịu, một người kiêu ngạo như Trình Trì, mới tám nghìn tệ, còn chưa đủ mua một cái túi cho cô, mà cô lại vì chút tiền ấy, để lộ khuyết tật của mình trước sinh viên cả khoa.

Hứa Nhận quá rõ tính tọc mạch của bọn họ, họ luôn có tâm lý tò mò trước những thứ không có trong cuộc sống của họ, bất kể là bệnh tật, hay là khiếm khuyết.

Trong xã hội, bản tính tọc mạch có mặt khắp nơi, trước đây mẹ anh bị bệnh, trước cửa nhà họ, thường xuyên có mấy bà ăn no rửng mỡ, hoặc mấy ông rảnh rỗi đi ngang qua, bọn họ ngó đầu, nhìn vào căn nhà nhỏ tối đen như mực, giống như trong đó có gì kì lạ lắm, khi Hứa Nhận còn nhỏ, vừa nhìn thấy bọn họ, sẽ nhặt đá trên mặt đất lên ném, có đôi khi lại trốn trong chỗ tối, dùng cung bắn vào mắt họ, anh ghét những đôi mắt tò mò kia, vô cùng ghét!

Giống như mấy người kia, đem chuyện khiếm thính của Trình Trì thành đề tài câu chuyện chém gió với bạn bè.

Lúc ấy đầu óc anh nóng lên, động tay động chân, hận không thể đánh bọn chúng thành người tàn phế.

“Không phải anh nhìn thấy bọn họ nói chuyện với em nên ghen tị đấy chứ?” Trình Trì hoàn toàn không biết sóng gió trong lòng Hứa Nhận.

Hứa Nhận băng quơ đáp một tiếng: “Ừ.”

“Thật ạ?” Trình Trì thoáng kinh ngạc: “Máu ghen của anh lớn vậy!”

“Đúng thế, cho nên em phải ngoan ngoãn một chút cho anh.” Hứa Nhận nhìn cô, làm bộ hung dữ: “Dám ra ngoài thông đồng với thằng khác, anh đánh chết em.”

“Á!”

Anh cố ý dọa cô: “Có sợ không?”

“Sợ!” Trình Trì ôm cánh tay anh, làm bộ làm tịch nói: “Đừng đánh em! Em ngoan mà.”

Cuối cùng sắc mặt lạnh băng của Hứa Nhận cũng tan, khẽ cười một cái, ôm lấy bả vai cô, thuận tay vuốt tóc trên trán cô.

“Cô nhóc nhất gan.”

Hết chương 43

Tác giả có lời muốn nói:

Hằng ngày em gái Trì ăn ba bát cơm

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 44: Hãm Sâu (8)

Huấn luyện quân sự qua đi, Trình Trì đen đi trông thấy, Hứa Nhận thường xuyên kéo ống tay áo bên phải lên, màu da đối lập với cô. Trình Trì chán nản phát hiện, dường như cánh tay Hứa Nhận còn trắng hơn cô.

Rốt cuộc đã đen đến mức nào chứ!

“Cả mùa hè anh chưa từng để lộ cánh tay lần nào, có bản lĩnh thì chúng ta so đù đi, em khẳng định sẽ treo anh lên đánh!”

“Được, tối nay anh sẽ để em treo lên đánh.”

Đợi đã, tại sai lại là hôm này, cô còn chưa đồng ý gì mà.

Sau huấn luyện quân sự, cuộc sống đại học của Trình Trì chính thức bắt đầu.

Chương trình đại học nhẹ nhàng hơn cấp ba nhiều, nửa học kỳ, bài chuyên ngành cũng chỉ có môn Hán ngữ hiện đại, môn bắt buộc gồm một tiết tiếng Anh và một tiết Mã Nguyên (1), không có chương trình học nào khác, cả ngày cô đều rất rảnh rỗi.

Mỗi ngày trừ việc làm ồ trong phòng chơi điện tử, Hứa Nhận cũng sẽ dẫn cô đi tiệm net, không để cô mọc nấm trong phòng ngủ. Biết cô chơi Liên Minh Huyền Thoại, lúc học năm nhất Hứa Nhận đã tạo tài khoản, học

qua trò chơi này, bây giờ đã lên rank Bạch Kim (2), mà Trình Trì đánh mấy năm nay, vẫn chỉ dậm chân ở Đồng hai.

Cô thích chơi điện tử, nhưng kỹ thuật rất tệ, cảm giác tay và não không thể phối hợp với nhau, phản ứng không đủ nhanh nhẹn, cô cùng Bạch Du Dương Tĩnh bắt đầu luyện từ người mới, hiện tại hai người kia một người Bạch Kim một người Kim Cương, cô lại luôn là chân sau kéo bọn họ xuống, trong trò chơi cũng thường xuyên bị đồng đội xa lạ mắng.

Trình Trì hiểu được, việc này thật sự cần đến thiên phú.

Cô cũng không thể quá hoàn hảo, phải để lại cho người ta chút can đảm sống sót và hy vọng đúng không?

Hát không hay, cùng với thao tác chơi tệ, chính là hai nét bút hồng trong cuộc đời cô.

Nhưng cô cũng không coi đây là chuyện đáng xấu hổ.

Cũng không phải nghề nghiệp, chơi vui thôi.

Hơn nữa, thần tượng Eric của cô, không phải không học đại học ư?

Người ta bây giờ vô cùng trâu bò, cho nên, người có sở trường tất nhiên phải có sở đoản.

Nhưng Hứa Nhận lại là ngoại lệ, nhìn từ góc độ chủ quan, Trình Trì không thấy bất cứ khuyết điểm nào của anh.

Cô ngưỡng mộ anh, cảm thấy anh làm bất cứ chuyện chuyện gì, cũng có thể làm rất tốt, làm đến trình độ cao nhất.

Khi một người phụ nữ bắt đầu ngưỡng mộ một người đàn ông, vậy thì đã cách tình yêu không còn xa.

Trình Trì yêu anh trước, sau đó mới bắt đầu ngưỡng mộ anh, anh tựa như một khu mỏ, còn cô dần dần khai quật được bảo tàng khiến người ta phải kinh ngạc cảm thán trên người anh.

Dù sao lúc này, cô đã phải quỳ trên bàn phím gọi Hứa Nhận là pa pa.

Ban đầu hai người đánh cùng nhau, kết hợp với bốn triệu hồi sự mà anh với cô lật được, mỗi lần đều ngược quân địch như cún, Trình Trì tuyệt đối không tin lời anh nói, không có thời gian chơi, mỗi tuần luyện tay một hai lần, chỉ để sau này có thể cùng cô đánh không kéo chân sau mà thôi.

Trình Trì cảm thấy, anh đang giả vờ khiêm tốn.

Nhưng Hứa Nhận rất vô tội, anh nói thẳng, tướng của mình tổng cộng không vượt quá 20, tướng được luyện chủ yếu cũng chỉ có năm sáu tướng mà thôi, bởi vì anh cũng không có nhiều thời gian, anh phải đi làm, còn phải học và thi thố các thứ.

Sau đó, Trình Trì lôi kéo anh solo một trận, anh dùng tài khoản của Trình Trì, Trình Trì cố tình chọn tướng mà tài khoản anh không có, còn Hứa Nhận chỉ lướt qua tóm tắt và giới thiệu kỹ của tướng, liền bắt đầu đối chiến với cô.

Mãi đến khi Trình Trì bị Hứa Nhận đánh bại ba trận, cô mới thật sự bắt đầu tin tưởng, trò chơi này, thật sự phải dựa vào thiên phú.

Không chỉ có đầu óc, phối hợp cơ thể cũng rất quan trọng, tốc độ tay phải tốt, còn phải biết chiến lược chiến thuật.

Nói tóm lại, muốn chơi giỏi game này cũng không dễ, người thật sự biết chơi không nhiều lắm, người chơi tốt đều đã đi đấu giải rồi, những người chơi gà mờ giống như Trình Trì, cũng chỉ có thể tự an ủi rằng chơi cho vui thôi, không quan tâm thắng thua.

Bởi vì cô chỉ thua không thắng.

Thoát khỏi trò chơi, Hứa Nhận xoa đầu cô, an ủi: “Em đừng nản lòng, sau này anh Nhận dẫn em lên đỉnh vinh quang.”

Trình Trì chu miệng, ôm lấy eo Hứa Nhận, làm nũng: “Người ta dựa cả vào anh đấy.”

Hứa Nhận phát hiện, quan hệ của hai người càng sâu đậm, Trình Trì càng mềm mại dịu dàng.

Trước đây người cô toàn là gai, bây giờ lại mềm mại như dây thường xuân, từng chút từng chút một quấn lấy anh, tuy rằng mới nhìn cái gì cô cũng dựa vào anh theo anh, song thực tế, anh lại bị cô càng cuốn càng chặt, không thể thoát ra.

Là anh đã rơi vào cái bẫy dịu dàng của cô.

Nhưng anh vẫn vui vẻ chịu đựng, cho dù người con gái trước mặt là một bát thuốc độc, anh cũng tình nguyện uống rượu độc giải khát.

Xuất thân của hai người khác nhau một trời một vực, nhưng lại có thể duy trì quan hệ vô cùng hòa hợp.

Trong mỗi quan hệ này, Trình Trì là người rất thông minh, cô không còn tùy tiện như trước, đã bắt đầu nắm chính xác tính cách của anh, biết làm thế nào khiến anh vui vẻ, cô sẽ làm thế đó để dỗ anh, biết chuyện gì chạm vào vùng cấm kị của anh, cô tránh còn không kịp.

Mà Hứa Nhận, tất nhiên là người thông minh hơn, cho nên anh yêu cô đến sắp điên rồi.

Nhưng Trình Trì dịu dàng, Trình Trì nghe lời, cũng chỉ đối với mình anh mà thôi, trước người khác, cô vẫn là người không biết sợ hãi, là bụi gai

nhỏ có thù tất báo.

Hứa Nhận rất nhanh sẽ biết được.

Chiều tối, Trương Việt Khải bạn cùng phòng Hứa Nhận gọi điện thoại tới, nói mọi người trong phòng hẹn tối nay liên hoan, Hứa Nhận cầm điện thoại nhìn Trình Trì, nói không đến được, đang ở cạnh bạn gái, Trương Việt Khải nói thẳng, dẫn bạn gái đi cùng đi.

Trình Trì kiễng chân bám vào anh, ghé đầu nghe điện thoại, Hứa Nhận dùng khẩu ngữ hỏi cô đi không, Trình Trì gật đầu: “Đi.”

Cô muốn gặp bạn cùng phòng của Hứa Nhận, muốn biết người mỗi ngày anh phải sống chung và tiếp xúc.

Trình Trì lái chiếc Honda nhỏ, đi đến điểm hẹn trước, đó là một nhà hàng tương đối xa hoa, Trình Trì không cho Hứa Nhận nói, tự mình đỗ xe ở một ngã rẽ cách nhà hàng gần nửa km, sau đó cùng anh đi bộ tới.

Có hai người đang đợi trước cửa nhà hàng, một người là Lương Siêu đã gặp hôm trước, một người khác, mặc áo thể thao quần jean và giày chạy, vóc dáng to cao hơi béo, Hứa Nhận giới thiệu với cô: “Lương Siêu, Tiểu Bạng.”

Lương Siêu từng gặp Trình Trì, vì thế gật đầu mỉm cười với cô, Tiểu Bạng khi cười nheo hết cả mắt, quan sát Trình Trì, cười vang nói: “Chào chị dâu, anh Hứa, chị dâu thật là đẹp!”

Lương Siêu vỗ đầu anh ta, dùng giọng điệu nói đùa, ý tứ sâu xa nói: “Nói nhảm, đương nhiên chị dâu đẹp rồi.”

Có câu nói thế nào nhỉ, không gì ăn ngon bằng sủi cảo, không gì chơi sướng bằng chị dâu (3).

Trình Trì nhìn Lương Siêu, cảm thấy tâm tư tên này vô cùng bất chính.

“Sao Việt Khải còn chưa tới?” Hứa Nhận hỏi.

Tiểu Bạng nhìn đồng hồ nói: “Anh Việt Khải đi đón bạn gái, đến muộn một chút.”

Hứa Nhận nhìn giày cao gót trên chân Trình Trì, đơn giản nói: “Vậy thì đi vào chờ đi.”

Mọi người đi vào nhà hàng, Lương Siêu nói: “Chúng tôi định đi ăn lẩu, nhưng Việt Khải nói anh Hứa muốn dẫn chị dâu đến, cậu ta cũng thuận tiện đón Tiểu Khiết, ăn lẩu quá nặng mùi, nên chọn ở đây, chủ yếu do yên tĩnh.”

“Chỗ này cũng tốt.” Hứa Nhận nói.

Trình Trì nhìn quanh một vòng, cảm thấy nhà hàng này thiết kế trang trí khá đặc sắc, có vẻ khá đắt đỏ, ít nhất là trên mức chi tiêu của sinh viên.

Rất nhanh, một cô gái mặc đầm dài kéo tay một người đàn ông đi vào nhà hàng, sau khi nhìn một vòng, cất bước về phía bọn họ.

Chắc hẳn anh ta chính là Việt Khải mà mọi người nhắc đến, bạn gái bên cạnh anh ta, vóc dáng cao gầy, cao hơn Trình Trì một cái đầu, không chênh lệch lắm với Việt Khải, dáng người uyển chuyển duyên dáng, giơ tay nhắc chân tràn ngập phong tình, trang điểm cũng rất thành thực.

Trình Trì chú ý tới, trên tay bạn gái Trịnh Đan Khiết của anh ta xách một chiếc túi Hermes giống của Trình Trì như đúc.

Chẳng qua... Là đồ A (4).

Chiếc túi Hermes kia, Trình Chính Niên đã tốn không ít công sức mới mua được cho Trình Trì, nghe nói phải hẹn trước rồi đợi tận vài tháng.

Ánh mắt Trình Trì rất sắc bén, cho dù là màu sắc hay chất liệu, thậm chí là mùi hương, đồ thật hay đồ A, luôn có sự khác biệt.

Vì tránh làm xấu hổ, Trình Trì để dịch túi ra phía sau, nghiêng người che đi.

Trịnh Đan Khiết từng gặp bạn cùng phòng của Trương Việt Khải, cho nên sau khi chào hỏi mọi người xong thì ngồi xuống, đúng lúc Trình Trì đánh giá cô ta, cô ta cũng đánh giá Trình Trì.

Trình Trì đi với Hứa Nhận, đều mặc quần áo Hứa Nhận mua cho cô, kiểu dáng đẹp, không đắt, anh thích, cô vui vẻ, cho nên hiện tại đồ thường xuyên mặc trong tủ, đều do anh mua.

Trong lòng Trịnh Đan Khiết khinh thường, bên ngoài cười nói với Trình Trì: “Nghe Việt Khải nói hôm nay Hứa Nhận dẫn bạn gái tới đây, tôi rất ngạc nhiên, một năm nay Hứa Nhận ở đại học S có không ít nữ sinh theo đuổi, không một ai thành công, hóa ra sớm là hoa đã có chủ.”

Trình Trì không biết đáp lời cô ta như thế nào, chỉ lễ phép gật đầu, sau đó ghé sát vào Hứa Nhận, nói: “Cô ta học cùng trường mình hả?”

Trịnh Đan Khiết thấy Trình Trì không trả lời, lại thì thầm với Hứa Nhận, đoán có thể cô là một người không phóng khoáng, thiếu tự tin hoặc gia cảnh không tốt.

Cô ta dứt khoát hào phóng tự giới thiệu: “Tôi là Trịnh Đan Khiết, là sinh viên khoa ngoại ngữ đại học S.”

Lương Siêu tiếp lời: “Chị Đan chính là đàn chị nghiên cứu sinh của khoa ngoại ngữ, cũng là hoa khôi của khoa.”

Trình Trì nghĩ thầm, hóa ra là nghiên cứu sinh, bảo sao trông già dặn như vậy, lớn hơn cô vài tuổi lận.

Trương Việt Khải tiếp đón mọi người: “Gọi thoải mái, bữa này tôi mời.”

“Không cần, quy định cũ, AA (5) đi.” Hứa Nhận nói.

Tiểu Bạng cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, AA đi, tất cả mọi người đều là sinh viên.”

Lương Siêu không nói chuyện.

Trương Việt Khải nói: “Rồi rồi rồi gọi món ăn trước, tôi đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.”

Trình Trì mở thực đơn ra, giá cả món ăn trong nhà hàng này quả thật có liên quan đến phong cách trang trí, mỗi món ăn trải từ trăm tệ đến nghìn tệ, ai ăn người nấy gọi, trong lòng Trình Trì suy nghĩ, nếu AA, nhất định Hứa Nhận sẽ trả tiền giúp cô, cô bèn gọi một suất cơm thịt nướng một trăm tệ.

Lương Siêu cũng chỉ gọi salad, mà Tiểu Bạng chọn tới chọn lui, rất rối rắm, cuối cùng gọi mỳ Ý, Trương Việt Khải khoa trương nhất, trực tiếp gọi một suất hải sản thịt ngêu, còn mở một bình rượu vang đỏ.

Hứa Nhận gọi thăn bò sốt tiêu đen gần bốn trăm tệ.

Thịt bò là món Trình Trì thích ăn.

Đồ ăn được mang đến trước mặt từng người, mỗi người đều có tâm sự trong lòng.

Không biết có phải do Trình Trì bị ảo giác hay không, cô cảm thấy bạn cùng phòng của Hứa Nhận, quan hệ có vẻ không mấy tự nhiên, ngoại trừ Tiểu Bạng tương đối ngây thơ, tâm tư mấy người còn lại đều không nông.

Gia cảnh của Lương Siêu chắc cũng không tốt, Hứa Nhận nói anh ta từng cạnh tranh học bổng với anh, chỉ phí ở những nơi như thế này chắc hẳn anh ta không chịu được, cho nên anh ta vẫn luôn yên lặng vùi đầu ăn cơm, cũng rất ít nói chuyện, có lẽ trong lòng đang chảy máu.

Mà Trương Việt Khải, hiển nhiên là gia cảnh giàu có, nói trắng ra là giống Trình Trì, phú nhị đại, nhưng rốt cuộc giàu đến mức độ nào, Trình Trì nhìn thoáng qua chất lượng giày da anh ta đi, cùng với cách ăn nói khoe khoang của anh ta, hiểu được, không phải giàu có gì cho cam, cũng chỉ là phú nhị đại bình thường, rất có khả năng là loại nhà giàu mới nổi, cho nên từ cái nhỏ nhất, cũng muốn khoe ra, có câu thiếu gì khoe đó, coi trọng cái gì bày ra cái đấy.

Còn cô bạn gái nghiên cứu sinh của anh ta, gia cảnh chắc cũng tầm trung thôi, nếu không tại sao túi xách là đồ A mà còn không nhìn ra, hơn nữa cô ta cũng không xứng với ngoại hình của Trương Việt Khải, chỉ được đáng cao, cô ta đi giày bệt, còn cao xấp xỉ anh ta, hơn nữa lại là nghiên cứu sinh, lớn hơn vài tuổi, ở bên Trương Việt Khải, nếu không có tình yêu đích thực, thì đó là theo nhu cầu.

Trình Trì yên lặng ăn cơm, đồng thời nhìn mặt đoán ý mấy người bạn cùng phòng của Hứa Nhận.

Hứa Nhận đẩy đĩa than bò sốt tiêu đen về phía cô, Trình Trì nhìn anh, cười nói: “Sao thế anh, thịt bò cũng không có lòng tự trọng hả?”

“Thịt bò có, nhưng lòng tự trọng của nó quá mạnh, nhai rất phiền.” Hứa Nhận nói: “Còn mắc vào kẽ răng, nó gọi là giọt nước tràn ly, tốt quá hoá dở...”

“Dừng dừng.” Trình Trì cắt ngang lời giải thích của anh, gắp một miếng thịt bò lên, nhai nhai trước ăn anh: “Em ăn là được chứ gì?”

“Ngoan.” Hứa Nhận cười.

Khi anh cười rộ lên rất đẹp, khóe mắt cong cong như ánh trăng rằm, chói lọi, lại vô cùng có hồn, Trình Trì rất thích nhìn anh cười, cho nên mới thích trêu chọc anh vui vẻ.

Hết chương 44

(1): Mã Nguyên sinh năm 1953 ở Cẩm Châu, tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc nổi tiếng là nhà văn tiên phong trong nền văn học hiện đại của Trung Quốc. Một số tác phẩm tiêu biểu: Nữ thần song Lhasa, Cám dỗ của Gangdise, Biển Tây không có thuyền, Tiểu thuyết, Thần, Cái chết cũ...

(2): Trong Liên Minh Huyền Thoại, cấp độ của người chơi được xếp hạng 9 rank chính bắt đầu từ Iron, Đồng, Bạc, Vàng, Bạch Kim, Kim Cương, Cao Thủ, Đại Cao Thủ, Thách Đấu (số liệu mới nhất năm 2019, trước đó chỉ có 7 rank vì không có Iron và Đại Cao Thủ). Từ Iron đến Kim Cương còn được chia nhỏ hơn là từ VI đến I.

(3): Không gì ăn ngon bằng sủi cảo, không gì chơi sướng bằng chị dâu (好吃不过饺子, 好玩不过嫂子) câu nói này bắt nguồn từ một ghi chép lịch sử, khi Hồng quân Liên Xô sang Trung Quốc đánh chiếm đã ăn sủi cảo, sau đó trắng trợn cưỡng hiếp phụ nữ đã có chồng ở Đông Bắc, bọn chúng gọi là chị dâu. Sau này, Hồng quân Liên Xô ở Đông Bắc chỉ hứng thú với 2 việc là ăn sủi cảo và chơi chị dâu. Ngày nay câu nói này được dùng với nghĩa rất bẩn, bẩn thế nào thì chắc mọi người đọc cũng đã hiểu rồi đấy ạ =)))

(4): Đồ A là tiếng lóng để chỉ hàng giả nhưng được làm giống hệt hàng thật đến từng chi tiết, rất khó phát hiện.

(5): AA có nghĩa là chia đều mỗi người trả một phần số tiền.

TÂM NHẬN

Xuân Phong Lưu Hỏa

dtv-ebook.com

Chương 45: Hãm Sâu (9)

Trịnh Đan Khiết quan sát hai người, ngay cả một đĩa thịt bò cũng phải chia nhau ăn, xem ra đúng như lời Trương Việt Khải, Hứa Nhận thật sự rất nghèo, tìm bạn gái cũng giống bản thân.

Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng theo người đàn ông như Hứa Nhận, cũng thực sự đáng tiếc.

Hứa Nhận đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng quá nghèo.

Cô ta có phần đồng tình với Trình Trì, nhưng trong lòng lại không kiềm chế được cảm giác ưu việt hơn người.

Phụ nữ với phụ nữ đánh giá nhau, không nhất thiết phải nói chuyện, chỉ cần một ánh mắt, trong lòng cũng đủ biết rõ ràng.

Trương Việt Khải bưng ly rượu vang đỏ lên, nói với hai người Hứa Nhận và Lương Siêu: “Tôi kính hai người các cậu một ly.”

Hai người cũng bưng ly lên, nghe Trương Việt Khải nói: “Có chút lời, ở trên bàn cơm, chúng ta nói cho rõ ràng, anh em chung phòng ngủ, cho dù trước đây có mâu thuẫn, đàn ông ấy mà, chỉ là chuyện như chén rượu.”

Anh ta nhìn về phía Lương Siêu: “Trước đó Hứa Nhận tranh được suất học bổng của cậu, tôi biết, cậu vẫn luôn canh cánh trong lòng, chất chứa oán hận với cậu ấy, nhưng chúng ta là bạn cùng phòng ngủ, phải bao dung lẫn nhau.”

Mặt Lương Siêu ửng hồng: “Đâu... Đâu có, anh Khải anh nói đùa.”

Trình Trì nhìn Trương Việt Khải, trong lòng tự nhủ tên này, không biết cố ý hay EQ thấp, trực tiếp dùng lời nói xé rách da mặt của người ta, chạm vào chỗ đau, không khỏi làm tổn thương người khác.

Ngay sau đó, Trương Việt Khải lại nhìn về phía Hứa Nhận, nói với anh: “Tôi biết gia cảnh của cậu không tốt, còn làm thêm bên ngoài, mỗi ngày đều bận rộn đến khuya mới ngủ, vô cùng vất vả, chúng ta là người cùng phòng ngủ, có gì khó khăn, cứ nói với anh Khải, không phải chỉ là tiền thôi sao? Tiền có là gì, chỉ cần cậu mở miệng với tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu!”

Hứa Nhận không thay đổi cảm xúc, cùng Lương Siêu, uống ly rượu kia, không nói chuyện.

Mặt Trình Trì, nháy mắt tối sầm, mây đen giăng đầy, âm u đến đáng sợ.

Cô nhìn Trương Việt Khải uống rượu, trong nụ cười hàm chứa vẻ ưu việt hơn người, không phải anh ta EQ thấp, anh ta cố ý!

Bữa cơm hôm nay, chọn chỗ này, còn cả những lời vừa mới nói kia, anh ta cố tình làm Hứa Nhận khó xử, diễn trò trước mặt bạn gái Hứa Nhận, hạ bệ anh, tát vào mặt anh.

Trình Trì không hề hứng thú với chuyện Hứa Nhận đắc tội với Trương Việt Khải bao giờ, nhưng hiện tại, Trương Việt Khải đắc tội cô.

Bữa cơm này AA, tuy Trương Việt Khải muốn trả tiền, nhưng cũng không kiên trì, cho nên cuối cùng vẫn là tiền cơm của ai người nấy thanh toán.

Bọn họ từng ra ngoài ăn lẩu và ăn hàng vỉa hè bên đường, hai người tiêu hơn một trăm tệ Trình Trì sẽ đau lòng, bây giờ Hứa Nhận thanh toán tiền ăn của hai người là năm trăm tệ.

Tất cả đau lòng đổi thành sự khó chịu với Trương Việt Khải.

Ra khỏi nhà hàng, Trương Việt Khải ôm Trịnh Đan Khiết, nói với mọi người: “Bây giờ thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đi hát đi!”

“Đúng vậy, chẳng mấy khi tụ tập với nhau, mọi người phải chơi thật vui vẻ.” Trịnh Đan Khiết cười nói.

Tiểu Bàng rất đồng ý, mà Lương Siêu cũng không nói gì.

Hứa Nhận lại không hỏi ý kiến Trình Trì, mà nói thẳng: “Cô nàng nhà tôi mệt mỏi rồi, tôi đưa cô ấy về ngủ.”

“Nhưng bây giờ còn sớm mà!” Trịnh Đan Khiết nói.

“Đúng vậy! Sớm thế này ai ngủ!” Trương Việt Khải cười xấu xa nhìn Hứa Nhận: “Đêm còn dài, không phải vội.”

Trình Trì biết, Hứa Nhận nhận ra trong lòng cô không thoải mái, thật ra, nhất định anh cũng không chịu nổi.

Trình Trì liếc Trương Việt Khải một cái, vẻ mặt lạnh lẽo, nói với anh ta: “Anh mời chứ?”

“Đương nhiên.” Trương Việt Khải vỗ vỗ ngực: “Tôi mời!”

“Vậy thì được!” Khóe miệng Trình Trì cong lên nở nụ cười quyến rũ, kéo Hứa Nhận, làm nũng với anh: “Anh Nhận, em muốn đi.”

Mặt Hứa Nhận không thay đổi nhìn Trình Trì, thật lâu sau, rũ mắt, rốt cuộc đáp: “Được.”

Hứa Nhận thỏa hiệp với Trình Trì, nhưng cũng không có nghĩa, anh đồng ý với suy nghĩ trong lòng cô.

Anh dùng sức kéo tay Trình Trì, Trình Trì ngẩng đầu nhìn về phía anh, con ngươi rất sâu, rất trầm, trong đó bùng lên một ngọn lửa.

Trình Trì đẩy tay anh ra, Hứa Nhận lại cố chấp giữ chặt lần nữa, hai người nhìn nhau, không tiếng động bắn tia lửa qua ánh mắt.

Đúng lúc này, bên đường truyền đến tiếng bóp còi, một chiếc Audi màu đen lái đến, Trương Việt Khải ngồi bên trong, hạ cửa sổ xe, nói với mọi người: “Xe này của tôi có thể ngồi thêm ba người, một người bắt xe ngoài nhé.”

Trình Trì lại thoát khỏi tay Hứa Nhận, nói: “Không cần, anh Nhận của tôi có xe, đang đỗ ở phía trước.”

Lúc này không chỉ có Trương Việt Khải Trình Đan Khiết, ngay cả Tiểu Bạng cũng hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Hứa Nhận.

“Anh Hứa, anh mua xe rồi hả! Mua bao giờ, sao bọn em cũng không biết!” Tiểu Bạng kinh ngạc cảm thán.

Hứa Nhận không nói gì, rầu rĩ lên tiếng, nhìn về phía Trình Trì lần nữa, Trình Trì lại tránh ánh mắt anh, đưa chìa khóa xe cho anh, dịu dàng nói: “Anh Nhận, anh lấy xe đến đây đi.”

Hứa Nhận nhận chìa khóa xe, không nói một lời băng qua đường, đi về phía chiếc xe.

Trình Trì hỏi Trương Việt Khải: “Đi đâu hát?”

“Chờ tôi xem chỗ đã.” Trương Việt Khải lấy điện thoại ra.

Trình Trì lại cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu không đi Thịnh Hoàng đi.”

Vừa nói ra, người đầu tiên sững sốt, là Trịnh Đan Khiết.

Cô ta từng được nghe đến Thịnh Hoàng, đó là câu lạc bộ đêm thực sự, đẳng cấp có thể nói là thiên đường dưới trần gian, chi phí bên trong đối không thể tưởng tượng được, cô ta chỉ mới nghe nói qua, nhưng trước nay chưa từng đi vào, đó không phải nơi cô ta... Thậm chí là loại người như Trương Việt Khải có thể đến phung phí, nơi đấy tiêu tiền vàng, khách được tiếp đón ở đấy, đều là người giàu có vùng tiền như rác.

Ngoại trừ Trịnh Đan Khiết, những người khác chưa từng nghe nói đến chỗ này, Trương Việt Khải còn ngu ngốc hỏi một tiếng: “Chỗ đấy có đẳng cấp thế nào? Tôi chưa từng nghe thấy.”

Trình Trì đứng bên đường, đón gió đêm lạnh lẽo, châm điếu thuốc, con người phản chiếu ánh đèn mờ nhạt.

“Chắc chắn sẽ không làm anh thất vọng.”

Trịnh Đan Khiết nhìn Trình Trì, nhìn động tác hút thuốc của cô, tư thế kẹp thuốc, từng cái giơ tay nhắc chân, cô ta đột nhiên phát hiện, dường như người phụ nữ này không đơn giản chất phác như quần áo cô đang mặc trên người.

Dường như cô ta đã... Nhìn lầm.

Hứa Nhận lái xe đến, Trương Việt Khải xuống xe, tò mò đánh giá chiếc Honda này.

“Hứa Nhận, chiếc xe này mua hết bao nhiêu tiền?” Anh ta quay đầu lại hỏi Hứa Nhận.

Hứa Nhận không trả lời, anh quay đầu lại nhìn Trình Trì, Trình Trì cũng nhìn anh, hai người lẳng lặng trao đổi với nhau, lại như đang chiến đấu kịch liệt.

Cuối cùng, Trình Trì vẫn hơn được anh.

Từ trước đến nay anh đều dựa vào cô, cho dù làm trái với tâm nguyện của mình, anh cũng dựa vào cô.

Hứa Nhận ngập ngừng một lát, cuối cùng mới nói: “Không nhiều lắm.”

Nói xong, anh ngồi vào trong xe.

Trình Trì ngồi xuống ghế phó lái, Tiểu Bạng cũng vào xe Hứa Nhận.

Hai chiếc xe lái ra ngoài, Trình Trì dẫn đường, Honda đi phía trước, Audi đi phía sau.

Rất nhiều lần Hứa Nhận nghiêng đầu nhìn về phía Trình Trì, ánh mắt Trình Trì có anh, nhưng lại cố tình không để ý, Hứa Nhận lại nhìn Tiểu Bạng ngồi phía sau, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, Trình Trì chỉ duỗi tay đè mạnh lên tay anh, ý anh yên tâm.

Hứa Nhận không yên tâm nổi, Trình Trì xử sự như thế nào, anh còn không biết sao?

Chừng nửa giờ sau, xe dừng lại trước club Thịnh Hoàng phồn hoa, lập tức có nhân viên ở bãi đỗ xe đi tới, cung kính mở cửa xe ra, chào đón khách.

Ngay sau đó có người phục vụ đẹp trai mặc vest đi giày da đi tới, tiếp đón mọi người, tiến vào Thịnh Hoàng.

Sắc mặt Trịnh Đan Khiết rất tệ, cô ta nhìn Trình Trì quen thuộc đi vào sảnh lớn, thuê phòng gọi món và phục vụ, bô dáng vô cùng thành thạo, dường như thường xuyên ra vào nơi này.

Tiểu Bạng lần đầu tiên vào nơi xa hoa như thế này, chỉ đơn thuần nhìn ngó, mà Lương Siêu yên lặng không lên tiếng đi theo mọi người, vẻ mặt Trương Việt Khải thoáng bất an, nhìn xung quanh quầy bar tìm giá niêm yết rượu ở đây, nhưng những nơi thế này, giá niêm yết đâu thể tự do phô ra, anh ta thấp thỏm.

Người phục vụ dẫn bọn họ vào phòng, chờ mọi người ngồi xuống, Trình Trì nhìn Trương Việt Khải, cười lạnh nói: “Không phải muốn hát ư? Chọn bài mà hát đi.”

Người Trương Việt Khải cứng đờ, đứng lên, đi lên sân khấu chọn bài hát, thất thần chọn mấy bài hát, xoay người lại, nhìn thấy cửa bị đẩy ra, rượu được phục vụ mang tới, vàng đỏ trắng, sắc sỡ sắc màu, trên vỏ chai đều viết tên rượu bằng tiếng Anh. Sắc mặt của anh ta càng ngày càng khó coi, mồ hôi cũng chảy xuống từng giọt.

Trịnh Đan Khiết nhìn Trương Việt Khải sợ hãi đến như vậy, lại nhìn Hứa Nhận ngồi lẳng lặng trong góc, cùng Trình Trì đang gọi đồ với phục vụ, cô ta cảm thấy có chút mất mặt.

Trịnh Đan Khiết không muốn xấu mặt, để người khác chê cười, vì thế cũng làm bộ làm tịch gọi phục vụ đến, định gọi một ít đồ ăn vặt, người phục vụ đưa thực đơn lên, sau khi cô ta mở ra thì giật mình sợ hãi, đồ ăn rẻ nhất bên trong cũng tới bốn con số, ánh mắt cô ta có phần hoảng loạn nhìn về phía Trương Việt Khải, đúng lúc gặp Trương Việt Khải cũng đang nhìn cô ta, sầm mặt.

Trịnh Đan Khiết hối hận, nhưng nếu bây giờ nói không cần nữa, thật sự quá mất mặt, cô ta liếc nhìn Trình Trì đang tùm tùm phía đối diện, dường

như thực đơn này, chính là thuốc độc trí mạng mà cô đút cho cô ta.

Trịnh Đan Khiết miễn cưỡng gọi một đĩa trái cây thập cẩm ba nghìn tệ, cô ta đột nhiên hiểu ra, trước đây ở nhà hàng, Trình Trì chỉ gọi một suất cơm thịt nướng một trăm tệ, thật sự không phải do cô nghèo mà tiết kiệm, mà cô tiết kiệm cho Hứa Nhận, giống như lúc này Trịnh Đan Khiết muốn giữ mặt mũi cho Trương Việt Khải, suy nghĩ đến tiền của anh ta.

“Chúng ta chỉ có vài người, gọi nhiều rượu... Nhiều rượu như vậy, uống được hết hả?” Trương Việt Khải thấy Trình Trì còn đang chọn rượu, anh ta thoáng thấp thỏm hỏi: “Đừng lãng phí.”

Móng tay màu đỏ rượu của Trình Trì cào lớp da cứng rắn bọc ngoài thực đơn, ngược mắt nhìn Trương Việt Khải, cười nói: “Đúng vậy, quá ít người, không vui vẻ, cũng không có không khí, thế nên tôi gọi mấy người bạn đến đây, tới chơi cùng, anh không ngại chứ?”

Trong lòng Trương Việt Khải lập bộp một tiếng, đương nhiên trên mặt vẫn miễn cưỡng mỉm cười: “Không ngại, tôi rất thích kết bạn mới.”

Không lâu sau, Dương Tĩnh dẫn theo một đám đầu trâu mặt ngựa vào phòng, hôm nay cậu ăn mặc vô cùng khoa trương, mang bộ dáng của phú nhị đại giàu có, cả người từ trên xuống dưới toàn trang phục hàng hiệu, thấy vậy trông mắt Trịnh Đan Khiết trợn trừng.

Dương Tĩnh vừa vào đã nhiệt tình chào hỏi với Trình Trì, Trình Trì không thèm đứng dậy, chỉ tùy ý giơ tay với cậu, nói: “Cứ ngồi tự nhiên, đừng khách sáo, đây đều là bạn cùng phòng của Hứa Nhận, mọi người uống vài chén, là thân quen, muốn ăn cái gì chơi cái gì, gọi tự nhiên.”

Mấy người đàn ông chào hỏi với bọn Trương Việt Khải, vừa ngồi xuống đã gọi tiểu thư, Trương Việt Khải sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, tay cầm ly rượu run rẩy, nếu gọi tiểu thư, có lẽ tối nay ngay cả quần lót anh ta cũng phải để lại câu lạc bộ đêm Thịnh Hoàng này?

Cuối cùng Hứa Nhận đành phải nói một câu: “Có con gái ở đây, đừng gọi tiểu thư.”

Hết chương 45

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đường Về (1)

Chương 2: Đường Về (2)

Chương 3: Đường Về (3)

Chương 4: Đường Về (4)

Chương 5: Đường Về (5)

Chương 6: Đường Về (6)

Chương 7: Đường Về (7)

Chương 8: Xắc Xược (1)

Chương 9: Xắc Xược (2)

Chương 10: Xắc Xược (3)

Chương 11: Xắc Xược (4)

Chương 12: Xắc Xược (5)

Chương 13: Xắc Xược (6)

Chương 14: Xắc Xược (7)

Chương 15: Xắc Xược (8)

Chương 16: Xắc Xược (9)

Chương 17: Xắc Xược (10)

Chương 18: Xắc Xược (11)

Chương 19: Xắc Xược (12)

Chương 20: Xắc Xược (13)

Chương 21: Xắc Xược (14)

Chương 22: Tận Tình (1)

Chương 23: Tận Tình (2)

Chương 24: Tận Tình (3)

Chương 25: Tận Tình (4)

Chương 26: Tận Tình (5)

Chương 27: Tận Tình (6)

Chương 28: Tận Tình (7)

[Chương 29: Tận Tình \(8\)](#)
[Chương 30: Tận Tình \(9\)](#)
[Chương 31: Tận Tình \(10\)](#)
[Chương 32: Tận Tình \(11\)](#)
[Chương 33: Tận Tình \(12\)](#)
[Chương 34: Tận Tình \(13\)](#)
[Chương 35: Tận Tình \(14\)](#)
[Chương 36: Tận Tình \(15\)](#)
[Chương 37: Hãm Sâu \(1\)](#)
[Chương 38: Hãm Sâu \(2\)](#)
[Chương 39: Hãm Sâu \(3\)](#)
[Chương 40: Hãm Sâu \(4\)](#)
[Chương 41: Hãm Sâu \(5\)](#)
[Chương 42: Hãm Sâu \(6\)](#)
[Chương 43: Hãm Sâu \(7\)](#)
[Chương 44: Hãm Sâu \(8\)](#)
[Chương 45: Hãm Sâu \(9\)](#)